ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΠΟΚΤΗΜΑ ΙΔΡΥΜΑ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΙΤΟΣ μέσα στο σπίτι

Με διαύγεια καὶ λακωνικότητα ἐκθέτει τὴν περίπτωσί της. "Αν ὅλοι οἱ ἐπιστολογράφοι ἦταν προικισμένοι μὲ τὸ ἴδιο χάρισμα, πόσο θὰ διευκόλυναν κι' ἐμᾶς στὴ δουλειά μας. 'Ο κανόνας ὅμως εἶναι ἡ πολυλογία. Κατεβατὰ ὁλόκληρα γιὰ τὴν πιὸ κοινὴ ὑπόθεση. Διὰ πολλῶν ὁλίγα. Μπερδεμένα καὶ τὰ πιὸ ἁπλᾶ. Αἰνίγματα, ποὺ πρέπει νὰ λύσης. Τίποτα δὲ μᾶς εἶναι πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φωνή, ποὺ ἔρχεται, ἀνώνυμα, ἢ καὶ μὲ ὑπογραφή, νὰ μᾶς πῆ τὸν πόνο της. "Αν ἀνακουφίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀποσυμφόρησι, πλουτίζουμε ὅμως κι' ἐμεῖς τὴν πεῖρα μας ἀπὸ τὰ βιώματα τῶν ἄλλων. Πολύτιμη προσφορά. Τὸ ἀναγνωρίζουμε σὲ κάθε περίστασι. Τὸ μόνο δυσάρεστο σημεῖο εἶναι οἱ πολλὲς σελίδες καὶ ἡ ἀσάφεια.

Φυσικά, δὲ γενικεύουμε. Πολλοί, ποὺ ἔχουν τὸ μέτρο τοῦ λόγου καὶ καταφέρνουν χωρὶς φλυαρία νὰ προβάλλουν μὲ συντομία τὸ θέμα ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ. Καλὴ ὥρα ἡ σημερινὴ κυρία. Τὸ δὲ θέμα της ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρά. Τὸ βλέπουμε καθημερινὰ στὴ ζωή. Πυκνότατες οἱ περιπτώσεις. Σχεδὸν ὁ κανόνας. Τὸ βλέπουμε καὶ ὅμως δὲν τὸ προσέχουμε.

'Αμφιβάλλω ἂν μᾶς δόθηκε ἀφορμὴ ν' ἀσχοληθοῦμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ σελίδα. 'Ωστόσο, δὲν εἶναι λίγες οἱ ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν. Παραμελήσαμε τὴν πλευρὰ αὐτή, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες.

Φοβᾶμαι, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ αὐτὴ σᾶς κάνει νὰ περιμέν-τε κανένα τρανταχτὸ περιστατικό. Θὰ σᾶς ἀπογοητεύσω ἂν προχωρήσω στὰ καθέκαστα. Τίποτε τὸ ἐντυπωσιακό. Δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς περιπτώσεις, ποὺ κάνουν «μπάμ»: ἔρωτες, αὐτοκτονίες, διπλὴ ζωή, ἀπιστίες, ἀρρώστειες, αἱμομιξίες, ἀνωμαλίες, πάσης μορφῆς δυστυχίες καὶ ἐκτροπὲς ἀπὸ τὴν εὐθεῖα.

'Απὸ τὰ πιὸ κοινὰ αὐτὰ ποὺ μᾶς ἐκθέτει στὶς δυὸ σελίδες τῆς ἐπιστολῆς της ἡ κυρία. 'Αλλὰ καὶ πολὺ σημαντικό.

Παντρεμένη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Κανένα παράπονο ἀπὸ τὸ γάμο της. «'Ο ἄντρας μου εἶναι θαυμάσιος σύζυγος». Τίποτα δὲν τοῦ λείπει. Κι' ἄλλες γυναῖκες ἀναγνωρίζουν προσόντα στοὺς συντρόφους των. Αὐτὰ ὅμως ἀκριβῶς τὰ προσόντα συντελοῦν στὸ νὰ σ'αθάνανται δυσάρεστα. Θ' ἀκούσετε νὰ λένε ἢ νὰ γράφουν: «"Εχω τὸν πιὸ καλό, τὸν πιὸ ὡραῖο, τὸν πιὸ τέλειο ἄντρα ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη. Καὶ ὅμως δὲ μπορῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω...».

Δὲν τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν ἀπατοῦν. Καὶ τότε νοιώθουν διπλὸ τὸ βάρος τῆς ἀπάτης. 'Απαντῶντας τὸν κακό, ἔχεις τὸ ἐλαφρυντικό, ὅτι ἡ κακία του σὲ ἔσπρωξε στὴν ἀπάτη. Ποιὸ ὅμως ἐλαφρυντικὸ νὰ ἐπικαλεσθοῦν ὅταν ἀπατοῦν τὸν καλό;

Βάρος αἰσθάνονται καὶ στὴν περίπτωσι, ποὺ δὲν ἀπατοῦν μὲν τὸν καλὸ σύζυγο, οὔτε ὅμως εἶναι εὐτυχισμένες κοντά του. 'Η τελειότητα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μορφῆς, ποὺ δὲ γεμίζει τὴ ζωή τους.

'Η σημερινὴ γυναῖκα δὲν περιορίζεται στὴν ἀναγνώρισι τῶν προσόντων τοῦ ἄντρα της. 'Εκτιμώντας τὰ προσόντα, εἶναι κι' εὐτυχισμένη κοντά του.

'Η εὐτυχία θὰ ἦταν ἀπόλυτη, ἂν δὲν ὑπῆρχε κάποια σκιά. Λέμε σκιά. Οἱ περισσότερες οὔτε τὴν προσέχουν. Ἄλλες τὴ θέλουν, τὴν ἐπιζητοῦν, εἶναι εὐχαριστημένες ἀπ' αὐτήν, δυσαρεστοῦνται ὅταν αὐτὸ ποὺ ἐμεῖς ὀνομάζουμε σκιά, λείπει ἀπὸ τὴ ζωή τους.

Τὸ δυσάρεστο σημεῖο στὸ συζυγικὸ βίο τῆς κυρίας συνίσταται σὲ τοῦτο: στὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἄντρα της νὰ μὴ μένουν ποτὲ μόνοι οἱ δυό τους. «Τὴν παρουσία τρίτου τὴ θεωρεῖ ἀπαραίτητη σὲ κάθε μας ἐκδήλωσι. Δὲν τοῦ ἀρέσει ποτὲ νὰ βγαίνουμε οἱ δυό μας ἔξω.

'Αδιάφορο ποιὸ εἶναι τὸ τρίτο πρόσωπο. Μπορεῖ νὰ εἶναι φίλος του, μπορεῖ νὰ εἶναι φίλη της, συγγενὴς του, συγγενὴς της. Κάποιος νὰ εἶναι, κι' ὁποιος θέλη ἂς εἶναι. Λίγοι ἢ πολλοί, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις. Τὸ πρόσωπο δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. "Ετσι τὸν ἀπασχολεῖ: νὰ μὴ μείνουν μόνοι. «Τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι, ἀφότου παντρευτήκαμε, δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς ἔχουμε βγῆ ἔξω οἱ δυό μας».

'Ακόμα καὶ στὸ σπίτι, ὅταν ἐπιστρέφη νωρίς, ἢ ὅταν εἶναι μέρα ἀργίας, κάτι τοῦ λείπει ὅσο λείπει ὁ ξένος. Ψάχνει νὰ βρῆ, προσκαλεῖ, φέρνει φίλους μαζί του...

Κάθε ἄλλο παρὰ ἀντικοινωνικὴ εἶναι ἡ κυρία. Θέλει κι' ἡ ἴδια τὰ πάνε κι' ἔλα της, τὶς συντροφιές, τὶς συγκεντρώσεις. "Ολα αὐτὰ στὰ ὅρια τοῦ μέτρου. Τοῦ μέτρου ποὺ ξεπερνᾶ ὁ ἄντρας της καὶ δημιουργεῖ ἕνα τέτοιο καθεστὼς συμβιώσεως, ὥστε μονοι οἱ δυό τους νὰ μὴ μένουν παρὰ τὴν ὥρα, ποὺ ἀποσύρονται στὸν κοιτῶνα τους.

'Αλλὰ καὶ τότε ἀκόμα τοῦ λείπει ἡ τρυφερὴ ἐκδηλωτικότητα. «'Ενῶ μ' ἀγαπᾶ, σπάνια τοῦ ξεφεύγει μιὰ τρυφερὴ λέξι».

Μέσα σὲ λίγες γραμμές, ἡ ἐπιστολογράφος μᾶς ἔδωσε τὸν πίνακα τῶν περισσοτέρων ἀντρογύ-ων στὴν 'Ελλάδα. Γράφω «τῶν περισσοτέρων». Βέβαια, δὲν ὑπάρχουν στατιστικὰ στοιχεία, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουμε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα αὐτό, ποὺ λέμε. 'Απ' ὅσα ὅμως ἀκούει κανείς, ἀπ' ὅσα βλέπει, καταλήγει στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἐξαιρέσεις μόνο μένουν ἔξω ἀπὸ τὸν πίνακα τῆς κυρίας.

Δυσφορεῖ ἡ σύζυγος, ποὺ μᾶς γράφει. «Αὐτὴ ἡ κατάστασι μὲ πληγώνει». Ψάχνει νὰ βρῆ μήπως εἶναι ἡ ὑπεύθυνη. Τί τάχα τῆς λείπει; Οὔτε σὲ ἐμφάνισι, οὔτε σὲ μόρφωσι ὑστερεῖ. Φλύαρη — τὸ μαρτυρεῖ τὸ γράμμα της — δὲν εἶναι. «'Ανοησίες καὶ φλυαρίες ἔχω τὴ γνώμη πὼς δὲν τοῦ λέω. Γιατί, λοιπόν, ἀποφεύγει συστηματικὰ κι' ἕνα περίπατο ἀκόμα νὰ κάνουμε μόνοι οἱ δυό μας;».

"Ισως ἀκριβῶς γιὰ τοὺς λόγους, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἴδια: 'Επειδὴ τῆς λείπει ἡ φλυαρία καὶ ἡ ἀνοησία. Τὴν ἀναζητοῦν τόσο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄντρες... 'Ἰδίως οἱ σοβαροί. Κουρασμένοι ἀπὸ τὸ βάρος τῆς σοβαρότητάς τους, στρέφονται πρὸς ὅ,τι εἶναι ἄρνησι τοῦ ἑαυτοῦ των· καὶ βλέπουμε πρόσωπα γνωστὰ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά, γιὰ τὴν ἐμβρίθειά, γιὰ τὴν ἐπιστημονικότητά τους, νὰ μπλέκουν μὲ κουρελάκια, μὲ πεταλουδίτσες, μὲ «φτερὰ στὸν ἄνεμο», πλάσματα, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ προσφέρουν τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνοητολογία καὶ τὴν ἐλαφρότητά τους.

'Αλλὰ θὰ ἦταν ὑπερβολὴ καὶ ἀντίδεσι πρὸς τὴν πραγματικότητα ἂν ἰσχυριζόμαστε, ὅτι κοῦφοι, φλύαροι καὶ ἀνόητοι εἶναι ὅλοι καὶ ὅλες ὅσοι πλαισιώνουν τὰ συζυγικὰ ζεύγη. Δὲ γίνεται ἐπιλογὴ προσώπων. Συμπτώσεις, γνωριμίες τυχαίες. 'Ο συνάδελφος στὸ γραφεῖο, ὁ σύνοικος τῆς πολυκατοικίας, ὁ γείτονας, ὅποιος τύχη ὅποιος μᾶς ἔρχεται πιὸ βολικός, ὅποιος μᾶς εἶναι λιγώτερο δυσάρεστος, σχηματίζει τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον μας.

'Η κοινωνικότητα αὐτὴ δὲν εἶναι χωρὶς κινδύνους καὶ δὲ μένει δίχως συνέπειες. Παιχνίδια μὲ τὴ φωτιά. Δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἀτσάλι. "Οταν κουβαλᾶς στὴ γυναίκα σου τὸν τρίτο, ἢ ὅταν ἡ γυναίκα σου κουβαλᾶ τὴν τρίτη, προκαλοῦνται παραστρατήματα, ποὺ πολλὲς φορὲς γίνονται δημιουργοὶ κοινωνικῶν δραμάτων.

Οἱ κίνδυνοι παρουσιάζονται ζωηρότερα στὸν ἑλληνικὸ κόσμο, ὅπου καὶ ἡ κληρονομικὴ ἐπιβάρυνσι τοῦ ἐρωτικοῦ ὑποσιτισμοῦ μᾶς βαραίνει, καὶ ἡ θερμότητα εἶναι μεγαλύτερη. Πονηροί, ἀδίστακτοι ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ ἐρωτικά, μὲ τὸ πάθος τοῦ κατακτητῆ. Ἰησμονοῦμε πολλὲς γενεὲς ἀκόμα γιὰ νὰ παύση ὁ "Ελληνας νὰ βλέπη τὴ γυναῖκα σὰ θηλυκὸ καὶ ἡ 'Ελληνίδα τὸν ἄντρα σὰν ἀρσενικό. Στὴν Εὐρώπη ἔχουμε τοποθετηθῆ γεωγραφικά, στὴν 'Ανατολὴ ὅμως ἔχουμε τὶς ρίζες μας· νοοτροπία τῆς 'Ανατολῆς εἶναι ἡ νοοτροπία μας.

'Η ἀδιάκοπη παρουσία τρίτου στὸ συζυγικὸ ζεῦγος εἶναι παρουσία ἀτομικῆς ἐνέργειας. ἕτοιμης νὰ ἐκραγῆ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

"Επειτα, κι' ἂν ἀκόμα ἀφαιρέσουμε τὴν περίπτωσι τοῦ κινδύνου, ποιὰν ἔννοια ἔχει ὁ γάμος ὅταν τὰ δυὸ πρόσωπα, ποὺ ἐνώθηκαν δὲν ἔχουν νὰ ποῦνε τίποτα μεταξύ τους, δὲ μποροῦν νὰ γεμίσουν ἀμοιβαῖα τὴ ζωή τους καὶ προστρέχουν σὲ τρίτους; 'Ελᾶτε, γιατί, μόνοι μας πλήττουμε· ἐλᾶτε νὰ καλύψετε τὰ κενά μας· ἐλᾶτε, γιατί, χωρὶς ἐσᾶς, μᾶς πιάνει νύστα· ἐλᾶτε καὶ μὴ μᾶς ἀφίνετε μόνους, παρὰ μόνο ὅταν ἀποσυρόμαστε γιὰ ὕπνο...

Συνδήματα, ποὺ ἐκπέμπει ὁ ἄντρας. 'Η γυναῖκα, ἢ καὶ οἱ δυὸ μαζί, οὔτε ἡ κυρία, ποὺ μᾶς γράφει, οὔτε ἐμεῖς ὑποστηρίζουμε τὴν ἀποκοπὴ τῶν ἀντρόγυνων ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ κορμό. Στὰ κοινωνικὰ ζῶα ἀνήκει ὁ ἄνθρωπος. Μέσα στοὺς κανόνες τῆς ζωῆς ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν πλησίον. "Ως ἕνα ὅμως σημεῖο. Τὸ σημεῖο, ποὺ ξεπερνοῦμε στὸν τόπο μας. Θὰ σᾶς ἔτυχε νὰ δῆτε ὄχι μόνο παντρεμένους, ἀλλὰ καὶ μνηστευμένους, ἀκόμα καὶ ἐρωτευμένους, ποὺ βρίσκονται στὶς πρῶτες φλόγες τους καὶ δὲν ἔφθασαν στὸ στάδιο τῆς μνηστείας. Θὰ τοὺς δῆτε ν' ἀναζητοῦν τὴ συντροφιὰ τοῦ τρίτου. "Οχι δὲ πάντα γιὰ λόγους ἀσφαλείας, γιὰ νὰ τηροῦνται τὰ προσχήματα, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Θέλουν τὴν παρέα τους, νοιώθουν ἀτελεῖς χωρὶς αὐτήν. Πολὺ πυκνότερο τὸ φαινόμενο στὰ ἀντρόγυνα. Πόσα τάχα βρίσκουν τὴν πληρότητα ὅταν μένουν μόνα μεταξύ τους; "Εχε-τε ἕνα φίλο ἐπὶ δέκα, ἑκαπέντε, εἴκοσι χρόνια, καὶ πάντα κάτι βρίσκετε νὰ πῆτε, κάτι νὰ συζητήσετε. Παντρεύεσθε ὅμως καὶ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες στερεῖστε ἡ γλῶσσα. Περιορίζεσθε στὰ τυπικά, στὰ σύντομα, στὰ οἰκιακά. Θεωρεῖται, κατὰ ἕνα τρόπο, ἀνωμαλία ἡ συζήτησι μεταξὺ ἑνὸς συζύγου καὶ μιᾶς συζύγου πάνω σὲ γενικώτερα θέματα, κοινωνικά, καλλιτεχνικά, πολιτικά... Προτιμοῦμε ἀπ' αὐτὰ τὸ ραδιόφωνο, τὴν ἐφημερίδα, τὸ περιοδικό. 'Εκτὸς ὅταν τσακωνόμαστε... 'Οπότε ποιὸς συγκρατεῖ τοὺς γλωσσικοὺς καταρράκτες;

'Απὸ τὴν κακὴ αὐτὴ παράδοσι προέρχεται ἡ προσφυγὴ στοὺς τρίτους. Εὐτυχῶς ποὺ ἐλάχιστοι τὴν προσέχουν. Τὴν πρόσ-ξε ἡ κυρία καὶ εἴτε ἐπειδὴ διαισθάνεται κάποιο κίνδυνο, εἴτε ἐπειδὴ τὸ παίρνει γιὰ προσβολή, ἐκφράζει τὸ παράπονό της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

«Την παρουσια τριτου τὴ θεωρεῖ ὁ ἀντρας μου ἀπαραίτητη σὲ κάθε μας ἐκδήλωσι...»

— *Εἶναι ἕνα καινούργιο μοντελάκι, εἰδικὸ γιὰ διαπλανητικὰ ταξίδια!*

— *"Εχετε τόσα γράμματα καὶ ν-ν ὑπάρχει οὔτε ἕνα γιὰ μένα;*

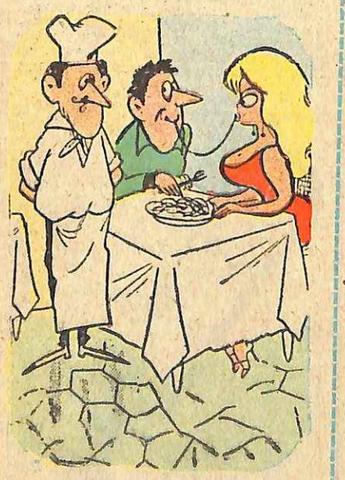

— *Δὲν εἴδατε ποτὲ δυὸ ἐρωτευμένους νὰ τρῶνε μακαρόνια;*

Σὲ κατάστημα ποὺ πωλεῖ ραδιόφωνα, δίσκους καὶ τὰ... ἠχηρὰ παρόμοια εἰσέρχονται δύο νεαροὶ καὶ φουντωμάλληδες κύριοι.

— Παρακαλῶ, μποροῦμε ν' ἀκούσουμε μερικοὺς δίσκους;

— Μάλιστα. 'Ορίστε.

Καὶ τοὺς βάζουν ἕνα, δύο, πέντε, μέχρι δέκα πέντε τραγούδια στὸ πικ-ἄπ, τὰ ὁποῖα οἱ δύο φιλόμουσοι νεαροὶ ἀπολαμβάνουν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ μεγάλη εὐχαρίστησι. 'Οπότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀκροατὰς κυτάζει τὸ ρολόϊ του καὶ λέει στὸν ἄλλον:

— Ἐνδεκα καὶ εἴκοσι.

— Πᾶμε.

Καὶ στρέφονται πρὸς τὸν ὑπάλληλο:

— Εὐχαριστοῦμε πολύ

— Δὲ θ' ἀγοράσετε κανένα;

— Ὄχι, πληροφορεῖ ὁ πρῶτος. Δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσουμε. 'Απλῶς εἴχαμε λίγη ὥρα στὴ διάθεσί μας καὶ θέλαμε ν' ἀκούσουμε μουσική. Χαίρετε!

'Η θρασεία... εἰλικρίνεια τῶν δύο νεαρῶν, ἀφοῦ πλισε καὶ τὸν ὑπάλληλο καὶ τὸν καταστηματάρχη, ὁ ὁποῖος, μόλις συνῆλθε, βγῆκε στὴν πόρτα καὶ τοὺς ἐφώναξε:

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μᾶς προτιμᾶτε πάντα!

*

Βραδάκι, ὥρα τῆς μεγάλης ἐπιβατικῆς κινήσεως καὶ τὸ λεωφορεῖο ἔτρεχε ἐν πλήρει.. συνωστισμῷ. "Οταν αἰφνιδίως ἀκούγεται ἄγρια γυναικεία φωνή, ἡ ὁποία συνοδεύει ἠχηρότατον ράπισμα.

— Νά, παλπάνθρωπε! Νὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ τσιμπᾶς!

'Ο δεχθεὶς τὴν ἠχηρὰ αὐτή... θωπεία, ἦταν ἕνας «κύριος» ὑπόπτου ἐμφανίσεως. 'Ο ὁποῖος, ὅμως, ἐκτεθεὶς ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης,

ἐθεωρησε πρέπον νὰ παράσχη... ἐξηγήσεις

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς. Παρεξήγησις.

— Τί παρεξήγησις, βρέ;

— Σᾶς πέρασα γιὰ μιὰ... γνωστή μου!

— Καὶ τὶς γνωστές σου ἔτσι τὶς χαιρετᾶς;

Στὴ δύσκολη αὐτὴ ἐρώτησι, ὁ δράστης δὲν ἐκρινε καλὸν ν' ἀπαντήση. Καὶ ἐποίησε τὸ... κορόϊδο!

*

Υο κομψὲς καὶ χαριτωμένες καμαριέρες ψωνίζουνε στὸ μπακάλικο τῆς συνοικίας καὶ συγχρόνως συζητοῦν:

— Ἐσὺ τί μισθὸ παίρνεις;

— Χίλιες ὀχτακόσες!

— Χίλιες ὀχτακόσες; ἐπαναλαμβάνει κάπως δύσπιστα ἡ ἄλλη. Σὰν πολλὰ μοῦ φαίνονται!

— Νὰ μὴ σοῦ φαίνωνται καθόλου πολλά 'Οχτακόσες εἶναι ὁ μισθός μου. Κι' ἕνα χιλιάρικο ποὺ μοῦ δίνει ἰδιαιτέρως ὁ κύριος;

'Η ἄλλη τὴν κυττάζει κατάπληκτη.

— Μὴ φωνάζης, τῆς λέει. Δὲν εἶναι πράγματα αὐτὰ ποὺ λέγονται δυνατά!

Χαμογελάει πονηρὰ ἡ ἀκριβοπληρωμένη.

— "Α, δὲν εἶν' αὐτὸ ποὺ φαντάζεσαι. 'Ο κύριος εἶναι σοβαρὸς ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ἐπίσης σοβαρὴ κοπέλλα.

— Τότε γιατί σοῦ δίνει τὸ κιλιάρικο; Εἶναι κουθαρντᾶς;

— Ὄχι! Πολὺ τσιγκούνης! 'Αλλὰ εἶναι γέρος κι' ὁ γιατρὸς τοῦκει πῆ νὰ κάνη αὐστηρὴ δίαιτα. Παραγγέλνει, λοιπόν, τσαΐ. 'Εγώ, κατόπιν ἰδιαιτέρας συμφωνίας, τοῦ βάζω μισὸ τσαΐ, μισὸ κονιάκ. Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Κι' αὐτὸ τοῦ στοιχίζει χίλιες δραχμὲς τὸ μῆνα!

— Νάβρισκα κι' ἐγὼ ἕνα τέτοιο γέρο! εἶπε ἡ ἄλλη μελαγχολικὰ ἐνῶ φεύγανε.

*

Ο! φανατικοὶ καὶ «συστηματικοὶ» φίλοι τοῦ οἴνου, ὁ ὁποῖος «εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου» δὲν φείδονται κόπων, μόχθων καὶ... πορείας, προκειμένου νὰ πετύχουν κανένα κρασὶ ἄξιον τοῦ ὀνόματος. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

'Ὥρα 9η νυκτερινή, στὸ τέρμα Παγκρατίου. "Ενας μεσόκοπος λαϊκὸς τύπος βαδίζει μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ ὕφος ἀνιχνευτικό. Κάποιος ἄλλος τύπος ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι τὸν ἀναγνωρίζει καὶ τὸν σταματᾶ:

— Βρὲ Παντελῆ! Καλησπέρα.

— Γειά σου. 'Αναστάση.

— Πῶς ἀπὸ δῶ τέτοια ὥρα;

— Ψάχνω νὰ βρῶ μιὰ διεύθυνσι. Μήπως ξέρεις ἐσὺ ποῦ πέφτει αὐτὴ ἡ ταβέρνα;

— Καὶ βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χαρτάκι, ὅπου ἔχει σημειώσει τὴ... (διευθυνσι).

— Βεβαια. Μόλις στρίψης τὸ στενό, στὴν ἄλλη γωνία.

Μὰ τί γυρεύεις ἐκεῖ;

— "Εμαθα ὅτι τώρα τελευταία ἔχει ἀνοίξει ἕνα «κα-

λὸ» καὶ πάω νὰ τὸ... ἀντα-μώσω!

— Τί λὲς βρὲ ἀθεόφοβε; Κάθεσαι στὸ τέρμα Πατησίων καὶ πᾶς στὴν ἄλλη ἄκρη νὰ βρῆς τὸ καλό; Χαρὰ στὸ κουράγιο σου.

— Ἐρχεσαι νὰ σὲ κεράσω ἕνα;

— Ὄχι, ἐγὼ ἔχω δουλειά. "Αειντε, λοιπόν, Παντελῆ καὶ.. καλὴ ἐπανοδο στὸ σπίτι!

— Ὄχι στὸ τέρμα Παγκρατίου ἀλλὰ στὸ τέρμα.. 'Αντικοθοιωτίας εἶναι ἱκανοὶ νὰ ταξιδέψουν οἱ φίλοι τῆς ρετσίνας, ὅταν μάθουν πὼς ὑπάρχει τὸ «καλό!»

*

Εἶναι γνωστὴ ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ΙΚΑ ἐξυπηρετεῖ τοὺς εὐτυχεῖς ἠσφαλισμένους του, ὅταν ἀρρωστήσουν. Καὶ ὁρίστε μιὰ χαρακτηριστικὴ σκηνή:

Πολὺ πρωΐ, μιὰ μέρα τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, συνοντιῶνται στὴν ὁδὸν Πειραιῶς. Καὶ ρωτάει ὁ πρῶτος:

— Ποῦ πᾶς τόσο πρωΐ;

— Πάω στὰ ἰατρεῖα τοῦ ΙΚΑ, γιὰ νὰ ζητήσω σειρὰ προτεραιότητος.

— Εἶσαι ἄρρωστος;

— Ὄχι. Δόξα σοι ὁ θεός.

— Τότε;

— Μὰ ὑπολογίζω ὅτι, ὡς ὅτου ἔρθη ἡ σειρά μου νὰ ἐξετασθῶ, μπορεῖ νὰ ἔχω... ἀρρωστήσει! Γιατί λοιπόν,

νὰ μὴν εἶμαι ἕτοιμος;

Αὐτὸ θὰ πῆ προνοητικότης!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΧΑΡΑ ΚΙ' ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

'Αναγγέλλονται μεγάλες ἑορτὲς τουριστικὲς μὲ πλακιώτικες παράτες καὶ μ' ἐκθέσεις κασκιὲς ἑορτὲς τῆς ἀνεμώνης τῆς λευκῆς ἀμυγδαλιᾶς, τοῦ γιαρμᾶ, τοῦ βερύκοκου, τοῦ σταριοῦ καὶ τῆς (ἐλπιᾶς!

*

'Εορτὴ ἐπίσης νάνων ἀναγγέλλεται μεγάλη καὶ κανεὶς δὲν ἀντιλέγει καὶ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι χάρις εἰς τοὺς... νάνους θὰ φουντώση ὁ ἐνθουσιασμὸς μας

καὶ στὸ, ὕψος του, βεβαίως, θὰ σταθῆ ὁ τουρισμός (μας!

Γ. Θ—ς

ΕΤΟΣ ΚΒ—ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959—ΑΡ. 1094

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

Τά δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ

Στὸ ἔκτο πάτωμα μιᾶς πολυκατοικίας βρίσκεται τὸ ἀτελιὲ τοῦ γλύπτη Ζώρζ Μερβάρ. Ἡ πνιγηρὴ ζέστη τὸν ἔχει ἀναγκάσει νὰ διακόψῃ τὴ δουλειά του. Ξαπλωμένος τώρα σ' ἕνα ντιβᾶνι, περιμένει νὰ βραδυάσῃ, γιὰ νὰ δροσιὰ λίγο.

Στὸ μισόφωτο τοῦ ἀτελιέ, κυττάζει μηχανικὰ τοὺς ἄσπρους ὄγκους, ποὺ ξέρει νὰ τοὺς δίνῃ μὲ τὴν τέχνη του ζωὴ καὶ κίνησι... Ἡ τέχνη εἶναι τὸ καταφύγιό κι' ἡ θρησκεία του. Εἶναι, τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἀπόμεινε...

Παντρεύτηκε νέος. Ὁ Ζώρζ, μὰ δὲν ἔνοιωσε ποτὲ γιὰ τὴ γυναίκα του τὴ ζεστὴ ἐκείνη ἀγάπη, ποὺ ξυπνοῦν τὰ θάρρος γιὰ τὴ ζωή. Προπάντων τὰ πέντε τελευταῖα χρόνια — ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε τὸ παιδί τους — αὐτὸς κι' ἡ Σιμόνη ζοῦσαν σὰν δυὸ ξένοι.

Ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ἦταν ἡ ὑπηρέτρια. "Εφερνε ἕνα γράμμα γιὰ τὴ Σιμόνη.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὄφερε, ἐπέμεινε νὰ δοθῇ στὰ χέρια τῆς κυρίας, εἶπε.

— Καλά, καλά, θὰ τὸ δώσω ἐγώ, ἀπάντησε ὁ γλύπτης.

Πῆρε τὸ γράμμα καὶ τὸ πέταξε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι. Σὲ λίγο ὅμως, ἡ ματιά του ξαναπέσε στὸ φάκελλο. Τὸ γράψιμο τοῦ φάντκε γνώριμο... Μὰ βέβαια, ἦταν ἑνὸς νέου φίλου τους, τοῦ συνθέτη Πιὲρ Στέρνιτς. Μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια κυρίεψε τότε τὸ Μερβάρ. "Ἀνοιξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητή μου φίλη. Τὸ Σάββατο δὲν ἤρθα στὸ ραντεβοῦ μας, γιατὶ μ' ἐμπόδισαν οἱ προετοιμασίες τοῦ ταξειδιοῦ μου. Πηγαίνω στὸ Μπουένος Ἄϋρες, ὅπου οἱ φίλοι μου μοῦ ὑπόσχονται ἕνα λαμπρὸ μέλλον. Μὴ μοῦ θυμώσῃς! Ἀργὰ ἢ γρήγορα θἄπρεπε νὰ γωριστοῦμε, Σιμόνη. Ἡ θέσι σου πρέπει νἆναι κοντὰ στὸν ἄντρα σου. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Ἔχω χρέος νὰ σκεφτῶ γιὰ τὸ μέλλον μου.

»Ἀργότερα θὰ τὸ μετανοιώνανε ποὺ δὲν ἀκούσανε τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶς, Σιμόνη, πῶς εἶμαι δέκα χρόνια νεώτερός σου. Τὸ μέλλον «Ἴσως νὰ μᾶς τὸ θύμιζε αὐτὸ κάποτε, μὲ τρόπο πολὺ σκληρό... Γι' αὐτὸ δὲ θἄθελα νὰ πονέσῃς καθόλου γιὰ τὸ χωρισμό μας. Ἀγαπηθήκαμε ἀληθινὰ καὶ περάσαμε ὧρες ἀξέχαστες. Ἡ μεγάλη τρυφερότης σου, αὐτὴ ποὺ δὲ γνώρισε ἡ ποὺ δὲν ἐξετίμησε ὁ ἄντρας σου, στάθηκε γιὰ κάμποσους μῆνες ἡ μοναδικὴ εὐτυχία ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ δὲ θὰ σὲ ξεχάσῃ ποτὲ καὶ ποὺ ἦταν ἀφέντης τῆς γοητευτικῆς ψυχῆς σου καὶ τοῦ λυγεροῦ κορμιοῦ σου...

»Τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας πεθαίνουν, Σιμόνη, ὅπως κάθε τι στὸν κόσμο... Πρέπει νὰ σ' ἀφίσω... Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλ' αὐτὰ σὲ μιὰ τελευταία συνάντησί μας, γιατὶ φοβοῦμουν πὼς τὰ δάκρυα κι' οἱ ἱκεσίες σου θὰ μ' ἔκαναν ν' ἀλλάξω ἀπόφασι... Ὅταν θὰ διαβάζῃς αὐτὸ τὸ γράμμα μου, θὰ ταξιδεύω πιὰ γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική.

»Σὲ φιλῶ γιὰ τελευταία φορά.

Πιὲρ».

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμά, ὁ Ζώρζ Μερβὰρ ἔνοιωσε μέλλον οἶκτο καὶ φόβο, παρὰ τὴν ὀργή τοῦ ἀπατημένου συζύγου. Τὸ γράμμα αὐτὸ φανέρωνε ἕνα τόσο σκληρὸ ἐγωϊσμό, ποὺ πονέσε ἡ καρδιὰ τοῦ καλλιτέχνη. Συγχρόνως ὅμως ἔνοιωσε πόση τρυφερότητα κι' ἐλπιστοσύνη εἶχε ἡ Σιμόνη γιὰ τὸ Στέρνιτς.

Κι' ἀντὶ νὰ αἰσθανεται μῖσος, ὁ Μερβὰρ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του... Σίγουρα, δὲν ἤξερε γιὰ κερδίση τὴν καρδιὰ τῆς Σιμόνης. Εἶχε παραγνωρίσει τὴν τρυφερότητα ποὺ ἔκρυβε μέσα της.

Ἀσφαλῶς, θὰ ὑπόφερε χρόνια ἡ γυναίκα του, μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν μονάχη κι' ἐγκαταλελειμμένη. Ἐνῶ τὴ νόμιζε ὁ Ζώρζ ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη, τώρα ἔβλεπε πὼς ἦταν μιὰ φλογερὴ ψυχή, γεμάτη περιπάθεια.

Θυμήθηκε πόσο πιὸ φιλάρεσκη καὶ ζωηρὴ εἶχε γίνει τὸν τελευταῖο καιρό... ὅταν ὁ Στέρνιτς ἐργόταν συχνὰ στὸ σπίτι τους καὶ μελετοῦσαν μουσικὴ μὲ τὴ Σιμόνη, ποὺ εἶχε μιὰ ὁμορφη φωνὴ κοντράλτας...

Τὰ βήματα τῆς γυναίκας του στὸ χῶλ τὸν ἔκαναν νὰ συνέλθη. "Εβαλε γρήγορα τὸ γράμμα σ' ἄλλο φάκελλο, ἔγραψε πάνω τὴ διεύθυνσι, ἀπομιμούμενος τὸ γράψιμο τοῦ Στέρνιτς, κι' ὅταν μπῆκε ἡ Σιμόνη τῆς τὸ δωσε, μαζὶ μ' ἕνα πακέτο ποὺ εἶχε στείλει ἡ μοδίστρα της.

*

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Τὸ γράμμα τοῦ φίλου της εἶχε τσακίσει ψυχικὰ τὴ Σιμόνη. Ὁ Μερβὰρ ἔβλεπε κάθε μέρα μ' ἀηδυχία τὴ γλωμάδα καὶ τὴν ταραχή της.

Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κρυφτῇ, ἦταν φανερὴ ἡ ἀπογνωσί της.

Ὁ καλλιτέχνης ἄρχισε νὰ φοβᾶται γιὰ τὴν ὑγεία της, καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ βάλη σ' ἐνέργεια ἕνα σχέδιό του.

"Επρεπε νὰ παίρνη κάθε τόσο ἡ Σιμόνη ἀπὸ ἕνα γράμμα τοῦ Στέρνιτς, δυὸ λόγια του ποὺ νὰ τῆς ἀνανεώνουν τὴν πίστι της, τὸ θάρρος, τὶς δυνάμεις της...

Ὁ Μερβὰρ ἀνακάστηκε γι' αὐτὸ νὰ ζητήσῃ τὴ συνδρομὴ ἑνὸς παλαιοπώλη, ἄλλοτε καθηγητοῦ τῆς καλλιγραφίας. Τοῦδειξε τὸ φάκελλο μὲ τὸ γράψιμο τοῦ Στέρνιτς. Καὶ σχεδὸν κάθε μήνα, τοῦ ὑπαγόρευε ἕνα γράμμα γιὰ τὴ Σιμόνη, σταλμένο δῆθεν ἀπὸ κεῖνον.

"Ενα πρακτορεῖο ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν ἀποστολὴ ἀλληλογραφίας κι' ἄλλες παραπλήσιες δουλειές, ταχυδρομοῦσε στὴ διεύθυνσι τῆς Σιμόνης τὰ γράμματα ποὺ τοῦ ἔστελνε ἕτοιμα ὁ Μερβάρ.

Κι' ἡ Σιμόνη ξαναγύρισε στὴ ζωή, μὲ τὰ γράμματα αὐτὰ ποὺ δὲν τὰ περίμενε. Οἱ ἐλπίδες της ἀναπτερώθηκαν. Τὰ μάγουλά της ξανάγιναν ρόδινα καὶ δροσερὰ καὶ τὰ χεῖλη της χαμογελοῦσανε σὰν πρῶτα...

"Ενα βράδυ, κάθησαν κι' οἱ δυὸ στὸ τραπέζι. Ἡ Σιμόνη διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα.

Ξαφνικά, ὁ Μερβὰρ τὴν εἶδε νὰ χλωμιάζῃ, νὰ γάνῃ τὶς αἰσθήσεις της... Σηκώθηκε τρομαγμένος. τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ξάπλωσε σ' ἕνα ντιβᾶνι. "Υστερα πῆρε τὴν ἐφημερίδα. Καί, σὲ μιὰν ἄκρη της, διάβασε τὴν ἑξῆς λακωνικὴ εἴδησι:

«Πληροφορούμεθα ἐκ Μπουένος Ἄϋρες ὅτι ὁ νεαρὸς καὶ ἐμπνευσμένος συμπατριώτης μας, ὁ 25ετὴς μουσικοσυνθέτης Πιὲρ Στέρνιτς, ἀπέθανε μετὰ σύντομη νόσον.

"Οταν συνῆλθε ἀπ' τὴ λιποθυμία της, ἡ Σιμόνη φώναξε μ' ἀβύσσατη φωνὴ τὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος πῆγε κοντά της. ἔσκυψε τρυφερὰ πάνω ἀπ' τὸ πονεμένο πρόσωπό της. τῆς ἔπιασε τὰ δυὸ χέρια της καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

— Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε. Θὰ σὲ παρηγορήσω... Μὴ μοῦ πῆς τίποτα! Τὰ ξέρω ὅλα...

Καί, νανουρίζοντάς την σὰν μικρὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά του, τῆς διηγήθηκε μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴν ἀθῶα ἀπάτη του. Τὰ γράμματα ποὺ λάβαινε, τἄγραφε αὐτὸς ὁ ἴδιος!...

"Οταν τελείωσε τὴν ἐξομολόγησί του, ἔνοιωσε τὴν καρδιὰ τῆς Σιμόνης νὰ χτυπᾶη πιὸ δυνατὰ πάνω στὸ στῆθος του. Κι' ὕστερα τὴν εἶδε ν' ἀνοίγη τὸ στόμα της γιὰ νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ σιγά, πολὺ σιγά:

— Σ' εὐχαριστῶ!...

Α. ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

ΝΕΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ νέα καλλιτέχνις τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ "Εφη Παππᾶ, τῆς ὁποίας τὸ γρήγορο ἀνέβασμα στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα προκάλεσε πραγματικὴ ἔκπληξι. Ἡ "Εφη ἤρθε πρώτη μεταξὺ τῶν 70 ὑποψηφίων στὸν πρόσφατο διαγωνισμὸ τοῦ Ε.Ι.Ρ., γιὰ τὸ Ἐθνικὸ Πρόγραμμα. Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις πρόκειται τώρα νὰ ἐμφανιστῇ σὲ γνωστὸ κοσμικὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας. Ἔχει δὲ πολλὲς προτάσεις νὰ τραγουδήσῃ σὲ κέντρα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αἰγύπτου.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Νὰ καὶ μιὰ νέα ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσι, ποὺ θὰ βροῦν ἐξαιρετικὰ πρακτικὴ οἱ νοικοκυρές. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἠλεκτρικὴ συσκευή, ἡ ὁποία καθαρίζει τὰ ψάρια πειράζη καθόλου τὸ κρέας τους. Ὁ ὅλος μηχανισμὸς θυμίζει πολὺ ἠλεκτρικὸ ξυράφι.

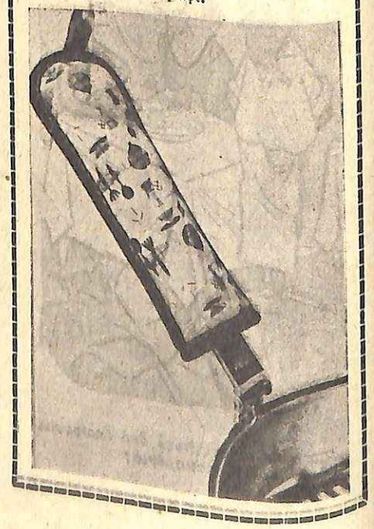

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κολλιτσὶς

Ἰδὼν Ἀτθίδα στρομβουλήν, ὑπέροχον καὶ θείαν
ἐσκέφθην πεπονηρωδῶς νὰ δράσω κατ' εὐθείαν.
Τουτέστιν ἀπεφάσισον πυριφλεγῆς νὰ σπεύσω
καὶ τὴν κομψὴν νεᾶνιδα ἐν τάχει κατακτεύσω.
Κι' αὐτίκα τὴν ἐπλεύρισον ἐν μέσῳ τοῦ Ζαππείου
κι' ὡς γόης ἀπαράμιλλος μεστὸς ἐκ σιροπίου:
—Τί ἀναμένετε, ὦ Μίς; περιπαθῶς τῆς εἶπον.
"Αν προτιμᾶτε δὲ ἀνδρὸς φεφλογεροῦ τὸν τύπον
ἰδοὺ ἐγώ! ἐδόπιον μετ' ἀκραιφνοὺς στοργῆς.
Πλὴν φεῦ ἡ Μὶς ἀπήντησεν: —Βρέ, ἄντε νὰ πνιγῆς!
Ἐφ' ᾧ πεισθεὶς ἔγωγε ἐκ τῆς τοιαύτης στάσεως
κι' ὡς Δὸν Ζουὰν ἀπαράμιλλος μεστὸς ἐκ θέρμου κράσεως:
—Ὦ Μὶς! τῆς εἶπον εὐθαρσῶς, πρὸς τί νὰ συζητῶμεν;
Ἐλθὲ εἰς τὸ δαούλιον ἀλλήλους ν' ἀσπασθῶμεν!
Πλὴν αὐτη, οὐσα ἀναιθὴς εἰς τὸ ζενίθ, φανδάσου!
ἀνέκραξεν χυδαίστι: —Βρὲ γέρο, ἄντε
(χάσου!
Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔγωγε ἐκ πείσματος ὀρ-
(μώμενος,
προσέτι δὲ ἐξ ἐρωτὸς μεγίστου κατεχό-
(μενος:
—Εἰμί, ὦ Μὶς, ἀνέκραξον, δεινὸς Καζα-
(νοβεύς...
Ὁτέ, ὦ Ζεῦ! κατέφθασεν ὀγκώδης ὑπαγ
(κλαρεύς,
πρὸς ὃν ἡ Μὶς χυδαίστι ἀνέκραξεν: —Ρὲ
(Χάρη
βοῦτα τὸ γέρο-ταρνάδι καὶ μοῦγινε τα-
(γάρι!
Κι' ὁ νταγκλαρεὺς μὲ ἅρπασεν μὲ πλή-
(ρη ἀστοργίαν
καὶ φάπας ἐξ εἰσέπραξον κι' εἰς ἄλλας
(μὲ... ὑγείαν!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ἡ «θήκη» αὐτή, ἀπὸ μονωτικὴ ὕλη, θὰ ἐπιτρέπῃ στὶς νοικοκυρὲς νὰ παίρνουν ἕνα τηγάνι πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά, χωρὶς νὰ κάψουν ἢ νὰ λερώσουν τὰ χέρια τους.

Ἐξωτικό, αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰ. Ἀναγνώστου-Μπουκουβάλα

Το Μυστικό της Μπιάνκα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Μπιάνκα, ἀντικρύζοντας τὸν πατέρα τοῦ Κάρλο, ποὺ φτάνει στὸ κτῆμα, ἀπομένει κατάπληκτη, χλωμιάζει καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμη. Κατόπιν ὅμως συνέρχεται καὶ προσποιεῖται τὴ χαρούμενη. Ἀπὸ τότε ζῆ μιὰ διπλὴ ζωή: Μπροστὰ στοὺς ἄλλους εἶναι ὁλόχαρη, ἀλλ' ὅταν μένη μόνη ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ κρυφὴ ἀγωνία. Μιὰ ἡμέρα ὁ Κάρλο καὶ ὁ πατέρας του πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφθοῦν κάτι ἐρείπια καὶ ἡ Μπιάνκα φεύγει καὶ ἐκείνη γιὰ νὰ κάνη ἐπίσκεψι σὲ μιὰ γειτόνισσά τους...

8ον

"Οταν περνοῦσαν κοντὰ στὸ ποτάμι, ἐκεῖ ποὺ τὰ λουλούδια σχημάτιζαν μιὰ μαγευτικὴ φυσικὴ ἀλλέα, παρακάλεσε ὁ Κάρλο:

— Μπιάνκα! Δὲ μᾶς λὲς κανένα τραγούδι; Ἡ φωνή σου ἐδῶ θ' ἀκουστῇ σὰν τοῦ κορυδαλλοῦ τὴ φωνή.

—"Οχι! ἀποκρίθηκε γρήγορα ἡ Μπιάνκα. Δὲν ἔχω διάθεσι γιὰ τραγούδι.

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος ὁ ἄντρας της.

— Ἐσὺ δὲν ἔχεις διάθεσι γιὰ τραγούδι μέσα σὲ τέτοια φύσι;

— Σὲ παρακαλῶ, εἶπε ὁ Ἀλόνσο. Τραγούδησε γιὰ δικό μου χατήρι.

— Ὄχι, ἔκανε πάλι ἡ Μπιάνκα, καὶ κάτι σὰ φόβος ζωγραφίστηκε στὴ φυσιογνωμία της.

— Ἀλήθεια! φώναξε ὁ Κάρλο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε ὁ πατέρας μου δὲν τραγούδησες. Δὲν εἶναι σωστὸ αὐτό.

— Μὰ ἀφοῦ τὸν κατέκτησα καὶ χωρὶς νὰ τραγουδήσω; γέλασε ἡ κοπέλλα.

— "Ελα, τώρα, ἔλα, μὴ θέλης παρακάλια. "Ας προχωροῦμε σιγά, καὶ τραγούδα μας κάτι νὰ ταιριάζη σ' αὐτὴ τὴ φύσι.

Δίστασε ἡ Μπιάνκα μιὰ στιγμή. Κι' ἄξαφνα, ἡ φωνή της ὑψώθηκε βραχνὴ στὴν ἀρχή, ἔπειτα κρυστάλλινη σὰν τοῦ κορυδαλλοῦ τὴ φωνή. "Ενα παληό, λαϊκὸ τραγούδι, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τραγουδοῦσαν τὰ κορίτσια ποὺ δούλευαν στοὺς ἀγρούς, στὸν τόπο της, ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι. "Ενα τραγούδι γεμᾶτο πόθο καὶ νοσταλγία.

Ὁ Ἀλόνσο σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἄλογό του, καθὼς ἄκουσε τὸ σκοπὸ αὐτό.

— Τί συμβαίνει, πατέρα; τὸν ρώτησε ὁ γυιός του.

— Στάσου! εἶπε αὐτὸς καὶ φαινόταν νὰ συλλογίζεται. Θέλω νὰ θυμηθῶ. Αὐτὸ τὸ τραγούδι μοῦ θυμίζει κάτι.

Ἡ Μπιάνκα ποὺ προχωροῦσε ὁλόρθη στὸ ἄλογό της, γύρισε τὸ κεφάλι της, χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

— Τί σοῦ θυμίζει; ρώτησε ὁ Κάρλο.

— Μά, δὲ μπορῶ νὰ ξεδιαλύνω. Μέσα μου εἶναι μπερδεμένες τόσες εἰκόνες, τόσα τραγούδια. Μὰ νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ τραγούδι μοῦ θυμίζει κάτι ἰδιαίτερα.

Σταμάτησε ἡ Μπιάνκα. "Ενα δάκρυ κυλοῦσε στὸ μάγουλό της.

— Τί ἔχεις; Κλαῖς; ἔκανε ὁ Κάρλο παραξενεμένος.

— Κι' ἐμένα κάτι μοῦ θυμίζει αὐτὸ τὸ τραγούδι! εἶπε σιγὰ ἡ γυναίκα.

— Μὰ γιὰ σταθῆτε! φώναξε ὁ Ἀλόνσο. Περίεργο πρᾶγμα! Ἐμένα συνήθως ἡ μνήμη μου δὲ μὲ προδίδει ἔτσι... Μιὰ φορὰ θυμάμαι πὼς αὐτὸ τὸ τραγούδι τὸ ἄκουσα σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις... Τί εἶναι ἡ ζωή! Καὶ τώρα, δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ πὼς μὲ εἶχε συγκινήσει κάποτε.

— "Ε, πατέρα, γέλασε ὁ Κάρλο, κάποιες χαριτωμένη κοπελλίτσα θὰ σὲ συγκίνησε κάποτε μ' αὐτό...

Δάγκωσε ὁ πατέρας τὰ χείλη του.

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... Πές το ἄλλη μιὰ φορά, Μπιάνκα!

—"Οχι, δὲ μπορῶ! ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα ξερά, καὶ σπηρούνιασε τὸ ἄλογό της.

Αὐτὸ πετάχτηκε μὲ καλπασμό.

— Μπιάνκα! Τὶ ἔπαθες; ρώτησε παραξενεμένος ὁ ἄντρας της.

— Νὰ τρέξουμε! ξεφώνισε αὐτή, καὶ τὸ γέλιο της ἀκούστηκε σκληρό, ἀφύσικο.

Σπηρούνιασε κι' ὁ Κάρλο τ' ἄλογό του καὶ τὴν ἀκολούθησε μὲ δυσκολία. Πίσω τους, λαχανιασμένος μόλις τοὺς πρόφθαινε ὁ Ἀλόνσο.

Μ' αὐτὸ τὸ καλπασμό, ἔφθασαν στὰ ἐρείπια. Ἐκεῖ σταμάτησε ἡ Μπιάνκα.

— Οὔφ! ἔκανε ὁ Κάρλο, λαχανιασμένος, ἐσύ, παιδί μου μπορεῖς νὰ ξεθεώσῃς εἴκοσι καβαλλάρηδες.

— Εἶδες; γέλασε αὐτή. Οὔτε κὰν λαχάνιασα ἐγώ.

—Ἡ καρδιά σου ὅμως χτυπάει, σὰν τὸ φοβισμένο πουλὶ εἶπε ὁ ἄντρας της κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν καρδιά της.

—"Οχι! ὄχι! ἡ ἰδέα σου, ἔκανε αὐτή, φοβισμένη καὶ τραβήχτηκε.

— Δὲν κάθεσαι κι' ἐσὺ ἐδῶ, μαζί μας; πρότεινε ὁ Ἀλόνσο. Ὑπάρχει πιὸ μαγευτικὸ μέρος ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ;

Πραγματικὰ τὸ τοπίο αὐτὸ φαινόταν φτιασμένο ἀπὸ σοφὸ χέρι καλλιτέχνη. Γύρω τὰ δέντρα πανύψηλα καὶ πυκνά, σχημάτιζαν ἕνα φυσικὸ τεῖχος. Στὴ μέση, ἕνα πλάτωμα ὁμαλὸ σὰν τεχνητὴ ταράτσα. Καὶ στὸ κέντρο, τὰ παληὰ ἐρείπια, ὀγκώδη, λὲς καὶ περίμεναν στημένα ἐκεῖ κάτι ποὺ ἀργοῦσε νὰ ἔρθη, ἢ λὲς πὼς θυμόταν αἰῶνες τώρα περασμένα μεγαλεῖα.

Ἡ σκιὰ παντοῦ ἦταν πυκνή, ἡ δροσιὰ μυρωμένη.

Ὁ Ἀλόνσο ξεπέζεψε καὶ ξαπλώθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

— "Αχ, ἔκανε, τὶ ὄμορφα! Δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ ἂν δὲ μὲ εἰδοποιήσῃ τὸ στομάχι μου πὼς εἶναι μεσημέρι.

Πήδησε κι' ὁ Κάρλο ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Ερωτικές

Δύσκολη ζωή

Δυὸ φουκαράδες, ἀρτιμελεῖς, ἀλλὰ τεμπελχανάδες, καθόνται κάτω ἀπὸ μιὰ γέφυρα καὶ προσπαθοῦν νὰ ζεσταθοῦν, τρίβοντας τὰ χέρια τους!

—Δύσκολη ἡ ζωὴ σήμερα! "Ετσι ὅπως κατάντησε! λέει ὁ ἕνας καὶ σηκώνει περισσότερο τὸ γιακά του.

—Πάρα πολὺ δύσκολη φίλε μου!... συμφωνάει ἀμέσως κι' ὁ ἄλλος, τρίβοντας τὴν πλάτη του...

—Γιὰ νὰ φᾶς... συνεχίζει ὁ πρῶτος, πρέπει ν' ἀγοράσῃς, γιὰ ν' ἀγοράσῃς πρέπει νὰ ἔχῃς λεφτά, γιὰ νὰ ἔχῃς λεφτὰ πρέπει νὰ δουλέψῃς, γιὰ νὰ δουλέψῃς πρέπει νὰ βρῇς δουλειά...

Κι' ὁ δεύτερος, ἀφοῦ ἀναστενάζει βαθειά, συμπληρώνει:

—Καὶ γιὰ νὰ βρῇς δουλειὰ πρέπει νὰ ψάξῃς...

Οἱ φουκαράδες τότε, ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀποφασίζουν πρὸς τὸ παρὸν ν' ἁρπάξουν ἕναν ὑπνάκο...

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούγεται ἡ ἄγρια φωνὴ τοῦ ὀργάνου τῆς τάξεως:

—"Ε! Σηκωθῆτε γρήγορα ἀπὸ κεῖ, γιατὶ θὰ σᾶς πάω μέσα ἐπὶ ἀλητείᾳ!

Κι' οἱ δυὸ φίλοι, νομοταγεῖς πολῖτες, σηκώνονται ἀμέσως καὶ ἀπομακρύνονται, ἐνῶ ὁ ἕνας λέει στὸν ἄλλον:

—Κι' ἂν ψάξῃς καὶ βρῇς πὼς ἡ καλύτερη δουλειὰ εἶναι ὁ ὕπνος, πρέπει πάλι νἄχῃς μεγάλη τύχη γιὰ νὰ μὴ στὸν κόψουν στὴ μέση!..

Ο ΦΑΚΟΣ

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάνω! εἶπε γελῶντας. Νά, ἐφοδιάστηκα κιόλας ἀρκετά.

"Εβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα βιβλίο καὶ ξαπλώθηκε δίπλα στὸν πατέρα του.

—"Ελα, Μπιάνκα, εἶπε γελαστός, ἄλλαξε σχέδιο κι' ἐσύ. Πᾶς ἄλλη μέρα στὴν κυρία Γκονζάλγκο. Πᾶς ἀργότερα, ὅταν θὰ φύγῃ ὁ πατέρας, κάποια μέρα ποὺ θἄχω κι' ἐγὼ δουλειά...

—"Οχι! εἶπε αὐτὴ κουνῶντας τὸ κεφάλι. Πῆρα τὴν ἀπόφασι. Θὰ πάω τώρα.

— Καλά! ἔκανε ὁ Κάρλο. Δὲν ἐπιμένω. Τὸ ξέρεις πὼς δὲ μ' ἀρέσει νὰ σοῦ χαλῶ τὸ χατήρι.

Ἐλαφρειὰ σὰν ἀκροβάτις, πήδησε ἡ Μπιάνκα ἀπὸ τὸ ἄλογό της, ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἄντρα της, ἔσκυψε ἀπάνω του.

— Φίλησέ με! τοῦ εἶπε.

Τὴ φίλησε πρόθυμα.

— Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς! Πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα, πάντα, πάντα! "Οπως καὶ νἀρθοῦνε τὰ πράγματα, θὰ μ' ἀγαπᾶς!

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Μά, τώρα, μπροστὰ στὸν πατέρα;...

Τ' ἄκουσε ὁ Ἀλόνσος καὶ εἶπε γελαστός:

— Μὴ μὲ λαμβάνετε ὑπ' ὄψι ἐμένα παιδιά μου. Ἐγὼ εἶμαι ἕνα γεροντάκι, οὔτε βλέπω, οὔτε ἀκούω!

Καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό.

Ἡ Μπιάνκα στριμώχτηκε στὶς ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρα της.

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ πνιγμένη.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Μπιάνκα! Δὲν πιστεύω νὰ σκέπτεσαι νὰ φύγῃς τώρα; Μήπως;...

—"Οχι, δὲ θὰ φύγω.

— Σὲ προειδοποιῶ ὅτι θὰ θυμώσω πάρα πολύ. Ὅσο εἶναι ὁ πατέρας κοντά μας, δὲ θὰ φύγῃς. Ἀκοῦς;

Στριμώχτηκε πιὸ πολὺ ἀπάνω του, καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Δὲ θὰ ξαναφύγω ποτὲ πιά, ποτέ!

Τινάχτηκε ὁ Κάρλο, μὲ τὸ πρόσωπο ἀστραφτερὸ ἀπὸ εὐτυχία.

— Ἀλήθεια, λές, Μπιάνκα; Νὰ σὲ πιστέψω;

— Στὸ ὁρκίζομαι, Κάρλο, δὲ θὰ ξαναφύγω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά σου.

—Τότε εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄντρας τοῦ κόσμου, ψιθύρισε κι' αὐτὸς καὶ κάλλησε μὲ λατρεία τὰ χεῖλη τοῦ στὰ χεῖλη τῆς γυναίκας του.

— "Ε, ἀκόμη, φώναξε ὁ Ἀλόνσο. Κουράστηκα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πλευρό. Ἐσεῖς πιτσουνάκια μου, δὲν ἔχετε σκοπὸ νὰ τελειώσετε μὲ τὰ φιλιά. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ Μπιάνκα δὲ πάει σὲ κανένα μακρυνὸ ταξίδι. Ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς τὸ χτῆμα τῆς κυρίας Γκονζάλγκο, δὲν ἀπέχει οὔτε μισὴ ὥρα ἀπὸ δῶ. Νά, αὐτὸ ποὺ φαίνεται δὲν εἶναι;

— Ναί, πατέρα. Αὐτὸ ποὺ ἔχει τὸν ψηλὸ πύργο μὲ τὴν κόκκινη σκεπή.

— Τὸ θυμᾶμαι σὰν ὄνειρο. Ἡ Μπιάνκα θὰ τὸ καλπασμὸ ποὺ κάνει, θἄ φτάσῃ σὲ ἕνα τέταρτο.

—"Οχι, εἶπε ἡ γυναῖκα, κυττάζοντας ἀλλοῦ. Θὰ πάω σιγά. Θὰ κάνω μισὴ ὥρα νὰ φτάσω.

— Μὰ θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, Μπιάνκα, πὼς δὲ θὰ βιαστῇς νὰ πᾶς.

— Θὰ πάω σιγά-σιγά, σὸ ὑπόσχομαι.

— Εἶσαι ὑπερβολικὰ φοβιτσιάρης, εἶπε

ὁ 'Αλόνσο στὸ γυιό του. 'Εγὼ τώρα ποὺ τὴν εἶδα τὴ Μπιάνκα ἀπάνω στὸ ἄλογο, δὲ φοβᾶμαι Εἶναι σὰν τὶς μυθικὲς ἀμαζόνες, ποὺ νόμιζες ὅτι ἀποτελοῦσαν ἕνα σῶμα μὲ τὸ ἄλογό τους.

—'Εγὼ φεύγω! φώναξε ἡ Μπιάνκα, ξαφνικὰ βιαστική.

— Στὸ καλό! Θάρθοῦμε νὰ σὲ πάρουμε τὸ μεσημέρι.

— Καλά!

Πήδησε ἀνάλαφρη ἀπάνω στὸ ἄλογό της. Γύρισε μιὰ στιγμὴ καὶ τοὺς κύτταξε. Ἦταν πλαγιασμένοι πλάϊ πλάϊ πατέρας καὶ γυιός, κι' ἀνασηκώνονταν γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσουν.

'Η Μπιάνκα σπηρούνιασε τὸ ἄλογό της, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ πανύψηλα καὶ πυκνὰ δέντρα.

Ἕνα μαχαίρι πετάει

'Ο 'Αλόνσο ἀναστέναξε βαθειά.

— Τί χαριτωμένη γυναίκα! 'Αλήθεια σοῦ λέω, Κάρλο, πὼς εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες γυναῖκες ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο. Ἕνας ἀνεκτίμητος θησαυρός.

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ σκέφτηκα κι' ἀποφάσισα νὰ τὴν παντρευτῶ, εἶπε μὲ καμάρι τὸ παλληκάρι.

Ἔνοιωθε μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία νὰ τοῦ φουσκώνη τὸ στῆθος του ὁ Κάρλο. Καθὼς κελαϊδοῦσαν τριγύρω τους τὰ πουλιά, νόμιζε αὐτὸς πὼς ἄκουγε τὴ γλυκειὰ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του νὰ τοῦ λέη σιγά:

— Δὲ θὰ ξαναφύγω ποτέ. Δὲ θὰ σ' ἀφήσω!

Τὴν πίστευε. Μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ τὴν πίστευε. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε γελάσει ἡ Μπιάνκα. Πάντα τοῦ εἶχε φερθῆ τίμια. Γιὰ νὰ τοῦ λέη τώρα πὼς τέλειωσε αὐτὴ ἡ περιπέτεια, σήμαινε πὼς τὸ πίστευε.

Τὸ ἐρωτηματικὸ μέσα του τοῦ τριβέλιζε ἀκόμη τὴν καρδιὰ λιγάκι:

— Τί νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ μυστήριο;

Μὰ ἡ εὐτυχία ὁρμοῦσε σὰν κῦμα ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία, τὴν ἔπνιγε.

—'Ο,τι καὶ νὰ ἦταν, τώρα πέρασε. 'Απὸ δῶ καὶ μπρὸς ἡ Μπιάνκα εἶναι δική σου, κατὰ δική σου. Καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήση οὔτε στιγμή.

'Ο 'Αλόνσο κάπνιζε. Ἔστελνε στὸν αἰθέρα μικρὲς τολύπες καπνοῦ καὶ τὶς παρακολουθοῦσε ποὺσβυναν. Φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Πέρασαν ἔτσι λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Κάρλο ἄνοιξε τὸ βιβλίο ποὺ εἶχε φέρει μαζί του.

—'Ας διαβάσουμε καὶ λιγάκι, εἶπε. Ὥσπου νὰ ἔρθη τὸ μεσημέρι, ἔχομε καιρό.

—'Έπρεπε νὰ ποῦμε σὲ κανένα ὑπηρέτη νὰ μᾶς φέρη ἐδῶ τὸ φαγητό μας,Κάρλο.

— Μὰ ἀφοῦ θὰ πᾶμε νὰ πάρουμε τὴ Μπιάνκα: Δὲν ἀποκλείεται καθόλου νὰ μᾶς κρατήση ἡ κυρία Γκονζάλγκο.

— Οὔφ! "Οχι! ἔκανε μ' ἕνα κωμικὸ μορφασμὸ ὁ 'Αλόνσο. 'Αφοῦ λὲς πὼς εἶναι ἑβδομήντα χρονῶν "Οχι!

— Μὰ εἶναι μ' ὅλ' αὐτὰ χαριτωμένη, γέλασε ὁ Κάρλο. Πρόσεξε μὴ τὴν ἐρωτευτῆς.

—"Αν καταλάβης τέτοιο κίνδυνο, εἶπε γελώντας ὁ πατέρας, ψιθύρισέ μου μονάχα τὸν ἀριθμὸ «ἑβδομήντα» κι' ἀμέσως θὰ συνέλθω.

Γέλασαν κι' ἐξακολούθησαν νὰ μιλᾶνε σὰν δυὸ φίλοι.

"Αξαφνα, πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, σὰ ν' ἀκούστηκε κάποιος ἐλαφρὸς θόρυβος. Τὴν ἄλλη στιγμὴ κάτι σφύριξε στὸν ἀέρα. Καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ καταλάβουν τί εἶναι, ὁ Κάρλο σωριάστηκε στὴ γῆ, μ' ἕνα βογγητὸ πόνου.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί ἔχεις, παιδί μου; ξεφώνισε ὁ 'Αλόνσο.

'Ο νέος ἔφερε τὸ χέρι του στὴν καρδιά. Τότε εἶδε ὁ πατέρας κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ παγώση ἀπὸ τὴ φρίκη.

Ἕνα μαχαίρι ἦταν σφηνωμένο στὸ στῆθος τοῦ παιδιοῦ του, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ θέσι τῆς καρδιᾶς. Καὶ τὸ αἷμα ἄρχιζε κιόλας νὰ σχηματίζη ἕνα γρήγορο αὐλάκι ἀπάνω στὰ ροῦχα του.

— Κάρλο! φώναξε τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία ὁ 'Αλόνσο. Παιδί μου!...

— Πατέρα! τραύλισε σιγανὰ τὸ παλληκάρι. Πεθαίνω! Φώναξε βοήθεια

Κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του κι' ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν ξεψυχισμένος.

ΑΝΤΙΚΑΤΕΣΤΗΣΕ ΤΗ ΣΟΡΑΓΙΑ

'Η ὡραία αὐτὴ νέα εἶναι ἐκείνη ποὺ κατώρθωσε νὰ παρηγορήση τὸν πρίγκηπα Ραϋμόντο 'Ορσίνι καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ ξεχάση κοντὰ της τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ Σοράγια. 'Ονομάζεται Χάννα Ρασμοῦσεν καὶ ἐξελέγη πρασφάτως στὴν πατρίδα της «Μὶς Δανία τοῦ 1959». 'Ο 'Ορσίνι τὴ γνώρισε στὴ Ρώμη, ὅπου ἡ ὡραία Δανέζα παρουσίαζε ἕνα χορευτικό της νούμερο σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο.

'Η φρίκη καθήλωσε τὸν 'Αλόνσο γιὰ λίγα λεπτὰ ἀκίνητο στὴ θέσι του. Γιὰ λίγα λεπτὰ νόμισε πὼς ὅλα γύρω του εἶχαν νεκρωθῆ, εἶχαν σβύσει, πὼς τὸν τριγυρνοῦσε τὸ χάος. Κι' ἔπειτα μπόρεσε νὰ καταλάβη ὅλο τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς. 'Επειτα εἶδε καλὰ τὸ γυιό του ξαπλωμένο σὰν ἄψυχο στὸ γρασίδι, νὰ κρατάη μὲ τὸ χέρι του τὸ μαχαίρι ἀκόμη μπηγμένο στὸ θώρακά του, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε στὴ γῆ.

Τότε ἔβαλε τὶς φωνὲς ὁ πατέρας:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

Περίμενε ν' ἀκούση καμμιὰ ἀπάντησι. Ἤξερε ὅμως μέσα του πὼς μάταια περίμενε. Κανένας δὲ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά."Οταν ἔρχονταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, πέρα πιὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι δὲν εἶχαν συναντήσει ψυχὴ ζωντανή. Τὸ μέρος ἦταν ἔρημο, γιατὶ κανένας δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάνη ἐδῶ ἀπάνω στὸ λόφο μὲ τ' ἀγριόχαρα ἐρείπια. Γιὰ νὰ συναντήση ἄνθρωπους, ἔπρεπε νὰ κατεβῆ ὡς κάτω, στὸ ποτάμι, δηλαδὴ τουλάχιστον δέκα λεπτὰ τρέξιμο τρελλό.

Στριφογύριζε ἀγκομαχώντας σὰν λαβωμένο θηρίο. Κύτταζε μιὰ τὸ παιδί του, ποὺσβυνε μπροστὰ στὰ μάτια του, καὶ μιὰ πέρα, τὴ λουρίδα τοῦ δρόμου, ποὺ φαινόταν ἀτέλειωτη κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Στὸ τέλος, ἔβαλε τὸ κεφάλι κάτω καὶ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ἄρχισε νὰ κατρακυλᾶ τὴν κατηφοριά.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

'Η φωνή του δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο. Ἦταν φωνὴ πληγωμένου λιονταριοῦ. Τ' ἀγρίμια, ἂν τὸν ἄκουγαν, θὰ φοβόνταν καὶ θάφευγαν μπροστά του. Ἀλλὰ τίποτα δὲ φαινόταν ζωντανὸ σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, τιόνταν τρομαγμένα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά.

Μόλις ἔφτασε στὸ ποτάμι, ἀντίκρυσε δυὸ χωρικούς, ποὺ ἀνασήκωσαν τὰ κεφάλια τους, παραξενεμένοι γι' αὐτὲς τὶς παράξενες φωνές.

— Βοήθεια! οὐρλιαξε ὁ 'Αλόνσο. Οἱ δυὸ ἄντρες ἔτρεξαν κοντά του.

— Τί τρέχει;

—'Ο ἀφέντης σας... Τὸν σκότωσαν!

— Τὸν σκότωσαν!

Κυττάχτηκαν οἱ δυὸ χωρικοί, σὰ νὰ μὴ πίστευαν τὴν ἀπίθανη εἴδησι.

—"Αν ἀγαπᾶτε τὸ Θεό, ἐλᾶτε μαζί μου!... φώναξε ὁ δυστυχισμένος πατέρας. Ἐλᾶτε.

"Αρχισε ν' ἀνεβαίνη τὸ δρόμο, καὶ τὰ πόδια του θαρρεῖς κι' εἶχαν φτερά. Μὲ κόπο τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ δυὸ ἄλλοι, ἂν καὶ ἦταν νέοι.

"Οταν ζύγωναν τὰ ἐρείπια, στάθηκε ὁ 'Αλόνσο.

— Κουραστήκατε; τὸν ρώτησαν μὲ συμπόνοια.

Τὰ μάτια τοῦ πατέρα, στηλώθηκαν μὲ τρόμο μακρυά, σὰν ἄδεια.

— "Αν φτάσουμε ἀργά;

— Πᾶμε ὁπωσδήποτε.

"Οταν ἔφτασαν στὸν Κάρλο, στὴν ἀρχὴ νόμισαν πὼς ἦταν πραγματικὰ πολὺ ἀργά. Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου εἶχε μιὰ χλωμάδα νεκρική. Τὰ χείλη του ἦταν μαβιὰ καὶ τὸ αἷμα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη.

'Ο ἕνας χωρικὸς ἔβαλε τὸ αὐτί του στὴν καρδιά του.

— Ζῆ! εἶπε. Μὰ ἡ καρδιά του χτυπάει μόλις, σὰν τοῦ πουλιοῦ. Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ προλάβουμε.

"Εφτιαξαν ἕνα πρόχειρο φορεῖο μὲ λίγα κλαδιά, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν, καὶ τὸν κατέβασαν προσεκτικά. Πίσω τους ἀκολουθοῦσε ὁ 'Αλόνσο παραπαίοντας σὰ μεθυσμένος. Καὶ πάρα πίσω, μόνα τους μὲ τὰ κεφάλια σκυμμένα, τὰ δύο ἄλογα.

"Οταν ἔφτασαν στὸ χτῆμα, φώναξαν ἀμέσως τὸ γιατρό.

Αὐτὸς ἐξέτασε τὸ τραῦμα καὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Μονάχα μ' ἕνα θαῦμα μπορεῖ νὰ σωθῆ. Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ κάνη ἡ φύσι, ἡ κράσι του ἡ δυνατή.

"Εδωσε τὶς ὁδηγίες του, κι' ἔπειτα ἀφοῦ ἔδεσε καλὰ τὸ τραῦμα, καὶ εἶπε ν' ἀφήσουν τὸν ἄρρωστο σὲ ἀπόλυτη ἡσυχία, ἀποσύρθηκε.

— Εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία;

—"Οχι! ἀποκρίθηκε κατάπληκτος ὁ πατέρας. "Οχι! Οὔτε καὶ τὴ γυναίκα του εἰδοποιήσαμε.

— Μά... ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκα;

— Εἶναι ἐπίσκεψι, στὶς κυρίας Γκονζάλγκο

— Τὴ δυστυχισμένη! Προσέξτε πῶς θὰ τῆς τὸ πῆτε!...

— Ποιός θὰ τῆς τὸ πῆ; βόγγηξε ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια, ἡ Περλίτα, τραβώντας τὰ σῆ ἡ Μαρία, θὰ πήγαινε αὐτή, θὰ τὰ κατάφερνε. 'Αλλά, ἡ Μαρία εἶμαι χειρότερα ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ πάω νὰ τὸ πῶ, φοβᾶμαι.

— Πρέπει νὰ πᾶς ἐσύ, μικρή! εἶπε αὐστηρὰ ὁ γιατρός. Οἱ ἄλλοι ὅλοι θὰ μείνουν ἐδῶ. Κανένας δὲν πρέπει νὰ φύγη. Ὥσπου νἀρθῆ ὁ ἀνακριτής.

'Η Περλίτα ἔφυγε κλαίγοντας. Καὶ στὸ σπίτι μέσα τοῦ Κάρλο σηκώθηκε θρῆνος. "Ολοι ἔκλαιγαν γιὰ τὴν ἀναπάντεχη αὐτὴ συμφορά. Οἱ γέροι ὑπηρέτες, ποὺ τὸν εἶχαν γνωρίσει ἀπὸ παιδὶ τὸν Κάρλο, οἱ νέοι ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν στοργικά, ὅλοι ἐκλαίγαν σὰ νὰ εἶχαν χάσει ἀγαπητό τους συγγενή. Γιατὶ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν χαμένο. Ἕνα μαχαίρι κοντὰ στὴν καρδιά, καὶ τόση ὥρα αἱμορραγία! "Επειτα τὸ ὕφος τοῦ γιατροῦ, τοὺς ἔδειχνε πὼς δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν καμμιὰ ἐλπίδα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ γενικὸ θρῆνο, ὁ 'Αλόνσο δὲ μποροῦσε νὰ κλάψη.

Αὐτὸς μόνος καθόταν δίπλα στὸν ἀναίσθητο γυιό του, καὶ τὸν κύτταζε. Τὰ κλάματα ἔφταναν στ' αὐτιά του, σὰν σκοτεινὴ ὑπόκρουσι, ἀλλὰ δὲν τοὔφερναν δάκρυα στὰ μάτια. 'Απὸ τὸν πολὺν τὸν πόνο ἡ καρδιά του εἶχε στερέψει.

Τὸ μήνυμα στὴν Μπιάνκα

Τὴν ὥρα ποὺ ξεσποῦσε ὁ θρῆνος στὸ σπίτι τοῦ Κάρλο, στὸ σπίτι τῆς κυρίας Γκονζάλγκο ἀκούγονταν γέλια.

—'Αγαπητή μου, ἔλεγε, ἡ γριὰ κυρία στὴ Μπιάνκα. Δὲν ξέρετε τί καλὸ ποὺ μοῦ κάνατε μὲ τὴν ἐπίσκεψί σας. Αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες μὲ εἶχε πιάσει μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία. Εἴσαστε ἀλήθεια δεισιδαίμων;

—"Οχι! ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάνκα μὲ σφιγμένα δόντια.

—Περίεργο! Τότε λοιπόν, ἂς σᾶς πῶ τί μοῦ συμβαίνει ἐμένα. Κάθε φορὰ ποὺ μὲ πιάνει αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητη μελαγχολία, ἀκούω κάποια πολὺ δυσάρεστη εἴδησι.

—'Η ἰδέα σας! εἶπε ἡ Μπιάνκα ἀφηρημένη.

—"Οχι, καθόλου, ἀγαπητή μου! Νά, π. χ. τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἤμουν ἔτσι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἤρθαν καὶ μοῦ ἀνήγειλαν ὅτι πέθανε τὸ παιδάκι κάποιας φτωχιᾶς γυναικούλας ποὺ δούλευε ἐδῶ... ἔτσι ἀναπάντεχα

—"Ωστε ἡ εἴδησι μπορεῖ νὰ ἀφορᾶ κι' ἄλλα πρόσωπα.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ παράξενο. 'Ακούω δυσάρεστα πάντα γιὰ ἄλλους, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

'Η Μπιάνκα σὰ ν' ἀνατρίχιασε. "Επειτα γέλασε βεβιασμένα.

— Μὲ φοβίζετε...

— Γιατί, ἀγαπητή μου;...

—"Ισως αὐτὴ τὴ φορὰ ν' ἀκούσετε τίποτα γιὰ μένα...

— Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, παιδί μου. Τί σχέσι ἔχεις ἐσὺ μὲ τὴ δική μου ψυχικὴ κατάστασι; 'Εσὺ μονάχα ποὺ μοῦκανες καλό, μὲ τὴν ἐπίσκεψί σου, σοῦ λέω. 'Αλλά, τὶ ὥρα εἶναι; Περασμένο μεσημέρι, Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ πεθερός σου κι' ὁ ἄντρας σου σὲ ξέχασαν ἐδῶ.

—'Αλήθεια! εἶπε ἡ Μπιάνκα καὶ τὰ μάτια της στηλώθηκαν σὰν ἄδεια μακρυά. 'Αργοῦνε νὰ ἔρθουν.

— Στενοχωριέσαι γι' αὐτό, παιδί μου; εἶπε πρόσχαρα ἡ κυρία Γκονζάλγκο. Δὲ χαίρεσαι; Θὰ καθήσουμε νὰ φᾶμε μαζί, καὶ θὰ τὰ ποῦμε ἀκόμη. "Εχομε τόσα νὰ ποῦμε!...

— Βέβαια, ἀποκρίθηκε ἡ νέα, ἀλλὰ τὰ μάτια της κύτταζαν πάλι μακρυά, σὰ νὰ μὴ πρόσεχε τὰ λόγια τῆς ἄλλης.

'Η κυρία Γκονζάλγκο πάντως δὲν πειράχτηκε. "Ηταν τόσο πρόσχαρη ἀπὸ τὴ φύσι της καὶ τόσο φλύαρη, ποὺ δὲ δυσκολευόταν νὰ κρατῆ καὶ μόνη της τὴν κουβέντα. Κι' ἔτσι, ἐνῶ πρόσφερε κάτι στὴ Μπιάνκα, ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται κάποια παληά, εὔθυμη ἱστορία, καὶ γελοῦσε μόνη της μὲ τ' ἀστεῖα της.

Τὰ γέλια αὐτὰ ἄκουσε ἡ μικρὴ Περλίτα, ποὺφτασε λαχανιασμένη ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ ἔβαλε τὰ κλάματα δυνατά.

Τὴν εἶχε δασκαλέψει ὁ γιατρὸς πῶς νὰ προειδοποιήση μὲ τρόπο τὴ Μπιάνκα.

Αὐτὴ ὅμως, ἀπάνω στὴν ταραχή της, τὰ ξέχασε ὅλα. Κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη ἀπὸ τὸ κλάμα

'Η Μπιάνκα πετάχτηκε. Τὰ χείλη της ἔγιναν ἄσπρα σὰν πανί.

— Περλίτα! φώναξε. Τί τρέχει;

"Εκανε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι της, ἔπεσε ὅμως πάλι πίσω, λὲς καὶ τὰ γόνατά της ἦταν ἀπὸ κερί καὶ δὲν τὴ βαστοῦσαν.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κοπέλλα; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ κυρία Γκονζάλγκο. Γιατί κλαίει ἔτσι;

— Εἶναι ὑπηρέτρια μου, ἀποκρίθηκε μόλις, ἀχνά, ἡ Μπιάνκα.

'Η γερόντισσα πετάχτηκε.

— Χριστὸς καὶ Παναγία! Λὲς νὰ σοῦ φέρνη κιόλας τὴν κακὴ εἴδησι;

— Αχ... κυρία! Βόγγηξε τὸ κορίτσι καὶ σταμάτησε.

Τώρα, μπροστὰ στὸ κερωμένο πρόσωπο τῆς Μπιάνκας καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πῆ ἀπότομα. 'Αλλὰ πάλι δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίση.

— Λέγε, τί τρέχει; ρώτησε σιγὰ ἡ Μπιάνκα.

'Η κυρία Γκονζάλγκο πῆγε κοντὰ στὴ νεαρή της φίλη, πέρασε τὸ χέρι της γύρω

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 43) τὸ συγκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ "Αγγλου συγγραφέως

ΦΡΑΝΚ ΜΠΑΡΕΤ

ΘΑΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συγκλονιστικὲς ἐρωτικὲς ἱστορίες ποὺ γράφτηκαν ποτὲ καὶ ποὺ συναρπάζει κυριολεκτικὰ μὲ τὰ δραματικὰ ἐπεισόδιά της καὶ τὶς τρομακτικὲς περιπέτειες τῆς ἡρωΐδας της. Κι' ἡ ἡρωΐδα αὐτὴ εἶναι μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα ποὺ ἔμεινε φυλακισμένη δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, θῦμα τῆς ἁπλοϊστίας τοῦ θετοῦ ἀδελφοῦ της. Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἕνας οὐρανοπέμπτος σωτήρας τῆς ἄνοιξε τὸ δρόμο τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἔμαθε συγχρόνως, δίχως νὰ τὸ θέλη, τοὺς πόνους τῆς ἀγάπης, ποὺ ὀδηγεῖ στὸ θάνατο...

ἀπὸ τοὺς ὤμους της, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὴ στηρίξη ἂν λιποθυμοῦσε.

— Κυρία! ξανάπε ἡ Περλίτα. Πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ;...

'Η κυρία Γκονζάλγκο περίμενε πὼς ἡ Μπιάνκα θὰ πεταγόταν, θἄπαιρνε τὴ μικρὴ ἀπὸ τοὺς ὤμους θὰ τὴν τράνταζε γιὰ νὰ μιλήση γρήγορα.

'Η Μπιάνκα ὅμως δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. 'Ενῶ τὰ μάτια της μεγάλωναν σὰν γυάλινα, τὸ κορμί της ἔμενε ἀσάλευτο καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφρασι μαρμαρένια. Λὲς κι' ὁλόκληρη εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἄγαλμα.

Τὰ χείλη της, σὰν αὐτόματα, πρόφεραν πάλι :

— Πές μου τα ὅλα.

— Κυρία... τραύλισε ἀνάμεσα σ' ἀναφυλλητὰ ἡ κοπελλίτσα... Μεγάλο δυστύχημα.. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ φοβηθῆτε... Ὑπάρχει ἐλπίδα...

Τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας τρεμόπαιξαν γιὰ μιὰ στιγμή.

— Λέγε! ξαναεῖπε. Δὲν καταλαβαίνω τί λές!...

— Τὸν πλήγωσαν... πῆγαν νὰ τὸν σκοτώσουν... δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο.. τὸ τραῦμα δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, λέει ὁ γιατρός...

Μὲ τὰ μάτια σὰν βγαλμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους ἡ Μπιάνκα ρώτησε:

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια;.. Ζῆ;

— Ναί, ζῆ! Σᾶς ὁρκίζομαι. Ὡς τὴν ὥρα ποὺφυγα τουλάχιστον ζοῦσε...

Κι' ἡ μικρὴ ξανάπιασε τὸ κλάμα.

'Η κυρία Γκονζάλγκο κύτταζε μιὰ τὴ Μπιάνκα, μιὰ τὴν Περλίτα καὶ φαινόταν νὰ μὴ καταλαβαίνη. Στὸ τέλος ψιθύρισε ἀχνά:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ: Ποιός πληγώθηκε;

— 'Ο πεθερός μου! ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάνκα, καὶ σηκώθηκε.

—'Ο πεθερός σου; ρώτησε παραξενεμένη ἡ κυρία Γκονζάλγκο. Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Μά... τὸ εἶπε μοῦ φαίνεται ἡ μικρή! ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάνκα, καὶ τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε χίλια χρώματα.

'Η Περλίτα ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά, καὶ δὲν παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι.

'Η κυρία Γκονζάλγκο ὅμως κούνησε δύσπιστα τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε:

— Περίεργο πρᾶγμα! 'Εγὼ δὲν ἄκουσα νὰ σοῦ λέη τίποτε γιὰ τὸν πεθερό σου. Μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ κανέναν ἐργάτη σας...

— 'Ο πεθερός μου! ξαναεῖπε ἡ Μπιάνκα, στηλώνοντας τὰ μάτια της, γεμάτα φρίκη μακρυά.

— Παιδί μου, ρώτησε ἡ κυρία Γκονζάλγκο τὴν Περλίτα, ὁ κύριος 'Αλόνσο εἶπες πὼς πληγώθηκε;

'Η μικρὴ σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε μιὰ στιγμή.

"Επειτα, σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της, καὶ φώναξε βασανισμένα:

—"Οχι! "Οχι ὁ κύριος 'Αλόνσο...

— Ποιός;

Σὰν φωνὴ πονεμένου ζώου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Μπιάνκας!

Καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντὰ στὴ μικρή, καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Μίλα, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου!...

—"Αχ... κυρία, μὲ τί στόμα νὰ σᾶς τὸ πῶ;... 'Ο κύριος, ὁ ἄντρας σας, εἶναι πληγωμένος. Τοῦ πέταξαν ἕνα μαχαίρι στὸ στῆθος, κοντὰ στὴν καρδιά...

Μ' ἕνα βογγητὸ σωριάστηκε κάτω ἡ Μπιάνκα. Μόλις πρόφθασε νὰ τὴ συγκρατήση ἡ κυρία Γκονζάλγκο.

—"Αχ, λιποθύμησε! Βοήθεια! φώναξε ἡ γερόντισσα. Θὰ πεθάνη στὰ χέρια μου. Δὲ θὰ τὸ βαστάξη ἡ δύστυχη...

— Κυρά μου! Κυρά μου! ἔσκουξε ἡ Περλίτα.

Μὲ χίλια βάσανα κατώρθωσαν νὰ ξαναφέρουν τὴ Μπιάνκα στὶς αἰσθήσεις της.

Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, στὴν ἀρχή, κύτταξε γύρω της σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε. "Επειτα ἀντίκρυσε τὴν Περλίτα, καὶ τὴ ρώτησε ἤρεμα:

— Πῶς εἶναι ὁ κύριος 'Αλόνσο;

Τὸ μυαλό της, μισοθολωμένο ἀκόμη, σταματοῦσε στὴν ἀρχική της ἰδέα πὼς ὁ 'Αλόνσο εἶχε πάθει τὸ δυστύχημα.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τὰ θυμήθηκε ὅλα, καὶ πετάχτηκε σὰν λαβωμένη τίγρις.

— Συμφορά μου! φώναξε βραχνά. Συμφορά μου!...

Καὶ χωρὶς πιὰ νὰ κυττάξη δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἀνέβηκε μηχανικὰ στὸ ἄλογό της, ποὺ τῆς τὸ εἶχαν ἕτοιμο, καὶ καλπάζοντας τρελλὰ ἔφτασε σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας στὸ χτῆμα.

Μπροστὰ στὸν βαρειὰ πληγωμένο

Μόλις τὴν εἶδε ὁ 'Αλόνσο, ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, καὶ περίμενε πὼς ἡ Μπιάνκα θἄπεφτε σ' αὐτὴ τὴν ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ κλάψουν μαζὶ τὸν ἄντρα ποὺ λάτρευαν κι' οἱ δυό.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ 'Αλόνσο, ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, καὶ περίμενε πὼς ἡ Μπιάνκα θἄπεφτε σ' αὐτὴ τὴν ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ κλάψουν μαζὶ τὸν ἄντρα ποὺ λάτρευαν κι' οἱ δυό. 'Η Μπιάνκα, ὅμως, προχώρησε ἴσια στὸ κρεβάτι τοῦ πληγωμένου. Τὰ μάτια της δὲν ἔμοιαζαν μὲ μάτια ζωντανοῦ ἀνθρώπου, καθὼς ἀντίκρυσε τὸ πρόσωπο τὸ κερένιο, τὰ χειλη τὰ πανιασμένα.

Τὸ πρόσωπο αὐτό, ποὺ πρὶν λίγες ὧρες ἦταν ροδοκόκκινο καὶ γεμάτο ζωή, τὰ χείλη ποὺ τῆς ἔδιναν φιλιὰ τρελλά, τὸ κορμὶ τὸ κυπαρισσένιο, λὲς καὶ τὰ εἶχε χτυπήσει κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι καὶ τὰ εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. "Ηταν τόσο ἀπίστευτο νὰ κοίτεται ἐκεῖ, ἀκίνητος σὰ νεκρὸς ὁ Κάρλο, ποὺ γιὰ κάμποση ὥρα ἡ Μπιάνκα, οὔτε μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψη. Μετὰ πολλὴ ὥρα, γονάτισε πλάϊ στὸ κρεβάτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

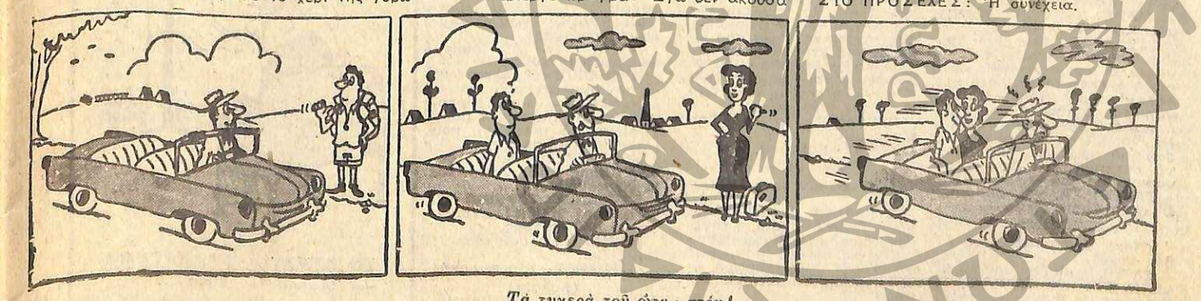

Τὰ τυχερὰ τοῦ ὠτο - στόπ!

Ἡ Κωμωδιούλα μας

Η ΤΖΙΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Κομψὸς «μπὸν-βιβὲρ» μὲ ἄψογο ντύσιμο, ἀνεπίληπτη χωρίστρα στ' ἀσημένια μαλλιὰ καὶ κοσμικὸ δονζουανικὸ ὕφος. 55 χρόνων. ΧΑΡΗΣ: Ἁπλὸς τύπος. Φίλος του, περίπου συνομήλικος. ΛΙΖΑ: Εὐγενική, πολιτισμένη καὶ χαριτωμένη κυρία. 45 χρόνων. ΤΖΙΝΑ: Ἐκρηκτική, μαγευτική, σαγηνευτικὴ «σουμπρέττα» στὴν ὀπερέττα τῆς ζωῆς 22 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ μπάρ).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (ζυγώνοντας τὸ φίλο του): Καλημέρα. (Στὸ μπάρμαν). Ἕνα κονιάκ-σόδα.

ΧΑΡΗΣ (μὲ κάποια ἔκπληξι): Κονιὰκ θὰ πιῆς;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (μελαγχολικά): Ναί... κονιάκ.

ΧΑΡΗΣ: Πιέ, βρὲ ἀδερφέ, ἕνα οὐΐσκυ νὰ δῆς τὴν ὑγειά σου! Ἀποφάσισες νὰ κάνης ...οἰκονομίες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (τοῦ γνέφει νὰ μιλάη σιγά): Ἀκριβῶς... Δὲ στὄλεγα καὶ χθές;

ΧΑΡΗΣ: Τὸ οἰκονομικὸ σ' ἀπασχολεῖ πάλι; Μὰ δὲ ντρέπεσαι μωρὲ Στέφανε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Μά... δὲν τὸ ἀπασχολῶ ἐγώ! Αὐτὸ μὲ ἀπασχολεῖ! Τὸ εἶπες καὶ μόνος σου.

ΧΑΡΗΣ: Δὲν τὸ καταλαβαίνω! Σοῦ ἦρθαν οἱ δουλειές σου λίγο ἀνάποδα. Χρεώθηκες καὶ τώρα πρέπει νὰ σφιχτῆς νὰ πληρώσης τὰ χρέη. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: «Αὐτὸ εἶν' ὅλο» βέβαια. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μικρό. Ὅπως δὲν εἶναι μικρὰ καὶ τὰ χρέη Πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνω οἰκονομίες ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Νὰ κόψω κάθε σπατάλη. Καὶ τὰ κοστούμια καὶ τὸ ταξὶ καὶ τὴν «κοσμικὴ κίνησι» καὶ τὸ οὐΐσκυ καί...

ΧΑΡΗΣ (διακόπτει): Κοντεύεις νὰ μοῦ πῆς καὶ τὸ τσιγάρο!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τὸ τσιγάρο, ἴσως ὄχι, ἀλλὰ τὰ ποῦρα ναί.

ΧΑΡΗΣ: Ὑπερβολικὸς εἶσαι Στέφανε!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Καθόλου. Νὰ σοῦ ἐξηγήσω: Πρέπει νὰ κόψω αὐτά.. γιὰ νὰ μὴν κόψω τὴ Τζίνα.

ΧΑΡΗΣ: Τὴ Τζίνα γιατί; Στοιχίζει τόσο πολλὰ μιὰ μικρὴ φιλεναδίτσα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ὅταν ἔχης, σοῦ φαίνεται πὼς δὲν κοστίζει τίποτε. Ἀλλὰ ὅταν βρεθῆς στὴν ἀνάγκη νὰ μετρᾶς αὐτὰ ποὺ ξοδεύεις, στοιχίζει πάρα πολλά. Κι' γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πρέπει νὰ ὑπολογίζη καὶ τὸ δεκάρικο τοῦ «ταξὶ» γιὰ νὰ μπορέση νὰ πληρώση τὶς ὑποχρεώσεις του καὶ νὰ «ξελασπώση», ἡ συντήρησι μιᾶς χαριτωμένης μικρούλας εἶναι μεγάλη πολυτέλεια!

ΧΑΡΗΣ: Πὲς πὼς εἶχες μιὰ κόρη! Τί θἄκανες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, ἀγαπητέ μου! Ἡ Τζίνα θέλει χωριστὸ νοίκι, χωριστὸ ἠλεκτρικό, χωριστὸ τηλέφωνο, χωριστὴ ὑπηρέτρια, χωριστὸ φαγητό, ἀκόμη καὶ ...χωριστὴ ἐφημερίδα! Ἄλλο νὰ ζῆ μέσ' στὸ σπίτι σου μιὰ κοπέλλα, κι' ἄλλο νὰ συντηρῆς σὲ δικό της νοικοκυριὸ μιὰ φιλενάδα!

ΧΑΡΗΣ: Ἅ, ναί, βέβαια. Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκηο

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ δυὸ μέρες, στὸ ἴδιο μπάρ).

ΧΑΡΗΣ (μπαίνει καὶ ζυγώνει τὸ φίλο του περιχαρής): Καλημέρα! Χαρᾶς εὐαγγέλια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Πέτυχες καμμιὰ καλὴ δουλειά;

ΧΑΡΗΣ: Ὄχι. Ἐσὺ θὰ τὴν πετύχης!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ἐγώ; Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ;

ΧΑΡΗΣ: Ἄκου καὶ μὴ ρωτᾶς. Στὸ τέλος, ἀπ' τὴ χαρά σου θὰ κεράσης οὐΐσκυ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αὐτὸ μὴν τὸ ἐλπίζεις.

ΧΑΡΗΣ: Θὰ τὸ δῆς! (Ἀνάβει τσιγάρο): Εἶχες πάει στὸ θέατρο; Εἶδες τὰ τρία ἑλληνικὰ μονόπρακτα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ὄχι.

ΧΑΡΗΣ: Νὰ πᾶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αὐτή... εἶναι ἡ δουλειὰ ποὺ θὰ πετύχω;

ΧΑΡΗΣ: Ἔτσι θ' ἀρχίσης. Πρόσεξέ με. (Βαρυσήμαντα). Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ παρουσιάζει ἕνα γέρο, δηλαδὴ.. ἕναν ἄνθρωπο ἡλικιωμένο σὰν ἐσένα, ποὺ ζῆ μὲ μιὰ σοφή, ἔξυπνη καὶ χαριτωμένη σύζυγο, σὰν τὴ Λέλα κι' ἔχει πάρει, μάλιστα καὶ τὴ σύνταξί του...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τόσο νέος;

ΧΑΡΗΣ: Μὲ τὴν ἐθελουσία ἔξοδο. Λοιπόν, σὲ μιὰ στιγμή...—πρόσεχέ με καλά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Προσέχω.

ΧΑΡΗΣ: Σὲ μιὰ στιγμή, ἀνοίγει ξαφνικὰ ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα εἴκοσι χρονῶν καὶ τοῦ ἀναγγέλλει πὼς εἶναι ἡ κόρη του.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ἡ κόρη του; Καὶ δὲν τὴν ἤξερε;

ΧΑΡΗΣ: Ὄχι, δὲν τὴν ἤξερε. Ποῦ νὰ τὴν ξέρη; Τὴν εἶχε κάνει πρὸ εἴκοσι ἐτῶν μὲ κάποια φιλενάδα του στὴν Ἰταλία Κι' ἡ μητέρα της πεθαίνοντας τῆς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικό. Ἡ κόρη τότε μόνον ἐξηγεῖ γιατὶ ἡ μαμᾶ της τὴ μάθαινε ἀπὸ μικρὴ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἀμέσως ἔρχεται στὴν Ἀθήνα νὰ γνωρίση τὸν πατέρα της ποὺ συγκινεῖται βαθύτατα καὶ τὴν ἐγκαθιστᾶ, φυσικά, στὸ σπίτι του.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Λοιπόν;

ΧΑΡΗΣ: Λοιπόν, τί «λοιπόν»; Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Δηλαδὴ «αὐτὸ εἶν' ὅλο» ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Δὲν καταλαβαίνω

ΧΑΡΗΣ: Θὰ καταλάβης μὲ δυὸ λόγια! Ἡ Τζίνα εἶν' ἔξυπνο κορίτσι! Ἀτσιδάκι κυριολεκτικῶς. Θὰ τὴ δασκαλέψης καὶ θὰ τὴν ἐμφανίσης στὴ Λέλα γιὰ κόρη σου, ποὺ τὴν εἶχες κάνει πρὸ εἰκοσαετίας στὸ Λονδῖνο. Ἐγγλέζικα ξέρει πολὺ καλὰ κι' ἂν δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖα τ' ἀγγλικά της, ἡ Λέλα δὲν τὰ ξέρει καθόλου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τολμηρὸ δὲν εἶναι, μωρὲ Χάρη;

ΧΑΡΗΣ: Καθόλου.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σαλόνι τοῦ Στέφανου).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (ἔπειτ' ἀπὸ μεγάλη «συγκινητική», οἰκογενειακὴ σκηνή): Εἶμαι βέβαιος, ἀγαπημένες μου, πὼς θὰ ζήσετε μαζὶ τρυφερὰ κι' ἁρμονικά... σὰ μητέρα καὶ κόρη..

ΤΖΙΝΑ (πονηρότατα): Καλὲ τί λὲς, μπαμπᾶ; Δὲν ἔχουμε τόση διαφορὰ ἡλικίας! Θὰ ζήσουμε καὶ θὰ συνεννοηθοῦμε σὰ δυὸ ἀγαπημένες ἀδελφοῦλες!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ναί! Πολὺ ὡραία! Τὸ βρῆκες, μωρό μου. Σὰν δυὸ ἀγαπημένες ἀδελφοῦλες! Ἔτσι, Λέλα;

ΛΕΛΑ (ἔξυπνα): Ὅπως θέλει ἡ Τζίνα! Δὲν πρόκειται νὰ τῆς χαλάσω ποτὲ χατῆρι!

ΤΖΙΝΑ: Οὔτ' ἐγώ!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Μὰ τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶμαι! Ὅλος ὁ κόσμος θὰ ζηλεύη τὴν εὐτυχία μου!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σ' ἕνα μῆνα στὸ μπάρ).

ΧΑΡΗΣ: Καλημέρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (μελαγχολικά): Καλημέρα. Μπράντυ-σόδα.

ΧΑΡΗΣ: Πάλι ἔχουμε οἰκονομίες;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αἱματηρότατες!

ΧΑΡΗΣ: Καὶ τώρα ποὺ περιοριστήκανε τὰ ἔξοδα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς περιοριστήκανε; Διπλασιάστηκαν! Ὅλο μοδίστρες καὶ καπελλοῦδες πληρώνω! Καὶ διπλᾶ, φυσικά. Κι' ὅλο σὲ «πάρτυ» καὶ σὲ κέντρα πολυτελείας μὲ τριγυρίζουνε «γιατὶ ἡ Τζίνα, λέει, πρέπει νὰ ζῆ μέσα στοὺς κοσμικοὺς κύκλους γιατὶ εἶναι νέα κοπέλλα καὶ μάλιστα εἰς ὥραν γάμου»! Εὐτυχῶς ποὺ εἶν' ἀπ' τὴν Αἴγυπτο κι' ὡς τώρα δὲν ἔτυχε νὰ δῆ κανένα γνωστό. Ἂν καὶ μᾶς κυττάζουν πολλοὶ μὲ περίεργα βλέμματα καὶ μυστηριώδη μειδιάματα.

ΧΑΡΗΣ: Ὥστε δὲν πετύχαμε νὰ κάνουμε οἰκονομία;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Οἰκονομία; Ἀστειεύσαι; Οὔτε καὶ θὰ πληρώσω τὰ χρέη. Ἄρχισα νὰ βάζω καὶ καινούργια!

ΧΑΡΗΣ: Ἄσε, κάτι θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σοῦ τηλεφωνήσω.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ σπίτι).

ΛΕΛΑ (ἐμπιστευτικὰ καὶ θριαμβευτικά): Ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἕνα νέο γιὰ τὴ Τζίνα ποὺ θὰ πετάξης ἀπὸ τὴ χαρά σου!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (κάπως ἀνήσυχα): Δηλαδή; Σὰν τί νέο;

ΛΕΛΑ: Τὸν ξέρεις τὸ Μάκη τὸν Κοντομίχαλο!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ἔ, ναί! Λοιπόν;

ΛΕΛΑ: Τὸ Μάκη, παιδί μου, τὸν ὡραῖο νέο, τὸ γυιὸ τοῦ στρατηγοῦ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (ἐκνευρισμένα): Ἔ ναί, τὸν ξέρω Τί συμβαίνει;

ΛΕΛΑ: Τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Τζίνα! Ἄκουσα τηλεφώνημα. Ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα καὶ πλέον, βλέπονται κάθε ἀπόγευμα κρυφά. Κι' αὐτὴ ἐπίσης, τὸν λατρεύει! Ἅ πὼς χαίρομαι, Στέφανε! Εἶναι σπουδαῖος γαμπρός!... Σκέφτηκα νὰ τῆς δώσης τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πατησίων—κόρη σου εἶναι τί νὰ κάνουμε; — καὶ τῆς τὸ εἶπα μάλιστα κι' ἐνθουσιάστηκε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ἅ, ἐνθουσιάστηκε!

ΛΕΛΑ: Ἔκλαιγε τὸ καϋμένο!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τώρα θὰ κλάψη περισσότερο!

ΛΕΛΑ: Γιατί; Δὲν ἐγκρίνεις αὐτὸ τὸ γάμο;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (ἔξαλλος): Ἐσὺ μὴν ἀνακατεύεσαι, σὲ παρακαλῶ! Μὴν ἀνακατεύεσαι στὸ μέλλον τῆς κόρης μου! (Παίρνει τὸ τηλέφωνο ποὺ χτυπάει). Ἐμπρός!

ΧΑΡΗΣ: Ἐσὺ εἶσαι Στέφανε; Χάρης ἐδῶ! Σκέφτηκα τί θὰ κάνουμε...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τὸν κακό σου τὸ φλάρο! Ἠλίθιε!.. Τσιγάρα νὰ μοῦ φέρνης.

ΧΑΡΗΣ: Νὰ σοῦ φέρνω; Ποῦ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Στὴ φυλακή!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

— Νά καὶ κάτι ποὺ δὲν εἴχαμε προβλέψει!

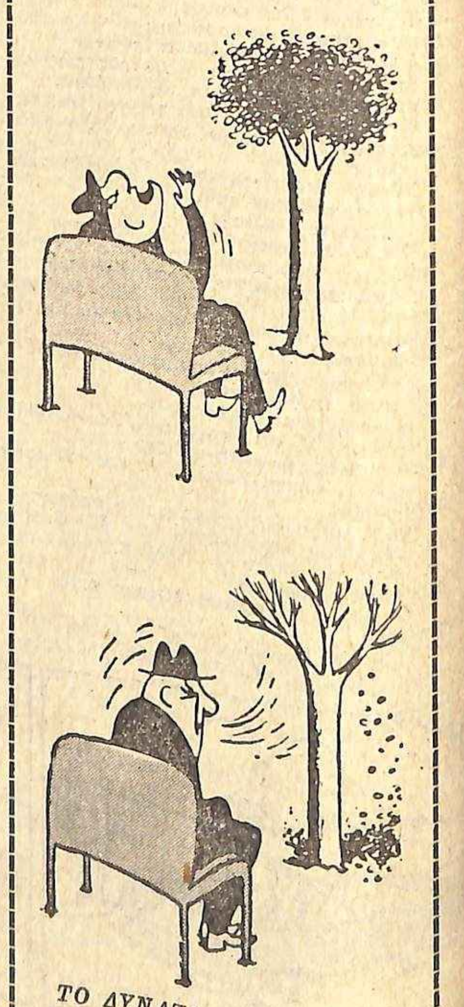

ΤΟ ΔΥΝΑΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ
— Ἀααααα!... Ψούτ!..

Οἱ παχουλὲς γυναῖκες ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΑ!

Μ' ὅλο ποὺ οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν περισσότερο τὶς ἀδύνατες...

«ΕΙΜΑΙ βέβαιος, ἔγραψε ὁ Μπέρναρ Σόου, ὅτι, μόνον ὅταν ὁ φεμινισμὸς θριαμβεύση, θὰ καταλάβουν ὅλοι ὅτι ἡ αἰτία τῶν δεινῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑποφέρει ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ὁ κρυφὸς πόλεμος ποὺ κάνουν μεταξύ τους οἱ παχειὲς κι' οἱ ἀδύνατες γυναῖκες».

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ φανῆ παράδοξος ἀλλ' ἴσως δὲ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Οἱ χῶρες ποὺ ἔχουν νὰ διαθέσουν καταναλωτικὰ ἀγαθὰ προπαγανδίζουν τὴν καλὴ δίαιτα, τὴν ἀφθονία καὶ τὴν ποικιλία τῶν τροφῶν κλπ. Οἱ ἄλλες, τοὐναντίον, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ συγκρατήσουν τὸν ἐθνικὸ πλοῦτο μέσα στὰ σύνορά τους καὶ περιορίζουν τὶς εἰσαγωγὲς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἐπενόησαν τὴ «γραμμή», ποὺ εἶναι ἡ ἀποθέωσι τῆς λιτότητος... Στὴν Ἀνατολή, ποὺ ὑπάρχουν ἄφθονα τρόφιμα, οἱ γυναῖκες εἶναι παχειές. Στὴ Δύσι, ποὺ τὰ τρόφιμα σπανίζουν ἢ ἀποκτῶνται μὲ μεγάλο κόπο, οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τὴν ἰσχνότητα.

Γιὰ τὶς παχειὲς καὶ τὶς ἀδύνατες, ὁ Γάλλος εὐθυμογράφος Ἀλφόνσος Ἀλλαὶ ἔγραψε ἄλλοτε τὰ ἑξῆς:

«Οἱ παχειὲς ζοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους, ἐνῶ οἱ ἀδύνατες ζοῦν γιὰ νὰ τὶς θαυμάζουν οἱ ἄλλοι. Γι' αὐτό, παχειὲς κι' ἀδύνατες δὲ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν ποτὲ μεταξύ τους. Ἀλλ' οἱ παχειὲς βλέπουν μὲ πολλὴ συμπάθεια τὶς ἀδύνατες, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὶς ἀποκαλοῦν στέκες. Κι' οἱ ἀδύνατες λατρεύουν τὶς παχειές, γιατί, διαφορετικά, δὲ θἄξεραν σὲ ποιὲς νὰ δώσουν τὸ ὄνομα τῆς φάλαινας».

Τὸ ζήτημα τοῦ πάχους καὶ τῆς ἀδυναμίας στὶς γυναῖκες τὸ ξανάφερε στὴν ἐπικαιρότητα ὁ καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς ψυχολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης Πάρνελ, ποὺ, σὲ μιὰ τελευταία ἀνακοίνωσί του, ἐτόνισε ὅτι οἱ παχειὲς παντρεύονται εὐκολώτερα καὶ σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τὶς ἀδύνατες.

«Ἡ νηματοειδὴς ὀμορφιά, γράφει ὁ Ἄγγλος καθηγητής, φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῶν περισσοτέρων ἀντρῶν. Αὐτὴν τὴν ὀμορφιὰ ὀνειρεύονται πάντα καὶ ἀπὸ τὰ λόγια τους θὰ μποροῦσε νὰ συμπεράνη κανεὶς ὅτι ἀναζητοῦν τὴν ἰσχνὴ θεὰ γιὰ νὰ τὴν παντρευτοῦν ἀμέσως. Κι' ὡστόσο, ὅταν ἔρχεται ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ ζητήσουν μιὰ μόνιμη σύντροφο τῆς ζωῆς των, προτιμοῦν μιὰ γυναῖκα κάπως παχουλή, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο τὴν εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς ἀσήμαντη».

Σὲ τί ὀφείλεται, ὅμως, αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ ὄνειρο καὶ τὴν πραγματικότητα;

«Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Πάρνελ, εἶναι σὲ κάποια στιγμὴ τῆς ζωῆς τους λίγο ἢ πολὺ ποιηταί. Ἡ τάσι, λοιπόν, ποὺ ἔχει ὁ ποιητὴς εἶναι νὰ παίρνη ἀπὸ τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων μόνο τὸ αἰθέριο μέρος τους, νὰ τὰ ἐξαϋλώνη. Γι' αὐτό, δὲ μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τίποτα τὸ περιττό. Θέλει τὴ γυναῖκα σὰν σύμβολο, σὰν μιὰ ἰδέα ντυμένη μὲ κάποιο ἀνάλαφρο πέπλο, ποὺ, κάτω ἀπ' αὐτό, μαντεύει κανεὶς περισσότερο τὰ μέλη της παρὰ τὰ βλέπει.

Ἀλλ' ἡ ποιητικὴ διάθεσι περνάει γρήγορα (κι' αὐτὸ εἶναι εὐτύχημα). Ὁ ἄντρας γίνεται σιγὰ-σιγὰ πιὸ πρακτικὸς καὶ μέσα στὴν ψυχή του ὡριμάζει μὲ τὸν καιρὸ ἡ ἰδέα τῆς γυναίκας- συζύγου καὶ τῆς γυναίκας-μητέρας. Ἡ ἄλλη παραμένει σὰν ἕνα μακρυνὸ ὄνειρο, ποὺ νομίζει ὅτι τὸ βεβηλώνει καὶ μόνο ποὺ τὸ ἀγγίζει μὲ τὴ σκέψι του.

Γι' αὐτό, τὸ παραμερίζει διαρκῶς, ἐνσυνείδητα ἢ ὑποσυνείδητα. Ἔτσι, ἡ ἐκλογή του πέφτει τελικὰ στὴν παχουλὴ γυναῖκα. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἡ λίγο παχειὰ εἶναι μιὰ πραγματικότητα, πάνω στὴν ὁποία δὲ διστάζει νὰ στηρίξη τὸ βλέμμα του καὶ ν' ἁπλώση τὸ χέρι του...

Συμβαίνει ἐδῶ ὅ,τι καὶ μὲ τὴ φιλία. Ὁ μέσος ἄνθρωπος ἐκτιμᾶ καὶ σέβεται τὸν ποιητή, τὸν ἐπιστήμονα, τὸ φιλόσοφο, τὸ μεγάλο πολιτικό. Εἶναι τὰ ἰδανικά του. Κόβεται γι' αὐτοὺς καὶ μπορεῖ, στὴν ἀνάγκη, νὰ ξεκουλιαστῆ γιὰ τὸ χατῆρι τους. Ἀλλὰ δὲ θέλει κι' οὔτε ἐπιζητεῖ τὴ συντροφιά τους. Κάτι περισσότερο: τὴν τρέμει.

Ἂν ὁ Ἀϊνστάιν ἔδινε τὴ φιλία του σ' ἕνα μέσον ἄνθρωπο, ὁ τελευταῖος, μ' ὅλο ποὺ θὰ ἦταν περήφανος γι' αὐτὴ τὴν τιμή, θὰ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη. Ἀντὶ γιὰ τὸν Ἀϊνστάιν, θὰ προτιμοῦσε τὴ φιλία ἑνὸς ἄλλου μέσου ἀνθρώπου, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ κουβεντιάση σὰν ἴσος μὲ ἴσο, νὰ πιῆ ἕνα ποτηράκι κρασί, νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῆ τὶς στενοχώριες του καὶ ν' ἀκούση τὶς δικές του, νὰ τοῦ πάρη μιὰ συμβουλὴ γιὰ ἕνα πρακτικὸ ζήτημα τῆς ζωῆς, νὰ ζητήση ἀκόμη τὴ βοήθειά του ἢ νὰ τοῦ προσφέρη τὴ δική του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ἰσχνὲς ὀμορφιές. Ὁ μέσος ἄνθρωπος τὶς ἀποφεύγει, γιατὶ φοβᾶται πὼς δὲ θὰ μπορέση νὰ βρεθῆ στὸ ὕψος τους. Ἐνῶ μιὰ παχουλὴ γυναῖκα τοῦ δίνει τὸ αἴσθημα τῆς σιγουριᾶς».

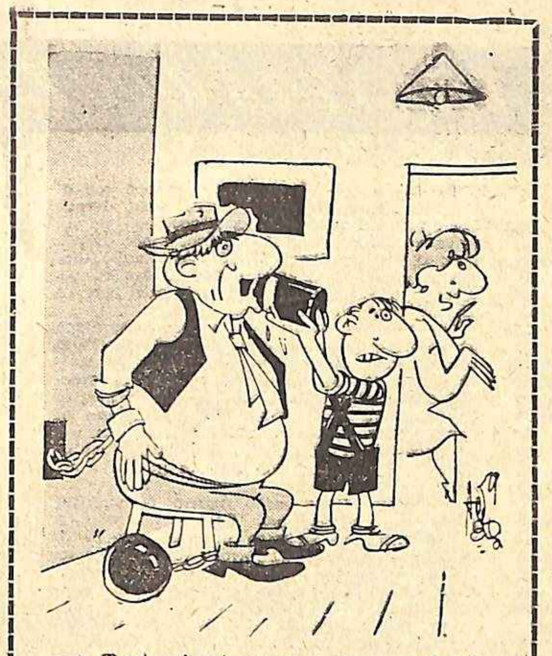

— Τοτό, τὰ μάτια σου τέσσερα, μὴ μᾶς τὸ σκάση καὶ πάη γιὰ τὰ καινούργια!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μοὖπαν προχτές: Βλέπεις ἐκείνη τὴν κυρία
μὲ τ' ἀσημένια, τ' ἀσημόγκριζα μαλλιά;
Εἶναι ἡ Μαρία...—Ποιά Μαρία;—Ἡ Μαρία,
δὲν τὴν θυμᾶσαι; Ἡ θεία ἐκείνη κοπελλιά,
ποὖχε τὰ μάγουλα τὰ τριανταφυλλιά,
μὲ στόμα ποὺ ἦτανε σὰν δίκλωνο κεράσι;
Ἔχει γεράσει τώρα πιά...—Ἔχει γεράσει.

*

Δὲ λέω πὼς θἄπρεπε τὰ νειᾶτα νἆναι αἰώνια
—αὐτά 'ναι ὄνειρα καὶ χίμαιρες θαρρῶ—
ἀλλὰ τὰ χρόνια... νὰ μὴ φεύγουνε τὰ χρόνια,
σημάδι ἀφήνοντας βαθύ, πολὺ σκληρό,
ποὺ νὰ μᾶς φέρνη μέσ' τὴ σκέψι τὴ συμπόνοια.
Δὲν εἶναι ἀνάγκη, νὰ τὸ λέμε, μὲ ρυτίδες
πὼς τώρα σβύσανε τὰ νειᾶτα κι' οἱ ἐλπίδες.

*

Νὰ ὁ λεβέντης ποὺ περνᾶ... Πῶς τὸν κυττᾶνε,
ὅπου γυρίζει, μὲ καμάρι ἀληθινό...
Σὲ λίγα χρόνια, μπρός του ἄλλοι θὰ περνᾶνε
καὶ θὰ τὸν βλέπουνε σὰν πτῶμα ζωντανὸ
ποὺ τὰ δυὸ πόδια του θὰ τὸν ψευτοκρατᾶνε...
Εἶναι λεβέντης... τὸν ζηλεύουν ὅλοι τώρα,
ὅμως τὰ χρόνια, φεύγουν γρήγορα, σὰ μπόρα.

*

Καὶ ἡ δροσάτη ἡ κοπελλίτσα, ἡ τρυφερή,
ποὺ πάει ξέννοιαστη—δική της εἶναι ἡ πλάσι—
τὴν ἀδυσώπητη τὴ Μοῖρα, τὴ σκληρή,
δὲ θὰ μπορῆ, πραγματικὰ δὲ θὰ μπορῆ
μ' ὅσα στολίδια κι' ἂν φοράη νὰ τὴ γελάση.
Κι' ἂν ἴσως σήμερα καμμιὰ δὲν ἔχη ἔννοια,
μεθαύριο θἄχη: Τὰ μαλλιά της τ' ἀσημένια.

*

Γι' αὐτό, χαρῆτε τὴ μικρή μας τὴ ζωὴ
πρὶν τὴν σκεπάση κάποιο ὁλόμαυρο σκοτάδι.
Φεύγουν τὰ νειᾶτα, σβύνουν σὰν ἀναπνοὴ
κι' ἀπὸ τ' ὁλόχαρο καὶ λιόλουστο πρωῒ
σύντομα φεύγει ὁ ἥλιος κι' ἔρχεται τὸ βράδυ.
Τὸ βράδυ αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀλήθεια παγερὸ
καὶ δὲ βαστάει παρὰ ἐλάχιστο καιρό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΤΟ Βασιλικὸ Θέατρο ἑτοιμάζει τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ ἔργο τῆς ἐφετεινῆς περιόδου, τὸν «Ἀλκιβιάδη» τοῦ κ. Θεοτοκᾶ, ποὺ θὰ παρουσιάση τρίτο κατὰ σειρὰν μετὰ τὸ ἔργο τοῦ Πιραντέλλο.

Τὸ ἔργο θὰ ἀνεβασθῆ μὲ κοστούμια ἐποχῆς, ὅπως δείχνουν δὲ τοὐλάχιστον οἱ δοκιμές, θὰ παρουσιάση ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

✪ Ἡ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Μπουρνέλλη» «Μοντέρνες γυναῖκες», περιλαμβάνει ἕνα θεαματικὸ φινάλε σὰ σάτιρα τῆς κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνη, μὲ τὸν τίτλο «Πουλιά». Ἔτσι, οἱ ἠθοποιοί, μὲ εἰδικὰ καλύμματα στὰ κεφάλια, ἐμφανίζονται στὴ σκηνὴ σὰν πουλιά, περιστέρια, χελιδόνια, σπουργίτια, πελαργοί, κλπ.

Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι, ἡ νέα ρομαντζιέρα τοῦ θιάσου Νάντια Κωνσταντοπούλου, λανσάρει ἕνα πρωτότυπο τραγοῦδι τοῦ μαέστρου Μεν. Θεοφανίδη, μὲ τὸν τίτλο «Πρίμο - σεκόντο».

Στὸ τραγοῦδι αὐτὸ κάνει σεκόντο δίπλα της ἕνας ἀπὸ τοὺς χορευτὰς τοῦ μπαλλέτου Καστρινοῦ.

Ἐπίσης, στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι, ὁ Καστρινός, μὲ τὴ Χρυσούλα Ζώκα, πάνω στὸ ρυθμὸ τῆς γνωστῆς ἐπιτυχίας «Μαντουμπάλα», παρουσιάζουν ἕνα πρωτότυπο λαϊκὸ μοτίβο, μὲ τὸν τίτλο «Ντέρτι».

✪ Γιὰ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, ἀναγγέλλονται τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς ἀκόμη χειμερινοῦ ἀθηναϊκοῦ θεάτρου.

Πρόκειται γιὰ τὸ θέατρο τῆς Ἔλσας Βεργῆ, στὸ ὑπόγειο τοῦ μεγάρου τοῦ Μετοχικοῦ, δίπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο «Μαξίμ».

Τὸ νέο θέατρο, τετρακοσίων θέσεων, εἶναι κατασκευασμένο σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, μὲ εἰδικὰ μηχανήματα ἐξαερισμοῦ καὶ ἀπομονώσεως ἤχου, πλαστικὰ δάπεδα, ἄνετα καμαρίνια, κλπ.

✪ Ἡ Μπελίντα, ὕστερα ἀπὸ δέκα ἐτῶν συνεχῆ συνεργασία στὸ θέατρο, ἀποχωρεῖ ἀπ' τὴ σκηνή, προκειμένου νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἡ Μπελίντα εἶναι ἡ πρώτη τραγουδίστρια, ποὺ καθιέρωσε τὰ μουσικὰ δραματικὰ σκὲτς στὴ σκηνή, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, σὲ πολλὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ οἱ ἰδέες ἦταν δικές της.

Ἀκόμα ἡ Μπελίντα λάνσαρε τὰ μεγαλύτερα σουξὲ τῆς τελευταίας δεκαετίας, ὅπως τὰ «Ἀναπνοή μου», «Ὁ κόσμος πάει κι' ἔρχεται», «Μαρία», «Σοῦ ἔχω τόση ἀδυναμία», «Ἄς τὴ βαρκούλα νὰ τρέχη» καὶ «Συγχώρεσέ με, ἀγάπη μου».

✪ Μιὰ σπάνια κακοκαιρία ἔγινε ἀφορμή, ταξιδεύοντας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ Μπουμπούκα νὰ ζήση γιὰ λίγες μέρες μιὰ πρωτοφανῆ περιπέτεια. Τὸ ὑπερωκεάνειο, ἐπὶ τρεῖς μέρες συνεχῶς, χοροπηδοῦσε σὰν καρυδότσουφλο πάνω στὰ πελώρια κύματα.

Ἡ Μπουμπούκα ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῆ στὸ κρεβάτι της. Ἔπαιρνε δὲ στὰ πεταχτὰ ἕναν ὕπνο, δεμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἡ τρικυμία αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τρομοκρατηθῆ τόσο ἡ «Μὶς Καλιφόρνια» Σάντρα Μασκίνι, ποὺ συνώδευε τὴ Μπουμπούκα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, ὥστε, μόλις ἔφθασε τὸ πλοῖο στὴν Πορτογαλία, πῆρε ἀμέσως τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο καὶ γύρισε στὸ σπίτι της.

Ἡ Μπουμπούκα διατηρεῖ ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο ἀπ' τὸν ἀστέρα τοῦ κινηματογράφου Ἔρρολ Φλύν, ποὺ πέθανε τελευταίως: ἕνα χρυσὸ βραχιόλι, σὲ σχῆμα ἁλυσίδας, μὲ τὸ ὄνομά του. Σὲ μιὰ μεγάλη δεξίωσι τοῦ Χόλλυγουντ, πρὶν λίγους μῆνες, ὁ ἀλησμόνητος ἠθοποιός, ποὺ χόρεψε μὲ τὴν Ἑλληνίδα βεντέττα τοῦ χοροῦ, τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, ὥστε τῆς ἔδωσε αὐτὸ τὸ ἐνθύμιο, ποὺ, ὅπως τῆς εἶπε, θὰ τῆς φέρνη πολὺ γοῦρι.

✪ Μιὰ παράξενη εἴδησι κυκλοφόρησε στὰ παρασκήνια τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων: Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ἡ δημοφιλὴς πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, σκέπτεται νὰ γίνη... μελαχροινή. Πραγματικά, μιὰ μαύρη περρούκα, ποὺ φοράει σὲ μιὰ νέα ταινία της, τῆς δίνει τόσο μεγάλη γοητεία, ὥστε σκέφτεται ἂν πρέπει νὰ μείνη ξανθειά, ἢ νὰ μαυρίση τὰ μαλλιά της!

✪ Μιὰ ἄλλη Ἑλληνίδα χορεύτρια, ἡ Βέρα Ἔλλεν, ποὺ γνώρισε, μαζὶ μὲ τὸν Μπάλσα, μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι, πρόκειται νὰ ἐμφανισθῆ στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ «Καζινὸ ντὲ Παρί»... μαύρη, ἀφοῦ θὰ ὑποδυθῆ τὴ Ζοζεφίνα Μπαίηκερ.

✪ Ὁ Κώστας Μανιατάκης, ποὺ βρίσκεται ἐφέτος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μουσικοῦ θιάσου Θεσσαλονίκης, ποὺ παίζει στὸ ἐκεῖ Στρατιωτικὸ Θέατρο, λανσάρει μὲ ἐπιτυχία δυὸ νέα τραγούδια του.

✪ Ἡ Λάουρα, ὕστερα ἀπὸ ἕξη μηνῶν παραμονὴ στὴν Ἱσπανία, ὅπου γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία, ἐπιστρέφει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὴν Ἑλλάδα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΔΗΓΟΣ της νέας πού ζητάει σύζυγο

Τὸ πρόβλημα τῆς μορφώσεως

Τὸ πρόβλημα τῆς μορφώσεως εἶναι περισσότερο σημαντικὸ ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διευκρινήσωμε, ὡστόσο, ὅτι πρόκειται κυρίως γιὰ πρόβλημα τῶν καλουμένων μεσαίων καὶ ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

Πραγματικά, εἶναι ἀνύπαρκτο σχεδὸν στὶς λαϊκὲς μᾶζες, ὅπου παίζει ρόλο ὁλότελα ἀσήμαντο. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ζητάει ἀπὸ τὴ μέλλουσα σύζυγό του νὰ εἶναι ὅμορφη, ἔξυπνη καὶ νοικοκυρά. Ὅλα τὰ ἄλλα τὸν ἀφίνουν ἀδιάφορο. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μιὰ νέα τοῦ λαοῦ ζητάει νὰ βρῆ ἕνα σύζυγο, ποὺ νὰ ἔχη εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ νὰ εἶναι προκομμένος καὶ καλὸς στὴ δουλειά του. Δὲ σκοτίζεται γιὰ τίποτα ἄλλο. Ὅσο ἀνεβαίνομε στὴν κοινωνικὴ ἱεραρχία, ὅμως, οἱ ἀπαιτήσεις γίνονται μεγαλύτερες. Ἕνας ἄντρας μὲ ἀνώτερη κοινωνικὴ θέσι, ἕνας διανοούμενος, ἕνας ἐπιστήμων κλπ. ζῆ ὄχι μόνο μέσα σ' ἕνα ὡρισμένο περιβάλλον, ἀλλὰ καὶ μέσα σὲ μιὰ ἰδιαίτερη ἀτμόσφαιρα. Ὅσο κι' ἂν θέλη, τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτήν. Καί, φυσικά, θὰ πρέπει κι' ἡ γυναῖκα του νὰ ζήση μέσα στὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ ἴδιο περιβάλλον. Ὅταν ὑπάρχη, λοιπόν, διαφορὰ ἐπιπέδου, τὰ πράγματα γίνονται δύσκολα καὶ κάποτε δραματικά.

Τὸ πρόβλημα τῆς μορφώσεως ἐμφανίζεται μὲ δυὸ διαφορετικὲς μορφές. Ἔχουμε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ μορφωμένο ἄντρα καὶ τὴ μὴ μορφωμένη γυναῖκα. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο, τὴ μορφωμένη γυναῖκα καὶ τὸ μὴ μορφωμένο ἄντρα.

Τὰ παλιὰ παραμύθια μιλᾶνε γιὰ βασιλόπουλα, ποὺ παντρεύτηκαν τσοπανοποῦλες κι' ἡ ἱστορία ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάση πολλὰ παρόμοια παραδείγματα, ποὺ τὸ πιὸ γνωστὸ ἀπ' αὐτὰ εἶναι τῆς αὐτοκρατείρας Θεοδώρας. Σ' ὅλους τοὺς θρόνους τοῦ κόσμου ἀνέβηκαν ὑπηρέτριες (ἡ δεύτερη σύζυγος τοῦ Μ. Πέτρου), κόρες ταβερνιάρηδων (ἡ αὐτοκράτειρα Θεοφανώ), ἀκόμη καὶ κοινὲς ἑταῖρες. Ξέρομε ἀκόμη παραδείγματα πολιτικῶν, ποιητῶν, ἐπιστημόνων, ποὺ πῆραν κορίτσια τοῦ λαοῦ, ἢ ποὺ ἔκαμαν συζύγους τὶς ὑπηρέτριές τους... Ὅλα αὐτά, ὅμως, ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ὁλότελα διαφορετική. Μιὰ γυναῖκα δὲ χρειάζεται, βέβαια, νὰ ἔχη τὴν ἴδια μόρφωσι μὲ τὸν ἄντρα της. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ βρίσκεται πολὺ μακρυά του. Ἕνας μορφωμένος ἄντρας ἔχει ἀπὸ τὴ γυναῖκα του τὶς ἀκόλουθες ἀπαιτήσεις:

α) Νὰ μπορῆ νὰ εἶναι γι' αὐτὸν μιὰ καλὴ σύντροφος. Ἕνας ἄντρας ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ κουβεντιάση μὲ τὴ γυναῖκα του, γιατὶ καταλαβαίνει πὼς τοὺς χωρίζει βάραθρο, θὰ κουρασθῆ καὶ θ' ἀπογοητευθῆ γρήγορα ἀπ' αὐτήν.

β) Νὰ μπορῆ νὰ σταθῆ στὸ πλευρό του σ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς σχέσεις του. Ἕνας ἄντρας δὲν πρέπει νὰ ντρέπεται νὰ παρουσιάση τὴ γυναῖκα του στοὺς συναδέλφους του, στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἴδιας τάξεως ἢ τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος μ' αὐτόν. Οὔτε εἶναι σωστὸ νὰ ἔχη τὴ γυναῖκα του κλειδωμένη μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ τὴν παρουσιάζη πουθενά.

Ἀλλ' ἂν σᾶς τύχη νὰ συναντήσετε ἕναν ἄντρα μὲ ἀνώτερη μόρφωσι ἀπὸ σᾶς καὶ ποὺ θέλει νὰ σᾶς κάνη σύζυγό του; Θὰ πρέπει ν' ἀρνηθῆτε, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ἡ πνευματικὴ ἀπόστασι ποὺ σᾶς χωρίζει εἶναι πολὺ μεγάλη; Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ συστήση αὐτὸ τὸ πρᾶγμα σὲ μιὰ γυναῖκα. Ἀλλὰ τὸ συμφέρον της ἀπαιτεῖ νὰ προσπαθήση νὰ μικρύνη ὅσο μπορεῖ τὴν ἀπόστασι, ποὺ τὴ χωρίζει ἀπὸ τὸ μέλλοντα σύζυγό της.

Δυστυχῶς, ὅμως, πολὺ σπάνια οἱ γυναῖκες κάνουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὅταν συναντήσουν ἕναν ἄνθρωπο με ἀνώτερη μόρφωσι, κάνουν ἁπλούστατα τὴ σκέψι πὼς ἔχουν τύχη καὶ δὲ νομίζουν πὼς πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τίποτ' ἄλλο. Ἀλλ' ἔτσι ἀδικοῦν τὸν ἑαυτό τους καί... τὴν τύχη τους. Δὲν ἀργοῦν νὰ καταλάβουν, ἄλλωστε, πὼς εἶναι ξένες γιὰ τὸν ἄντρα τους καὶ γιὰ τὸ περιβάλλον ὅπου ζῆ... Ἂν θέλετε νὰ κερδίσετε τὸ παιχνίδι τῆς ζωῆς, μὴν κατεβάζετε τὸν ἑαυτό σας. Προσπαθῆστε, τοὐναντίον, νὰ τὸν ἀνεβάσετε ὅσο περισσότερο μπορεῖτε.

Ἂς δοῦμε τώρα τὸ πρόβλημα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς γυναίκας. Μιὰ γυναῖκα μὲ ἀνώτερη μόρφωσι πρέπει νὰ παίρνη ἕναν ἄντρα, ποὺ βρίσκεται σὲ κατώτερο πνευματικὸ ἐπίπεδο ἀπ' αὐτήν;

Θὰ πρέπει, πρῶτα-πρῶτα, νὰ τονίσωμε ἕνα πρᾶγμα. Οἱ ἄντρες γενικά, ἀκόμη κι' οἱ πιὸ μορφωμένοι, βλέπουν μὲ δυσπιστία τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς γυναίκας, ποὺ καλεῖται διανοουμένη. Γιατὶ φοβοῦνται πὼς οἱ διανοούμενες ἔχουν μειωμένη θηλυκότητα. Κι' ἔπειτα, οἱ ἄντρες ἔχουν συνηθίσει νὰ ἐξουσιάζουν τὶς γυναῖκες. Δὲν τοὺς ἀρέσουν οἱ ἀντιλογίες τους. Ἐκεῖνο, ποὺ θέλουν ἀπ' αὐτές, εἶναι νὰ τοὺς καταλαβαίνουν (ἢ νὰ τοὺς δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς τοὺς καταλαβαίνουν). Ἀλλὰ δὲν τοὺς συγχωροῦν πρόθυμα τὸ ὅτι ἔχουν δικές τους γνῶμες ἢ τὸ ὅτι μπορεῖ ν' ἀναμετρηθοῦν μαζί τους σὲ μιὰ συζήτησι.

Ἔτσι, τὸ συμφέρον μιᾶς γυναίκας μὲ ἀνώτερη μόρφωσι εἶναι νὰ βρῆ ἕναν ἄντρα ποὺ νὰ βρίσκεται στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μ' αὐτήν. Εἶναι πιθανόν, βέβαια, νὰ ἔχη μερικὲς συγκρούσεις μαζί του, ἢ νὰ μὴ μπορῆ νὰ συμφωνήση πάνω σ' ὡρισμένα πράγματα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι προτιμότερο ἀπὸ τὸ νὰ ζητήση νὰ βρῆ τὸν ἄντρα, ποὺ θὰ γίνη ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς της πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὸ δικό της ἐπίπεδο.

Ὑπάρχουν, βέβαια, μερικὲς γυναῖκες μὲ ἀνώτερη μόρφωσι, ποὺ καταφέρνουν ἕναν περίεργο, ἀλλὰ καὶ ταὐτόχρονα ἀξιοθαύμαστο διχασμὸ τῆς προσωπικότητάς τους. Χωρίζουν, δηλαδή, τὸν ἑαυτό τους σὲ δυὸ κομμάτια. Καθένα ἀπ' αὐτὰ παραμένει στὴν ἰδιαίτερη σφαῖρα του, χωρὶς νὰ παρενοχλῆται ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔτσι, μιὰ ἐπιστήμων π. χ. μπορεῖ ν' ἀπασχολῆται μὲ τὴν ἐπιστήμη της ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ εἶναι ἀπαράμιλλη σύζυγος καὶ μητέρα... Ἂν ἔχετε αὐτὸ τὸ χάρισμα, δὲν ὑπάρχουν γιὰ σᾶς περιορισμοὶ στὴν ἐκλογὴ τοῦ ἄντρα, ποὺ θὰ κάμετε σύντροφο τῆς ζωῆς σας. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, ὅμως, πρέπει νὰ προσέξετε πολύ.

Ξεχωριστὴ κατηγορία ἀποτελοῦν οἱ καλλιτέχνιδες: ζωγράφοι, γλύπτριες, ἠθοποιοί, χορεύτριες, διακοσμήτριες, κλπ. Ἡ κοινὴ λογικὴ λέει πὼς πρέπει νὰ ζητήσουν ἕνα σύζυγο μὲ ἤρεμο χαραχτῆρα καὶ πρακτικὸ μυαλό, ποὺ νὰ εἶναι δυνατὸ νὰ βάλη κάποιο χαλινὸ στὴ φαντασία τους καὶ νὰ δώση ἕνα σταθερὸ ρυθμὸ στὴ ζωή τους. Πρέπει, ὅμως, νὰ μπορῆ ταὐτόχρονα νὰ τὶς κατανοήση καὶ νὰ τὶς βοηθήση, γιατί, διαφορετικά, θὰ ἦταν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους. Μερικὰ ἀντρόγυνα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ζοῦν πολὺ ἁρμονικά. Οἱ γάμοι μεταξὺ καλλιτεχνῶν, ἀντίθετα, δὲν πετυχαίνουν τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ἰδίως ὅταν συμβαίνη ὁ σύζυγος κι' ἡ σύζυγος ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἴδια τέχνη...

Πρέπει νὰ ποῦμε ἀκόμη δυὸ λέξεις γιὰ τὴν καλουμένη κοινωνικὴ ἀγωγή.

Αὐτὴ ἡ ἀγωγὴ εἶναι δύο εἰδῶν: ἀληθινὴ κι' ἐπίπλαστη. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται, δυστυχῶς, μόνο γιὰ τὴ δεύτερη καὶ ἰδίως οἱ γυναῖκες, ποὺ νομίζουν πὼς τὸ ἅπαντον τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς εἶναι νὰ ξέρη κανεὶς ὡρισμένους κανόνες, νὰ μπορῆ νὰ σταθῆ σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι, νὰ χορεύη καλά, κλπ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἴσως ἀξιόλογα προσόντα, ἀλλὰ μποροῦν καὶ νὰ λείπουν, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐπηρεάση τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου. Ἀντὶ γι' αὐτὴν τὴν ἐπίπλαστη κι' ἐπιφανειακὴ ἀγωγή, θάπρεπε τοὐναντίον νὰ προσέχετε περισσότερο τὴν ἄλλη, τὴν ἀληθινὴ καὶ οὐσιαστική. Ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ δημιουργεῖ τὸ χαραχτῆρα τοῦ ἀτόμου καὶ ρυθμίζει τὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις του, ἀπὸ τὶς πιὸ μικρὲς ὣς τὶς πιὸ μεγάλες. Δὲν εἶναι ἕνα φτιασίδι, ποὺ βάζομε πάνω μας, οὔτε μιὰ μάσκα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία κρύβομε τὸ πρόσωπό μας.

Πηγάζει, τοὐναντίον, ἀπὸ τὸ βαθύτερο εἶναι μας καὶ χρωματίζει μὲ ἰδιαίτερο τρόπο ὅλες τὶς πράξεις μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Εἴσαστε βέβαιη γιὰ τὴν ἀγάπη σας;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Λεπτὴ ἐπιδερμίδα

Μερικὲς γυναῖκες ἔχουν τόσο λεπτὴ ἐπιδερμίδα, ὥστε δὲν τὶς ὠφελεῖ καμμιὰ κρέμα, δὲν ἀνέχονται καμμιὰ πούντρα καὶ παραπονοῦνται πάντα πὼς σκάζει τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τους,

πὼς ὁ ἥλιος τοῦ κάνει λεκέδες, κλπ. Αὐτὲς πρέπει νὰ δοκιμάσουν διάφορες κρέμες, χρησιμοποιῶντας 3 — 4 μέρες τὴν πούντρα. Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ βγαίνουν ποτὲ στὸν ἥλιο χωρὶς κρέμα στὸ πρόσωπο καὶ νὰ μὴ βάζουν πούντρα δίχως κρέμα.

Ὅσο γιὰ τὸ σαπούνι, ἂν δοῦν, ὅτι δὲν τὸ ἀνέχεται καλὰ ἡ ἐπιδερμίδα τους, ἂς τὸ χρησιμοποιοῦν ἀραιότερα.

Μποροῦν ἀκόμα νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν μὲ λίγες σταγόνες καθαρὸ οἰνόπνευμα, ἀραιωμένο μὲ νερό. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ καθαρίζει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπ' τὸ λίπος.

Κουρασμένο πρόσωπο

Σίγουρα, θὰ σᾶς συμβαίνη πολλὲς φορὲς νὰ νοιώθετε κόπωσι καὶ νὰ βλέπετε πολὺ κουρασμένο τὸ πρόσωπό σας.

Σ' αὐτή, λοιπόν, τὴν περίπτωσι, βουτᾶτε τὸ δάχτυλό σας σὲ γάλα, ἢ ἀκόμα καλύτερα σὲ καϊμάκι, καὶ κάνετε λίγο μασὰζ τοῦ προσώπου. Ἀφίνετε νὰ στεγνώση καί, σὲ μιὰ ὥρα, πλενόσαστε μὲ ζεστὸ νερό, ποὺ τὸ κρυώνετε λίγο λίγο.

Γιὰ τὴν πολὺ μεγάλη κούρασι τοῦ προσώπου, καλὸ εἶναι νὰ μεταχειρισθῆτε κροκὸ αὐγοῦ, καλὰ χτυπημένο. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, πλένεσθε μὲ σαποῦνι Μασσαλίας, καὶ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μὲ ὕδωρ δαφνοκεράσου (ἀπ' τὸ φαρμακεῖο) γιὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι.

Καλὸ εἶναι νὰ γίνωνται ὅλ' αὐτὰ τὸ βράδυ κατὰ προτίμησι, πρὶν πλαγιάσετε. Θυσιάστε τότε λίγη ὥρα γιὰ τὴν τουαλέττα σας καὶ τὴ διατήρησι τῆς ὀμορφιᾶς σας.

Οἱ καλοὶ τρόποι

Ὅταν γράφετε ἕνα γράμμα, ν' ἀποφεύγετε πάντα τὶς ἐξεζητημένες φράσεις. Νὰ ἐκφράζετε μ' εὐκρίνεια ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε, χωρὶς περιττολογίες. Νὰ εἴσαστε εὐγενής, ἀλλ' ὄχι μικροπρεπής. Νὰ γράφετε ἀκριβῶς ὅπως θὰ μιλούσατε.

Ὅσο γιὰ τὸ γραφικὸ χαραχτῆρα σας, φροντίστε νὰ εἶναι εὐανάγνωστος, χωρὶς περιττὰ «μπιχλιμπίδια». Ἀλλὰ κι' ἡ ὑπογραφή σας πρέπει νὰ διαβάζεται εὔκολα καὶ ἀμέσως, χωρὶς προσπάθεια.

Πρὶν ἀρχίσετε τὸ γράμμα σας, συναρμολογῆστε καλὰ στὸ μυαλό σας ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε, κι' ὕστερο ἀρχίστε νὰ τὸ γράφετε σὰ νὰ τὸ διηγῆσθε. Μιὰ καλὴ ἰδέα εἶναι νὰ προφέρετε δυνατὸ κάθε φράσι σας, πρὶν τὴ γράψετε, γιὰ νὰ δῆτε πῶς χτυπάει στ' αὐτί....

Πῶς κόβεται ὁ λόξυγκας

Ὁ λόξυγκας εἶναι ἐνοχλητικώτατος, ἰδίως ὅταν μᾶς πιάνη σὲ ἀκατάλληλη στιγμή. Ἄλλοι τὸν παθαίνουν συχνὰ κι' ἄλλοι σπανιώτατα. Μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ δυσπεψία ἢ σ' ἐρεθισμὸ τῆς κοιλιᾶς ἢ τοῦ θώρακος, πολλὲς φορὲς ὅμως εἶναι ὑστερικῆς προελεύσεως.

Γιὰ νὰ τὸν σταματήσετε, κρατῆστε ὅσο μπορεῖτε τὴν ἀναπνοή σας, πίνοντας συγχρόνως λίγο νερὸ γουλιὰ-γουλιά. Ἂν ἐπιμένη, ρίχτε στὸ νερὸ λίγες σταγόνες αἰθέρα. Ἢ καταπιῆτε δυὸ - τρία κομματάκια πάγο. Σὲ περίπτωσι πολὺ δυνατοῦ λόξυγκα, μπορεῖτε νὰ βάλετε ἕνα συνασπισμὸ πάνω στὸ στομάχι.

Πρὶν ἀπὸ τὸ μακινιάζ

Πρὶν ἀρχίσετε τὸ μακιγιάζ σας, καθαρίστε καλὰ τὸ πρόσωπό σας καὶ περᾶστε το μὲ λίγο νερὸ καὶ κολώνια. Ἔπειτα τοποθετῆστε ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο καθρέφτη στὸ παράθυρο, ἔτσι ὥστε τὸ φῶς νὰ πέφτη σ' ὅλο σας τὸ πρόσωπο καὶ νὰ φωτίζη ἐξ ἴσου ὅλα τὰ σημεῖα του. Ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ γίνετε... χαλκομανία!

Ἀλείφεσθε τώρα προσεχτικὰ μὲ τὴν κρέμα σας, σκουπίζεσθε καλὰ καὶ βάζετε πρῶτα πούντρα, ὕστερα ρούζ στὴν ἀνάλογη ἀπόχρωσι, ἔπειτα πάλι λίγη πούντρα, καὶ βάφετε κατόπιν τὰ χείλια σας. Ἡ πούντρα σας δὲ θἆναι ποτὲ ἄσπρη, ἀλλὰ ἐλαφρὰ ρὸζ ἢ ὄκρ, ἀνάλογως τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Οἱ 3 ΠΡΩΤΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

ΜΕΤΑ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, ἀκολούθησε δεξίωσι στὸ σπίτι, γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς πιὸ στενοὺς προσκαλεσμένους. Τὸ ζευγάρι τῶν νεονύμφων, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν ἐπίσημη στολὴ τῆς εὐτυχίας καὶ ντύθηκε γιὰ ταξίδι, μᾶς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ πιῆ ἕνα ποτῆρι μαζί μας. Τοῦ εὐχηθήκαμε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸν βίον ἀνθόσπαρτον καὶ τὸ ξεπροβοδίσαμε ὣς τὴν ἐξώπορτα. Ἐκεῖ μᾶς ἀποχαιρέτησε, δέχτηκε καὶ ἀνταπόδωσε τὰ φιλιὰ καὶ τὰ δάκρυα χαρᾶς τῶν μπαμπάδων καὶ τῶν μαμάδων κι' ἔφυγε γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου.

— Στὸ καλό, στὸ καλό! φώναζε ὣς τὴν τελευταία στιγμὴ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ποὺ στεκόταν δίπλα μου καὶ φαινόταν πολὺ συγκινημένη.

Κι' ἔπειτα, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε πίσω ἀπὸ τὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, αὐτὴ ἡ κυρία στράφηκε πρὸς τὸν κ. Ἀντωνάκη, τὸν μπαμπᾶ τῆς νύφης καὶ εἶπε:

— Ἔφυγε ἕνα βάρος ἀπὸ πάνω μου. Τώρα εἶμαι σχεδὸν ἥσυχη γιὰ τὰ παιδιά!

— Σοῦ ἔχει μείνει ἀκόμα αὐτὸς ὁ φόβος, Ἀλεξάνδρα, εἶπε χαμογελῶντας ὁ κ. Ἀντωνάκης. Ἄδικα ὅμως. Δὲν ἔχουν ὅλες τὸ ζώδιο τὸ δικό σου! Μιὰ εἶσαι σ' ὅλον τὸν κόσμο ποὺ εἶχες αὐτὲς τὶς περιπέτειες

— Τί περιπέτειες, ὅμως!

— Ἀπίστευτες. Τόσο ἀπίστευτες, ποὺ μόνο οἱ ἀληθινὲς μπορεῖ νὰ εἶναι, Ἀλεξάνδρα. Καὶ νὰ σοῦ πῶ θ' ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὶς γράψη κανείς. Ἀλήθεια, γνωρίζεσαι μὲ τὸν καλό μας φίλο ἀπὸ δῶ;

Ὁ «καλός τους φίλος» ἤμουν ἐγώ. Ὁ κ. Ἀντωνάκης μᾶς ἔκανε τὶς συστάσεις καὶ πρόσθεσε:

— Ὁ φίλος μας εἶναι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος γιὰ νὰ γράψη αὐτὰ τὰ παράξενα περιστατικά.

— Γράφετε; μὲ ρώτησε ἐκείνη.

— Καὶ σβύνω καμμιὰ φορά.

— Ἡ κυρία, μοῦ ἐξήγησε ὁ κ. Ἀντωνάκης, καθὼς ἀνεβαίναμε τὶς σκάλες, εἶναι θεία τῆς Νιόβης. (Τῆς νύφης). Εἶναι ἀπὸ τὶς εὐτυχισμένες ἐκεῖνες γυναῖκες ποὺ ἔχουν δοκιμάσει τὴ χαρὰ τοῦ γάμου τρεῖς φορές. Καὶ καταλαβαίνεις τί ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ ἔχη νὰ σοῦ διηγηθῆ. Καθῆστε ἐδῶ στὴ βεράντα καί... ἐξηγηθῆτε!

— Μὰ νομίζεις, Ἀντωνάκη, ὅτι ἡ ἰδανικὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου πρέπει ν' ἀπασχολῆ τὴ δημοσιότητα;

— Μόνο ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ ἐνδιαφέρει τὴ δημοσιότητα, Ἀλεξάνδρα. Ἐξ ἄλλου, ὁ καλός μας φίλος, δὲν θὰ βάλη τὸ ἀληθινό σου ὄνομα. Ἔτσι δὲν εἶναι, ἀγαπητέ μου;

— Αὐτὸ ἐννοεῖται! ὑποσχέθηκα.

— Ἐγὼ πάω νὰ φροντίσω γιὰ τὸ σερβίρισμά σας, εἶπε ὁ κ. Ἀντωνάκης καὶ μᾶς ἄφησε μόνους.

Ἦταν μιὰ μεσήλικη κυρία μὲ γκρίζα καλοχτενισμένα μαλλιά, μὲ λεπτὴ ἐπιδερμίδα καὶ φωτεινὰ μάτια. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο ταγιεράκι ποὺ πήγαινε πολὺ στὸ καλοφτιαγμένο λεπτὸ σῶμα της. Μιὰ κυρία μ' εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀριστοκρατικὴ φινέτσα. Πρέπει νὰ ἦταν πολὺ ὄμορφη στὰ νειάτα της, ἀφοῦ καὶ τώρα ἀκόμα διατηροῦσε ἀρκετὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ τὴν παλιά της ὀμορφιά.

— Ὥστε παντρευτήκατε τρεῖς φορές! εἶπα, καθὼς τῆς γέμιζα τὸ ποτῆρι.

— Ἀκριβῶς τρεῖς!

— Καί, ἂν δὲν εἶναι ἀδιακρισία, ἀτυχήσατε καὶ στοὺς τρεῖς;

Ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ συνηθισμένο, εἶπε. Τὸ ἀσυνήθιστο στὴν περίπτωσι τὴ δική μου, εἶναι ὅτι ἀτύχησα στὶς τρεῖς.. πρῶτες νύχτες τῶν γάμων μου! Τὶς πέρασα, δηλαδή, χωρὶς τὸν ἄντρα μου. Σὰν νὰ μὲ εἶχε βάλει στόχο κάποια κακὴ μοῖρα, ποὺ ἤθελε νὰ κάνη χιοῦμορ μαζί μου.

— Ἐπιτρέψτε μου, μαντάμ, νὰ μὴν καταλαβαίνω αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ἀτυχία.

— Θὰ χρειαζόταν πολλὴ φαντασία γι' αὐτό. Τόση φαντασία ποὺ μόνο ἡ ζωὴ τὴν ἔχει. Λοιπόν, ἀκοῦστε...

Τράβηξε δυὸ ρουφηξιὲς ἀπ' τὸ τσιγάρο της, ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλή, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὶς ἀναμνήσεις της καί. . ἄκουσα:

*

«— Ὁ πρῶτος μου ἄντρας ἦταν γιατρός. Χειροῦργος. Ἤμουν τότε 22 χρόνων. Μὴ ρωτᾶτε... πότε... Ἐκεῖνος 36 Παρ' ὅλο ποὺ ἦταν νέος ἀκόμα, εἶχε φήμη καλοῦ χειροῦργου. Τὸν εἶχαν βγάλει τὸ «ἀλάθητο μαχαίρι». Μ' ὅλη τὴ χειρουργική του δεινότητα, ὅμως, δὲν κατάφερνε ποτὲ νὰ κόψη ἕνα κοτόπουλο. Τὸν εἶχα γνωρίσει στὴν κλινικὴ ποὺ χειρουργοῦσε. Εἶχε βγάλει τὴ χολὴ μιᾶς θείας μου. Πηγαίνοντας κάθε μέρα νὰ ἰδῶ τὴ χειρουργημένη, ἔβλεπα κι' αὐτόν. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἦταν κανένας σφοδρὸς ἔρωτας ἐκ μέρους μου. Μοῦ ἄρεσε, ὅμως, σὰν τύπος. Ἦταν ψηλός, νόστιμος, ὁμιλητικὸς καὶ εἶχε τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο κυνισμὸ ποὺ διακρίνει συνήθως τοὺς χειροῦργους. Ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα, τοῦ πήγαινε πολὺ καὶ ἡ ἄσπρη μπλοῦζα, μὲ τὸ μονόγραμμά του κεντημένο μὲ κόκκινο μετάξι. Κουβεντιάζαμε—κατάλαβα πὼς μὲ γλυκοκύτταζε. Πρὶν φύγη ἡ θεία μου ἀπὸ τὴν κλινική, ἔπεσα ἐγὼ στὰ χέρια του. Ἔτυχε νὰ πιαστῆ τὸ δάχτυλό μου στὴν πόρτα κάποιου αὐτοκινήτου κι' ἀνάλαβε ἐκεῖνος νὰ μὲ κουράρη. Μιὰ μέρα, καθὼς μοῦ ἔδενε τὸν ἐπίδεσμο, μοῦ εἶπε.

»— Αὐτὸ τὸ χεράκι, ἐγὼ λέω νὰ τὸ ζητήσω ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ του. Αὐτὸ τί λέει;

»Αὐτὸ δὲν εἶπε τίποτα. Ἀφέθηκε στὰ δικά του χέρια, ποὺ τὄφεραν στὴ χείλη του καὶ τὸ φίλησε. Μιὰ βδομάδα ἀργότερα ἀρραβωνιαστήκαμε. Ἐγὼ τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά μου Δὲν ἦταν τόσο ἐκεῖνος ποὺ μὲ τραβοῦσε, ὅσο ὁ τίτλος ποὺ μὲ μάγευε: «Κυρία χειροῦργου!» Ἔτσι ἐντυπωσιάζονται οἱ κοπέλλες, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλες ὄχι λιγώτερο. Περάσαμε ἕξη μῆνες ἀρραβωνιασμένοι. Συχνὰ οἱ συναντήσεις μας γινόντουσαν σύντομες ἢ καὶ ἔπαιρναν ξαφνικὲς ἀναβολές. Τοῦ τύχαιναν ἐπείγοντα περιστατικά, καὶ φυσικὰ δὲ μποροῦσε ν' ἀφίση ἀνθρώπους ποὺ κινδύνευε ἡ ζωή τους, γιὰ νἄρθη κοντά μου γιὰ αἰσθηματικὲς φλυαρίες. Στοὺς ἕξη μῆνες, ἔγιναν οἱ γάμοι μας. Ἦταν μιὰ λαμπρὴ τελετή. Κόσμος πολύς, θάλασσα ἀπὸ λουλούδια. Μετὰ τὸ γάμο, πήγαμε στὸ σπίτι ποὺ εἴχαμε νοικιάσει, ἀλλάξαμε καὶ φύγαμε γιὰ τὴν Κηφισιά. Εἶχε κλείσει ἕνα ὡραῖο διαμέρισμα σὲ κάποιο μεγάλο ξενοδοχεῖο. Ἦταν—θυμᾶμαι—δέκα ἡ ὥρα ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ. Ἀφοῦ τακτοποιηθήκαμε πρόχειρα, κατεβήκαμε στὸ ρεστωράν, στὸν κῆπο, γιὰ νὰ φᾶμε τὲτ-ἀ-τέτ. Ἐγὼ ἔπλεα σ' ἕνα πέλαγος εὐδαιμονίας Ἀνοίξαμε καὶ σαμπάνια. Καί, κατὰ τὶς δώδεκα ἀνεβήκαμε στὸ διαμέρισμά μας, γιὰ νὰ περάσουμε αὐτὸ ποὺ λέγεται «πρώτη νύχτα τοῦ γάμου» καὶ ποὺ ἐγὼ δὲν τὴν χάρηκα ποτέ, παρ' ὅλους τοὺς τρεῖς γάμους μου. Αὐτὴ τὴ νύχτα τὴν περίμενα μὲ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ταραχὴ τῆς πρωτάρας. Ὁ σύζυγός μου, μοῦ εἶπε μερικὰ συγκινητικὰ γλυκόλογα καὶ γονάτισε γιὰ νὰ μοῦ βγάλη τὰ παπούτσια. Ἔβγαλε τὸ πρῶτο καὶ τότε, ξαφνικά, ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα καὶ μιὰ φωνή: «Γιατρέ!» Ὁ γιατρὸς ἄνοιξε κρατῶντας τὸ ἕνα παποῦτσι μου στὸ χέρι. «Τί συμβαίνει;» ρώτησε. «Σᾶς ζητοῦν ἐπειγόντως στὸ τηλέφωνο. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη». Ὁ γιατρὸς ἄφησε τὸ παποῦτσι «Μὲ συγχωρεῖς ἕνα λεπτό, ἀγάπη μου» λέει. Περνάει τὸ σακκάκι του, κατεβαίνει. Κι' ἔρχεται σὲ λίγο στενοχωρημένος. «Ἀγάπη μου λέει, πρέπει νὰ σ' ἀφήσω. Ἔφεραν μιὰ διάτρησι στομάχου στὴν κλινικὴ καὶ οἱ συγγενεῖς ἐπιμένουν νὰ τὴ χειρουργήσω ἐγὼ ἀπόψε. Καὶ σ' αὐτὰ τὰ περιστατικά, παίζουν ρόλο καὶ τὰ δευτερόλεπτα». «Νὰ σὲ περιμένω;» ρώτησα. «Ὄχι, γιατὶ δὲν ξέρω τί ὥρα θὰ τελειώσω. Καλύτερα νὰ κοιμηθῆς. Ὅταν ἔρθω, θὰ σὲ ξυπνήσω». Μὲ φίλησε βιαστικὰ κι' ἔφυγε Ἔμεινα ξάγρυπνη ἀρκετά, ἔπειτα μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Μὲ ξύπνησε στὶς ἐννιὰ τὸ πρωΐ. Ἀλλὰ μὲ τὸ τηλέφωνο. Ἡ ἐγχείρησι εἶχε κρατήσει δυόμιση ὧρες, ἦταν πολὺ δύσκολη. Ἔπρεπε νὰ μείνη ἀκόμα στὴν κλινική, γιὰ νὰ σιγουρευτῆ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἦρθε τὸ μεσημέρι τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι. Τὸν ἄφησα νὰ κοιμηθῆ, νὰ συνέλθη. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη νύχτα τοῦ πρώτου μου γάμου. Ἐγὼ τὴν πέρασα μόνη μου κι' ἐκεῖνος μὲ μιὰ διάτρησι στομάχου. Ἀλλὰ κι' οἱ κατοπινὲς δὲν πήγαιναν πάντα καλά Ἡ γυναῖκα ποὺ παντρεύεται γιατρὸ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη ἄν, μετὰ πέντε λεπτά, θἄχη τὸν ἄντρα της δίπλα της. Χωρίσαμε στὰ τέσσερα χρόνια. Τὸ γιατί εἶναι ἄλλη ἱστορία...»

*

Ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα ἄναψε δεύτερο τσιγάρο, ἔκανε ἕνα μικρὸ διάλειμμα καὶ εἶπε:

«— Καὶ τώρα πᾶμε στὴν πρώτη νύχτα τοῦ δευτέρου μου γάμου. Ὅταν χώρισα μὲ τὸ γιατρό, ἔμεινα τρία χρόνια ζωντοχήρα. Κι' ἔπειτα γνωρίστηκα μ' ἕναν ὑποπλοίαρχο τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Τώρα ἔχει τὸ βαθμὸ τοῦ ναυάρχου. Μὲ εἶχε γοητεύσει ἡ συμπαθητική του φυσιογνωμία, τὸ παράστημά του, μέσα στὴν ἄσπρη του στολὴ μὲ τὶς χρυσὲς ἐπωμίδες κι' ὁ ἀνοιχτόκαρδος χαρακτήρας του Ἔπειτα, λοιπόν, ἀπὸ ἕνα σύντομο εἰδύλλιο, παντρευτήκαμε. Ὁ γάμος μας ἔγινε σὲ μιὰ ρωμαντικὴ ἐξοχικὴ ἐκκλησία. Εἶναι περιττό, βέβαια, νὰ σᾶς πῶ ὅτι, μέσα στοὺς προσκαλεσμένους μας, κυριαρχοῦσε τὸ ἄσπρο χρῶμα — οἱ στολὲς τῶν συναδέλφων τοῦ γιατροῦ. Εἴχαμε κανονίσει νὰ φύγουμε γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου τὴν ἄλλη μέρα. Μόλις τελείωσε τὸ μυστήριο καὶ σταθήκαμε κοντὰ

στην πόρτα της ἐκκλησίας γιὰ νὰ δεχτοῦμε τὰ συγχαρητήρια παρατήρησα πὼς οἱ μισοὶ ἀξιωματικοὶ εἶχαν κι' ὅλας φύγει, χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν τυπικὴ αὐτὴ ὑποχρέωσι. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι, μᾶς ἐσφίγγαν τὸ χέρι βιαστικὰ κι' ἐφευγαν, σὰν νὰ εἶχαν κάποια ἐπείγουσα ἐργασία. Πρὶν καλὰ καλὰ τελειώσουν τὰ συγχαρητήρια, κάποιος νεαρὸς ἀξιωματικὸ ἐπῆρε ἰδιαιτέρως τὸ γαμπρό, τὸν τράβηξε παράμερα καὶ κάτι τοῦ ἔλεγε ἐμπιστευτικά. Εἶδα καὶ τὸ ὕφος τοῦ συζύγου μου ποὺ ἔγινε ξαφνικὰ ἀνήσυχο καὶ πολὺ σοβαρό. Ἔπειτα ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἔφυγε. Ἀνησύχησα κι' ἐγώ. Ἦτανε φανερὸ πὼς κάτι τὸ ἀπρόοπτο συνέβαινε. Στὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἀμίλητος καὶ φαινόταν στενοχωρημένος.

»— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησα.

»— Θὰ σοῦ πῶ ἀπὸ σπίτι, μοῦ ἀπάντησε καὶ μούσφιξε τὸ χέρι.

»Σκοτεινὰ προαισθήματα μὲ πλημύρισαν. Κι' ὅταν ἐπήγαμε σπίτι, μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ εἶπε:

»— Χρυσή μου, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω μιὰ δυσάρεστη εἴδηση γιὰ ἀπόψε. Πρέπει νὰ φύγω.

»— Πότε;

»— Τώρα ἀμέσως.

»— Γιὰ ποιὰ λόγο;

»Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ. Ἦταν, λέει, μυστικό. Τέλος μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε.

»— Κίνημα μοῦ εἶπε.

»Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ κάθε τόσο εἴχαμε κι' ἕνα κίνημα γιὰ νὰ σωθῆ ἡ πατρίς. Σ' αὐτὸ τὸ κίνημα, ποὺ ἐπροκειτο νὰ ἐκδηλωθῆ τὸ ἴδιο βράδυ, εἶχε μυηθῆ κι' ἐκεῖνος. Προσπάθησα νὰ τὸν πείσω νὰ μὴν πάη.

»— Ἀδύνατον, εἶπε. Θὰ μὲ πεῖ ράσουν γιὰ δειλό. Ἢ θὰ ποῦν ὅτι προτίμησα τὶς χαρὲς τοῦ γάμου, ἀπὸ τὴ σωτηρία τῆς πατρίδος. Ἐξ ἄλλου ἔχω ὑπογράψει πρωτόκολλο τιμῆς. Καὶ μόλις προφταίνω. Σὲ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ εἶμαι στὸ σκάφος μου, γιατὶ ὁ στόλος θ' ἀνοιχτῆ στὸ πέλαγος. Δὲν ἔχω καιρὸ οὔτε γ' ἀλλάξω, νὰ φορέσω τὴ στολὴ ὑπηρεσίας.

»— Καὶ πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ; τὸν ρώτησα μὲ λαχτάρα.

»— Ἐλπίζω σὲ μιὰ-δυὸ μέρες νὰ εἶμαι πάλι κοντά σου. Τὸ κίνημα θὰ ἐπικρατήση γρήγορα.

»Ἕνα βιαστικὸ φιλὶ πάλι καὶ τὸν ἔχασα. Τὸ κίνημα δὲν ἐπεκράτησε καθόλου. Πολλοὶ ἀπὸ κείνους ποὺ ἔλαβαν μέρος, ὅταν εἶδαν πὼς ἀπότυχαν, ἔβαλαν πλώρη γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Μέσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ δικός μου. Κι' ἐκεῖ, στὸ ἐξωτερικὸ πῆγα καὶ τὸν συνάντησα ὑσ-ερα ἀπὸ ἑνάμισυ μῆνα. Ἐπειτα ἡ ζωή μας εἶχε πολλὲς τρικυμίες. Τρία χρόνια πιὸ ὕστερα ἤμουν καὶ πάλι ζωντοχήρα καὶ πρόθυμη νὰ ξαναπαντρευτῶ.

*

Ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα ἄναψε ἄλλο ἕνα τσιγάρο καὶ εἶπε:

— Ὁ σύζυγός μου ἦταν βουλευτής. Ἀμοιβαία συμπάθεια καὶ λίγο συνοικέσιο. Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς τὰ ποιὸ λόγο ὁ γάμος μας δὲν ἔγινε Κυριακή, ἀλλὰ καθημερινή. Καὶ δὲν εἴχαμε πολὺ κόσμο τῆς πολιτικῆς στὸν τελετή. Ἦταν ἡμέρα ποὺ ἡ Βουλὴ εἶχε συνεδρίασι καὶ τὰ πολιτικά, ἐκεῖνον τὸν καιρὸ βρίσκοντουσαν σὲ ὀξύτητα. Τόσο, ποὺ ὁ γαμπρὸς ἤρθε στὴν ἐκκλησία κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴ Βουλή. Τέλος πάντων, τὸ μυστήριο ἔληξε καὶ πήγαμε στὸ σπίτι, ὅπου εἴχαμε δεξίωσι. Κατὰ τὶς ἑντεκα φύγαμε. Θὰ περνούσαμε τὶς πρῶτες μας μέρες στὴν Κηφισιά. Καί, κυττᾶτε τώρα μιὰ περίεργη σύμπτωσι. Στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ὅπου εἴχαμε πάει μὲ τὸν πρῶτο μου ἄντρα καὶ ἀκριβῶς στὸ ἴδιο διαμέρισμα. Ὅταν εἶδα τὸ νούμερο στὴν πόρτα μοῦ ἤρθε νὰ βάλω τὰ γέλοια. Κι' ὅταν βρεθήκαμε μόνοι, εἶπα μέσα μου: «Νὰ δῆς πού, ὅπου νάναι θὰ μᾶς ζητήσουν στὸ τηλέφωνο!» Μόλις τὸ εἶπα κι' ἔγινε. Χτύπησε στὴν πόρτα — «σᾶς ζητοῦν ἐπειγόντως ἀπὸ τηλέφωνο». Κατεβαίνει, ξαναρχέται συγχισμένος.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 771

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Κάτι πολύτιμο.— Γυιὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἥρως φυλῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔδωσε τὸ ὄνομά του.

2 Προκαλοῦν πόνους στὶς ἀρθρώσεις. — Γάλλος πολιτικός, ποὺ ἐξετελέσθη ὡς προδότης.

3 Ἐκλεκτά. — Νικόλαος. . . . . : Κροάτης φυσικός, ποὺ παρήγαγε πρῶτος τὰ ὑψίτυκνα ἐναλλασσόμενα ρεύματα.

4 Λίμνη τῆς Ἀθησσυνίας.— Ἀρχικὰ φιλανθρωπικοῦ ὀργανισμοῦ.— Νομίσματα μικρῆς ἀξίας.

5 Μένουν στὴν πόλι.— Προϊὸν τῶν μελισσῶν. — Ὅμως γαυτὸν σὲ εἰδικὴ ὑπηρεσία στὴν ξηρά.

6 Σιδώνιος . . . . . : Πορτογάλος πολιτικός, ὁ ὁποῖος ἀνέτρεψε τὸ 1918 τὴ μοναρχία, ἀλλὰ δολοφονήθηκε ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὀκτάμηνο.— Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν.— Ὁμηρικὴ ἡμέρα.

7 Ἀρχικὰ ἱδρύματος.— Μονὰς μετρήσεως μεγάλων ἀποστάσεων. — Νῆσοι τῶν Ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν.— Χρονικὸ διάστημα (πληθυντ.).

8 Κτητικὴ ἀντωνυμία.— Κρύπτη ἀγρίου θηρίου. — Ἀνεψιὰ τοῦ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, τὴν ὁποία αἰχμαλώτισε ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

9 Φλύαρα.— Δεικτικὴ ἀντωνυμία.

10 Κάτοικοι ἑλληνικοῦ νησιοῦ.— Ἀνέξοδη ἐξασφάλισι τσιγάρου. — Ἐρωτηματικό.

11 Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.— Τόπος καταλληλος γιὰ τὴν ἐναποθήκευσι σιτηρῶν.— Ζιζάνιο τοῦ αἵτου.— Πρακτορεῖο εἰδήσεων.

12 Μεταδίδει κίνησι ἀπὸ ἕνα μηχάνημα σὲ ἄλλο.— Τέτοια πρόσωπα εἶναι οἱ ἡλικιωμένοι.— Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκκλησία.

13 Νύμφη τῶν πηγῶν.— Προορίζεται γιὰ ὑποζύγιο. — Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο.

14 Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία. — Ναυτικὸ παράγγελμα.— Τουρκικὸ νόμισμα.

15 Νικόλαος . . . . . : Προεστὸς τῆς Λεβαδείας κατὰ τὸν Ἀγῶνα ποὺ διαφώνησε στὴν ἀρχὴ μὲ τὸ Διάκο.— Καρχηδόνιος στρατηγός.

16 Ἄνθος.— Διπρόσωπος θεός.

17 Ἐπίνειον τῶν ἀρχαίων Μεγάρων.— Ἀποκρουσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἱερὸς ταῦρος τῷ ἀρχ. Αἰγυπτίων.— Ἔχυσε πάνω στὴ Γῆ τὸ πρῶτο ἀνθρώπινο αἷμα.

2 Ἀπαραίτητη στὰ ἀνδρικὰ παντελόνι.— Γερμανὸς μαθηματικός, ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ γεωμετρία.

3 Πόλεις.— Περιοχὴ τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ Διονυσιακὲς ἑορτές.

4 Γυιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ποὺ ἀπέκτησε 50 κόρες μὲ δέκα ἀρξύγους.— Ὄρος στὸ σκάκι.— Προορίζεται γιὰ ὑποζύγιο.

5 Τόπος ἐργασίας γιὰ τοὺς χωρικούς.— Χρονικὸ ἐπίρρημα.— Φορεμα, τοῦ ὁποίου πέρασε πιὰ ἡ μόδα.

6 Τὸ μικρὸ ὄνομα μεγάλης κατακόπου. — Μικρὴ ταμπέλα. — Τὴν χρησιμοποιοῦν ὅσοι ἔχουν εὐαίσθητο στόμαχο!

7 Ἀρχικὰ Τραπέζης.— Ποτάσσα, — Οὐδεμιᾶς ἐξαιρουμένης. — Ράτσα.

8 Μεγάλο νησὶ τῆς Μεσογείου.— Βασιλιᾶς τῆς Νουμιδίας, γυιὸς τοῦ Λαμψάκου.— Δείχνει.

9 Πολεμικὴ κραυγή.— Βρίσκεται στὸν Παράδεισο.

10 Ἀνεστραμμένη νότα. — Φυτό, ποὺ βρίσκαμε σ' ὅλες τὶς ἀμερικάνικες κονσέρβες.— Μεγάλο νησὶ Ν. Α. τῆς Αὐστραλίας.

11 Πρόθεσι μπροστὰ σὲ φωνῆεν.— Χώρα τῆς Ν. Α. Ἀσίας.— Τὸ μικρὸ ὄνομα γνωστῆς στάρ. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων (ἀνεστραμμένος).

12 Τὸ θῦμα τῆς πρώτης δολοφονίας. — Λάμια: Ἱερὰ πρόσωπα τοῦ Θιβέτ, στὰ ὁποῖα κατοικεῖ ἡ ψυχὴ ἑνὸς Βούδδα.— Τὸ ρῆμα τοῦ μπεκοῦ.

13 Βγάζει τὰ κάρβουνα ἀπ' τὴ φωτιά.— Αὐτοκράτωρ τῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ τὸ 273 μέχρι τὸ 231 π. Χ. — Σχοινὶ τῶν πλοίων.

14 Μεταβολή.— Διπλασιαζόμενο γίνεται μοντέρνος χορός.—Φρούτο. κρουστικό.

15 "Αγρια, ἀτίθασα.— Εἶναι ἀποκρουστικό.

16 Περίφημη μάρκα βιολιῶν.— Ἰταλικὴ ναυτικὴ βάσις.

17 Θεὸς τῶν ἀρχαίων. — Μεγάλη θεὰ τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων.

Ν. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στουπί-Κατερίνης)

Ἡ λύσις τοῦ 770 στὴ σελ. 65

Ἔπρεπε νὰ φύγη ἀμέσως, νὰ πάη στὴ Βουλή. Τὸ ἀπαιτοῦσε ὁ πρωθυπουργός. Κινδύνευε νὰ πέση ἡ κυβέρνησι καὶ ἡ τύχη της κρεμόταν ἀπὸ μιὰ ψῆφο. Γιατὶ ἡ κυβέρνησι εἶχε πλειοψηφία μόνο 4 βουλευτάς. Οἱ δύο ἐλειπαν στὴν ἐπαρχία τους, ὁ τρίτος ἀπουσίαζε στὸ ἐξωτερικό. Ἡ ἀντιπολίτευσις ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ὁλόκληρη. εἶχε θέσει ζήτημα ἐμπιστοσύνης. Ὁ πρόεδρος μέτρησε τοὺς κυβερνητικούς — ἔλειπε ἕνας. Ὁ δικός μου. Διάκοψε, λοιπόν. τὴ συνεδρίασι μέχρι νὰ εἰδοποιηθῆ καὶ νὰ τρέξη κι' αὐτός, νὰ σώση τὴν κατάστασι. «Καταλαβαίνεις, μοῦ λέει, ὅτι ἂν δὲν πάω, θὰ πέση ἡ κυβέρνησι. Οἱ τύχες τῆς χώρας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ψῆφο μου». Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν πέση ἡ κυβέρνησι, ἔπεσα ἐγὼ μόνη μου καὶ κοιμήθηκα ἐκεῖνη τὴ νύχτα. Τὸν ἄντρα μου, τὸν ἔφεραν στὶς ὀχτὼ τὸ πρωί, μὲ τὸ κεφάλι στοὺς ἐπιδέσμους. Εἶχε γίνει ἐπεισόδιο κατὰ τὴ συζήτησι καὶ κάποιος ζωηρὸς ἀντιπολιτευόμενος τοῦ εἶχε κοπανήσει μιὰ μαγγουριὰ στὸ κεφάλι. «Ποιός πταν;» τὸν ρώτησα. «Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἔστειλε τὴ μεγάλη ἀνθοδέσμη, μὲ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα. Ἀλλὰ ἀνεκάλεσε!» Ἡ κυβέρνησις, ὅμως, εἶχε σωθῆ. Μ' αὐτόν, δὲν πρόφτασα νὰ χωρίσω. Μ' ἄφησε χήρα...

*

— Καὶ δὲν ξαναπαντρευτήκατε; παρατήρησα ἐγώ:

— Φυσικὰ ἀφοῦ ὁ τέταρτος γάμος ἀπαγορεύεται. Ἂν τὸν ἐπέτρεπαν ὅμως θὰ ξαναδοκίμαζα. Ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ ἀπὸ περιέργεια. Γιὰ νἄβλεπα τί θὰ μοῦ ἐπεφύλασσε ἡ τύχη γιὰ τὴν τέταρτη.. πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Καὶ μὴ μοῦ πῆτε ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶναι συμπτώσεις.

— Ὄχι, κυρία μου. Εἶμαι πολὺ θετικὸς χαρακτήρας, ὥστε νὰ μὴν παραδεχτῶ αὐτὴ τὴν εὔκολη ἐξήγησι. Πιστεύω κι' ἐγὼ ὅτι αὐτὰ τὰ ἀπρόοπτα σᾶς τὰ σκάρωνε ἡ μοῖρα. ποὺ ἤθελε νὰ σπάση πλάκα μαζί σας. Κι' ἔτσι θὰ γράψω.

— Ἀλλὰ μὴν ξεχάσετε τὴν ὑπόσχεσί σας. Ὄχι μὲ τὸ πραγματικό μου ὄνομα.

— Ὄχι. Εἶμαι ἀποφασισμένος πόν, ἀντὶ Ἀλεξάνδρα, ἂς ὑποτεθοῦμε ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία λέγεται Δήμητρα, Ἑλένη ἢ ὀφῶ— γιὰ νὰ εἶμαστε ἐν τάξει ἀπέναντί της.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Ὁ ἀρρωστος ρωτάει μ' ἀγωνία τὸ χειρουργο:

— Εἶν' ἀλήθεια, γιατρέ μου. ὅτι ἡ ἐγχείρισι αὐτὴ πετυχαίνει μόνο μιὰ φορὰ στὶς δέκα;

— Ναί! Μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως. Ἐχω κάνει ἄλλες ἐννιὰ ὁμοιες, κι' ἀποτύχανε ἄλες.

*

Συζητοῦν δυὸ παντρεμένοι:

— Τί ταιγκόνα. ἡ γυναῖκα μου! Μὲ γκρινιάζει ὡς καὶ γιὰ τὸ νερὸ ποὺ πίνω...

Κι' ὁ ἄλλος, γνωστὸς κρασοπατερὰς:

— Ἐμένα μὲ γκρινιάζει γιὰ τὸ νερό... ποὺ δὲν πίνω!

*

Στὴ φυλακή.

Ὁ δεσμοφύλακας: Γιατί θὰς καταδικάσανε;

Ὁ τραπεζίτης: Γιατὶ ἔχασα τὸ τραῖνο.

Ὁ δεσμοφύλακας: Ὄχι δά!

Ὁ τραπεζίτης: Ναί, ναί! Ἄλλοιος θὰ τόχα σκάσει στὸ ἐξωτερικό!

*

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου στὸ συγγραφέα:

— Θὰ προτιμοῦσα, ὁ προδότης γ' αὐτοκτονήση μὲ μιὰ πιστολιά, στὴν τρίτη πρᾶξι ἀντὶ νὰ δηλητηριασθῆ.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἡ πιστολιὰ θἄχε τὸ πλεονέκτημα... νὰ ξυπνήση τοὺς θεατές!

Ὁ Ζὺλ Ντασσὲν λάτρης τοῦ Πειραιῶς

80 νέα Ἑλληνικὰ φίλμ

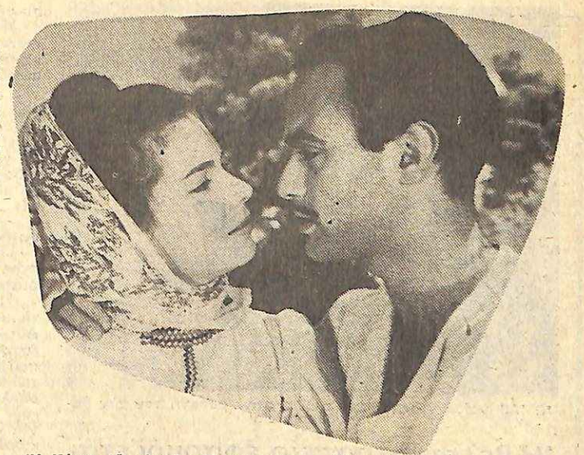

Ἡ Κάκια Ἀναλυτῆ καὶ ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Ὁ Γιάννης κι' ἡ Παγώνα».

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΣ τὴν ἔρευνά μας γύρω ἀπὸ τὴν πλουσία παραγωγὴ τῶν ἑλληνικῶν στούντιο, βρισκόμαστε σήμερα σ' ἕνα καρνάγιο τοῦ Περάματος, ὅπου γυρίζονται τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ «Ἡ γυναῖκα τοῦ λιμανιοῦ». Ἀνάμεσα στοὺς ἠθοποιοὺς καὶ στοὺς τεχνικοὺς κινεῖται ἕνας πολὺ παράξενος ἄνθρωπος, ποὺ μοιάζει μὲ σιδερόφραχτο ἱππότη τοῦ Μεσαίωνα. Εἶναι ὁ σκηνοθέτης, σεναριογράφος καὶ πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου Ζὺλ Ντασσέν, ὁ Γάλλος σκηνοθέτης ποὺ τὸν ἔχει ἑλληνοποιήσει ὁ αἰσθηματικὸς δεσμός του μὲ τὴ Μελίνα Μερκούρη. Ὁ Ντασσέν, ὕστερα ἀπὸ δυὸ πεσίματα καὶ ἕνα κρυολόγημα, προσεβλήθη ἀπὸ ὀξείας μορφῆς σπονδυλοαρθρίτιδα. Ἔμεινε μερικὲς μέρες στὸ κρεββάτι, παρὰ τὶς συστάσεις τῶν γιατρῶν του ὅμως καὶ παρὰ τοὺς φρικτοὺς πόνους, γιὰ νὰ μὴ καθυστερήση περισσότερο τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του, ζήτησε νὰ τοῦ κατασκευάσουν ἕνα χαλύβδινο θώρακα. Καὶ παρὰ τὶς ὑγρασίες καὶ τὶς βροχές, ὁ «ἡρωϊκὸς» σκηνοθέτης βρίσκεται ἀπὸ τὶς 7 τὸ πρωΐ, πρῶτος καὶ καλύτερος στὸ μέρος ὅπου γίνεται τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου του. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἄθλο, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἔρθουν στὴν Ἀθήνα πολλοὶ ξένοι δημοσιογράφοι καὶ φωτορεπόρτερς γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ φωτογραφήσουν τὸν ἀκαταπόνητο Ντασσέν, ὁ ὁποῖος, παρὰ τοὺς πόνους του, βγάζει πότε-πότε τὸ χαλύβδινο θώρακά του, γιὰ νὰ ἐμφανιστῆ μπροστὰ στὸ φακό, δεδομένου ὅτι εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ βασικώτερος πρωταγωνιστής, ὑποδυόμενος τὸ ρόλο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ποὺ ἐπισκέπτεται τὴν Ἑλλάδα.

«Ἡ γυναῖκα τοῦ λιμανιοῦ», ἡ ὁποία στὸ ἐξωτερικὸ θὰ προβληθῆ μὲ τὸν τίτλο «Θρῦλοι τοῦ Πειραιῶς» εἶναι μιὰ κοινωνικὴ σάτιρα, στὴν ὁποία τοὺς βασικοὺς ρόλους ὑποδύονται ἡ Μελίνα Μερκούρη. ὁ Γιῶργος Φούντας, ὁ Τίτος Βανδῆς, ὁ Δῆμος Σταρένιος, ὁ Μῆτσος Λυγίζος, ὁ Ἀλέξης Σολωμός, ἡ Δέσπω Διαμαντίδου, ἡ Κούλα Ἀγαγιώτου, ὁ Δημ. Παπαμιχαήλ, ὁ Πέτρος Φυσοῦν, ὁ Νίκος Φέρμας, ὁ Γιάννης Φέρμης, ὁ Κανάκης, ὁ Θ. Βέγγος, ὁ Γιῶργος Φόρας, ὁ Ἀρτέμης Μάτσας καὶ ἄλλοι γνωστοὶ ἠθοποιοὶ ποὺ προθυμοποιήθηκαν νὰ παίξουν ἔστω καὶ ἕνα πολὺ μικρὸ ρόλο, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ μεγάλου σκηνοθέτη.

Κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν ἀτμόσφαιρά του, ὁ Ζὺλ Ντασσὲν σκοπεύει νὰ γυρίση τὰ 90% τοῦ φίλμ σὲ ἐξωτερικά, τὰ δὲ ὑπόλοιπα, ἐλάχιστα ἐσωτερικά, στὰ στούντιο «Ἄλφα», ὅπου θὰ γίνη καὶ ἡ ὅλη ἐργαστηριακὴ ἐπεξεργασία. Ἔτσι τὸ φίλμ του θὰ εἶναι 100% ἑλληνικό. Ἡ χειρονομία του αὐτὴ εἶναι ἕνας κόλαφος γιὰ τοὺς "Ελληνες παραγωγοὺς καὶ σκηνοθέτες, ποὺ φέρνουν γιὰ τὰ φίλμ τους διάφορες στάρλετ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι μόνο στὰ στούντιο τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς Γαλλίας μπορεῖ νὰ γίνη... καλὴ δουλειά.

Τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Βασ. Λεμπίρη, ποὺ συνεργάζεται στενώτατα μὲ τὸν Ντασσὲν καὶ θ' ἀναλάβη τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ φίλμ του, θὰ μᾶς παρουσιάση φέτος καὶ δυὸ ἄλλες σημαντικὲς παραγωγές:

«Ἡ ἕκτη μέρα συνεχίζεται» εἶναι μιὰ κομεντὶ σὲ Σινεμασκόπ, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Χρ. Θεοδωρόπουλος μὲ πρωταγωνιστὲς τοὺς Μίμη Φωτόπουλο, Ξένια Καλογεροπούλου, Τασσὼ Καββαδία καὶ Δι-ον. Παπαγιαννόπουλο. Τὸ ἄλλο φίλμ εἶναι ἡ τελευταία δημιουργία τοῦ Δημήτρη Ἰωαννόπουλου «Στρατιῶτες δίχως στολή». Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀναίγλυφη εἰκόνα τῆς κατοχῆς καὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Δάφνη Σκούρα, ὁ Μιχάλης Νικολινάκος, ἡ Ξένια Καλογεροπούλου, ὁ Ἀλέκος Λειβαδίτης, ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ἡ Ἑλένη Ζαφειρίου, ἡ Ἀθανασία Μουστάκα, ἡ Νανά Παπαδοπούλου καὶ ὁ Νίκος Ματθαῖος. Τὸ σενάριο εἶναι τοῦ ἰδίου τοῦ Δημ. Ἰωαννόπουλου καὶ τὴ μουσικὴ ἔγραψε ὁ Μενέλαος Παλλάντιος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω φίλμ καὶ δυὸ ἄλλα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε ἤδη, «Ἔγκλημα στὸ Κολωνάκι» καὶ «Τὸ κλωτσοσκούφι», ὁ Μιχάλης Νικολινάκος πρωταγωνιστεῖ φέτος σὲ τρία ἀκόμα ἔργα: «Θεοὶ καὶ Δαίμονες» εἶναι τὸ πρῶτο φίλμ, ποὺ γύρισε ἡ νέα Ἑλληνίδα σκηνοθέτις Ἔλλη Νεζερίτη. Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία ἑνὸς Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποβιβάστηκε κατὰ τὸν πόλεμο στὴ Μύκονο καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὸν ἀσύρματό του πληροφοροῦσε τοὺς συμμάχους γιὰ κάθε κίνησι γερμανικῶν σκαφῶν στὸ Αἰγαῖο. Φυσικὰ δὲ λείπει τὸ εἰδύλλιο. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐρωτεύεται μιὰ ὡραία νησιωτοπούλα (Δέσποινα Στυλιανοπούλου), τὴν ὁποία, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἔρχεται νὰ ξαναβρῆ. Τοὺς ἄλλους βασικοὺς ρόλους κρατοῦν ὁ Λυκοῦργος Καλλέργης, ἡ "Αννα Ραφτοπούλου, ὁ Γιῶργος Οἰκονόμου, ὁ Φραγκούλης Φραγκούλης, καὶ ὁ μικρὸς Σοφοκλῆς Ἰωσηφίδης, τὸν ὁποῖον ἀνακάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Νικολιάκος. Ὁ Ἑπερατέρ εἶναι ὁ Τζιοβάννι Βαριάνο καὶ διευθυντὴς παραγωγῆς ὁ Ζαννίνος, ὁ ὁποῖος παίζει στὸ φίλμ καὶ τὸ ρόλο ἑνὸς μισητοῦ γαυτικοῦ.

Τὸ «Ἀθήνα-Παρίσι», τὸ ὁποῖο πιθανὸν νὰ βαφτιστῆ τελικὰ «Ἕνας "Ελληνας στὸ Παρίσι», εἶναι μιὰ αἰσθηματικὴ ἱστορία, ποὺ ἔγραψε ὁ Γιάννης Μαρῆς. Σκηνοθέτης καὶ παραγωγὸς εἶναι ὁ Χρῆστος Κυριακόπουλος. "Ενα σημαντικὸ μέρος τοῦ ἔργου γυρίστηκε στὸ Παρίσι μὲ ὁπερατὲρ τὸν περίφημο Ζὰκ Ρομπέν. Γιὰ τὶς σκηνές, ποὺ γυρίστηκαν στὴν Ἑλλάδα ὁπερατὲρ ἦταν ὁ Ἰταλὸς Τζιοβάννι Βαριάνο.

Ὁ Μιχάλης Νικολινάκος ὑποδύεται ἐδῶ ἕναν ἀνήσυχο "Ελληνα, ποὺ πηγαίνει στὸ Παρίσι, ἐλπίζοντας νὰ φρῆ ἐκεῖ τὴν τύχη του. Βρίσκει ὅμως τρεῖς χαριτωμένες Γαλλιδοῦλες, τὶς δυὸ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑποδύεται ἡ Ζακελὶν Περὲζ καὶ ἡ Ζανὶν Σαβάνς. Φυσικὰ δὲν ἀργεῖ νὰ τὶς παρατήση γιὰ νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴν καλή του (Θεανὼ Ἰωαννίδου). Ἡ Νίτσα Τσαγανέα καὶ ὁ Γιῶργος Γαβριηλίδης εἶναι δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐρμηνευτὲς τοῦ ἔργου.

Τέλος θὰ δοῦμε τὸ Μιχ. Νικολινάκο μὲ τὴν Εἰρήνη Παπᾶ καὶ μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους ζὲν πρεμιὲ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, τὸν Ἀνδρέα Μπάρκουλη καὶ τὸ Γιῶργο Καμπανέλη, στὴ φάρσα «Ψὶτ κορίτσια», ποὺ σκηνοθέτησε ὁ "Αλκης Παπᾶς. Ὁ τελευταῖος ἐκεῖ γράψει καὶ τὸ σενάριο σὲ συνεργασία μὲ τὸ Σάκη Καραβέλα. Πρόκειται γιὰ τρεῖς νεαροὺς μπατήρδες ποὺ κάνουν τὶς πλούσιους καὶ ποὺ συναντοῦν τρεῖς κοπέλλες, οἱ ὁποῖες κι' αὐτὲς Μαρτίνη). Στὸ φίλμ παίζει καὶ ὁ Παντελὴς Ζερβὸς, ποὺ ὑποδύεται ἕναν πλούσιο "Ελληνα ἀπὸ τὸ Βελγικὸ Κονγκό.

Κι' ἐρχόμαστε τώρα στὸ θρυλικὸ «Ποτάμι», ποὺ γύρισε ὁ Νίκος Κούνδουρος στὸ Στρυμόνα. Εἶναι περίπου ἕνας χρόνος, ποὺ τελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου κι' ὅμως πιθανὸν νὰ μὴ τὸ δοῦμε οὔτε φέτος, γιατὶ ὑπάρχουν νὰ ἐπιφέρουν στὸ ἔργο μερικὲς ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες κατὰ τὶς γνῶμη τους θὰ τὸ κάνουν πιὸ ἐμπορικό, ὁ κ. Κούνδουρος ὅμως δὲν τὶς ἐγκρίνει καὶ ἔτσι φαίνεται πὼς τελικὰ τὸ λόγο θὰ ἔχουν τὰ δικαστήρια. Τὸ φίλμ ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 σκέτα, στὰ ὁποῖα πρωταγωνιστοῦν τέσσερις ἐντελῶς διαφορετικὲς ὁμάδες ἀνθρώπων. Στὸ πρῶτο «Ὁ Σταυρὸς» τοῦ Νίκου Κούνδουρου, τρεῖς κακοποιοὶ κλέβουν ἕνα χρυσὸ σταυρὸ ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία καὶ θέλουν νὰ περάσουν μ' αὐτὸν τὸ συνοριακὸ ποτάμι, γιὰ νὰ βροθοῦν στὴν ἄλλη χώρα, ὅπου ἐλπίζουν νὰ ἔχουν καλύτερη τύχη. Στὸ δεύτερο σκέτς «Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ Ἰακώβου Καυπανέλη ἕνας νέος προσπαθεῖ νὰ περάση τὸ ἴδιο ποτάμι μαζὶ μὲ τὴν ἀνατημένη του, ποὺ ἀπήγαγε ἀπὸ τὸ σπίτι της. «Τὰ παιδιὰ» εἶναι τὸ τρίτο σκέτς τοῦ Νάτη Περγιάλη, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ μικρὸς Βαγγέλης Ἰωαννίδης καὶ ἡ μικρούλα Ἀγγελικὴ Πάντοιου, ποὺ ἀνακαλύφτηκε στὶς Σέρρες. Τὸ τέταρτο σκέτς «Ὁ στρατιώτης» εἶναι τοῦ Ἀντώνη Σαμαράκη. Στὸ φίλμ, ποὺ γυρίστηκε σὲ συνεργασία μὲ τὴν «Φῆνιξ-Φίλμ» πρωταγωνιστοῦν οἱ Τίτος Βανδῆς Πατρίτσια Μπίνη, Ἀνέστης Βλάχος, Γιῶργος Ἐμιρζᾶς, Ντίνα Τριάντη, Ντέπυ Μαρτίνη, Τάκης Ἐμμανουήλ κ.ἄ.

Μιὰ ταινία φουστανέλλας θὰ μᾶς παρουσιάση συντόμως ὁ παραγωγὸς κ. Παπαδόπουλος. Πρόκειται γιὰ τὸ φίλμ «Ὁ Γιάννος κι' ἡ Παγώνα» ποὺ ἐνέπνευσε στὴ δυάδα Πολίτης-Θωμόπουλος, τὸ δυόψυχο τραγούδι. Τὸ φίλμ γυρίστηκε τὸ καλοκαίρι στὰ Βλλια καὶ στὸν Ὀρχομενό. μὲ σκηνοθέτη τὸν Ὀδυσσέα Κωστελέτο, τὴ δὲ μουσικὴ ἔγραψε ὁ Κώστας Καπνίσης. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Κάκια Ἀναλυτῆ, ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ὁ Διον. Παπαγιαννόπουλος, ὁ Θεοδ. Μορίδης, ἡ Τζόλη Γαρμπῆ, ὁ Γιῶργος Βελέντζας, ἡ Κούλα Ἀγαγιώτου καὶ ἡ Κλαίρη Δεληγιάννης Κρυστάλλω. Τὸ κωμικὸ στοιχεῖο ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν Κούλη Στολί

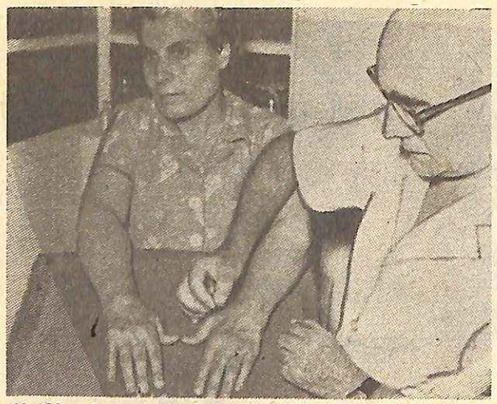

Ὁ Ἀθηναῖος γιατρὸς ἐφαρμόζει στὴν ἀσθενῆ του τὴν βελονοθεραπεία

Ἡ βελονοθεραπεία ἐφαρμόζεται ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν

Ἡ ἀρχαιοτάτη μέθοδος τῆς ἀκιδοθεραπείας ἢ βελονοθεραπείας τῶν Κινέζων ἐφαρμόζεται τὸ τελευταῖο καιρὸ καὶ στὴν Ἀθήνα.

Οἱ Ἀθηναῖοι βελονοθεραπευταὶ γιατροί, ποὺ υἱοθέτησαν τὸν περίεργο καὶ πρωτότυπο αὐτὸ τρόπο θεραπείας διαφόρων ἀσθενειῶν, ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχει ἄμεσα καὶ θεαματικὰ ἀποτελέσματα.

Γιὰ ὅσους ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἀξία τῆς κινέζικης μεθόδου, δέχονται νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀκιδοθεραπεία μὲ πειραματόζωα —ἀρρώστους ποὺ τοὺς κάνουν ἐντελῶς καλά, ὅπως ἰσχυρίζονται, μὲ μερικὲς βελονιές!

Ἀλλὰ ἔχει πραγματικὰ θεραπευτικὴ ἀξία ἡ μέθοδος αὐτή; Καὶ πῶς οἱ θεραπευταὶ ἀσκοῦν τὴν ἀκιδοθεραπεία;

Γιὰ νὰ δώσουμε μιὰ ἀντικειμενικὴ καὶ ἀπὸ «πρῶτο χέρι» ἀπάντησι στὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἐπισκεφθήκαμε στὸ ἰατρεῖο του γνωστὸ Ἀθηναῖο γιατρὸ ἀκιδοθεραπευτή.

Ἐκεῖ συναντήσαμε μιὰ ἀσθενῆ ἡλικίας 40 χρόνων, ποὺ ὅπως ἡ ἴδια ἰσχυρίστηκε, χάρις στὴ βελονοθεραπεία μπόρεσε νὰ βελτιώσῃ τὴ θλιβερὴ κατάστασί της.

Ἡ ἀσθενὴς ἔπασχε ἀπὸ πολλαπλῆ σπονδυλοαθρίτιδα. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς θεραπείας, ἡ ἴδια λέγει, ὅτι τῆς ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ μετακινηθῇ. Τώρα, μετὰ ἀπὸ 5 συνεδριάσεις ἀκιδοθεραπείας μποροῦσε, πράγματι, μόνη της, ἀλλὰ μὲ δυσκολία νὰ βαδίζῃ.

Ὁ Ἀθηναῖος γιατρὸς μᾶς ἐξήγησε ὅτι ἡ περίπτωσι τῆς εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες καὶ ἐξαιρετικὰ δύσκολες. Πάντως, κατέληξε ὅτι σὲ 15 μέρες τακτικῆς θεραπείας ἡ σθενής του θὰ ἦτο σὲ θέσι νὰ βαδίζῃ ἐντελῶς φυσιολογικά.

Μιλώντας γενικά, γιὰ τὴ βελονοθεραπεία, μᾶς ἐξήγησε, ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ στηρίζεται στοὺς λεγομένους «14 σφυγμούς». Ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς κλασσικοὺς σφυγμούς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς, οἱ «14 σφυγμοὶ» ἀντιστοιχοῦν στὴν ποιότητα τῆς λειτουργίας τῶν ἀνθρωπίνων ὀργάνων. Δηλαδὴ ἔχουμε — ὅπως μᾶς ἐξήγησε ὁ συνομιλητής μας—σφυγμὸ πνεύμονος, σηκωτιοῦ, νεφρῶν κλπ.

Οἱ σφυγμοὶ αὐτοὶ δὲ μετροῦνται, ἀλλ' ἁπλῶς ἐλέγχεται ἡ ποιότητά τους.

Μὲ ἄλλα λόγια οἱ ἀκιδοθεραπευταὶ μποροῦν νὰ διαπιστώσουν ἂν οἱ σφυγμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἔντονοι ἢ ἄτονοι. Οἱ ἔντονοι σφυγμοὶ ὀνομάζονται γενικὰ «γιάγκ» οἱ ἄτονοι «ἶν».

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὶς ἐνδείξεις τῶν 14 σφυγμῶν, οἱ Κινέζοι λένε ὅτι εἶναι δυνατὸ νὰ διαπιστωθῇ ἂν ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς βρίσκεται σὲ φυσιολογικὴ κατάστασι.

Συγκεκριμένα, πρέπει οἱ ἐνέργειες τῶν «ἶν» καὶ τῶν «γιάγκ» νὰ βρίσκωνται σὲ ἀπόλυτη ἐξισορρόπησι.

Ἡ ἰσορροπία τους διαπιστώνεται ἀπὸ τοὺς 14 σφυγμούς. Σὲ περίπτωσι διαταραχῆς, ὁ ὀργανισμὸς πάσχει καὶ τὰ ἄτομα ὑποφέρουν. Φυσικά, οἱ ἀρρώστιες αὐτὲς δὲν ἔχουν σχέσι μὲ ἰοὺς καὶ μικρόβια, ἀλλὰ χαρακτηρίζονται σὰν νευραλγίες, ρευματισμοί, ἀλλεργικὲς παθήσεις κλπ.

Στὸ σῶμα τῆς ἀσθενοῦς, ποὺ ἀναφέραμε, ὁ γιατρὸς ἐμπηξε ἐλαφρὰ καὶ χωρὶς νὰ προξενῇ πόνο, σὲ διαφορετικὰ σημεῖο μακρειὲς βελόνες.

Ὅπως μᾶς ἐξήγησε, κάθε σημεῖο ἀκισμοῦ, ἀντιστοιχεῖ καὶ σὲ διαφορετικὴ ἀρρώστια ποὺ θεραπεύει.

Οἱ ἀκιδοθεραπευταὶ ἔχουν ἀνακαλύψει 800 τέτοια σημεῖα στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ποὺ ἐπικοινωνοῦν ἀπευθείας μὲ τὰ κέντρα τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὁ ἐμπνυμὸς ἐνεργεῖ ἀμέσως στὸ νευρικὸ σύστημα. Μὲ τὸ βελονισμὸ εἰδοποιεῖται τὸ ἐγκεφαλικὸ κέντρο καὶ μέσω τῆς «κεντρομόλου ὁδοῦ» ἡ ἐπίδρασι τῆς βελόνας φτάνει στὸ ἄρρωστο ὄργανο.

— Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ τσίμπημα τῆς βελόνας ἔχει θεραπευτικὴ ἰδιότητα; ρωτήσαμε τὸν συνομιλητή μας.

— Ἡ θεραπεία γίνεται μὲ τὴν ἀντανακλαστικὴ ἐπίδρασι μᾶς ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Ἡ ἀπάντησί του δὲ μᾶς ἱκανοποίησε, γιατὶ δὲν ξέρουμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ μέθοδο αὐτή.

— Οἱ βελονοθεραπευταί, συνέχισε ὁ συνομιλητής μας, χρησιμοποιοῦν δυὸ εἴδη βελόνες: Χρυσὲς καὶ ἀργυρές. Οἱ χρυσὲς ἔχουν «τοπικὴ ἐπίδρασι» στὸ ὀργανισμό, ἐνῶ οἱ ἀργυρὲς «κατασταλτική».

— Γιατί αὐτὴ ἡ διαφορά; ρωτήσαμε.

—Τὰ δυὸ μέταλλα, μᾶς ἀπάντησε ὁ γιατρός, ἔχουν διαφορετικὴ «εἰδικότητα».

Ἡ ἀκιδοθεραπεία παρὰ τὴ μεγάλη διάδοσί της στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ τοὺς πολυαρίθμους θερμοὺς ὀπαδούς ποὺ ἔχει ἀποκτήσει, μεταξὺ τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου ἔχει παράλληλα καὶ τοὺς φανατικοὺς ἐχθρούς της. Πάντως, γιὰ νὰ μὴ νομισθῇ ὅτι ἡ ἀκιδοθεραπεία εἶναι κομπογιαννιτισμός, ὑπογραμμίζουμε ὅτι συνήθως πρόσφατα στὸ Παρίσι ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ Ὑγείας τὸ πρῶτο Διεθνὲς Συνέδριο Ἀκιδοθεραπευτῶν στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος διατρεπεῖς Εὐρωπαῖοι καθηγηταὶ καὶ γιατροί.

Χάριν τῆς ἀντικειμενικότητος, ὡστόσο, ρωτήσαμε καὶ τὸν ἀρμόδιο ἐκπρόσωπο τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, σχετικὰ μὲ τὴν νέα θεραπευτικὴ αὐτὴ μέθοδο.

Ὁ Ἰατρικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν, μᾶς ἐτονίστηκε, δὲν ἀναγνωρίζει καμμία ἄλλη μέθοδο παρὰ μόνο ἐκείνες ποὺ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἔχει υἱοθετήσει. Ἡ ἀκιδοθεραπεία δὲν εἶναι τσαρλατανισμός, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται, ἐπίσημα, σὰν μέσο θεραπευτικὸς ἀγωγῆς.

Οἱ βελόνες, φαίνεται, ὅτι ἀσκοῦν ψυχολογικὴ ἐπίδρασι στοὺς ἀρρώστους.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὡρισμένοι ἀσθενεῖς αἰσθάνονται ἀπὸ φόβο μεγαλύτερο καὶ ἐντονώτερο πόνο ἀπὸ ὅ,τι τοὺς προξενεῖ ἡ ἴδια ἡ πάθησί τους. Μὲ τὴν ἀκιδοθεραπεία ἐδραιοῦται ἡ πεποίθησί τους γιὰ τὴν μείωσι τοῦ πόνου, γιὰ ψυχολογικοὺς λόγους καὶ κατὰ περίεργο τρόπο αἰσθάνονται ἐαφνικὰ εὐεξία καὶ πιστεύουν ὅτι θεραπεύτηκαν. Στὴν πραγματικότητα, ἡ κατάστασί τους, ἀπὸ κλινικῆς ἀπόψεως παραμένει ἡ ἴδια. Ψυχολογικὰ μόνο ἔχουν ἀλλάξει. Καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ ἡ ἀκιδοθεραπεία ἀσκεῖ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

✿✿

Οἱ γιατροὶ καὶ ὁ Χαμουραμπί

Ἀλλοίμονο στοὺς σημερινοὺς γιατροὺς, ἂν ζοῦσαν στὴν ἐποχὴ τοῦ Χαμουραμπί. Ἔκτου, Βασιλιᾶ τῆς Βαβυλῶνος! Ὁ Ἀσιάτης αὐτὸς μονάρχης εἶχε βγάλει τὸν ἑξῆς νόμο: "Ἂν ἕνας γιατρὸς ἔκανε μιὰ βαβειὰ χειρουργικὴ τομὴ κι' ὁ ἄρρωστος πέθαινε κατόπιν, ἢ ἂν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐγχείρησι καταφράκτου ὁ πάσχων ἔχανε τὸ μάτι του, ὁ δήμιος ἔκοβε καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ γιατροῦ! Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ — τουλάχιστον κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Χαμουραμπί — ἔπαιρνε ἐκδίκησι ὁ ἄρρωστος καὶ προώδευε ἡ ἰατρική!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ Νάνα Μούσχουρη εἶναι ἀσφαλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ φωνητικὰ ἀστέρια, ποὺ ἀνέτειλαν τελευταῖα στὸν τόπο μας. Κατὰ γενικὴ ὁμολογία, σ' αὐτὴ ὀφείλεται μέγα μέρος τῆς ἐπιτυχίας τῶν δυὸ τραγουδιῶν, ποὺ ἤρθαν πρῶτα στὸ «Διαγωνισμὸ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ» τὸν ὁποῖο διοργάνωσε τελευταῖα τὸ E.I.P., Ἡ Νάνα, ποὺ πρόκειται συντόμως ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ γυρίσῃ σὲ δίσκους ξένες. Μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς της θὰ ἀκολουθήσῃ τὶς ἐμφανίσεις της σὲ γνωστὸ ἀθηναϊκὸ κέντρο. Ἡ Νάνα εἶναι ἀπὸ μικρὴ φανατικὴ θαυμάστρια. Δείχνει δὲ μιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι γιὰ τὴ μουσικὴ τζάζ καὶ ἐρμηνεύει μὲ ἐξαιρετικὴ μαεστρία τὰ ἀμερικανικὰ τραγούδια τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ὁ ΓΙΓΑΣ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Μιὰ ἀνωμαλία στοὺς ἀδένες ἔκανε τὸ νεαρὸ Ἰάπωνα Γιοσιμίτσου Ματσουζάκα νὰ θεωρῆται σήμερα ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τῆς "Ἀπω Ἀνατολῆς. Ἔχει φτάσει, σὲ ἡλικία 23 χρόνων, τὸ ἐκπληκτικὸ ὕψος τῶν 2 μέτρων καὶ 45, ἡ δὲ ἀνάπτυξί του θὰ συνεχιζόταν ἀκόμα, ἂν δυὸ χειρουργοὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τόκιο δὲν ἔβλεπαν ἐγκαίρως τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐγχειρήσεως ποὺ τοῦ ἔκαναν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν περίπτωσί του καὶ δὲν τὸν ὑπέβαλλαν σὲ εἰδικὴ ἐγχείρησι. Ὁ πάμπτωχος Ματσουζάκα, δὲ θὰ σκεφτόταν ποτὲ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐγχείρησι αὐτὴ δεδομένου ὅτι ἡ ἡμέρα δὲ ἀναγνωρίζοντας τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες ποὺ τοῦ προσέφεραν οἱ ἐπιστήμονες, ζήτησε νὰ μείνῃ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἐγχειρίστηκε καὶ νὰ ἐκτελῇ ἐκεῖ χρέη μαγείρου. Βρῆκε πῶς μόνο ἔτσι θὰ μπορέσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στοὺς γιατροὺς ποὺ ἔσωσαν καὶ ἀργά, τὸν ἔκαναν νὰ πέσῃ νὰ ψηλώνῃ.

Ἡ φωνὴ ποὺ ἔσωσε ΕΝΑ ΑΘΩΟ

Τὸ κάλεσμα μιᾶς μυστηριώδους φωνῆς κι' ὁ γιατρὸς Ντέηβις

ΕΝΑ ἀληθινὰ ἐκπληκτικὸ φαινόμενο τηλεπάθειας συνέβη, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, στὴν Ἀγγλία, μὲ ἥρωα ἕνα νεαρὸ γιατρό, τὸν Ρόναλντ Ντέηβις, 29 χρόνων, καὶ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σωθῇ ἕνας ἄθωος ἀπὸ βέβαιη βαρειὰ καταδίκη.

Ὁ Ντέηβις εἶχε σβύσει τὸ φῶς τοῦ δωματίου του, ἕνα βράδυ, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῇ. ὅταν ἄκουσε μιὰ παραξενη φωνὴ νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ: «Πήγαινε αὔριο στὸ δικαστήριο τοῦ Ἐξετερ. Θὰ σώσῃς μιὰ ἀνθρώπινη ζωή!»

Τρομαγμένος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καί, ἀνάβοντας τὸ φῶς, ἔψαξε ὅλο τὸ δωμάτιο, χωρίς, ὅμως, νὰ μπορέσῃ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο τῆς φωνῆς. Τὸ δωμάτιο ἦταν κλειδωμένο ἀπὸ μέσα καὶ βεβαιώθηκε πῶς δὲν ἦταν κρυμμένος κανείς.

Σίγουρος πὼς εἶχε πέσει θῦμα μιᾶς παραισθήσεως, ὁ νεαρὸς γιατρὸς προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ, ξεχνώντας τὴν ἀνεξήγητη φράσι. Ὡστόσο, στὶς 4 τὸ πρωΐ, ξύπνησε, σὰ νὰ τὸν βασανίζε μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία καὶ τότε ἄκουσε τὴν ἴδια φωνὴ νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ τὴν ἴδια αἰνιγματικὴ προτροπή.

Κατάπληκτος, ἀναρωτήθηκε τί νὰ σήμαινε αὐτό. Στὸ Ἔξετερ, δὲν εἶχε πάει ποτέ. Μονάχα σὲ μιὰ μικρὴ πολι, γειτονική μ' αὐτήν, βρισκόταν πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες, μένοντας στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του, ποὺ ἔλειπε στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἑτοιμάσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του μιὰ μελέτη. Θυμόταν μάλιστα, κι' ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ τοῦ εἶχε συμβῆ στὴν πόλι αὐτή, τὸ Τάουντον. Ἐνῶ δοκίμαζε στὸν κῆπο, δύσκολες ἀσκήσεις τοῦ γκόλφ, τοῦ ξέφυγε τὸ μπαλλάκι κι' ἔσπασε ἕνα τζάμι τοῦ ἰσογείου. "Ενας νεαρός, τότε, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν καγκελλόπορτα, προσφέρθηκε νὰ ἐπισκευάσῃ τὴ ζημιά, βάζοντας ἕνα καινούργιο τζάμι στὴ θέσι τοῦ παλιοῦ. "Οταν τοῦ ἔδωσε χρήματα γιὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ ὑλικά, ὁ νεαρὸς ἔφυγε τρέχοντας καὶ ὁ Ντέηβις σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς θὰ ἦταν μικροαπατεώνας, ποὺ εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ σελλίνια. Ὅμως, ἐκεῖνος ξαναγύρισε καὶ ἔκανε τὴ δουλειά, ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ, μὲ μαστοριὰ καὶ μὲ προθυμία.

Ὁ Ντέηβις τὸν ρώτησε τὸ ὄνομά του κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε πὼς λεγόταν Σάμουελ Πόουελ καὶ πὼς ἦταν μαραγκὸς σὲ ἀνεργία.

— Εἶσαι τίμιο παιδί, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός.

Καί, ἔκτὸς ἀπὸ μιὰ πλουσιοπάροχη ἀμοιβὴ γιὰ τὸν κόπο του, τοῦ χάρισε ἕνα ἀσυνήθιστο μολύβι, ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ τελευταῖο ταξίδι του στὴ Γαλλία.

«Τὸ Τάουντον, τὸ ξέρω, ἔμεινα ἐκεῖ γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες, συλλογιζόταν ὁ Ρόναλντ Ντέηβις, καθὼς ἀναθυμόταν αὐτὰ τὰ ἐπεισόδιο. Μὰ τὸ "Εξετερ καί, μάλιστα, στὸ δικαστήριο; Δὲ θὰ ἄν μάθουν πῶς ξεκίνησα γιὰ ἐκεῖ, ἐδῆς φωνή!».

Ἀποφασισμένος νὰ ξεχάσῃ τὴν ἐξωφρενικὴ νυχτερινή του περιπέτεια, σηκώθηκε νωρὶς γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα γύρο, νὰ ἀνασάνῃ καὶ νὰ φρεσκάσῃ τὶς σκέψεις του. Ξαφνισμένος, ὅμως, διαπίστωσε πὼς τὰ βήματά του τὸν εἶχαν ἀσυναίσθητα ὁδηγήσει στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ πὼς, ἐνεργώντας σχεδὸν σὰν αὐτόματο, εἶχε βγάλει εἰσιτήριο γιὰ τὸ "Εξετερ!

«Θὰ πάω, στὸ κάτω-κάτω, ἀπὸ περιέργεια, δικαιολογήθηκε στὸν ἑαυτό του, ἐνῶ τὸ τραῖνο εἶχε πιὰ ξεκινήσει. Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω σὲ κανέναν ἐξηγήσεις γιὰ τὸ ποῦ πῆγα καὶ τί ἔκανα σήμερα τὸ πρωΐ».

Φτάνοντας στὸ "Εξετερ, ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸ δικαστήριο, μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἱκανοποιήσῃ πέρα γιὰ πέρα τὴν περιεργειά του, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀμφιβάλλοντας πὼς δὲν ἔμελλε καμμιὰ «ἀνθρώπινη ζωὴ νὰ σώσῃ» ἡ παρουσία του.

"Οταν μπῆκε στὴν αἴθουσα, ρώτησε ποιὰ ὑπόθεσι δικαζόταν.

— Δικάζουν κάποιον Σάμουελ Πόουελ, τοῦ ἀποκρίθηκαν, γιὰ φόνο. Σκότωσε ἕνα κορίτσι στὸ Χολσγουώρθυ, στὶς 10 Αὐγούστου.

Ὁ γιατρὸς ζάρωσε τὰ φρύδια του. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ θύμιζε ἐπίμονα κάποιον, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ ποιόν. Ὡστόσο, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κατηγορούμενος σηκώθηκε, γιὰ νὰ διακόψῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς μάρτυρες, τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. "Ηταν ὁ νεαρὸς μαραγκός, ποὺ τοῦ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸ σπασμένο τζάμι!

Μὲ τὸ ἐνδιαφέρον του πολὺ ζωηρότερο τώρα, παρακολούθησε τὴν ἀκροαματικὴ διαδικασία. "Ολοι οἱ μάρτυρες διαβεβαίωναν τὸ ἴδιο πρᾶγμα: Πὼς τὸ πρωΐ τοῦ ἐγκλήματος, εἶδαν τὸν Πόουελ νὰ γυρίζῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κοριτσιοῦ καὶ πὼς, ἔπειτα, ὅταν ἄκουσαν τὶς σπαραχτικὲς φωνές της, τὸν εἶδαν νὰ φεύγῃ καὶ τὸν καταδίωξαν χωρὶς νὰ τὸν προφτάσουν.

— Εἶμαι ἀθῶος! φώναξε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ὁ κατηγορούμενος. Τὸ πρωΐ τῆς 10ης Αὐγούστου δὲν ἤμουν στὸ Χολσγουώρθυ. "Ημουν στὸ Τάουντον καὶ ἔβαζα καινούργιο τζάμι στὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ...

— Ποιοῦ σπιτιοῦ; τὸν ἔκοψε ὁ πρόεδρος.

— Δὲν ξέρω. Τώρα εἶναι κλειστό...

— Καὶ ποιὸς σὲ κάλεσε ν' ἀλλάξῃς τὸ τζάμι;

— "Ενας κύριος, ποὺ ἦταν στὸν κῆπο κι' ἔπαιζε γκόλφ.

— Καὶ πῶς λεγόταν αὐτὸς ὁ κύριος;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω;

— Θαυμάσια! εἰρωνεύτηκε ὁ πρόεδρος. Ὁ ἄγνωστος Χ! Κι' ἐμεῖς πῶς θέλεις νὰ σὲ πιστέψωμε;

Ὁ Ρόναλντ Ντέηβις ἄκουσε σὰ μέσα σὲ ὄνειρο τὰ δυνατὰ γέλια τοῦ ἀκροατηρίου. Εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ ἀνάθεσα νὰ ἀλλάξῃ τὸ τζάμι ποὺ ἔσπασα.

"Εδωσε στὸν πρόεδρο τὴν ἀπόδειξι, ποὺ κρατοῦσε ἐνῶ τὸ ἀκροατήριο σώπαινε, ξαφνιασμένο γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη μεταστροφὴ τῆς δίκης.

— Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐνδιαφέρον τεκμήριο, εἶπε ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ τὸ ἐξέτασε, ἀλλὰ τίποτε δὲ μᾶς πείθει πὼς σᾶς τὸ ἔδωσε ὁ κατηγορούμενος καὶ ὄχι κάποιος ἄλλος. Ἡ ὑπογραφὴ εἶναι δυσανάγνωστη καὶ ἴσως νὰ ἐχετε κάνει λάθος στὸ πρόσωπο.

Ὁ Ντέηβις γύρισε κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν κατηγορούμενο, πού, τον κύτταζε ἐκστατικὸς καὶ δακρυσμένος. Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του ἄστραψε.

— Ὑπάρχει κι' ἄλλο τεκμήριο, κύριε πρόεδρε, εἶπε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀμοιβή του, τοῦ χάρισα κι' ἕνα μολύβι, ποὺ εἶχα φέρει ἀπὸ τὴ Γαλλία. Τὰ μολύβια αὐτά, ἀπ' ὅσο ξέρω, δὲν ὑπάρχουν στὰ ἀγγλικὰ καταστήματα. Μπορεῖτε νὰ διατάξετε μιὰ ἔρευνα στὰ πράγματά του — κι' ἂν βρεθῇ τὸ μολύβι!...

Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας, ἔβγαινε ἡ ἀπόφασι, ποὺ κήρυσσε ἀθῶο τὸ Σάμουελ Πόουελ. Καί, λίγες μέρες ἀργότερα, συλλαμβάνονταν στὸ Λονδῖνο, ὅπου εἶχε καταφύγει, ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, ποὺ εἶχε ἐξαιρετικὴ φυσιογνωμικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸ μαραγκό.

Καὶ τὸ αἴνιγμα τῆς μυστηριώδους φωνῆς; Χαρακτηριστικὸ φαινόμενο τηλεπάθειας, εἶναι ἡ μόνη ἐξήγησι.

— "Ολη τὴ νύχτα, πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη, σᾶς καλοῦσα, σᾶς φώναζα, εἶπε ὁ Πόουελ στὸ γιατρό, καὶ προσευχόμουν νὰ γίνῃ ἕνα θαῦμα γιὰ νὰ μὲ ἀκούσετε καὶ νὰρθῆτε νὰ καταθέσετε τὴν ἀλήθεια. Φαίνεται πὼς τὸ θαῦμα ἔγινε καὶ μ' ἀκούσατε!....

Χωρὶς λόγια

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΦΩΣ — ΦΑΝΑΡΙ

Ἡ Τροχαία συλλαμβάνει κάθε τόσο παραβάτες,
ποὖναι κίνδυνος μεγάλος γιὰ διαβάτες κι' ἐπιβάτες,
γιατὶ μὲ τὰ Γιῶτα Χὶ τους καὶ τ' ἀμάξια γενικά,
ρίχνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φῶτα ἐκτυφλωτικά...

Στὴν κατάστασι ἐκείνη ἂς τεθοῦν, λοιπόν, φραγμοί,
πρὶν τὸ "Αστυ μας τὸ κάνουν τ' αὐτοκίνητα ρημάδι
καὶ νὰ πάψουνε τὰ... φῶτα νάν' αἰτία κι' ἀφορμὴ
ποὺ μᾶς παίρνει ἡ ρόδα σβάρνα καὶ μᾶς τρώει τὸ...
(σκοτάδι!

ΙΔΕΕΣ ΦΩΤΕΙΝΕΣ

Γιὰ νὰ μὴ παραπονοῦνται οἱ γονεῖς συχνὰ-πυκνὰ
καὶ γιὰ νὰ συμπληρωθοῦνε τῆς παιδείας τὰ κενά,
ὑπεδείχθη ἀπὸ μέρους ἁρμοδίων θαυμασίων
νὰ «συμπτύσσωνται» οἱ τάξεις ὡρισμένων Γυμνασίων!

Λένε, ἤγουν, οἱ σοφοί μας στὶς «συμπτύξεις» νὰ τὸ
(ρίξουν
κι' ἴσως αὔριο μᾶς ποῦνε κι' ἴσως μᾶς διακηρύξουν,
ἡ παιδεία μας πὼς ἔχει αἰσθητῶς ἐξελιχθῆ
καὶ πνευματικῶς ὁ Ἕλλην πιὸ πολὺ «θ' ἀναπτυχθῆ»!

ΑΣΧΟΛΙΕΣ... ΥΨΗΛΕΣ

Καταφθάνουν στὴν Ἀθήνα διαρκῶς, αὐτὲς τὶς μέρες,
«ρεζισὲρ» μεγάλης φήμης καὶ πασίγνωστοι «ἀστέ-
(ρες»)
ποὺ τῆς χώρας μας ζητᾶνε τὰ τοπία νὰ γνωρίσουν
καὶ ταινίες καθε εἴδους στὴν Ἑλλάδα νὰ γυρίσουν!

Τοὺς «ἀστέρες» ὅμως, ὅλους, ποὺ περνοῦν ἐξ 'Α-
(θηνῶν,
ἀδιάφορα τοὺς βλέπει τὸ νοῆμον τὸ κοινὸν
κι' ἐπιμόνως τοὺς ἀστέρες... τ' οὐρανοῦ πλέον κυττᾶ
γιατὶ ἐκεῖ ψηλά, αἰσίως, ὁ... τιμάριθμος πετᾶ!

ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Ἀπεργίες ἑτοιμάζουν οἱ τροχιοδρομικοί,
προκειμένου ν' ἀντιδράσουν στὶς ΗΕΜ τὴν τακτική,
ποὺ τὰ εἰσιτήριά της, κάθε τόσο, ἀκριβαίνει
καὶ σ' ἀθρόες ἀπολύσεις ὑπαλλήλων της προβαίνει...

Στὸ συμφέρον της καὶ μόνον δίνει πάντα σημασία
καὶ δὲν ξέρει ἐπιβάτης, οὔτ' ἐργάτης τί ἐστί,
ἔχει πέσει, μὲ δυὸ λέξεις, σὲ μιὰ πλήρη ἀσυδοσία
καὶ στὴν κυριολεξία ἔχει... ἐκτροχιαστή!

ΠΙΚΡΑ ΠΕΙΡΑ

Νέα σχέδια κι' ὡραῖα ἑτοιμάζονται στὰ σβέλτα,
ποὺ θ' ἀλλάξουνε τὴν ὄψι τοῦ ἁλληρικοῦ τοῦ Δέλτα
κι' οἱ ἀστοὶ ποὺ θὰ πηγαίνουν ε:ς τὸ μέλλον, πρὸς
(τὰ κεῖ,
ὁπωσδήποτε θὰ μένουν ἐνεοὶ κι' ἐκστατικοί...

Ἔργα πρόκειται νὰ γίνουν θαυμαστὰ καὶ ζηλευτὰ
κι' ὁ πολὺς ὁ κόσμος μένει ἀπαθὴς παρ' ὀλ' αὐτά,
γιατὶ ξέρει κατὰ βάθος, μὲ τὰ λόγια πὼς θὰ γίνουν
καὶ τὰ σχέδια τοῦ Δέλτα εἰς τό... "Αλφα θ' ἀπομεί-
(νουν!

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Στὴν πρωτεύουσα συνήλθαν μιαθοδιαίτοι πολλοὶ
ποὺ λαμβάνουν ὑποσχέσεις καὶ ψιχία εὐτελῆ
κι' εἶπαν πὼς ἐὰν δὲν λήξουν τὰ μεγάλα τους δεινά,
εἶναι διατεθειμένοι νὰ συνέλθουνε ξανά..

Θὰ... συνέρχωνται ἐν 'Αθήναις συνεχῶς, μὲ λόγους
(ἀλλους
ἕως ὅτου συγκινήσουν τοὺς φωστῆρες τοὺς μεγάλους
μὰ τὸ αἴτημά τους μάλλον μέσ' στὴ λήθη θὰ θαφτῇ
καὶ ποτὲ δὲ θὰ... «συνέλθουν» ἀπ' τὸ κάλι τους κι'
(αὐτοί.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ὁ Κριστιὰν Ντιὸρ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ!

Ὁ Ἰταλὸς Πινὶν Φαρίνα πληρώνεται 300.000 δολλάρια γιὰ τὰ μοντέλα, ποὺ σχεδιάζει!...

"ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΙΟΡ... τῶν αὐτοκινήτων» ἔχουν ἐπονομάσει οἱ ἀμέτρητοι φίλοι καὶ θαυμαστές του τὸν Τζοβάννι Μπατίστα Φαρίνα, τὸν ἐπιλεγόμενο Πινίν. Καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῦ ἔρχεται γάντι, γιατὶ ὁ Φαρίνα προσφέρει στὰ αὐτοκίνητα τὶς ἴδιες ἀκριβῶς ὑπηρεσίες, ποὺ πρόσφερε ὁ Κριστιὰν Ντιὸρ στὶς γυναῖκες: Τὰ «ντύνει», δηλαδὴ σχεδιάζει τὴν «καροσερί» τους, δίνοντας ἔτσι στὴν ἄψυχη μηχανὴ τὸ ὕφος, τὴν προσωπικότητα, ποὺ θὰ τὴν κάνουν δημοφιλῆ σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀνθρώπους

Γεννημένος τὴν ἴδια ἐποχὴ περίπου, ποὺ γεννήθηκε καὶ τὸ αὐτοκίνητο, τὸ 1895, στὸ Τουρίνο, ἦταν τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ ἐννιὰ παιδιὰ ἑνὸς φτωχοῦ χτίστη. Ἡ μητέρα του τὸν ἔλεγε χαϊδευτικὰ «Πινίν» — μικρούλη — καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ ἔχει μείνει ὡς σήμερα, ποὺ ὁ Πινὶν Φαρίνα δὲν εἶναι πιὰ «μικρούλης» οὔτε στὰ χρόνια οὔτε στὴ φήμη!

Οἱ μεγαλύτερες φίρμες αὐτοκινήτων τοῦ κόσμου ἀναθέτουν στὸν Ἰταλὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀσύγκριτο λαυπρὸ γοῦστο νὰ σχεδιάσῃ τὰ καινούργια μοντέλα τους. Ἡ Μπουΐκ, ἡ Νὰς καὶ ἡ Καντιλλάκ, στὴν Ἀμερική, ἡ Μερτσέντες στὴν Γερμανία, ἡ Μόρρις, ἡ Ἄστιν καὶ Μ—G στὴν Ἀγγλία, ἡ Πεζὼ στὴν Γαλλία, ἡ Φίατ, ἡ Φερράρι, ἡ Λάντσια καὶ ἡ Ἄλφα Ρομέο στὴν Ἰταλία στηρίζονται στὶς δικές του ἐμπνεύσεις γιὰ τὴν τελικὴ μορφὴ τῶν καινούργιων μοντέλων τους.

Δὲν λείπουν ἀκόμη καὶ οἱ ἰδιωτικὲς παραγγελίες, ἀπὸ βασιλιάδες, στὰρ τῆς ὀθόνης καὶ βαθύπλουτους σεἰχπάδες τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ ἐνδιαφέρονται νὰ ἀποκτήσουν ἕνα ἀμάξι «ἐκτὸς σειρᾶς», μὲ προσωπικὴ σφραγίδα. Ὁ πρώην βασιλιᾶς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ Φρανσουὰζ Σαγκὰν συγκαταλέγονται ἀνάμεσα στοὺς πελάτες τοῦ Πινὶν Φαρίνα.

Στὸ Τουρίνο, ὁ μάγος αὐτὸς τοῦ αὐτοκινήτου ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγχρονισμένα ἐργοστάσια τοῦ κόσμου, ὅπου μοντάρονται 40 αὐτοκίνητα σπὸρ τὸ εἰκοσιτετράωρο. Ἡ κυριώτερη, ὅμως, ἐργασία γίνεται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἐργοστασίου, πίσω ἀπὸ ἕναν κίτρινο τοῖχο, ποὺ ἐλάχιστοι μόνο εἰδικευέμενοι τεχνίτες, στενοὶ συνεργάτες τοῦ Πινίν Φαρίνα, ἔχουν δικαίωμα νὰ τὸν περάσουν. Ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὸν κίτρινο αὐτὸν τοῖχο, ὁ Φαρίνα σχεδιάζει τὰ μοντέλα τοῦ 1960, τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ θὰ ἐμφανιστοῦν μεθαύριο στὶς ἀνορὲς ὅλου τοῦ κόσμου

Κανεὶς ἐργάτης δὲν ξέρει τὰ ὀνόματα τῶν μοντέλων, ποὺ ἐπεξεργάζεται κάθε φορὰ τὸ «ἀφεντικό». Ἀκόμη καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν μεγάλων αὐτοκινητοβιομηχανιῶν, ποὺ πληρώνουν ὡς 300.000 δολλάρια στὸν Φαρίνα γιὰ ἕνα μοντέλο, δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ εἰσχωρήσουν στὸν ἀπαγορευμένο χῶρο, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ κληθοῦν γιὰ νὰ παραλάβουν τὴν ἐργασία ποὺ παραγγείλανε. "Ὡς τώρα, δὲν ἔχει συμβῆ οὔτε μιὰ φορὰ νὰ ἀπορριφθοῦν ἀπὸ μιὰ φίρμα τὰ σχέδια τοῦ Φαρίνα. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιίας δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο νὰ πῇ παρὰ ἕνα θαυμαστικὸ «ὃ κέϋ», ποὺ μεταφράζεται ἀμέσως σ' ἕνα ἐξαψήφιο ποσὸ δολλαρίων!

Ὁ Πινὶν Φαρίνα περιορίζεται ἀποκλειστικὰ στὸ νὰ σχεδιάσῃ τὴν μακέττα τοῦ νέου αὐτοκινήτου. Τὸ μολύβι, τὸ χαρτί, ὁ κανόνας καὶ τὸ μοιρογνωμόνιο εἶναι τὰ μόνα σύνεργά του. Τὸ δεύτερο μέρος τῆς δουλειᾶς, ἡ μεταφορὰ τοῦ σχεδίου στὴν πρᾶξι, στὸ μέταλλο, ἀναλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς δυὸ γυιούς του μεγάλου Ἰταλοῦ σχεδιαστῆ, τὸν Σέρτζιο καὶ τὸν Ρέντσο, ποὺ προετοιμάζονται νὰ διαδεχτοῦν τὸν πατέρα τους, ὅταν σὲ λίγα χρόνια ἀποσυρθῇ, καθὼς λογαριάζει, ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ δράσι.

Γιὰ τὴν ὥρα, ὡστόσο, ὁ Πινὶν Φαρίνα δὲ δείχνει κα μιὰ μείωσι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ποὺ εἶχε ὅταν ξεκίνησε. Δέν σχεδιάζει ποτὲ περισσότερα ἀπὸ δεκατέσσερα ὡς δεκαπέντε νέα μοντέλα τὸν χρόνο, γιὰ νὰ κατα"ληξη, ὅμως, σ' αὐτά, σκίζει κάθε φορὰ "ἡ ἑκατονταπλασια ὥσπου νὰ βρῇ τὴν γραμμή, ποὺ θὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀληθινὴ ἐμπνευσί του. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ μυστικὸ τοῦ Ντιόρ: "Ἐνει, «ἐνστικτώδη» θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανείς, τὴν αἴσθηα τοῦ μοντέρνου, ἐκείνου ποὺ ζητάει ἡ ἐποχή, καὶ τὸ ἐκφρ"ζει μὲ τόλμη καὶ μὲ ζηλευτὴ γλαφυρότητα. Στὸ εἶδος του εἶναι, ὅπως ἦταν καὶ ὁ Κριστιὰν Ντιόρ, ἕνας γνήσιος, ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης. Καὶ σὰν μιὰ ἐπίσημη ἀναγνώρισι σ' αὐτὸ εἶναι τὸ ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μοντέλλα του, τὸ «Τσιζιτάλια» τοῦ 1947, φιλοτέλλα του, τὸ «Τσιζιτάλια» τοῦ 1947, φιλοτεχνήθηκε σὲ γραμματόσημο καὶ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ Ταχυδρομικὴ Ὑπηρεσία. Ἔτσι ξενείται μὲ ὅλες τὶς τιμὲς στὸ Μουσεῖο Μοντέρνας Τέχνης τῆς Νέας Ὑόρκης, μαζὶ μὲ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες τοῦ Πικασσὸ καὶ τὰ γλυπτὰ τοῦ Χένδυ Μούρ!

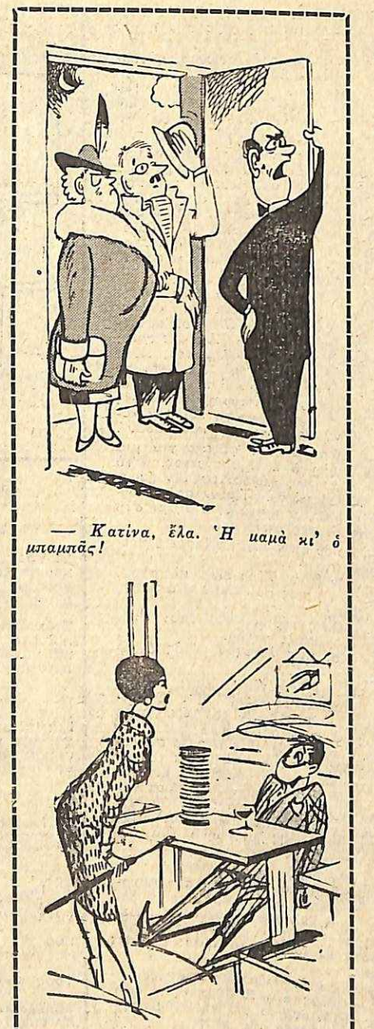

— *Κατίνα, ἔλα. Ἡ μαμὰ κι' ὁ μπαμπᾶς!*

— *Μὲ περιμένεις πολὺ ὥρα χρυσούλη μου;*

— *Παιδιά, ἐλᾶτε νὰ γελάσετε!*

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Ὁ Μπάρμπα-Μῆτσος

Α! ὅλα κι' ὅλα...δὲν ἀστειεύότανε ὁ Μπάρμπα Μῆτσος. Καλὸς καλός, ἀλλά, ὅταν ἔβγαζε μιὰ διαταγή, ἐννοοῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ γράμμα. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον, ποὺ θὰ διεννοεῖτο νὰ τὴν παραβῇ. Θἄπεφτε καμπάνα, ποὺ θὰ πήγαινε καπνός!

Τί εἴπατε; Ποιὸς εἶναι ὁ Μπάρμπα-Μῆτσος; "Α! ἐξάσασα... Ἔχετε δίκιο. Ποῦ νὰ τὸν ξέρετε, ἀφοῦ δὲ σᾶς τὸν παρουσίασα ἀκόμα... "Η, μᾶλλον, γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ δίκαιος... δὲν παρουσίασα ἐσᾶς σ' αὐτόν!...

Λοιπόν, ὁ Μπάρμπα-Μῆτσος εἶναι, φυσικά, βαθυφόρος, μιὰ καὶ μιλήσαμε γιὰ διαταγές, καὶ γιά... καμπάνες. Τί βαθυφόρος ὅμως; Δεκανέας;... Λιγάκι πιὸ πάνω. Λοχίας;... "Γντε λίγο ἀκόμα... Ἀνθυπασπιστής;... "Ε! Ἀκόμα λίγο καὶ φτάσαμε... Λοχαγός, λοιπόν; Νά, σὲ λίγο θὰ τὸ πετύχουμε διάνα. Συνταγματάρχης;... Σωθήκανε τὰ ψέμματα... "Ἕνα βαθμὸ πιὸ πάνω λιστα, φίλοι μου...στρατηγός. Ὁ Μπάρμπα-Μῆτσος εἶναι ἡ, μᾶλλον, ἦτανε — ἔχει χρόνια τώρα ποζνει πεθαμένος — στρατηγός καὶ μὲ ἀρχὲς τῆς θρυλικῆς Μεραρχίας Ἀρχιπελάγους. Ὁ θρυλικὸς στρατηγὸς Δημήτρης Ἰωάννου. Αὐτός, ποὺ ὅσοι τὸν γνώρισαν, μιλᾶνε γι' αὐτὸν σὰ γιὰ ἥρωα, γιὰ ἡμίθεο... Εἶναι αὐτός, ποὺ δὲ φοβήθηκε ποτέ. Αὐτός, λοιπόν, ὁ Μπάρμπα-Μῆτσος μέραρχος, ὅπως εἴπαμε, τῆς Μεραρχίας Ἀρχιπελάγους, εἶχε βγάλει μιὰ διαταγή — βρισκόμαστε στὰ 1917, στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Καὶ ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἔλεγε:

«Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς κ. κ. ἀξιωματικοὺς νὰ κυκλοφοροῦν εἰς τὸν τομέα τῆς Μεραρχίας ἄνευ τοῦ χιτωνίου, μὲ μόνον τὸ ὑποκάμισόν των. Οἱ παραβάται τιμωρηθήσονται αὐστηρότατα».

Τί ἔκανε τὸν Μπάρμπα-Μῆτσο νὰ βγάλῃ τὴ διαταγὴ αὐτή;... Οἱ Σύμμαχοι... Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι, ποὺ κυκλοφοσοῦσαν — καλοκαίρι γάρ — χωρὶς χιτώνια, μὲ μόνο τὸ πουκάμισο, καὶ τοὺς ὁποίους εἶχαν μιμηθῇ οἱ δικοί μας, φυσικά, ἀφοῦ ἦταν κάθε μέρα μαζί, συνάδελφοι. συμπολεμισταί, φίλοι...

Νά, λοιπόν, τὸ περιεχόμενον — τὸ οὐσιαστικὸ περιεχόμενο — τῆς διαταγῆς τοῦ Μπάρμπα-Μήτσου. Ἤθελε νὰ σταματήσῃ τὴ μίμησι. Καί, ὅπως εἴπαμε, δὲν ἀστειεύότανε ὁ Μπάρμπα-Μῆτσος μὲ τὶς διαταγές. Καλὸ ἦταν νὰ μὴ βγάλῃ τὴ διαταγή. Μιὰ ὅμως καὶ τὴν ἔβγαλε, ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. "Αν τοῦ βαστοῦσε κανενὸς ἀξιωματικοῦ, ἂς κυκλοφοροῦσε μὲ μόνο τὸ πουκάμισο. Καὶ ὅμως... "Ἕνα ἀπόγεμα, ἐνῶ ὁ στρατηγός, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἐπιτελάρχη του, πήγαινε μὲ τὸ ἱστορικὸ φορτάκι του ἀπὸ τὸ Κλαδερὸ στὸ Μοναστῆρι συναντᾷ στὸ δρόμο ἕνα ἀξιωματικὸ χωρὶς χιτώνιο. "Ἦταν ὁ ἐφεδρος ὑπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ κ. Σ.

Ποιός εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν φοβήθηκε. Ἀγριεύει ὁ στρατηγὸς καὶ φωνάζει στὸν ὁδηγό του αὐτοκινήτου του:

— Στάσου, σωφέρ!

Ἐδῶ χρειάζεται μιὰ παρένθεσι: Ὁ στρατηγὸς εἶχε ἕνα ἐλαττωματάκι. Δὲν εἶχε γερὴ μνήμη. Ἔπρεπε νὰ δῇ πολλὲς φορὲς ἕνα πρόσωπο γιὰ νά... τὸ κατατάξῃ μεταξὺ τῶν γνωριμιῶν του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅτι δὲ θυμόταν ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Μεραρχίας του, ποὺ θὰ τοὺς εἶχε δῇ μόνο μιὰ ἢ δυὸ φορές.

Γυρίζει, κατόπιν, στὸν ὑπολοχαγὸ καὶ τοῦ λέγει, στὸ ἴδιο ἀγυιεμένο ὕφος:

— Ἔλατε δῶ, κύριε ὑπολοχαγέ; Γιατί δὲ φορᾶτε τὸ χιτώνιό σας, ὅπως διέταξα;

Τότε ὁ κ. Σ. χτυπάει τὰ σπηρούνια του, τεντώνεται εἰς ἄψογο «προσοχή», χαιρετᾷ κανονικώτατα καὶ ἀπαντᾷ σὲ ἀπταίστο... Γαλλική:

— Zé νὲ βοὺ κομπράν, μὸν ζενεράλ... (δηλαδὴ «δὲ σᾶς καταλαβαίνω, στρατηγέ μου»).

Ὁ Ἰωάννου τὰ χάνει καί, σαστισμένος λίγο, λέει στὸν ἐπιτελάρχη του:

— Βρέ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Τὴν πάθαμε, κύριε ἐπιτελάρχα! Ἕναν πιάσαμε καὶ αὐτόν...Γάλλο!

Στρεφόμενος κατόπιν στὸν κ. ὑπολοχαγό, ποὺ τηροῦσε πάντα τὸ χέρι στὸ τηλίκιο καὶ τὴ στάσι τῆς ἀψόγου προσοχῆς, συνεχίζει:

— Παρντόν, παιδὶ μου... Λάθος κάναμε... Καὶ πρὸς τὸ σωφέρ του:

— Ἐμπρός!... Τράβα σωφέρ!...

Τὸ φορτάκι ξεκίνησε, ἐνῶ ὁ ἐπιτελάρχης μὲ κόπο κρατοῦσε τὰ γέλια του. Γιατί, ἂν ὁ στρατηγὸς δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ὑπολοχαγό του καὶ νόμισε ὅτι ἔκανε λάθος, κάνοντας παρατήρησι σ' ἕνα Γάλλο ἀξιωματικό, ὁ ἐπιτελάρχης του τὸν ἀνεγνώρισε. Πῶς ὅμως νὰ τὸν μαρτυρήσῃ; "Ἦταν τόσο ἔξυπνο τὸ κόλπο του, ποὺ ἄξιζε τὴ συγγνώμη του καὶ τὴ...συνεχοή του...

Γ. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς ξένους, ποὺ ἔρχονται στὴν πρωτεύουσα, περιορίζουν τὴ γνωριμία τους μὲ τὸν Πειραιᾶ στὴν περιοχὴ ποὺ ἐκτείνεται γύρω ἀπὸ τὸν κεντρικὸ λιμένα, ποὺ εἶναι καὶ τὸ ἀσχημότερο μέρος τῆς πόλεως. Ἂν ἔκαναν ὅμως ἕνα περίπατο ὡς τὸ Πασαλιμάνι καὶ γύρω ἀπὸ τὴν Καστέλλα θὰ εὕρισκαν μία πόλι ἐντελῶς διαφορετική, μὲ φαρδεῖς δρόμους, μὲ δενδροφυτευμένες πλατεῖες καὶ μὲ ὡραῖα κτίρια. Δύο γραφικοὶ καὶ ἱστορικοὶ ὅρμοι, ἡ ἀρχαία Ζέα (Πασαλιμάνι) καὶ ἡ ἀρχαία Μουνιχία (Τουρκολίμανο), συμπληρώνουν τὴν ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου. Θὰ συναντοῦσαν ἀκόμα τὰ ἐρείπια ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο τεῖχος καὶ στὸ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο τοῦ Πειραιῶς θὰ εὕρισκαν τὰ ἐνθύμια ποὺ ἀφῆκαν ὁ χρόνος καὶ οἱ καταστροφὲς ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐπίνειο τῆς κλασσικῆς Ἀθήνας, ποὺ θεμελίωσε ὁ Θεμιστοκλῆς πρὶν ἀπὸ διόμιση χιλιάδες χρόνια.

Ὁ σημερινὸς Πειραιεὺς δὲν εἶναι μόνο τὸ μεγάλο ἐμπορικὸ λιμάνι τῆς Μεσογείου καὶ ἡ πρώτη βιομηχανικὴ πόλι τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἕνας τόπος μὲ ἱστορία καὶ παράδοσι, μὲ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς 40 ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ποὺ ἐβγαλε ὡς τώρα ὁ Πειραιεύς, ἔδωσε ἀκόμα ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, ποὺ τίμησαν τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα: Ὁ Ἀντωνιάδης, ὁ Λάμπρος Πορφύρας, ὁ Παῦλος Νιρβάνας, ὁ Ἰω. Δαμβέργης, οἱ Μελετόπουλοι, ὁ θαλασσογράφος Βολονάκης, ὁ μουσικὸς Λαμπελὲτ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, γεννήθηκαν καὶ ἔζησαν στὸν Πειραιᾶ καὶ κοντὰ στὸν Κερδῶο Ἑρμῆ ἐστησαν τὴ σοφὴ Ἀθηνᾶ καὶ τὶς Μοῦσες.

Ἡ ἱστορία τοῦ πρώτου λιμανιοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Μεσογείου, χένεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Βαδίζει παράλληλα μὲ τὴν ἱστορία τῆς Ἀθήνας. Στὴν κλασσικὴ Ἑλλάδα ὁ Πειραιεὺς εἶναι ὁ μεγάλος πολεμικὸς ναύσταθμος καὶ ὁ μεγάλος ἐμπορικὸς λιμένας τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας. Εἶναι ἀκόμα μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες πόλεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, μὲ ρμοτομία καὶ θαυμάσια κτίρια. Ὁ μεγάλος φυσικὸς καὶ ἀρχιτέκτονας Ἱππόδαμος τὴς ἔδωσε τὸ πολεοδομικὸ σχέδιο. Ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως τὴν προίκισε μὲ ναούς, στοὲς καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα. Οἱ ἀρχαιολογικοὶ θησαυροὶ ποὺ βρέθηκαν τελευταῖα στὸν Πειραιᾶ, μὲ τὰ ἔδοχης τέχνης χάλκινα ἀγάλματα, εἶναι ἕνα δεῖγμα τῶν καλλιτεχνημάτων ποὺ κοσμοῦσαν κάποτε τὴν ἀρχαία πόλι.

Ὅταν ἡ ἀθηναϊκὴ δημοκρατία ἄρχισε νὰ παρακμάζῃ, ὁ Πειραιεὺς ἀκολούθησε τὴν τύχη της. Ὁ Σύλας κατέστρεψε τὸν Πειραιᾶ τὸ 86 π.Χ. καὶ πῆρε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυρούς του. Ἀλλὰ ἡ πόλι ξαναχτίστηκε καὶ ἄμα τὴν ἐπισκέφτηκε ὁ Παυσανίας —25 χρόνια μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Σύλλα— περιγράφει τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως, τοὺς ναοὺς καὶ τὰ πολλὰ ἀγάλματα ποὺ τὴν κοσμοῦσαν. Κατόπιν ὁ Πειραιεὺς χάνει τὴν ἀξία του, σὰν πόλι καὶ σὰν λιμένας, καὶ στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια εἶχε χάσει καὶ τ' ὄνομά του. Ἦταν γνωστὸς ὡς Πόρτο Λεόνε καὶ Πόρτο Δράκο, ἀπὸ ἕνα μαρμάρινο λιοντάρι ποὺ ἦταν στὸ λιμένα, ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζε ὁ δρόμος γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τὸ λιοντάρι αὐτὸ εἶχε πάρει τὸ ὄνομα καὶ ὁ δρόμος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὴν Ἀθήνα καὶ ὀνομαζόταν, ἀκόμα καὶ στὰ χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως, «τοῦ Δράκου». Τὸν λέοντα τοῦ Πειραιῶς τὸν πῆρε ὁ Μοροζίνης τὸ 1687 καὶ τὸν μετέφερε στὴ Βενετία, ὅταν εἶχε κάνει τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῆς Ἀθήνας, ποὺ κατέστρεψε τὸν Παρθενῶνα.

Στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας ἡ ἀκτὴ τοῦ Πειραιῶς ἦταν ἔρημη. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ἔλεγαν Ἀσλὰν λιμάνι καὶ οἱ ξένοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν ὀνομάζουν Πόρτο Δράκο καὶ Πόρτο Λεόνε. Ὑπῆρχε μόνο ἕνα παλιόσπιτο, ποὺ χρησίμευε γιὰ τελωνεῖο —ἡ περίφημη Δογάνα— καὶ μερικὲς ἀποθῆκες καὶ ξύλινες παράγκες, αὐτῶν ποὺ εἶχαν τὰ ὑποζύγια γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς ταξιδιῶτες στὴν Ἀθήνα. Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸν Πειραιᾶ τὸ 1834, γράφει στὰ ἀπομνημονεύματά του: «Ἦτο δὲ ἡ ἀκτὴ τοῦ περιφήμου ποτὲ Λιμένος ἔρημος καὶ ἄγρια καὶ μόνον εἰς τὸν μυχὸν αὐτοῦ, ἵστατο ἐρείπιον καλύβας, ἢν ὁ Ἕλλην τελώνης διεδέχθη παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ προκατόχου του».

Σὲ ἀθλία κατάστασι βρισκόταν καὶ ὁ δρόμος πρὸς τὴν Ἀθήνα —ἡ κατοπινὴ ὁδὸς Πειραιῶς— ὥστε «τὰ κτήνη ἡμῶν, γράφει ὁ Ραγκαβῆς, εἶχον σχεδὸν μεταβληθῇ εἰς ἱπποτάμους ἐχόντα ὑδωρ καὶ ἰλὺν μέχρι τῆς κοιλίας».

Ἀπὸ τὴν ἔρημη αὐτὴ παραλία ἄρχισε νὰ δημιουργῆται μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος ὁ νεώτερος Πειραιεύς. Πρῶτος οἰκιστὴς του θεωρεῖται ὁ Γιαννακὸς Τζελέπης, ποὺ ἀφῆκε ὡς σήμερα τὸ ὄνομά του στὴν ὁμώνυμη ἀκτή. Παλαίμαχος τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Τζελέπης, καταγόμενος ἐκ «Θετταλομαγνησίας», ἔχτισε τὸ 1829 στὸν Πειραιᾶ, δίπλα στὴ Δογάνα, ἕνα πανδοχεῖο γιὰ τοὺς ταξιδιῶτες ποὺ θὰ ἀποβιβάζονταν ἐκεῖ γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἀθήνα. Τὸ παράδειγμα τοῦ Τζελέπη τὸ μιμήθηκαν καὶ ἄλλοι. Κυρίως, Χιῶτες καὶ Ὑδραῖοι, ἦσαν οἱ πρῶτοι οἰκιστὲς τοῦ νεώτερου Πειραιᾶ, ποὺ σὲ διάστημα ἑνὸς αἰῶνα ἐξελίχτηκε στὴ σημερινὴ μεγάλη ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ πολιτεία.

Τὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ Πειραιῶς τὴν ξαναζωντάνεψε ὁ φυσιολατρικὸς καὶ μορφωτικὸς "Ομιλος ὁ «Πλάτων» μὲ τὴν ὡραία ἔκθεσι ποὺ ἔκανε τελευταῖα, στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς, τοῦ «Ἱστορικοῦ Πειραϊκοῦ Ἀρχείου τοῦ Ἰωάννη Α. Μελετοπούλου».

Ἕνα τμῆμα τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἱστορικοῦ ἀρχείου Πειραιῶς.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ἀρχεῖο

Ἡ ὡραία ἔκθεσί του στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς

Εἰκόνες, νομίσματα, χάρτες, ἱστορικὰ ἔγγραφα, φωτογραφίες, φωτοαντίγραφα, τετρακόσια συνολικὰ ἐνδιαφέροντα κείμενα καὶ ἐνθύμια, δίνουν στὸν ἐπισκέπτη τῆς ἐκθέσεως τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξι τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Θεμιστοκλῆ —ποὺ πρῶτος προβάλλεται στὴ σειρὰ τῶν ἐκθεμάτων— ὡς σήμερα.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο Πειραιᾶ, μὲ εἰκόνες καὶ φωτογραφίες ὅλων τῶν ἀρχαιοτήτων ποὺ διασώθηκαν καὶ τῶν ἀγαλμάτων ποὺ βρέθηκαν, φθάνουμε στὸ μεσαιωνικό, μὲ χάρτες, φωτογραφίες, σχέδια, ἀποσπάσματα χρονικῶν, ἱστορικὰ ἔγγραφα, χαλκογραφίες περιηγητῶν, ποὺ μᾶς δίνουν σὲ ἐπάλληλες ἐποχὲς μία εἰκόνα ἀπὸ τὸ Πόρτο Λεόνε.

Ἀκολουθεῖ ἡ Ἐπανάστασι τοῦ 21, μὲ τὶς μάχες γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα μὲ τὸν Καραϊσκάκη. Στὴν ἡρωϊκὴ περίοδο τῆς Ἐπαναστάσεως γίνεται καὶ ἡ πρώτη προσπάθεια δημιουργίας τοῦ νεώτερου Πειραιᾶ μὲ τὴν ἐγκατάστασι Ψαριανῶν τὸ 1825. Μία σειρὰ ἱστορικῶν ἐγγράφων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἐκεῖ ἐπρόκειτο μετὰ τὴν καταστροφὴ τῶν Ψαρῶν νὰ χτιστοῦν τὰ Νέα Ψαρά. Ἐναντίον τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ψαριανῶν στὸν Πειραιὰ ἀντιδράσαν οἱ τότε Ἀθηναῖοι, ὅπως φαίνεται ἀπὸ μία ἀναφορὰ τῶν Ἀθηναίων, τῆς 13 Μαρτίου 1825, πρὸς τὸ Βουλευτικὸ Σῶμα. Ὑπωσδήποτε, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος ἀρχίζει ὁ συνοικισμὸς τοῦ Πειραιῶς, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν ἀποτελοῦσε ξεχωριστὸ δῆμο, ἀλλὰ ὑπαγόταν στὸ Δῆμο Ἀθηναίων.

Σὲ εἰκόνες, σχέδια καὶ ἱστορικὰ ἔγγραφα, ποὺ βλέπει κανεὶς στὴν ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἔκθεσι, παρακολουθεῖ βῆμα ποὺ βῆμα τὴν ἐξέλιξι τοῦ νεωτέρου Πειραιῶς: Νὰ ἡ Δογάνα (τελωνεῖο) ὅπως ἦταν τὸ 1834. Κι' ἐπειτα ἄλλη εἰκόνα, μὲ τὴν κατασκευὴ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Πειραιῶς. Ἐπίσης τὸ πρῶτο πολεοδομικὸ σχέδιο τοῦ Πειραιῶς, ποὺ εἶχαν φτιάξει ὁ Κλεάνθης μὲ τὸ Σάουμπερτ τὸν ἴδιο χρόνο (1834). Ἀλλά, ἰδοὺ καὶ ὁ πρῶτος δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς, ὁ Κυριάκος Σερφιώτης, ποὺ ὁκλίζεται μαζὶ μὲ τοὺς πρώτους δημοτικοὺς συμβούλους καὶ παιδεύρους στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τὴν 23 Δεκεμβρίου 1835. Ἀκολουθοῦν ἐπειτα εἰκόνες καὶ ἔγγραφα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Πειραιῶς στὴν ὀθωνικὴ περίοδο καὶ τὴ μεταπολίτευσι τοῦ 1862—63. Περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ ἐκθέματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μᾶς δίνουν ἀνάγλυφη τὴ ζωὴ καὶ τὶς προσπάθειες τοῦ Πειραιῶς, ὅταν ἀκόμα βρισκότανε στὰ πρῶτα του βήματα. Ἡ ἐπανάστασι γιὰ τὸ σύνταγμα τοῦ 1843, ἡ κατοχὴ τοῦ Πειραιᾶ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλογάλλους (1854 — 1857) στὸ διάστημα τοῦ Κοιμαϊκοῦ πολέμου, ἡ ἐξωσι τοῦ "Οθωνος καὶ ἡ Μεταπολίτευσι δίνουν τὸ παρόν, ἀπὸ πειραϊκῆς πλευρᾶς. Ἰδοὺ καὶ ἡ προτομὴ τοῦ Βασιλέως "Οθωνος ποὺ ὁ λαὸς τοῦ Πειραιῶς τὴν ἔριξε στὴ θάλασσα τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1862 καὶ ξαναδῆγκε σ-τὴν ἐπιφάνεια σ' ἕνα καθάρισμα τοῦ λιμένος ἀπὸ κάποια δυσκοιλιότητα!

Στὴν ἀρχὴ μελιστὰ εἶχαν νομίσει πὼς ἦταν κάποιο ἀρχαῖο μαρμάρινο ἀγαλμα. Ὕστερα ὅμως διεπίστωσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς βασιλικῆς πρωτομῆς!...

Καὶ ἡ ἔκθεσι τῶν ἱστορικῶν κειμηλίων καὶ ἐγγράφων συνεχίζεται ὡς τὸ 1900 καὶ συμπληρώνεται μὲ 100 βιβλία, φυλλάδια, χάρτες καὶ διατριβὲς ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἱστορία τοῦ Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος στὰ νεώτερα χρόνια βρέθηκε πάντοτε στὴν πρωτοπορεία κάθε προοδευτικῆς κινήσεως καὶ ἐξορμήσεως.

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἀρχεῖο ὁ Ἰωάννης Μελετόπουλος τὸ χάρισε στὸ Δῆμο Πειραιῶς καὶ πρόκειται, μὲ τὴ φροντίδα τοῦ δήμου καὶ τοῦ δωρητοῦ, νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ αὐξηθῇ.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ἡ περίπτωσι Μπέβερλυ Ἀαντλαντ ἀπασχολεῖ ἀπὸ ἡμερῶν τὴν εἰσαγγελία τοῦ Λὸς Ἀντζελες. Ἡ Μπέβερλυ ἔκανε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάνη τὸ πᾶν γιὰ νὰ δημιουργήση θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομο της. Προσπάθησε ἀκόμα καὶ νὰ πέση ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου της, κάποιος ὅμως πρόλαβε τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ τὴ συγκρατήση ἀπ' τὰ μαλλιά. Ἡ Μπέβερλυ, ποὺ εἶναι σήμερα 17 χρόνων διατυμπανίζει πῶς εἶχε σχέσεις μὲ τὸν Ἔρρολ Φλὺνν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνέθεσε, λοιπόν, στὴν ἀστυνομία ἠθῶν νὰ ἐξακριβώση ἂν πράγματι ὁ Δὸν Ζουὰν τοῦ Χόλλυγουντ ἀποπλάνησε τὴν ἀνήλικη Μπέβερλυ, ἡ ὁποία στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ κλεισθῆ σὲ μιὰ ἀναμορφωτικὴ σχολή. Ἡ Μπέβερλυ καὶ ἡ μητέρα της συνεχίζουν τὶς δηλώσεις τους στὸν τύπο κι' ἔχουν κάνει τὸ κοινὸ ν' ἀγανακτήση μὲ τὴν ἀσέβεια, ποὺ δείχνουν στὸ νεκρὸ πιὰ Ἔρρολ Φλύνν.

Ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν

★ Θὰ γυρισθῆ ἕνα ἔγχρωμο φίλμ μὲ θέμα τὴ δράσι τοῦ πειρατικοῦ πλοίου «Ἀτλαντίς», τὸ ὁποῖο κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ πλοιάρχου Ρὸτζ πολέμησε κατὰ τοῦ βρεταννικοῦ στόλου. Ὁ Τσάρλς Λῶτον, ὁ Βὰν Χέφλιν, ἡ Μυλὲν Ντεμοντζό, ἡ Ἐλεονώρα Ρόσσι Ντράγκο καὶ ὁ Φόλκο Λοὺλι θὰ εἶναι οἱ βασικοὶ πρωταγωνιστὲς τοῦ ἔργου, ποὺ θὰ ἔχη γιὰ τίτλο: «Ὑπὸ δέκα σημαῖες».

★ Τὸ ζεῦγος Μπριζὶτ Μπαρντό - Ροζὲ Βαντὶμ θὰ ξανασχηματιστῆ, γιὰ νὰ συνεργαστῆ κινηματογραφικά. Εἶχαν πῆ πῶς ἡ Μπαρντὸ δὲ θὰ ξαναγύριζε ποτὲ πιὰ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ πρώτου συζύγου της. Εἶπαν πῶς δὲ θὰ ξαναγύριζε πιὰ ταινίες «κατάλληλες γιὰ ἀνήλικους». Κι' ὅμως ἡ Μπαρντὸ καὶ ὁ Βαντὶμ θὰ ξανασυναντηθοῦν στὰ στούντιο, γιὰ νὰ γυρίσουν τὸ φίλμ «Ὁ πολεμιστὴς ξεκουράζεται». Φυσικὰ τὸ γύρισμα αὐτὸ θ' ἀργήση πολὺ γιατὶ εἶναι πιὰ ἀναμφισβήτητο πῶς ἡ Μπριζὶτ περιμένει τώρα ἕνα μωρό, τὸ ὁποῖο δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ γάσῃ, ὅπως ἡ Μαίριλυν Μονρόε, ἡ Ὄντρεϋ Χέπμπορν καὶ τόσες ἄλλες στάσι ποὺ ἐξακολούθησαν νὰ ἐργάζωνται κατὰ τὴ διάκεια τῆς ἐγκυμοσύνης τους. Ποιὸν ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Βαντὶμ θὰ γυρίσῃ δυὸ ἄλλα φίλμ τῶν ὁποίων, ὅπως συνήθως, ἡ ὑπόθεσι ἐκτυλίσσεται κατὰ τὰ δυὸ τρίτα πάνω σ' ἕνα κορμπάϊ.

★ Τὸ τελευταῖο τραγούδι τοῦ Σασὰ Ντιστὲλ ἔχει γιὰ τίτλο «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου». Ὁ Σασὰ δήλωσε πῶς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ Μπαρντό.

★ Γνωρίζετε πῶς ὁ Λούις Μαριανὸ ἐκτὸς ἀπὸ ἠθοποιὸς καὶ τσαγουδιστὴς εἶναι καὶ δοκιμασμένος συγγραφεὺς ρομάντσων; Ἔχει μάλιστα παραγωγήσει ὅλα τὰ κέρδη ποὺ ἀφ' γουν τὰ βιβλία του σ' ἕνα ἵδρυμα προστασίας ἀνηλίκων. Στὸ τελευταῖο του βιβλίο ὑπάρχει μεγάλη καὶ θὰ ἀποδειχτῆ καλὸς τραγουδιστὴς καὶ ἄριστος χορευτής. Γιὰ νὰ τὰ ἐπιτύχη αὐτά, παίρνει σήμερα μαθήματα φωνητικῆς ἀπὸ τὸ Φράνκ Σινάτρα καὶ χοροῦ ἀπὸ τὸν Φρεντ Ἄστερ. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ καταφέρη τὴ Μαίριλυν Μονρόε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του (στὸ φίλμ φυσικά).

★ Γιὰ χρόνια ἡ ὁμοιότης τοῦ Πὼλ Νιοῦμαν μὲ τὸ Μάρλον Μπράντο κράτησε τὸν πρῶτο ἔξω ἀπὸ τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, τελικὰ ὅμως μὲ τὴν προσωπικότητά του καὶ τὸ ταλέντο του κατώρθωσε ν' ἀναδειχθῆ. Τώρα οἱ δυὸ γόητες πρόκειται νὰ συνεργαστοῦν. Ὁ Μπράντο θὰ γυρίση ὡς σκηνοθέτης καὶ παραγωγὸς ἕνα φίλμ, στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήσουν ὁ Πὼλ Νιοῦμαν καὶ ἡ γυναῖκα του Τζόαν Γούντγουαρντ.

Ἡ Σίρλεϋ Μὰκ Λέην

★ Ὕστερα ἀπὸ παραμονὴ μερικῶν ἡμερῶν στὴ Σκωτία, ὅπου ἐπισκέφθηκε στὸ ἀγαπημένο του σπίτι, τὸ κυνήγι, ὁ Τζέημς Στιούαρτ ἔφτασε στὸ Παρίσι, ὅπου ἔμεινε τρεῖς μέρες καὶ παρευρέθηκε στὴν πρεμιέρα τοῦ νέου του φίλμ «Ἡ ἀστυνομία συνεχίζει τὶς ἔρευνες», ποὺ ἀκολούθως ἔφυγε γιὰ τὴν Ἱσπανία, ὅπου καθὼς τὸν πληροφόρησαν, ὑπάρχει ἄφθονο καὶ ἐκλεκτὸ κυνήγι.

★ Ἡ Σίρλεϋ Μὰκ Λέην θεωρεῖται σήμερα ἡ πιὸ «καλοφτιαγμένη» γόησσα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἔχει 0,85 περίμετρο στήθους καὶ γοφῶν, 0,60 περίμετρο στήθους καὶ τὰ τελειότερα καὶ πιὸ μακρυὰ πόδια, ποὺ πάτησαν στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο.

★ Ὑπάρχουν καὶ πάλιν βάσιμες ἐλπίδες συμφιλιώσεως τοῦ Ντέϊβιντ Νίβεν μὲ τὴ σύζυγό του Χιόρτζις, ποὺ ἤδη τὴν ἀπόφασι νὰ χωρισοῦν τὸν περασμένο Ἰούλιο, ὕστερα ἀπὸ 11 χρόνων εἰρηνικὴ συμβίωσι.

★ Ὁ Ἰρλανδὸς καλλιτέχνης Μπάρρυ Φίτζεραλντ (71 χρόνων) βρίσκεται σήμερα ἀσθενὴς ἄρρωστος σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Δουβλίνου. Οἱ γιατροὶ δὲν ἀπεκάλυψαν τί ἔχει, ἀλλὰ οἱ στενοί του φίλοι πιστεύουν πῶς πρόκειται γιὰ ὄγκο στὸν ἐγκέφαλο. Ὁ Μπάρρυ, ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει στὴν πατρίδα του, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, εἶχε πολυταγωνιστήσει σὲ πολλὰ φίλμ στὸ Χόλλυγουντ καὶ εἶχε παίξει μεταξὺ ἄλλων τὸ ρόλο τοῦ ἀστυνομικοῦ στὸ φίλμ τοῦ Ζὰλ Ντασσὲν «Γυμνὴ πόλις».

★ Ἡ Κάιτη Χιουρὰν καὶ ὁ Ἐρνεστ Μπόργκνιν τρέχεται πολὺ σύντομα στὰ παντρευτοῦν, κι' ὅμως τὰ καψόνια τους ἔχουν αὐξηθῆ πολὺ τελευταῖα, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ λένε οἱ στενοί φίλοι τους πῶς τρώγονται σχεδὸν σὲ καθημερινὴ βάσι. Ὁ Ἐρνεστ ἀκολουθεῖ νὰ παίρνη μαθήματα Ἱσπανικῆς γλώσσας, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ συνεννοῆται μὲ τὰ πεθερικά του.

ΠΑΙ ΚΕΝΕΝΙΣ

— Δέκα χιλιάδες δραγμές! Καὶ ἰσχυρίζεται ὕστερα ὁ γιατρὸς πῶς ἦταν ἀνώδυνος τοκετός!...

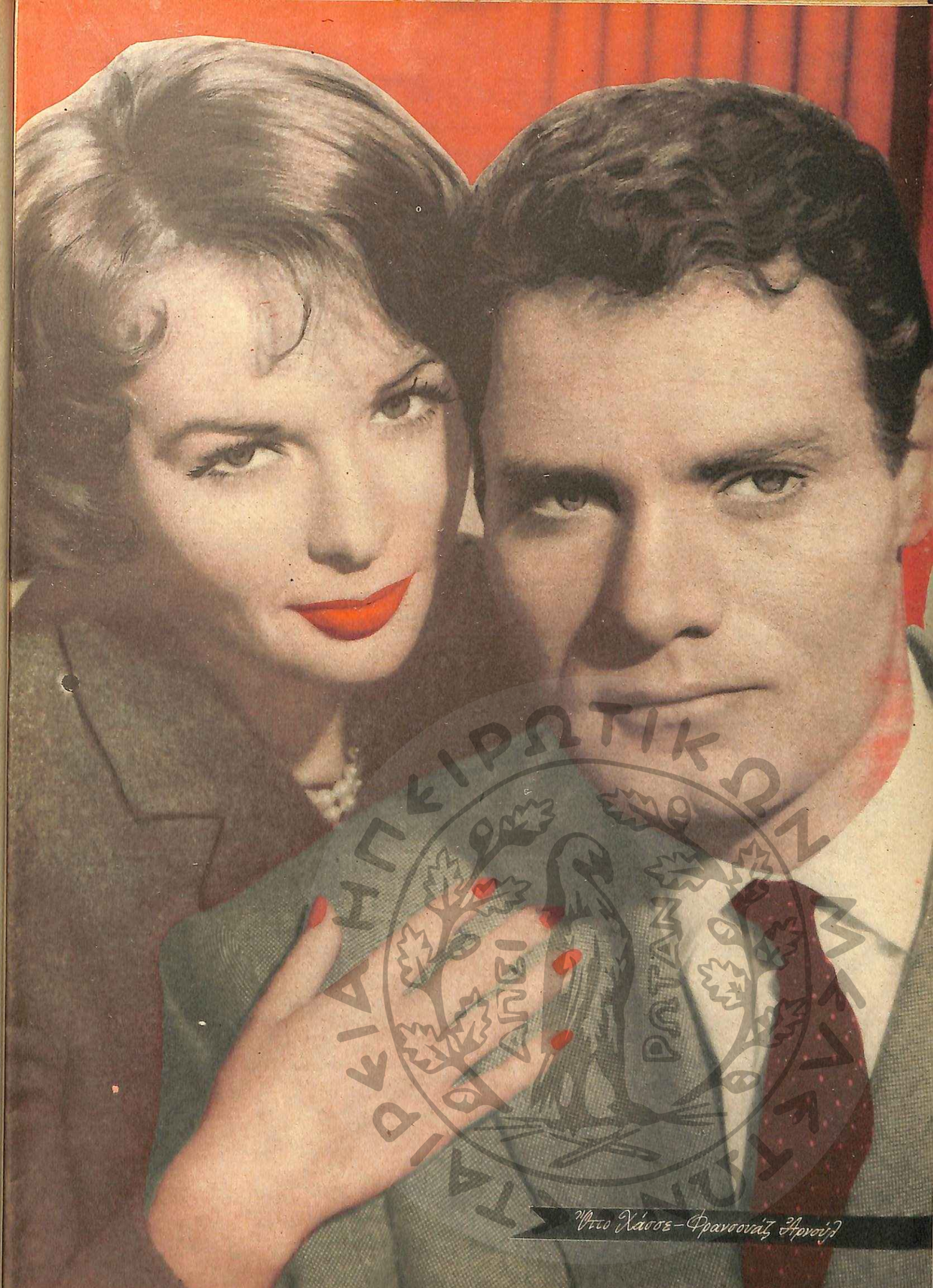

Ντὸν Χάσσε-Φρανσουὰζ Ἀρνοὺλ

Ἄνοιξη στὸν ἔρωτα

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΔΙΧΩΣ ΑΡΩΜΑ

ΕΒΡΕΧΕ ἀπὸ τὸ πρωΐ. Τὰ δρομάκια τοῦ σανατόριου, τριγυρισμένα ἀπὸ πανύψηλα πεῦκα, ἦταν ἔρημα καὶ μελαγχολικά. Τὰ μεγάλα κτίρια, ποὺ συγκεντρώνανε μέσα τους τόση ἀνθρώπινη δυστυχία, προβάλλανε πίσω ἀπὸ τὴ μουντὴ πρασινάδα σιωπηλά, μὲ τοὺς τοίχους τους δαρμένους ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς βροχῆς.

Μέσα σὲ ἕνα μικρὸ δωματιάκι ἡ Ρίτα ἀκινητοῦσε καθισμένη ἀπάνω στὴν πολυθρόνα της, δίπλα στὸ κρεβάτι. Μέσα σὲ ἕνα μικρὸ βάζο, ἀπάνω στὸ μικρὸ κομμοδίνο μαραινόταν ἕνα μπουκέττο μενεξέδες. Τὰ μάτια τῆς μικρῆς ἄρρωστης, ποὺ λάμπανε ἀπὸ τὸν πυρετό, πλανιέντουσαν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸ δάσος ποὺ πλαισίωνε τὴ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία τοῦ ἀνθρώπινου πόνου. Ἡ βροχὴ αὐλάκωνε τὸ τζάμι. Ἀπαρηγόρητος ὁ νοεμβριανὸς οὐρανὸς ἄφινε τὰ δάκρυά του νὰ τρέξουν ἀπὸ ψηλὰ καὶ νὰ πλημμυρίσουν τὰ πάντα—πράγματα καὶ ἀνθρώπους—μὲ ὑγρὴ πλήξι. Τὰ δάκρυα αὐτὰ σταλάζανε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ρίτας καὶ διώχνανε ἀπὸ μέσα της τὰ τελευταῖα ὑπόλοιπα τῆς αἰσιοδοξίας... Ἔνοιωθε τὴ μικρή της ζωὴ τσακισμένη δραματικά. Ἀπὸ μικρὴ εἶχε συνηθίσει στὰ «μὴ» καὶ στὰ «ὄχι» ποὺ συνωδεύανε κάθε παραδιάρισμά της, κάθε τρέλλα της: «Μὴν παίζης!...», «μὴν κουράζεσαι!...», «μὴν ἰδρώνης...», «ὄχι τρεχάλες!...», «ὄχι κυνηγητά...». Πάντα θυμότανε — ἕνα θερμόμετρο ποὺ ἔδειχνε πάντα μερικὲς ἐπίμονες γραμμὲς πυρετοῦ... Καί, μιὰ μέρα, ἡ καταστροφὴ ἦρθε: Τὸ αἷμα φούσκωσε μέσα της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της! Κοῦρα ἀμέσως, φάρμακα—κι' ὕστερα, συμπλήρωμα δραματικὰ ἀπαραίτητο, τὸ σανατόριο! Στὴν ἀρχὴ τῆς φάνηκε ἀνυπόφορη ἡ ζωή της ἐκεῖ μέσα· νόμιζε ὅτι θὰ πέθαινε κλεισμένη στοὺς τέσσερις αὐτοὺς πληκτικοὺς τοίχους ποὺ φυλακίζανε τὰ ἰσιάτα της, τὴν ὁμορφιά της, τὰ κοριτσίστικά της ὄνειρα... Ὕστερα ὅμως, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ συνηθίζη. Πέρασε κι' ἡ κρίσι, ἀπομακρύνθηκε ἡ ἄμεση ἀπειλή, καὶ ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἄρχισε νὰ παίζη μὲ ἐγκαρτέρηση τὸ βουβὸ δράμα τῆς στερημένης της ζωῆς, χωρὶς ἄσκοπο θυμό, χωρὶς ἀνώφελες διαμαρτυρίες, ἤσυχα, μὲ φιλοσοφημένη ἀξιοπρέπεια...

Καὶ—τί περίεργο!...—μέσα σ' αὐτὸ τὸ πληκτικὸ περιβάλλον ἄρχισε ἀπὸ τὰ σκοτάδια νὰ ἀνατέλλη ὁ χλωμὸς ἥλιος κάποιας ἀναιμικῆς εὐτυχίας: Ἕνας γιατρὸς τοῦ σανατόριου μὲ ὕφος γλυκὰ μελαγχολικὸ τῆς ἔδειξε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μιὰν ἀβίαστη συμπάθεια. Κι' ἡ συμπάθειά του αὐτὴ ἀγκάλιασε τὴ φτωχιὰ σὰ θερμὸ χάδι. Πρῶτα-πρῶτα, ὁ γιατρὸς Πετρίνης ἐκπροσώπησε γιὰ τὴ Ρίτα τὴν ἐλπίδα τῆς γιατρειᾶς:

— Μὴ φοβᾶσαι... τὴ βεβαίωσε. Θὰ γίνης καλά...

Καὶ τὸ πίστεψε κι' αὐτή: Θὰ γνώτανε καλά!... Κι' ἄμα νικιόταν ἡ ἀρρώστεια της, θὰ ἔβγαινε γιατρεμένη ἀπὸ τὸ σανατόριο, γιὰ νὰ ζήση ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, νὰ χαρῆ τὴ ζωή της... Καὶ τότε ἴσως ἐρχότανε κι' ὁ ἔρωτας νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Ὁ ἔρωτας, ποὺ τὸν ἐκπροσωποῦσε κάποιος ἄνθρωπος μὲ σοβαρὸ ὕφος καὶ γλυκὸ χαμόγελο, ποὺ κουβάλαγε μαζί του τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς—τὴ ζωὴ τὴν ἴδια...

*

Τί σημασία ἔχει ἂν ἔβρεχε, ἂν τὰ σύννεφα ἀγκαλιάζανε τὸ φθινοπωρινὸ τοπίο μὲ ὑγρὴ μελαγχολία; Ὅπου νάναι τὰ βήματα τοῦ Πετρίνη θὰ ἀντηχούσανε στὸ διάδρομο, ἡ πόρτα θὰ ἄνοιγε καὶ μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο θὰ ἔμπαινε ὁ ἀγαπημένος ἄντρας, γιὰ νὰ τῆς μιλήση τρυφερά, νὰ τῆς χαϊδέψη τὰ μαλλιά, νὰ τῆς μεγαλώση τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ γιατρειά της ἤτανε κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ πιθανὴ — ἤτανε σίγουρη!

Καὶ νὰ τὰ βήματα ποὺ ἀκουστήκανε στὸ διάδρομο! Ὅμως δὲν ἤτανε τὰ δικά του. Ἤτανε πιὸ ἐλαφρὰ—γυναικεῖα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Φανή, ἡ νοσοκόμα. Ἤτανε μιὰ εὐγενικιὰ κοπέλλα ποὺ πάντα φερότανε στὴ μικρὴ φυματικὴ μὲ εὐγένεια κι ἀγάπη, ποὺ δὲν εἶχανε τίποτα ἐπαγγελματικό.

Ἔτσι καὶ τώρα, μπῆκε μέσα καὶ κάθησε δίπλα της, ἀπάνω στὸ κρεβάτι.

— Τί κάνεις; τὴ ρώτησε. Πῶς πέρασες τὴ νύχτα σου;

— Καλά...

— Τί παλιόκαιρος ὅμως! Λάσπες, ὑγρασία... Δὲν πιστεύω νὰ στενοχωριέσαι γι' αὐτό...

— Μπᾶ... Γιατί νὰ στενοχωριέμαι; Κι' ἡ βροχὴ ἔχει τὴν ποίησί της...

Μείνανε σιωπηλὲς καὶ οἱ δυό. Κυττάξανε τὶς στάλες τῆς βροχῆς ποὺ αὐλακώνανε τὸ τζάμι...

Ὕστερα μίλησε ἡ Ρίτα, δειλά:

— Δὲ μοῦ λές... ὁ γιατρὸς δὲ θὰ ἔρθη σήμερα;...

— Ποιός; Ὁ Πετρίνης;

— Ναί...

Ἡ νοσοκόμα γέλασε πονηρά:

— Ὄχι... ἀποκρίθηκε. Δὲ θὰ ἔρθη...

— Γιατί;

— Γιατὶ... γιατὶ σήμερα παντρεύεται!

Μιὰ μαχαιριὰ δυνατὴ στὸ στῆθος τῆς φτωχιᾶς φυματικῆς!

— Παντρεύεται;!...

Ἡ φοβερὴ λέξι βγῆκε μὲ δυσκολία ἀπὸ τὰ χείλια της...

— Ναί· παντρεύεται... Ἀγαποῦσε χρόνια μιὰ κοπέλλα... Δεσμός... Καὶ σήμερα τὴν πῆρε...

Μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Ρίτας ἡ ζωὴ τοῦ σανατόριου πρόβαλε τότε γεμάτη φρίκη! Τόσον καιρὸ τὴ σκέπαζε μὲ ἀπατηλὰ χρυσάφια ὁ ἔρως. Τώρα ποὺ ὁ ἔρως εἶχε τόσο δραματικὰ προδοθῆ, ἡ πραγματικότης ἔσκισε τὰ χρυσάφια γιὰ νὰ προβάλη ὅπως ἦταν, ὡμὴ κι' ἀποκρουστική, χωρὶς κανένα εὐεργετικὸ καμουφλάρισμα... Ἡ συννεφιὰ ὑπογραμμίστηκε πιὸ πολύ, ἡ βροχὴ ἔγινε καταιγίδα, τὸ δωματιάκι γέμισε σκιές...

Καὶ ἡ μικρὴ φυματικὴ ἔνοιωσε κάτι παγερὸ νὰ τὴν ἀγκαλιάζη...

— Κρυώνεις;... τὴ ρώτησε ἡ Φανὴ μὲ στοργικὸ ἐνδιαφέρον, βλέποντάς τη νὰ τρεμουλιάζη...

— Δὲν εἶναι τίποτα... Μιὰ περαστικὴ ἀνατριχίλα...

— Μπορεῖ νὰ ἔχης πυρετό... Ξάπλωσε πιὸ καλὰ στὸ κρεβάτι σου...

Πειθήνια ἡ μικρὴ φυματικὴ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι της. Ἡ νοσοκόμα τὴ σκέπασε μὲ μιὰ ρόμπα κουβερτίτσα.

— Ἔτσι τώρα θὰ ζεσταθῆς... τῆς εἶπε. Μά... τί κλαῖς;...

— Ὄχι. Δὲν κλαίω... εἶπε ἡ Ρίτα.

Καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς...

Ἡ νοσοκόμα τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιξε μὲ δύναμι.

— Γιατί κλαῖς;... Τί ἔχεις;...

Καί, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ πραγματικότης φανερώθηκε μπροστὰ στὰ μάτια της. Γυναίκα κι' ἡ Φανή, κ α τ ά λ α β ε! Χωρὶς νὰ τὸ θέλη εἶχε πληγώσει βαθειὰ τὴ μικρὴ ἄρρωστη, ποὺ εἶχε στηρίξει τόσες ἐλπίδες στὸν ἔρωτα καὶ τώρα τὸν ἔβλεπε νὰ φτερουγίζη μακρυά της, γιὰ νὰ χαρίση ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία...

Ἔξω ἡ βροχὴ εἶχε δυναμώσει. Λὲς κι' ἔνωνε τὰ δάκρυά του κι' ὁ οὐρανὸς μὲ τὴ μικρὴ ἀπελπισμένη γιὰ νὰ τῆς δώση τὴν πικρὴ ἱκανοποίησι κάποιας ἀναιμικῆς συμπόνοιας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

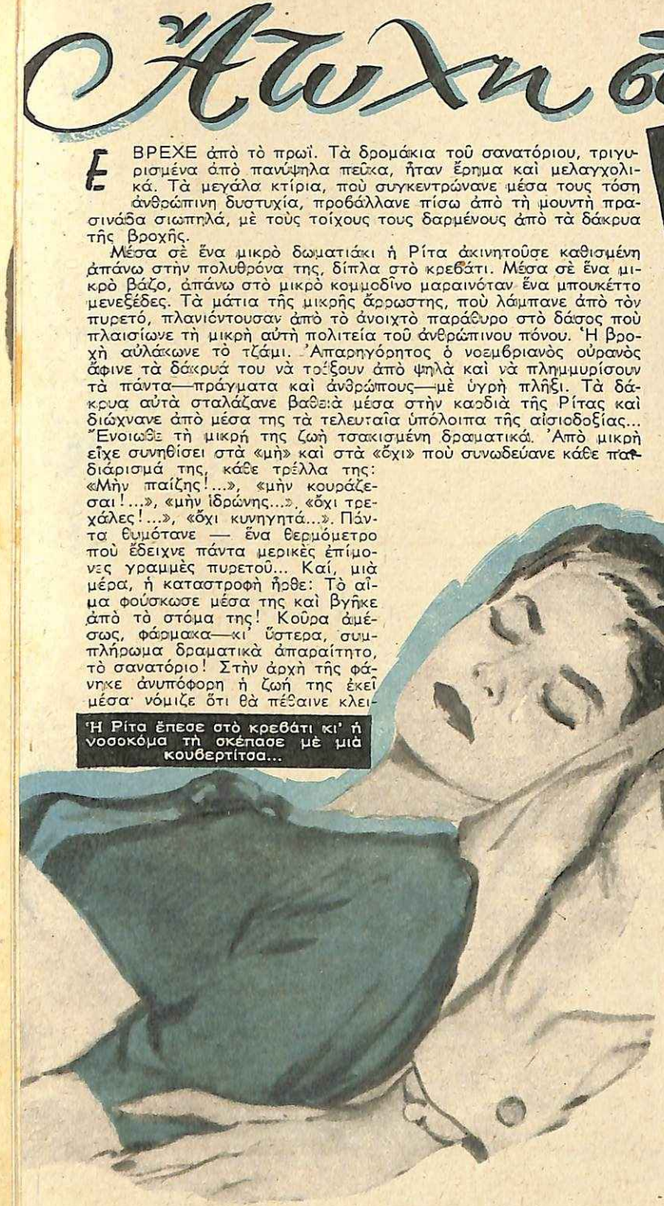

'Η Ρίτα ἔπεσε στὸ κρεβάτι κι' ἡ νοσοκόμα τὴ σκέπασε μὲ μιὰ κουβερτίτσα...

ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ἡ Δεσποινὶς Ἀγγελική

Ἐγνωριστήκανε τυχαίως σὲ μιὰ βεγγέρα φιλική
κι' ἔκαναν τοῦ σπιτιοῦ ἡ κόρη τὴ σύστασι τὴν τυπική:
—«Ὁ κύριος Πέτρος, ξάδελφός μου· ἡ δεσποινὶς Ἀγγελική».

Κοκκίνισαν κι' οἱ δυό τους λίγο, σταθήκανε διστακτικοί,
κι' ἐκεῖνος ἔνοιωσε νὰ τρέμη τὸ σπίτι ὁλόκληρο, κι' ἐκείνη
εἶδε ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ μάτια της νὰ σβήνη...

*

Κι' ὅταν συνῆλθαν ἀπ' τὴν πρώτη τὴν ταραχὴ τὴν
κυττάχτηκαν δειλὰ στὰ μάτια κι' εἶπαν σιγά:—
Κι' ἔσφιξαν τρέμοντας τὰ χέρια, σὰν ἔνοχοι κι' ἁμαρτωλοί,
πάντα δειλοὶ καὶ ταραγμένοι, πάντα βουβοὶ καὶ ντροπαλοί.
Κι' ἔνοιωσαν μέσα στὶς καρδιές τους, ἐνῶ χαμήλωναν
κάτι ἀπίστευτα ὡραῖο, σὰν ἁμαρτία καὶ σὰν ψέμμα.

*

Κι' ἡ φλόγα μιᾶς ἀγάπης πρώτης, ἡ δυνατὴ κι' ἡ μυστική,
θέριευε κι' ὅλο ἁπλωνόταν ἀχόρταγη καὶ βιαστική,
κι' ἔτσι, λοιπόν, ὁ «κύριος Πέτρος» κι' ἡ «δεσποινὶς Ἀγγελική»,
ποὺ γνωριστήκανε τυχαίως σὲ μιὰ βεγγέρα φιλική,
βρεθήκανε σφιχτοδεμένοι, γεμάτοι ὄνειρα κι' ἐλπίδες,
μὲ μιᾶς βαθειᾶς κι' ἀγνῆς ἀγάπης τὶς βελουδένιες ἁλυσίδες.

*

Κι' ἔπειτα... Ἔπειτα τὰ πρῶτα, τὰ φοβισμένα τους φιλιά,
καὶ χτυποκάρδια, κι' ἀγωνίες, καὶ λίγα χάδια στὰ μαλλιά,
καὶ κάθε τόσο μιὰ καντάδα μὲς στῆς νυχτιᾶς τὴ σιγαλιά:
—«Στὸν τόπο ποὺ σὲ πρωτοείδα θὲ νὰ φυτέψω μουσμουλιά...»
Κι' ὄρκοι, καὶ ζήλειες, κι' ἕνα γράμμα, μὲ λίγα δάκρυα ραντισμένο,
κι' ἕνα μπουκέτο μενεξέδες μέσα στὸ ἄλμπουμ της κρυμμένο.

*

Ἕνα μπουκέτο μενεξέδες μέσα στὸ ἄλμπουμ, καὶ σὲ μιὰ
ποιητικὴν ἀνθολογία ἕνα ματσάκι γιασεμιά,
ἕνα μικρό, φτωχὸ ματσάκι, κιτρινισμένο καὶ ξερό,
ποὺ τῆς τὸ πρόσφερ' ἕνα βράδυ συγνεφιασμένο, βροχερό,
λέγοντας:—«Θἄθελα ἕνα δῶρο ἀντάξιό σου νὰ σοῦ κάνω.
Μὰ εἶμαι φτωχός... Καὶ σὲ λατρεύω... Κι' ἂν θὰ σὲ χάσω, θὰ πεθάνω...»

*

Κι' ἦταν φτωχός, στ' ἀλήθεια, ὁ Πέτρος! Καὶ μὲ τὴ φτώχεια του αὐτὴ
πῶς νὰ σκεφτῆ χαρὲς καὶ γάμους; Μποροῦσε αὐτὸς νὰ παντρευτῆ;
Μὰ ἴσως ἡ τύχη τοῦ γελοῦσε σὲ κάποια μέρη μακρυνά.
Κι' ἔφυγε ὁ Πέτρος γιὰ τὰ ξένα καὶ δὲν ἐγύρισε ξανά.
Χάθηκε ξένος μὲς στοὺς ξένους κι' ἄγνωστος μέσα στοὺς ἀγνώστους.
Κι' ἔσβησ' ἡ πρώτη τους ἀγάπη κι' ὁ πρῶτος πόθος ὁ ἀγνός τους.

*

Κι' ἐκείνη ἔμεινε γιὰ πάντα ἡ «δεσποινὶς Ἀγγελική».
Καὶ συντροφεύαν τὴ ζωή της τὴ θλιβερὴ καὶ πληκτική,
κάνοντας πιὸ ἁπαλὸ τὸν πόνο καὶ πιὸ γλυκειὰ τὴν ἐρημιά,
ἕνα μπουκέτο μενεξέδες κι' ἕνα ματσάκι γιασεμιά.
Καὶ τῆς μιλοῦσαν καὶ τῆς λέγαν:— «Ἴσως ὁ Πέτρος σοῦ γυρίση,
κι' ἴσως ὁ θάνατος σοῦ δώση ὅ,τι ἡ ζωὴ σοῦχει στερήσει».

Ἐπιμορφικὰ Μιχ. Γάβρα, ὁ Συνεργάτης!

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

"Ετοιμη στην ἐντέλεια μέσα σὲ 30 λεπτά...

Η γυναίκα ποὺ ἐργάζεται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της δὲν ἔχει πολὺν καιρὸ γιὰ ν' ἀφιερώση στὴν ὁμορφιά της. Ἡ ὥρα της εἶναι μετρημένη καὶ πρέπει νὰ κάμη γρήγορα γιὰ νὰ φτάση ἐγκαίρως στὴ δουλειά της. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ φαίνεται πάντοτε δροσερὴ καὶ χαριτωμένη.

Οἱ περισσότερες γυναίκες ποὺ ἐργάζονται λύουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα μὲ τὴν προχειρότητα. Παραλείφονται μὲ λίγο ρούζ, περνοῦν μερικὲς βιαστικὲς κραγιονιὲς στὰ χείλη τους, ἀνακατεύουν λίγο τὰ μαλλιά τους μὲ τὴν τσατσάρα καὶ τρέχουν στὴ δουλειά τους.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι κακὸ ἀπὸ δυὸ πλευρές. Πρῶτα - πρῶτα, δὲν κατορθώνουν νὰ περιποιηθοῦν τὸν ἑαυτό τους ὅπως πρέπει. Τὸ βάψιμό τους φωνάζει ἀπὸ μακρυά. Καὶ δεύτερον, καταστρέφουν μ' αὐτὴ τὴν προχειρότητα τὴν ὁμορφιά τους.

Ἡ ὁμορφιὰ εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο λουλούδι. Ἂν τὴν παραμελήσωμε, μαραίνεται. Οἱ συνέπειες δὲ φαίνονται, βέβαια, ἀμέσως. Ἀλλὰ θὰ τὶς ἀντιληφθῆτε πολὺ γρήγορα. Καὶ τότε θὰ εἶναι δύσκολο καὶ ἴσως ἀδύνατο νὰ τὶς καταπολεμήσετε.

Πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ βάλετε καλὰ στὸ μυαλό σας ὅτι τὸ βάψιμο ἢ τὸ μακιγιάζ, ἂν προτιμᾶτε, δὲν εἶναι κάτι τὸ ξένο ἀπὸ σᾶς, μιὰ μάσκα ποὺ τὴν κολλᾶτε στὸ πρόσωπό σας. Τότε μόνο ἔχει ἀξία, ὅταν γίνεται ἕνα μὲ σᾶς, ὅταν, δηλαδή, ἐνσωματώνετε τὸ μακιγιὰζ μέσα στὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ κάνετε ἕνα μ' αὐτό.

Ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσετε νὰ περιποιηθῆτε τὴν ὁμορφιά σας μέσα στὸν ἐλάχιστο χρόνο ποὺ διαθέτετε; Ὁ μόνος τρόπος γι' αὐτὸ εἶναι νὰ χρονομετρήσετε τὶς φροντίδες σας, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὶς περιλάβετε ὅλες μέσα σὲ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα.

Διαθέτετε μισὴ ὥρα; Πρέπει, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, νὰ τὴν ἐξοικονομήσετε. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μισὴ ὥρα μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα σωρὸ πράγματα.

Νὰ τί ὑποδεικνύει σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ γνωστὴ Γαλλὶς αἰσθητικὸς Ζοζὲτ Λυόν.

1) Ἀρχίστε μ' ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα.

Ἕνα τσάϊ λιγάκι δυνατὸ θὰ σᾶς ξυπνήση τελείως καὶ θὰ δώση ζωηρότητα καὶ γρηγοράδα στὶς κινήσεις σας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη, φυσικά, νὰ παραγεμίσετε τὸ στομάχι σας. Ἂν δὲν σᾶς ἀρέση τὸ τσάϊ, μπορεῖτε νὰ πάρετε ἕνα ποτῆρι μὲ χυμοὺς φρούτων. Διάρκεια: 3 λεπτά.

2) Δόντια—μαλλιά: 6 λεπτά.

Θ' ἀνοίξετε πρῶτα τὴν κάνουλα τοῦ λουτροῦ σας. Ἔτσι, ὅταν θὰ τελειώσετε τὶς φροντίδες γιὰ τὰ δόντια καὶ τὰ μαλλιά σας τὸ λουτρὸ θὰ εἶναι ἕτοιμο καὶ δὲ θὰ ἔχετε ἀνάγκη νὰ περιμένετε.

Θὰ βουρτσίσετε κατόπιν ἐπὶ 2 λεπτὰ τὰ δόντια σας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Μετὰ τὸ βούρτσισμα, μπορεῖτε νὰ κρατήσετε μερικὰ λεπτὰ τὴν ὀδοντόκρεμα μέσα στὸ στόμα σας, πρᾶγμα ποὺ τὸ συνιστοῦν ὅλοι οἱ γιατροί.

Ἂς ἔρθωμε τώρα στὰ μαλλιά. Θὰ τοὺς ἀφιερώσετε 4 λεπτά. Θὰ τὰ βρέξετε πρῶτα στὶς ἄκρες μὲ λίγη κολώνια καὶ κατόπιν θὰ περάσετε μερικὰ μεγάλα μπιγκουντί, ποὺ θὰ φρεσκάρουν τὶς μπούκλες σας.

3) Λουτρό: 10 λεπτά.

Περᾶστε στὸ μπάνιο σας. Θὰ τυλίξετε προηγουμένως τὰ μαλλιά σας μὲ μιὰ πετσέτα, ποὺ θὰ τὰ προφυλάξη ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Δέκα λεπτὰ σᾶς φθάνουν γιὰ νὰ κάμετε ἕνα καλὸ λουτρό, νὰ βουρτσίσετε τὶς πλάτες καὶ τοὺς ὦμους σας (αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο) καὶ νὰ σκουπισθῆτε.

4) Μάτια: 2 λεπτά.

Ἀφοῦ τυλιχθῆτε μ' ἕνα εὐρύχωρο πενιουάρ, θὰ περάσετε τὴν τουαλέττα σας. Πρέπει νὰ ἔχετε ἕνα καλὸ κολλύριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ρίξετε 1—2 σταγόνες στὸ κάθε μάτι. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ τσάϊ, τὸ χαμομήλι ἢ τὸ ἀνθόνερο.

5) Μακιγιάζ: 7 λεπτά.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι εἶναι νὰ ἔχετε πάνω στὴν τουαλέττα σας ὅλα ὅσα σᾶς χρειάζονται

Θὰ κάμετε τὸ μακιγιάζ σας μὲ τὴν ἀκόλουθη σειρά:

Φὸν ντὲ τὲν		
Φρύδια	: 1	λεπτὸ
Ματοτσίνορα	: 1	»
Ρουζ στὰ μάγουλα:	: 1	»
Βάψιμο χειλιῶν	: 1	»
Πουδράρισμα	: 2	λεπτὰ
	: 1	λεπτὸ

6) Ἄρωμα: 2 λεπτά.

Πετάχτε τὴν πετσέτα ἀπὸ τὰ μαλλιά σας καὶ βάλτε μ' ἐναβοποριζατὲρ λίγο ἄρωμα πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά σας, στὶς μασχάλες καὶ στὸ στῆθος. Εἴστε τώρα ἕτοιμη καὶ δὲ χρειάζεται τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ ντυθῆτε καὶ νὰ βγῆτε. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν οἱ καθημερινὲς φροντίδες. Ἡ ὁμορφιά σας ἔχει ἀνάγκη ἐπίσης καὶ ἀπὸ ἄλλες περιποιήσεις, ποὺ θὰ τὶς μοιράσετε μέσα στὶς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδας. Ἡ Ζοζὲτ Λυὸν ὑποδεικνύει καὶ πάλι τὸν ἀκόλουθο καταμερισμό:

Δευτέρα: Λούσιμο τῶν μαλλιῶν, μὶξ-ἂν πλήρωμα. Μπορεῖτε ν' ἀντικαταστήσετε τὸ λούσιμο μ' ἕνα καλὸ βούρτσισμα ἐπὶ 10 λεπτά. Θὰ κάμετε κατόπιν ἕνα μασσὰζ μὲ τὴν κατάλληλη πομμάδα ἢ λοσιόν.

Τρίτη: Θὰ τὴν ἀφιερώσετε στὸ δέρμα σας: μασσάζ, μάσκες κτλ. Θὰ βγάλετε προηγουμένως τὰ μαῦρα στίγματα (ἂν ὑπάρχουν).

Τετάρτη: Θὰ τὴν ἀφιερώσετε στὸ λαιμό σας, ποὺ τὸν παραμελεῖτε σὰν νὰ μὴν εἶχε σημασία. Γυμναστική, μασσάζ, θρεπτικὲς κρέμες κτλ.

Πέμπτη: Καὶ τὰ πόδια σας ἔχουν ἐπίσης ἀνάγκη ἀπὸ τὶς φροντίδες σας. Ποδόλουτρα, μασσάζ, τῶν δακτύλων καὶ τῶν ἀστραγάλων, πεντικιοὺρ κτλ.

Παρασκευή: Θὰ τὴν ἀφιερώσετε στὰ μάτια σας: Πολὺ ζεστὲς κομπρέσσες μὲ δυνατὸ τσάϊ ἢ χαμομήλι.

Σάββατο. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὰ χέρια σας. Γυμναστική, θρεπτικὲς κρέμες, μανικιούρ.

Κυριακή. Θὰ κάμετε ἕνα «λουτρὸ διαρκείας», ποὺ μπορεῖ νὰ παραταθῆ ἐπὶ μισὴ ὥρα ἢ καὶ περισσότερο. Μετὰ τὸ λουτρὸ θὰ κάμετε μιὰ καλὴ ἐντριβὴ σ' ὅλο σας τὸ σῶμα μὲ κολώνια. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα τρίχινο γάντι.

1) Ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα μόλις ξυπνήσετε. 3 λεπτά. 2) Δόντια—μαλλιά: 6 λεπτά. 3) Λουτρό: 10 λεπτά. 4) Μάτια: 2 λεπτά. 5) Μακιγιάζ: 7 λεπτά. 6) Ἄρωμα: 2 λεπτά.

Συναρπαστικὸ Ἱπποτικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ **ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ**

Η Κόκκινη Σφίγγα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μαλέγκρ πιάνει τὴ Μυρτίλλη καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὸ μέγαρο τοῦ Καρόλου τοῦ Βαλουά. Τὴν ἴδια νύχτα, ὁ βασιλιᾶς ἐπισκέπτεται τὴν Μάμπελ στὸ κελλί της. Ἡ Μάμπελ τοῦ λέει ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ βρίσκεται πολὺ κοντά του τὸν προδίδει, ἀλλ' ἀρνεῖται νὰ φανερώση τ' ὄνομά της. Ὁ βασιλιᾶς βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀγωνία καὶ διατάσσει ν' ἀνασταλῆ ἡ ἐκτέλεσί της, ἐλπίζοντας νὰ μάθη περισσότερα. Ὁ Βαλουᾶ, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τῆς Μάμπελ, πηγαίνει νὰ τὴν ἰδῆ μόνος του τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ Μάμπελ τοῦ φανερώνει τότε ὅτι εἶναι ἡ Ἄννα ντὲ Ντραμὰν καὶ τὸν ἀπειλεῖ ὅτι ἂν δὲν δώση τὴν ἐλευθερία της στὴ Μυρτίλλη, θὰ φανερώση στὸ βασιλιᾶ τὶς ἐνοχες σχέσεις του μὲ τὴ βασίλισσα. Ὁ Βαλουᾶ, ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ τοῦ Μαλέγκρ, ἀποφασίζει νὰ σκοτώση τὴν Μάμπελ μέσα στὸ κελλί της, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίση νὰ ἰδῆ τὸ βασιλιᾶ. Στὸ μεταξὺ ἡ Ζιλμπέρτ φανερώνει στὴ Μυρτίλλη τὸ κολασμένο πάθος ποὺ ἐνέπνευσε στὸ Βαλουᾶ καὶ τὴν πείθει ὅτι μπορεῖ νὰ τὴν σώση.

14ον — "Ἂν ὁ ἀφέντης μου θέλη νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆ τὴν αἰτία τῆς λύπης του, θὰ βρῶ ἴσως τὸν τρόπο νὰ τὸν σώσω, εἶπε αὐτὴ ἡ φωνή.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε μιλήσει, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μαλέγκρ.

— Ἐσὺ ἐδῶ; φώναξε ὀργισμένα ὁ πρίγκηπας.

— Φροντίζω νὰ βρίσκωμαι πάντα κοντά σας, ὅταν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ, χωρὶς νὰ ταραχτῆ.

— "Εχεις δίκιο, εἶπε ὁ πρίγκηπας, ποὺ ἠρέμησε ἀμέσως. Μπορεῖς ἴσως νὰ μοῦ δώσης κάποια καλὴ συμβουλή, γιατὶ ἔχεις ἐπινοητικὸ μυαλό. "Ακουσε, λοιπόν...

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε τὴ σκηνὴ μὲ τὴ Μάμπελ, μέσα στὸ κελλί.

— "Ολο τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἐμποδίσωμε αὐτὴ τὴ γυναίκα νὰ φτάση μπροστὰ στὸ βασιλιά, εἶπε, τελειώνοντας.

— Αὐτὸ εἶναι ὅλο; ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο. Ὁ ἀφέντης μου μπορεῖ νὰ εἶναι ἡσυχος, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲ θὰ φτάση ποτὲ μπροστὰ στὸ βασιλιά. Θά... τὴν πεθάνωμε πρωτύτερα καὶ θὰ ποῦμε στὸ βασιλιά, ὅτι ἡ Θεία Δικαιοσύνη πρόλαβε τὴν ἀνθρώπινη.

— Καὶ πῶς θὰ πεθάνη; ρώτησε ὁ Βαλουά. Ποιὸς θὰ πάη νὰ τὴν πνίξη μέσα στὸ κελλί της;... Ἐσὺ μήπως;

— Στὴν ἀνάγκη θὰ τὸ κάμω, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ. Ἀλλ' ὑπάρχει κάποιος, ποὺ θὰ πάη πιὸ πρόθυμα ἀπὸ μένα. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι ἡ Ζιλμπέρτη, ποὺ ἔχει λόγους νὰ μισῆ τὴ Μάμπελ.

Ὁ Μαλέγκρ μίλησε κατόπιν κάμποση ὥρα σιγὰ στὸν κύριό του καὶ τοῦ ἐξήγησε ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιό του.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Ζιλμπέρτη προετοιμαζόταν γιὰ νὰ παίξη τὸ σατανικὸ ρόλο της κοντὰ στὴ Μυρτίλλη.

Ἡ Ζιλμπέρτη ἔκαμε τὴ σκέψι, ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ ὑποκριθῆ. Ἡ Μυρτίλλη, σίγουρα, θὰ τὴ θεωροῦσε συνένοχη στὴ συλληψί της ἀπὸ τὸ Βαλουὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Τὸ καλύτερο ἦταν, λοιπόν, νὰ μὴν τὸ ἀρνηθῆ, ἀλλὰ νὰ κατηγορήση ἡ ἴδια τὸν ἑαυτό της. Ἔτσι θὰ κέρδιζε πιὸ εὔκολα τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς νέας.

Ἡ Μυρτίλλη ἄφησε μιὰ πνιγμένη κραυγή, μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὴν εἶχε πείσει νὰ τὸν ἀκολουθήση, τὴν εἶχε βεβαιώσει, ὅτι θάσωζε μὲ τὴν παρουσία της τὴ Μάμπελ, ποὺ ἡ νέα ἤξερε, ὅτι ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Μαπυριντάν. Καὶ τώρα ἔβλεπε μπροστά της τὴ γυναῖκα, ποὺ τὴν εἶχε προδώσει ἄλλοτε. Σίγουρα, τὴν εἶχαν παρασύρει σὲ παγίδα.

— "Επρεπε νὰ τὸ περιμένω πὼς θὰ σ' εὑρίσκα στὸ σπίτι τῶν ἐχθρῶν μου, εἶπε, κυττάζοντας μὲ περιφρόνησι τὴ Ζιλμπέρτη. Γιατί, βέβαια, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ μένουν ἐδῶ, εἶναι ἐχθροί μου.

Ἡ Ζιλμπέρτη τῆρε ταπεινὸ ὕφος.

— Πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, γιατὶ οἱ τύψεις μὲ πνίγουν, ἀπάντησε. Καὶ βέβαια οἱ ἄνθρωποι, ποὺ μένουν ἐδῶ, εἶναι ἐχθροί. Μὲ πλήρωσαν μὲ τὸ χρυσάφι τους, γιὰ νὰ τοὺς ὑπηρετήσω καὶ τὸ ἔκαμα. Ναί, ἐγὼ ἔφτιαξα τὸ κέρινο ὁμοίωμα καὶ τὸ βαλα μέσα στὸ δωμάτιό σας κι' ἐγὼ εἰδοποίησα τὸ Βαλουὰ γιὰ νἀσθῆ νὰ σᾶς πιάση. Ὁ πρίγκηπας μὲ εἶχε πληρώσει πολὺ ἀκριβά, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρω αὐτὴ τὴν ἐκδούλευσι.

Ἡ Μυρτίλλη δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῆ, ὅτι ἡ κακία της θἄφτανε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Τάκαμες ὅλα αὐτά! ψιθύρισε μὲ φρίκη.

— Ναί, ὁμολόγησε ἡ Ζιλμπέρτη. Σᾶς πρόδωσα μὲ τὸ χειρότερο τρόπο... Τὸ ξέρω, ὅτι αὐτό, ποὺ λέω, εἶναι φριχτό, ἀλλά, διαφορετικά, δὲ θὰ μπορέσω νὰ ξαλαφρώσω.

— Ἀλλὰ τί κακὸ σοῦ ἔκαμα; ρώτησε ἡ Μυρτίλλη, τρέμοντας.

— Ἐσεῖς νὰ μοῦ κάμετε κακό; ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Μόνο εὐεργεσίες γνώρισα ἀπὸ σᾶς... Καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε πὼς σᾶς ἀγαποῦσα. Ἦταν στιγμές, ποὺ μετάνοιωνα καὶ καταριόμουν τὸν ἑαυτό μου. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κρύψω πὼς ἀγαπάω πολὺ τὸ χρῆμα. Αὐτὸ μ' ἔσπρωξε στὸ κακό...

— Ἀλλὰ γιατί μὲ παρέδωσες στὸ Βαλουά; ξαναρώτησε ἡ Μυρτίλλη.

— Γιατὶ ἕνα θανάσιμο μῖσος χώριζε τὸ Βαλουὰ ἀπὸ τὸν Ἀνγκερρὰν ντὲ Μαρινύ, ποὺ εἶναι ὁ πατέρας σας, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Ὁ Βαλουὰ ἤθελε, λοιπόν, νὰ ἔχη ἕνα ὅπλο στὰ χέρια του, γιὰ νὰ χτυπήση τὸν πατέρα σας... Καταλάβατε τώρα; "Αν ὁ πατέρας σας ἦταν ὁ ἔμπορος Κλαύδιος Λεσκὸ κι' ὄχι ὁ πανίσχυρος πρωθυπουργὸς Ἀνγκερρὰν ντὲ Μαρινύ, θὰ ἤσαστε ἴσως ἡ πιὸ εὐτυχισμένη νέα τοῦ κόσμου.

— "Εχεις δίκιο, συμφώνησε ἡ Μυρτίλλη, ἀναστενάζοντας. Ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς μου ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθα πὼς ἤμουν κόρη τοῦ Ἀγκερρὰν ντὲ Μαρινύ... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κατάλαβα πὼς ἤμουν καταδικασμένη. Γιατὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ ἐξαφανίσουν τὴ ζωντανὴ ἀπόδειξι τῶν παλιῶν τους σφαλμάτων, κι' ἄλλοι, ποὺ θὰ προσπαθήσουν νὰ μὲ χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν ἢ νὰ ταπεινώσουν τὸν πατέρα μου.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἄρχισε νὰ κλαίη.

Ἡ Ζιλμπέρτη τὴν κύτταζε χωρὶς συγκίνησι. Μέσα στὸ μυαλό της εἶχε καταστρώσει ἕνα σατανικὸ σχέδιο, ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἐκδικηθῆ ὄχι μόνο τὴ Μυρτίλλη, ἀλλὰ καὶ τὸν Μαλέγκρ, ποὺ τῆς εἶχε φερθῆ τόσο βάναυσα καὶ τῆς εἶχε πάρει ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματά της.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι τίποτα, οὔτε ἀπὸ τὸν πατέρα, οὔτε ἀπὸ τὴ μητέρα σας, εἶπε στὴ Μυρτίλλη. Ὁ κίνδυνος δὲ βρίσκεται ἀπὸ κεῖ... Ὁ κίνδυνος γιὰ σᾶς εἶναι ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σᾶς μισοῦσε πρίν, γιατὶ εἴσαστε κόρη τοῦ Μαρινύ, κι' ἤθελε, στέλνοντάς σας στὴν πυρά, νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πατέρα σας. Ἀλλὰ τώρα δὲ σᾶς μισεῖ πιά...

— Δὲ μὲ μισεῖ; ρώτησε ἡ Μυρτίλλη.

— "Οχι μόνο δὲ σᾶς μισεῖ, ἀλλὰ σᾶς ἀγαπάει σὰν τρελλός, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Ἡ ἀγάπη του, ὅμως, εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ σᾶς ἀπὸ τὸ μῖσος του... Βρισκόσαστε τώρα στὸ μέγαρό του.

Ἡ Μυρτίλλη ἀνατρίχιασε. Τὸ μῖσος τοῦ Βαλουὰ θὰ σήμαινε γι' αὐτὴν τὸ θάνατο. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη του ἦταν ἡ ντροπὴ κι' ἡ ἀτίμωσι.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ξέχασε τὸ ρόλο, ποὺ ἡ Ζιλμπέρτη εἶχε παίξει σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία. Καὶ δὲ σκέφτηκε παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα: Μήπως αὐτὴ ἡ γυναίκα, ποὺ φαινόταν τώρα μετανοιωμένη, θὰ μποροῦσε νὰ τὴ γλυτώση ἀπὸ τὴν κολασμένη ἀγάπη τοῦ Βαλουά;

Ἡ Ζιλμπέρτη ξαναεῖπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο:

— Ἤρθε νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ τὰ ἐγκλήματά μου, γιὰ νὰ μὲ συγχωρέσετε. "Αν δὲ μοῦ δώσετε τὴ συγγνώμη σας, δὲ θὰ μπορέσω νὰ βρῶ ἡσυχία οὔτε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, οὔτε στὸν ἄλλο... Πέστε μου πιστεύετε στὴ μετάνοιά μου; Μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῆτε, κυρία. Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς ἔκαμα μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ξεπληρώσω μ' ἕνα μεγάλο καλό... Ἐγὼ μόνο μπορῶ νὰ σᾶς σώσω ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Βαλουά. Κι' ἂν θελήσετε, θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσω τὸ Ζὰν Μπουριντάν...

Ἡ Μυρτίλλη ἔπεσε στὴν παγίδα.

— Σὲ συγχωρῶ, Ζιλμπέρτη, ἀπάντησε. "Εχεις δίκιο... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τὸ Μπουριντάν. "Αν ἤξερε ποῦ βρίσκομαι, θὰ χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ μπορέση νὰ μὲ σώση.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ἡ Ζιλμπέρτη. Πέστε μου ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ πάω ἀμέσως νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

— "Αν εἶναι ἐλεύθερος, ἂν κατάφερε νὰ ἐφύγη ἀπὸ τὸ Πρὲ-ὼ-Κλὲρκ, θὰ βρίσκεται σίγουρα στὸ παλιὸ μέγαρο Ὠλναί στὴν ὁδὸ Φρομαντέλ, ἀπάντησε ἡ Μυρτίλλη.

Ἀλλ' ἀμέσως μετάνοιωσε γιὰ τὰ λόγια της. "Επρεπε τάχα νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη στὴ Ζιλμπέρτη; Ἡ μήπως τῆς εἶχαν στείλει αὐτὴ τὴ γυναίκα, γιὰ νὰ μάθουν ποῦ κρυβόταν ὁ ἀγαπημένος της;

Ἡ Ζιλμπέρτη πάντεψε τὸ δισταγμό της.

— Δὲ μοῦ ἐχετε ἐμπιστοσύνη κι' αὐτό

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἀστυφιλία

Εἶναι, μπεκρῆδες γεγονός,
καὶ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία
πὼς ὁ Ρωμπὸς ὁ τωρινὸς
πάσχει ἀπὸ ἀστυφιλία...
Ἔτσι, ἀπὸ λέτε, ἕνα πρωῒ
γιὰ τὴν Ἀθήνα ξεμπαρκάρει
κι' ἀπὸ τὴν κοσμοσυρροὴ
ἔχει ἡ πρωτεύουσα... φρακάρει.

*

Ἀπὸ πεζοὺς καὶ Γιῶτα-Χί
ὅλη ἡ Ἀθήνα εἶναι πήχτρα
κι' ἀδικα, πλέον ἀντιπαίρνει
τοῦ τροχονόμου ἡ σφυρίχτρα!
Γι' αὐτὸ κι' οἱ πολισμάνοι ποὺ
τάζει ἐπιβάλλουν μετὰ κόπου,
τοὺς παραδάτες τοῦ λοιποῦ,
θἀ... προστιμάρουν ἐπὶ τόπου!

*

Πρόστιμο, ἤτοι, αὐτοστιμιεῖ
οἱ παραβάτες θὰ πληρώνουν
καὶ ποὺ παντὸς καὶ θὲς καὶ μὴ
ὅσοι τὰ πίνουν καὶ σουρώνουν...
Διότι ἐκεῖνοι, φυσικά,
παραπατῶντας θὰ πηγαίνουν
καὶ τακτικὰ κι' ἐν-
(τατικα
ἔξω ἀπ' τὴ... διάβα-
(σι θὰ ἀγαίνουν!

*

Χάρις, λοιπόν, στὰ
(μέτρα αὐτὰ
καὶ χάρις στὴν ἀστυ
(φιλία,
ὅσοι δὲν ἔχουνε λε-
(φτὰ
θὰ στερηθοῦν τὰ κα
(πηλεία...
Διότι πρέπει, ἀγα-
(πητοί,
κάθε μπεκρῆς νὰ ἐ-
(χη πάντα
δέκα δραχμὲς γιὰ
(τὸ πιοτὶ
καὶ γιὰ τὸν... πολι-
(σμαν σαράντα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

εἶναι σωστό, εἶπε. 'Αλλὰ σᾶς ὁρκίζομαι στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου πὼς δὲ σᾶς προδίνω... Κι' ἄλλωστε, θὰ βεβαιωθῆτε καὶ μόνη σας γι' αὐτό. Γιατὶ ὁ Μπουριντάν, ὅταν μάθη τὸν κίνδυνο, ποὺ βρισκόσαστε, θὰ τρέξη ἀμέσως γιὰ νὰ σᾶς ἀπελευθερώση. Ἂν, ὅμως, δὲν τὸν βρῶ, θὰ ἐνεργήσω μόνη μου. Ἔχω ἕνα δικό μου σχέδιο... Τὸ μόνο, ποὺ θέλω, εἶναι νὰ σᾶς πείσω, ὅτι δὲν εἶμαι τόσο ἀνάξια ὅσο μὲ φανταζόσαστε... Φεύγω τώρα... Πιστεύω πώς, ὅταν θὰ γυρίσω, θὰ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εὐχάριστα νέα.

Τὰ τελευταῖα λόγια της ἔδωσαν κάποιο θάρρος στὴ Μυρτίλλη. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐπιθυμοῦσε πραγματικὰ νὰ τὴ σώση.

— Τί χαρά, ὅταν θὰ δῶ τὸν Μαλὲγκρ νὰ τὸν ψήνουν σὲ σιγανὴ φωτιά! ψιθύρισε ἡ μέγαιρα, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Μυρτίλλης. Γιατὶ ἡ κόρη τοῦ Μαρινὺ θὰ φύγη ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρο. Κι' ἐκεῖνος, ποὺ θὰ τὴ βοηθήση, θὰ εἶσαι σύ, ἀγαπημένε μου Σιμόν... Μόνο ποὺ θὰ σὲ πιάσουν κι' ἡ τιμωρία σου θὰ εἶναι τρομερή... Ὅσο γιὰ τὴ μικρή, μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτήν. Εἶναι δική μου δουλειὰ ποῦ θὰ πάη ὅταν φύγη ἀπὸ δῶ. Ἔτσι, θὰ κυνηγήσω ταὐτόχρονα τὴν ἐκδίκησι καὶ τὸ συμφέρον μου.

Στὸ θηριοτροφεῖο

Ἡ βασίλισσα ἦταν βυθισμένη σὲ μεγάλη συλλογή. Εἶχε προσποιηθῆ τὴν προηγούμενη ἡμέρα τὴν ἄρρωστη, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς ἐνοχλητικὲς ἐπισκέψεις τοῦ βασιλιᾶ κι' ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις τῆς αὐλικῆς ἐθιμοτυπίας. 'Αλλ' ἡ ἡμέρα αὐτή, ποὺ τὴν πέρασε ὁλομόναχη μέσα στὸ δωμάτιό της, δὲν τῆς ἔδωσε τὴν ἠρεμία, ποὺ ποθοῦσε. Εἶχε χάσει, ξαφνικά, τὴν ἐμπιστοσύνη της στὸν ἑαυτό της κι' ἔβλεπε μὲ ἀνησυχία τὸ μέλλον. 'Απὸ κάμποσο καιρὸ τώρα, ὅλα γίνονταν ἀντίθετα μὲ τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς προσδοκίες της. Λὲς καὶ κάποια τρομερὴ κατάρα βάραινε πάνω της... Ἡ κατάρα τοῦ Γκωτιὲ ἴσως;... Ἤξερε τώρα, ὅτι ὁ Γκωτιὲ ντ' 'Ωλναὶ δὲν εἶχε πεθάνει. 'Αλλὰ τὴ στιγμή, ποὺ εἶχε προφέρει τὰ τρομερὰ λόγια του, βρισκόταν στὸ χεῖλος τοῦ τάφου...

Οἱ δυὸ ἀδελφές της, ἡ Μπιάνκα κι' ἡ 'Ιωάννα, κεντοῦσαν παράμερα. Κάθε τόσο σήκωναν τὰ μάτια τους καὶ κύτταζαν τὴ βασίλισσα. 'Αλλὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ τῆς μιλήσουν.

Ἕνας ὑπηρέτης ἄνοιξε, ξαφνικά, τὴν πόρτα.

— Ὁ βασιλιᾶς! ἀνάγγειλε.

Ὁ Λουδοβῖκος 10ος μπῆκε γελαστὸς στὸ δωμάτιο.

— 'Αγαπητὴ Μαργαρίτα, εἴσαστε καλά; ρώτησε, πηγαίνοντας κοντὰ στὴ βασίλισσα. Μάταια θ' ἀναζητοῦσε κανεὶς στὸ πρόσωπό σας τὰ ἴχνη τῆς ἀρρώστειας σας.

— Ὁ πυρετὸς μοὔπεσε κι' εἶμαι τελείως καλά, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα.

— Αὐτὸ μοῦ εἶναι πολὺ εὐχάριστο, εἶπε ὁ βασιλιᾶς.

Ἔδωσε κατόπιν στὴ βασίλισσα διάφορες συμβουλές: Ἔπρεπε νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰ ρεύματα, νὰ προσέχη τὴν τροφή της, νὰ βγάλη τὶς σκοτοῦρες ἀπὸ τὸ μυαλό της...

Ἑτοιμάστηκε ὕστερα νὰ φύγη. 'Αλλά, ξαφνικά, χτύπησε μὲ τὸ χέρι τὸ μέτωπό του.

— Καὶ κόντευα νὰ τὸ ξεχάσω, εἶπε στὴ βασίλισσα καὶ τὶς πριγκήπισσες. 'Επισκέφτηκα χτὲς μιὰ μάγισσα καὶ τῆς μίλησα ὅπως μιλάω καὶ σὲ σᾶς αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Τί ἀπερισκεψία, Μεγαλειότατε! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

— Τὸ παραδέχομαι, συμφώνησε ὁ βασιλιᾶς. 'Αλλὰ δὲ μετανοιώνω γι' αὐτὴ τὴν ἀπερισκεψία... Ἡ μάγισσα μοῦ φανέρωσε ἕνα πρᾶγμα πολὺ σημαντικὸ καὶ βασίζομαι στὴ συνδρομή σας, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ διαλευκάνω.

— Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ βασίλισσα.

— Μοῦ φανέρωσε, ὅτι μὲ προδίνουν, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς.

— Σᾶς προδίνουν;

— Ναί, κάποιος ἀπὸ τὸ ἄμεσο περιβάλλον μου.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ σοβαρό, εἶπε ἡ βασίλισσα. Ἡ μάγισσα σᾶς φανέρωσε τὸ ὄνομα τοῦ προδότη;

— Ἂν μοῦ τὸ εἶχε φανερώσει, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲ θὰ βρισκόταν τώρα στὴ ζωή, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Δὲν πρόκειται γιὰ ἄντρα, ὅμως, ἀλλὰ γιὰ γυναῖκα. Ἡ μάγισσα μοῦ εἶπε: «Ψάξε γύρω σου μέσα στὸ Λοῦβρο!».

— Ἡ μάγισσα μίλησε γιὰ γυναῖκα; ρώτησε ἀνήσυχα ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Εἴσαστε βέβαιη γιὰ τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας σας καὶ γιὰ τὶς ὑπηρέτριές σας;... 'Ανάμεσα σ' αὐτὲς πρέπει νὰ ψάξωμε.

Ὁ βασιλιᾶς εἶχε καταλήξει σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἀφοῦ σκέφτηκε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας, ἢ τοὐλάχιστον προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό του, ὅτι αὐτὴ τὴ σημασία εἶχαν τὰ λόγια τῆς μάγισσας.

— Θὰ ψάξωμε καὶ θὰ βροῦμε ἐκείνην ποὺ σᾶς προδίνει, Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ βασίλισσα.

Ὅταν ὁ βασιλιᾶς ἔφυγε σὲ λίγο, ἡ Μαργαρίτα κύτταξε τρομαγμένη τὶς δυὸ ἀδελφές της.

— Πῶς; εἶπε ἡ Μπιάνκα. Φαντάζεσαι ὅτι ἡ μάγισσα ἐννοοῦσε ἐσένα;

Ἡ βασίλισσα δὲν ἀπάντησε. Ὁ τρόμος σερνόταν μέσα στὴν ψυχή της καὶ ζητοῦσε ἕνα μέσο γιὰ ν' ἀντιδράση.

Σηκώθηκε σὲ λίγο.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε τὰ λιοντάρια μου! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή.

Οἱ ἐπισκέψεις της στὸ θηριοτροφεῖο της ἦταν πολὺ συχνές. Ἡ Μαργαρίτα χαιρόταν αὐτὰ τὰ λιοντάρια, ποὺ τὰ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς 'Αφρικῆς, γιατὶ ἴσως εὕρισκε κάποια ὁμοιότητα ἀνάμεσα στὴν ψυχή τους καὶ τὴ δική της. Καὶ τὰ δικά της πάθη ἦταν τὸ ἴδιο βίαια ὅπως αὐτῶν τῶν λιονταριῶν, ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλο νόμο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παρορμήσεις τῶν ἐνστίκτων τους.

'Αλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ βασίλισσα δὲ ζητοῦσε μιὰ ἁπλῆ διασκέδασι στὴν πλῆξι της. 'Εκεῖνο ποὺ ἤθελε ἦταν νὰ διώξη τὸ φόβο ἀπὸ τὴν ψυχή της. Ἤθελε νὰ πείση τὸν ἑαυτό της, ὅτι ἦταν ἀκόμη δυνατὴ κι' ὅτι μποροῦσε ν' ἀψηφήση ὅλους τοὺς κινδύνους. Ὄχι, δὲ θάβαζε τὸ κεφάλι κάτω. Ἂν ὁ βασιλιᾶς τὴν ὑποπτευόταν, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Ἡ νίκη θὰ ἦταν, στὸ τέλος, μὲ τὸ μέρος της.

Ἡ βασίλισσα κι' οἱ δυὸ πριγκήπισσες μπῆκαν σ' ἕνα κλειστὸ ἁμάξι, ποὺ τὶς μετέφερε στὴν ὁδὸ Φρομαντέλ.

Ὁ Στραγκίλντο κι' οἱ βοηθοί του, ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ θηριοτροφεῖο ἔτρεξαν ἀμέσως γιὰ νὰ τὸ ὑποδεχτοῦν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι, ποὺ φρουροῦσαν στὸν πύργο τοῦ Νὲλ κάθε φορά, ποὺ πήγαινε ἐκεῖ ἡ βασίλισσα. Τῆς ἦταν τυφλὰ ἀφοσιωμένοι, γιατὶ τοὺς πλήρωνε μὲ τρόπο ἡγεμονικό. Ἴσως μάλιστα κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶχαν γνωρίσει ὄχι μόνο τὴν εὔνοια τῆς βασίλισσας, ἀλλὰ καὶ τῆς γυναίκας, σὲ στιγμὲς ἐρωτικῆς τρέλλας κι' ἀχαλίνωτου παροξυσμοῦ...

'Αλλά, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες τους. Ἔβγαλε ἕνα δερμάτινο σακκουλάκι ἀπὸ τὴ ζώνη της καὶ σκόρπισε τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτό.

— Εἶναι δικά σας, ἀνδρεῖοι μου, τοὺς φώναξε. Πηγαίνετε νὰ διασκεδάσετε... Δὲ θὰ σᾶς χρειαστῶ σήμερα.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ θύελλα πλανιόταν πάνω ἀπὸ τὸ Παρίσι. 'Ολόμαυρα σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ κι' ὁ θόρυβος τοῦ κεραυνοῦ ἀκουγόταν πέρα στὸ βάθος... Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἠλεκτρισμό. Τὰ θηρία ἀναδεύονταν ἀνήσυχα μέσα στὰ κλουβιά τους.

Τὸ θηριοτροφεῖο τῆς ὁδοῦ Φρομαντὲλ εἶχε τρεῖς αὐλές. Ἡ πρώτη βρισκόταν ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν βρισκόταν δεύτερη, ποὺ προστατευόταν ἀπὸ ψηλὰ κάγκελλα. Ἡ τρίτη χωριζόταν σὲ κλουβιά. Σὲ καθένα ἀπ' αὐτὰ βρισκόταν ἀπὸ ἕνα λιοντάρι. Πάνω ἀπὸ τὰ κλουβιὰ ἁπλωνόταν ἕνα ὑπόστεγο, ποὺ τὰ σκέπαζε ὡς τὴ μέση περίπου. Τὸ ὑπόλοιπο μέρος τους ἔμενε ἀκάλυπτο. Ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν βροχερός, τὰ λιοντάρια χώνονταν στὸ πίσω μέρος τοῦ κλουβιοῦ.

Ἡ βασίλισσα προχώρησε ὡς τὰ κάγκελλα τῆς δεύτερης αὐλῆς καὶ στήριξε πάνω σ' αὐτὰ τὸ μέτωπό της, σὰ νάθελε νὰ δροσιστῆ. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε γρήγορα καὶ μιὰ θανάσιμη κιτρινάδα ἁπλωνόταν στὸ πρόσωπό της.

Ἡ Μπιάνκα πῆγε κοντά της.

— 'Αδελφή μου, ποιὰ κρυφὴ σκέψι σὲ βασανίζει; τὴ ρώτησε.

Τὰ μάτια τῆς βασίλισσας ἄστραψαν ἀμέσως ἀπὸ θυμό.

— Δὲ θέλω νὰ μὲ ἐνοχλήση κανείς! φώναξε. Δὲ βλέπετε, λοιπόν, ὅτι εἶμαι στενοχωρημένη;... Ἔκαμα ἄσχημα νὰ σᾶς πάρω μαζί μου... Προτιμάω νὰ μείνω μόνη μου. Πάρτε τὸ ἁμάξι καὶ ξαναγυρίστε στὸ Λοῦβρο... Σᾶς εἶπα, ὅτι θέλω νὰ μείνω μόνη μου. Φύγετε!

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἀλληλοκυττάχτηκαν τρομαγμένες. Τὸ ὕφος τῆς βασίλισσας ἦταν τέτοιο, ποὺ δὲν τόλμησαν νὰ ἐναντιωθοῦν.

— Ὁ Στραγκίλντο θὰ μοῦ βρῆ ἕνα μέσο γιὰ νὰ γυρίσω, τοὺς φώναξε. Φύγετε!

Οἱ δυὸ πριγκήπισσες ἔσκυψαν τὸ κεφάλι καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ θηριοτροφεῖο.

Ἡ βασίλισσα γύρισε κατόπιν στὸ Στραγκίλντο.

— Ἄνοιξε τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε.

Ὁ Στραγκίλντο σήκωσε ἕνα σιδερένιο δικράνι, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του καὶ τράβηξε μ' αὐτὸ τὸ μοχλὸ τῆς πόρτας τῆς δεύτερης αὐλῆς. Τὰ θηρία, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, τινάχτηκαν ὄρθια καὶ μερικὰ ἄφησαν ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητό.

Ἡ βασίλισσα πέρασε στὴ δεύτερη αὐλή. Πίσω ἀπ' αὐτὴν βρίσκονταν τὰ κλουβιὰ τῶν θηρίων.

— Κυρία, σᾶς ἐξορκίζω, μὴν πηγαίνετε τόσο κοντὰ στὰ κάγκελλα, εἶπε ὁ Στραγκίλντο. Τὰ θηρία εἶναι πολὺ ἐρεθισμένα μ' αὐτὸ τὸν καιρό...

Ἡ βασίλισσα τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα της.

— Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ Κύκλωπα, πρόσταξε.

Ὁ Κύκλωπας ἦταν ἕνα τεράστιο λιοντάρι, ποὺ κάποιος ἔμπορος τὸ εἶχε χαρίσει ἄλλοτε στὸ βασιλιᾶ Φίλιππο τὸν 'Ωραῖο. 'Αλλά, κατὰ τὴ μεταφορά του στὸ θηριοτροφεῖο τῆς ὁδοῦ Φρομαντέλ, τὸ λιοντάρι κατάφερε νὰ βγάλη δυὸ ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ κλουβιοῦ του. 'Εκεῖνοι ποὺ τὸ συνώδευαν ἀναγκάστηκαν τότε νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ δικράνια τους καὶ στὴν πάλη μαζί του τὸ τύφλωσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος, ποὺ τὸ εἶχαν ἀποκαλέσει Κύκλωπα.

Ὁ Στραγκίλντο, ἀκούγοντας τὴ διαταγὴ τῆς βασίλισσας, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, πέταξε τὸ σιδερένιο δικράνι του καὶ σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος.

— Φοβᾶσαι; τοῦ εἶπε περιφρονητικὰ ἡ βασίλισσα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Στραγκίλντο.

Ὁ Στραγκίλντο εἶχε μαύρη ψυχή. 'Αλλ' ἦταν ἐπιδέξιος θηριοδαμαστὴς καὶ δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος, ὅταν βρισκόταν μπροστὰ στὰ θηρία. Αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε, ὅμως, ἡ βασίλισσα ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὸ κάμη.

— Φύγε! τοῦ φώναξε ἡ Μαργαρίτα, ποὺ ἔσκυψε ταὐτόχρονα καὶ πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ σιδερένιο δικράνι.

Ἡ νυχτερινὴ νοσοκόμα καὶ οἱ... ὑπνοβάτες.

— Κυρία, σᾶς ἐξορκίζω, μὴν προχωρήσετε! παρακάλεσε ὁ Στραγκίλντο.

— Φύγε! ξαναεῖπε ἡ βασίλισσα.

— 'Αφῆστε με, τοὐλάχιστον, νὰ μείνω μαζί σας...

Ἡ Μαργαρίτα χτύπησε τὸ πόδι της κάτω.

— Ἂν ξαναφανῆς πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ἐδῶ, θὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, τοῦ φώναξε. Φύγε!

Ὁ Στραγκίλντο ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούση. 'Αλλὰ δὲν ἀπομακρύνθηκε. Στὸ βάθος τῆς πρώτης αὐλῆς βρισκόταν ἕνα μικρὸ διώροφο σπίτι, ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ κατοικία. 'Ανέβηκε, λοιπόν, γρήγορα τὴ σκάλα καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρο. 'Απὸ κεῖ ἔβλεπε καὶ τὶς τρεῖς αὐλές.

Ἡ βασίλισσα εἶχε σηκώσει τώρα τὸ σιδερένιο δικράνι κι' εἶχε ἀκουμπήσει τὰ δόντια του πάνω στὸ μοχλό, ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ τοῦ Κύκλωπα.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σηκουάνα. Ὁ Κύκλωπας ἄφησε ἕνα τρομερὸ βρυχηθμό.

Ἡ βασίλισσα τινάχτηκε ἀμέσως πρὸς τὰ πίσω.

— Φοβήθηκε! εἶπε ὁ Στραγκίλντο ἀπὸ τὸ παράθυρό του.

Κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Ἡ νευρικὴ ὑπερδιέγερσι, ὅπου βρισκόταν, τῆς εἶχε περάσει τώρα... Ἄφησε τὸ δικράνι νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια της, κι' ἀποτραβήχτηκε ἀργά.

— Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ ποὺ πῆγα νὰ κάμω! ψιθύρισε. Λίγο ἀκόμη καὶ θ' ἄνοιγα τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ τοῦ Κύκλωπα.. Νομίζω πὼς ἔχω γίνει πολὺ ἀπερίσκεπτη τὸν τελευταῖο καιρό.

Ἦταν ἕτοιμη νὰ βγῆ. 'Αλλά, ξαφνικά, μιὰ βολίδα ἔπεσε μέσα στὴ δεύτερη αὐλή... Αὐτὴ ἡ βολίδα ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἀνασηκώθηκε ἀμέσως καὶ φώναξε στὴ βασίλισσα:

— Μαργαρίτα, θὰ πεθάνης.

Ἔτρεξε ταὐτόχρονα καὶ τράβηξε ἀπὸ μέσα τὸ σύρτη τῆς δεύτερης αὐλῆς.

Ἡ βασίλισσα προσπάθησε νὰ φύγη. 'Αλλὰ τὰ πόδια της ἔμειναν καρφωμένα στὸ χῶμα... Στὸν ἄνθρωπο, ποὺ βρισκόταν μπροστά της εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Γκωτιὲ ντ' 'Ωλναί.

Ὁ Γκωτιὲ προχωροῦσε τώρα πρὸς τὸ κλουβὶ τοῦ Κύκλωπα. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τράβηξε τὸ σύρτη κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Τὸ λιοντάρι τινάχτηκε ἀμέσως ἔξω, ἔκαμε δυὸ ἢ τρία πηδήματα καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴ Μαργαρίτα.

Ἡ καταδίκη

Στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Φρομαντὲλ βρίσκονταν ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Μπουριντάν, ὁ Φίλιππος κι' ὁ Γκωτιὲ ντ' 'Ωλναί, ὁ Ρικὲ 'Ωντρυῶ, ὁ Γκυγιὼμ Μπουρρὰσκ κι' ὁ Λανσελὸ Μπιγκόρν.

Οἱ ἕξη ἄνθρωποι, στριμωγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρο, παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις τῆς βασίλισσας.

— Εἶναι μόνη της! ψιθύρισε ὁ Φίλιππος μὲ τρομαγμένη φωνή.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Γκωτιέ. Εἶναι μόνη της καὶ ποτὲ δὲ θὰ βροῦμε πιὸ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ γλυτώσωμε ἀπ' αὐτήν.

Ὁ Φίλιππος ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Εἶχε γίνει κατακίτρινος.

— Ζητάω τὴ χάρι της, εἶπε.

— Μπουριντάν, πιστεύεις, ὅτι ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα πρέπει νὰ πεθάνη; ρώτησε ὁ Γκωτιέ.

— Τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Μπουριντὰν μὲ σταθερὴ φωνή.

— Καὶ σεῖς, Ρικέ, Γκυγιώμ, Λανσελό;

— Τὸ πιστεύω μ' ὅλη μου τὴν ψυχή, ἀπάντησε ὁ Ρικὲ 'Ωντρυῶ.

— Θὰ τὴν μαχαίρωνα χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἂν τὴν εὕρισκα μπροστά μου, γιατὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἀληθινὸς δαίμονας, εἶπε ὁ Γκυγιὼμ Μπουρράσκ.

— Κι' ἐγὼ πιστεύω πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ μᾶς σκοτώση ὅλους, ἂν δὲν προφτάσωμε νὰ τὴ σκοτώσωμε ἐμεῖς, πρόσθεσε ὁ Λανσελὸ Μπιγκόρν.

Ὁ Φίλιππος σωριάστηκε σ' ἕνα σκαμνὶ κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς οἱ φίλοι του εἶχαν ἀπαγγείλει τὴ δική του θανατικὴ καταδίκη.

— Ἡ βασίλισσα καταδικάστηκε, εἶπε ἀργὰ ὁ Γκωτιέ. Δὲ μένει παρὰ νὰ τὴν ἐκτελέσωμε... Διεκδικῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου αὐτὴ τὴν τιμή... Λανσελό, φέρε μου τὸ τόξο.

Ὁ Λανσελὸ Μπιγκόρν ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα τόξο μὲ τρία βέλη καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Ὁ Γκωτιὲ πῆγε τότε στὸ παράθυρο, παραμέρισε τὶς κουρτίνες κι' ἄνοιξε λίγο τὸ τζάμι... Ἡ ἄκρη τοῦ βέλους, ποὺ εἶχε στηρίξει πάνω στὸ τόξο, ἔβγαινε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα.

— 'Αδελφέ μου! φώναξε ἀπὸ μακρυὰ ὁ Φίλιππος.

— Πᾶψε! ἀπάντησε ὁ Γκωτιέ. Καταδικάστηκε καὶ θὰ πεθάνη!

Ὁ Μπουριντὰν ἔβγαλε τὸ καπέλλο του.

— Ἂς γίνη δικαιοσύνη! εἶπε.

Ὁ 'Ωντρυῶ, ὁ Μπουρρὰσκ κι' ὁ Μπιγκὸρν τὸν μιμήθηκαν. Κανένας τους δὲν ἔνοιωθε συμπόνοια γιὰ τὴ βασίλισσα. 'Αλλ' ὅλοι εἶχαν τὴ συναίσθησι πὼς ἡ ὥρα αὐτὴ ἦταν ἐπίσημη καὶ σοβαρή.

Ὁ Γκωτιὲ σκόπευε τώρα τὴ βασίλισσα κι' ἦταν ἕτοιμος ν' ἀφίση τὸ βέλος ἀπὸ τὰ χέρια του.

'Αλλά, ξαφνικά, ὁ Φίλιππος ὥρμησε πάνω του, τοῦ ἅρπαξε τὸ βέλος καὶ τὄσπασε πάνω στὸ γόνατό του. Ἔσπασε κατόπιν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὰ δυὸ ἄλλα.

Ὁ Μπουριντάν, ὁ 'Ωντρυῶ, ὁ Μπουρρὰσκ κι' ὁ Μπιγκὸρν εἶχαν παρακολουθήσει ἄφωνοι αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ὁ Γκωτιὲ κύτταζε κατάπληκτος τὸν ἀδελφό του.

— Θέλεις, λοιπόν, νὰ πεθάνωμε ὅλοι; τὸν ρώτησε.

— Σκότωσέ με... σκοτῶστε με, ἂν νομίζετε πὼς ὁ θάνατός μου εἶναι ἀπαραίτητος, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος, κυττάζοντας τὸν ἀδελφό του καὶ τοὺς φίλους του. 'Αλλ' ὅσο ζῶ, κανεὶς δὲ θὰ μπορέση νὰ κάμη κακὸ στὴ Μαργαρίτα.

Ὁ Γκωτιὲ ξαναγύρισε στὸ παράθυρο. Ἡ βασίλισσα προχωροῦσε τώρα πρὸς τὸ κλουβὶ τοῦ Κύκλωπα. Καί, ξαφνικά, μιὰ τρελλὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Πρέπει κάποιος ἀπὸ μᾶς νὰ θυσιαστῆ γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι, φώναξε στοὺς συντρόφους του. Κι' αὐτὸς θὰ εἶμαι ἐγώ... Χαῖρε, ἀδελφέ μου!... Χαῖρε, Μπουριντάν!... Χαίρετε σεῖς ὅλοι, ποὺ εἴσαστε οἱ καλύτεροι φίλοι μου.

Καί, προτοῦ προφτάσουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ πήδησε στὸ κενό.

Τὸ παράθυρο αὐτὸ ἔβλεπε στὴ δεύτερη αὐλή, δηλαδὴ σ' ἐκείνην, ὅπου βρισκόταν ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ Γκωτιὲ ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα κάτω. 'Αλλὰ σηκώθηκε ἀμέσως κι' ὅπως εἴδαμε, ἔτρεξε νὰ τραβήξη τὸν ἐσωτερικὸ σύρτη τῆς δεύτερης αὐλῆς.

Ἦταν τώρα ὁλομόναχος μπροστὰ στὴ βασίλισσα καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἔφερε τὸ χέρι στὴ ζώνη του, ἀπὸ ὅπου κρεμόταν τὸ ἐγχειρίδιό του. 'Αλλὰ βρῆκε τὴ θήκη ἄδεια. Ὁ Φίλιππος, σὰ νὰ εἶχε μαντέψει τὴν ἐξέλιξι, ποὺ θὰ εἶχε αὐτὴ ἡ σκηνή, εἶχε προφτάσει νὰ τοῦ τὸ πάρη.

Ὁ Γκωτιὲ βρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ ἀμηχανία. 'Αλλά, ξαφνικά, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸν Κύκλωπα, ποὺ ἀπὸ τὸ κλουβί του παρακολουθοῦσε τὶς περίεργες κινήσεις, ποὺ γίνονταν γύρω του. Χωρὶς νὰ διστάση, ἔτρεξε τότε στὸ κλουβὶ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα... Τὸ θηρίο πέρασε πλάϊ του χωρὶς νὰ τὸν προσέξη καὶ προχώρησε πρὸς τὴ Μαργαρίτα... Στηρίχτηκε τότε στὰ πισινά του πόδια κι' ἑτοιμάστηκε νὰ χυμήξη...

'Αλλὰ δὲν ἀποτελείωσε τὴν κίνησί του. Μαζεύτηκε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ ὑποχωρῆ μὲ μιὰ ἔκφρασι λύσσας καὶ τρόμου μαζί...

'Εκεῖνο, ποὺ τὸ εἶχε τρομάξει, ἦταν δυὸ σιδερένια δόντια, ποὺ οἱ μύτες τους ἔφταναν μπροστὰ στὸ μοναδικὸ μάτι του.

Ἕνας ἀκόμη ἄνθρωπος εἶχε ἐμφανιστῆ ἀπρόοπτα μέσα στὴν αὐλή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Φίλιππο ντ' 'Ωλναί, εἶχε ἁρπάξει τὸ σιδερένιο δικράνι, ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς βασίλισσας κι' εἶχε φέρει τὰ δόντια του μπροστὰ στὸ μουσοῦδι τοῦ θηρίου.

Ὅπως μάντεψαν οἱ ἀναγνῶστες μας, ὁ Φίλιππος εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἀδελφό του.

Τὸ θηρίο ὑποχωροῦσε ὁλοένα, ὥσπου μπῆκε μέσα στὸ κλουβί του. Ὁ Φίλιππος ἔκλεισε τότε τὴν πόρτα καὶ τράβηξε τὸ σύρτη. Γύρισε ὕστερα στὸν ἀδελφό του.

— Συχώρεσέ με, τοῦ εἶπε. Ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ μένα...

— Φαίνεται, ὅτι δὲν καταδικάσαμε τὴ Μαργαρίτα, ἀλλὰ τοὺς ἑαυτούς μας, ἀπάντησε ὁ Γκωτιέ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— 'Ανεβῆτε! φώναξε ὁ Μπιγκὸρν ἀπὸ τὸ παράθυρο. 'Ανεβῆτε!

Εἶχε κρεμάσει ἕνα σχοινί, ποὺ ἡ ἄκρη του ἔφτανε ὡς τὴν αὐλή. Ὁ Γκωτιὲ πιάστηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ σχοινὶ κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη.

Ὁ Φίλιππος, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του, κατέβασε τὸ κεφάλι. Ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἀνασήκωσε καὶ πάλι τὸ κεφάλι του, ἔψαξε μὲ τὸ βλέμμα του νὰ βρῆ τὴ Μαργαρίτα.

Ἡ βασίλισσα εἶχε σωριαστῆ κάτω κι' εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της.

Ὁ Φίλιππος αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ τρέξη κοντά της καὶ νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του. 'Αλλ' ἡ πρᾶξι αὐτή, ἔπειτα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε προηγηθῆ, τοῦ φάνηκε σὰν προδοσία... Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἀνέβαινε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ σχοινί, ὅπως εἶχε κάμει κι' ὁ ἀδελφός του.

. . . .

Ὁ Στραγκίλντο εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. 'Απὸ τὴ θέσι, ὅπου βρισκόταν, δὲ μποροῦσε νὰ βοηθήση τὴ βασίλισσα. Εἶχε ἀναγνωρίσει, ὅμως, ἐκεῖνον, ποὺ ἤθελε νὰ τὴν παραδώση στὸ λιοντάρι καὶ τὸν ἄλλον, ποὺ τὴν ἔσωσε.

— Φαίνεται πὼς ὅλοι οἱ φίλοι μας εἶναι ἐδῶ, ψιθύρισε. Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν πρέπει νὰ μοῦ ξεφύγουν.

Κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, ἄνοιξε τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα τοῦ θηριοτροφείου καὶ βγῆκε στὸ δρόμο... Γιὰ τὴ βασίλισσα δὲν εἶχε ἀνησυχήσει οὔτε στιγμή. Ἦταν βέβαιος, ἄλλωστε, ὅτι θὰ συνερχόταν μόνη της.

Ἡ πολιορκία

Τὴ στιγμή, ποὺ ὁ Φίλιππος πηδοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο μέσα στὸ δωμάτιο, ἀκούστηκαν χτυπήματα στὴν πόρτα.

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι; εἶπε ὁ Μπιγκόρν.

— Καί, σὲ μιὰ στιγμὴ σὰν αὐτή; πρόσθεσε ὁ Γκυγιὼμ Μπουρράσκ.

Τὰ χτυπήματα συνεχίζονταν. Μιὰ γυναικεία φωνή, ποὺ ὁ τόνος της φαινόταν φοβισμένος, εἶπε ταὐτόχρονα:

— Ἀνοῖχτε, ἀφέντη Μπουριντάν, ἀνοῖχτε. Εἶμαι ἐγὼ ἡ Ζιλμπέρτη... 'Ανοῖχτε... Σεῖς μόνο μπορεῖτε νὰ σώσετε τὴ Μυρτίλλη...

Ὁ Μπουριντὰν ἔτρεξε ἀμέσως στὴν πόρτα, τράβηξε τοὺς σύρτες κι' ἄνοιξε.

— Ἐσύ, Ζιλμπέρτη; εἶπε.

Καὶ τὴν τράβηξε μέσα.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀφέντη Μπουριντάν, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Μ' ἔχουν καὶ μένα φυλακισμένη, ὅπως καὶ τὴ Μυρτίλλη, ἀλλὰ κατάφερα νὰ φύγω γιὰ λίγο κι' ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ... Ἡ σκέψι πὼς ἔπρεπε νὰ σώσω

— Μ' αὐτὸν τὸ μοντέρνο πίνακα, θὰ καταπλήξω!...

τὴν κυρία μου μ' ἔκαμε ν' ἀψηφήσω ὅλους τοὺς κινδύνους...

— Ποῦ εἶναι ἡ Μυρτίλλη; ρώτησε ὁ Μπουριντάν.

— Στὸ μέγαρο τοῦ Καρόλου τοῦ Βαλουά, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε μὲ προσοχή. Γιατί, διαφορετικά, ἀντὶ νὰ κάμετε καλὸ σ' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη νέα, μπορεῖ νὰ τὴν καταστρέψετε.

— Στὸ μέγαρο τοῦ Καρόλου τοῦ Βαλουά, μουρμούρισε ὁ Λανσελὸ Μπιγκόρν, ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Στὸ σπίτι τοῦ πατέρα τοῦ Μπουριντάν! Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω πὼς θὰ γινόταν μιὰ μέρα!

Ὁ Μπουριντὰν ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρά. Τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα τώρα, τὴ βασίλισσα Μαργαρίτα, τοὺς δύο ἀδελφοὺς Ὠλναί, τοὺς κινδύνους, ποὺ εἶχε περάσει, τὰ πάντα.

Ἡ Ζιλμπέρτη ἄρχισε νὰ τοῦ ἀφηγῆται τὴν ἱστορία, ποὺ εἶχε σχεδιάσει μέσα στὸ μυαλό της. Ὅλα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ἦταν σωστά, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα σημεῖο. Μοναδικὸς ἔνοχος, σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τῆς Ζιλμπέρτης, ἦταν ὁ Σιμὸν Μαλέγκρ. Αὐτὸς τὰ εἶχε κάμει ὅλα.

— Ὁ Σιμὸν Μαλέγκρ ἐπιτηρεῖ καὶ τώρα τὴ δυστυχισμένη μνηστή σας, εἶπε ἡ Ζιλμπέρτη, τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί της. Δὲν ἦρθα, ὅμως, μόνο γιὰ νὰ σᾶς πῶ ποῦ βρίσκεται ἡ μνηστή σας, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σᾶς ὑποδείξω μὲ ποιὸ τρόπο μπορεῖτε νὰ τὴ σώσετε. Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, πρέπει νὰ βρισκόσαστε μπροστὰ στὴ μικρὴ πόρτα, ποὺ βλέπει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Κάποιος θὰ σᾶς ἀνοίξη αὐτὴ τὴν πόρτα καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήση κοντὰ στὴ Μυρτίλλη.

— Καὶ ποιὸς θὰ μοῦ ἀνοίξη; ρώτησε ὁ Μπουριντάν. Σύ, καλή μου Ζιλμπέρτη;... Ὤ, ὅταν ἔρθη ἡ κατάλληλη στιγμή, θὰ σ' ἀνταμείψω σὰ βασιλιᾶς.

— Δὲ θέλω καμμιὰ ἀνταμοιβή, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρετε ποιὸς θὰ σᾶς ἀνοίξη... Πρέπει, ὅμως, νἄρθῆτε ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ σᾶς εἶπα.

— Τὰ μεσάνυχτα, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα. Ὅλα θὰ εἶναι ἕτοιμα αὐτὴ τὴν ὥρα... Ἀκοῦστε τώρα. Τὰ μεσάνυχτα θὰ βρίσκεται κάποιος πίσω ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα κι' αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ σᾶς ἀνοίξη μόλις χτυπήσετε τρεῖς φορές. Ἄν, ὅμως, δὲ θελήση νὰ σᾶς ὑπακούση, βάλτε του τὴν αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου σας στὸ λαιμὸ καὶ τότε θὰ κάμη ὅ,τι τοῦ πῆτε... Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγω, γιατί, ἂν ἀργήσω περισσότερο, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βαλουὰ μπορεῖ ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀπουσία μου. Καὶ τότε ὅλα μας τὰ σχέδια θὰ ναυαγήσουν.

Ἡ Ζιλμπέρτη, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε τρέχοντας.

— Ὁ Μπουριντὰν εἶναι τυχερός, εἶπε ὁ Γκυγιὼμ Μπουρράσκ. Ἀγαπάει καὶ τὸν ἀγαπάνε

— Καὶ βέβαια εἶναι τυχερός, πρόσθεσε ὁ Ρικὲ Ὠντρυώ. Ἐλπίζω ὅμως, πὼς δὲ θὰ μᾶς ξεχάση, ὅταν αὔριο θὰ εἶναι εὐτυχισμένος, ὅπως τὸ εὔχομαι καὶ τὸ ἐλπίζω.

— Τὴν εὐτυχία μου τὴ χρωστάω σὲ σᾶς, ἀγαπητοί μου φίλοι! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Μπουριντάν. Πῶς μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω;

— Καὶ ποιὸς μᾶς λέει πὼς δὲν πρόκειται γιὰ ἐνέδρα; ρώτησε ὁ Γκωτιέ, μὲ συλλογισμένο ὕφος.

— Φοβᾶμαι, ἀδελφέ μου, πὼς ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ Φίλιππος. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ θέλει πιθανὸν νὰ σὲ παρασύρη σὲ παγίδα, πρόσθεσε μιλῶντας στὸ Μπουριντάν. Ἀλλὰ κι' ἕνα στὰ ἑκατὸ ἂν λέη ἀλήθεια, θἄρθοῦμε ὅλοι μαζί σου.

— Δὲ μένει τότε παρὰ νὰ καταστρώσωμε τὸ σχέδιό μας, πρόσθεσε ὁ Ρικὲ ντ' Ὠντρυώ.

— Ἐχθροί! φώναξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Λανσελὸ Μπιγκὸρν ἀπὸ τὸ διάδρομο, ὅπου στεκόταν σὰ φρουρός.

Οἱ πέντε σύντροφοι ἔτρεξαν κοντά του.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Ἀκούω βήματα καὶ φωνές, ἀπάντησε ὁ Μπιγκόρν.

Ὁ Γκωτιὲ ἔτρεξε στὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε στὸ θηριοτροφεῖο. Ἡ Μαργαρίτα δὲ βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ.

— Κρῖμα! εἶπε ὁ μικρότερος ντ' Ὠλναί, ξαναγυρίζοντας κοντὰ στοὺς συντρόφους του. Ἡ Μαργαρίτα, ποὺ τὴν ἀφίσαμε ζωντανή, μᾶς στέλνει τοὺς ἀνθρώπους της. Θὰ μᾶς κλείσουν τώρα ὅλους ἐδῶ μέσα σὰν ἀρκοῦδες. Ἂν δὲν ἔχωμε τὴν καλὴ τύχη νὰ σκοτωθοῦμε, θὰ πεθάνωμε ὅλοι πάνω στὴν ἀγχόνη. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Γιατὶ ὁ ἀδελφός μου ἀγαπάει μιὰ ἐστεμμένη ἑταῖρα!

— Γκωτιέ! φώναξε ὁ Φίλιππος. Ἂν βγοῦμε ἀπὸ δῶ ζωντανοί, θὰ μοῦ δώσης λόγο γιὰ τὶς βρισιές, ποὺ εἶπες ἐναντίον τῆς βασίλισσας.

— Νά, αὐτὸ ποὺ φοβόμουνα περισσότερο ἀπὸ ὅλα! εἶπε ὁ Μπουριντάν. Μαργαρίτα, ἀπ' ὅλα τὰ ἀναρίθμητα ἐγκλήματά σου, αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ φρικαλέο!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν πολλὲς φωνὲς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα:

— Ἀνοῖχτε!

Μόλις κόπασε ὁ θόρυβος, μιὰ φωνὴ πιὸ ἐπιτακτικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες ξαναεῖπε:

— Στ' ὄνομα τοῦ βασιλιᾶ, ἀνοῖχτε!

Ὁ Ὠντρυὼ κι' ὁ Μπουρρὰσκ ἀλληλοκυττάχτηκαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

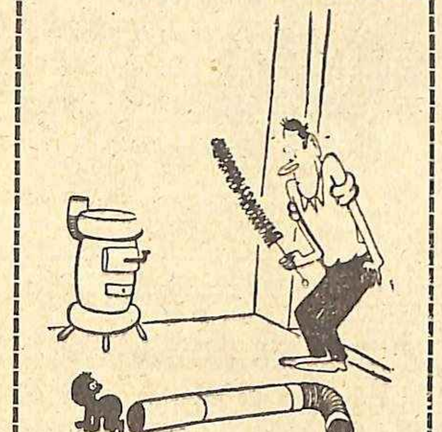

— Μπαμπᾶ, τὸ καθάρισα μόνος μου τὸ τοῦμπο τῆς σόμπας!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκυκλοφόρησε εἰς τόμον ἐκ πεντακοσίων περίπου σελίδων μὲ δεκαπέντε εἰκόνες καὶ αὐτόγραφα ὁ «Παλαμᾶς» τοῦ Ἀγγέλου Δόξα, ἕνα μοναδικὸ στὸ εἶδος του βιβλίο ποὺ προσφέρει στὸν ἀναγνώστη α) μία βιογραφία τοῦ ποιητῆ ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια μέχρι τὰ στερνά του μὲ πλῆθος ἄγνωστες λεπτομέρειες, β) μιὰ ψυχολογικὴ ἀνάλυσι ὅλου τοῦ ἔργου τοῦ Παλαμᾶ, γ) μιὰ ξεχωριστὴ μελέτη γιὰ τὴ γνωστὴ καὶ ἄγνωστη ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ.

Ματιές σέ ὅλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ὁ ὑπερστρατιώτης τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος

Τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ ἐξέθεσε στὴν Οὐάσιγκτων ἕνα μαννεκέν, ποὺ παριστᾶ τὸ στρατιώτη ἢ καλύτερα τὸν ὑπερ-

στρατιώτη τῆς αὔριον. Ὁ στρατιώτης αὐτὸς μετακινεῖται πάνω σ' ἕναν ἱπτάμενο δίσκο. Ἀπὸ τὴ ζώνη του κρέμονται κάμποσοι μικροὶ πύραυλοι, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν ν' ἀνεβαίνη σ' ἕνα ἀπόκρημνο βουνό, ἢ νὰ κατεβαίνη ἀπὸ μιὰ ἀπότομη πλαγιά. Ἡ κάσκα, ποὺ φορεῖ στὸ κεφάλι κλείνει ἕνα μικροσκοπικὸ ραδιοφωνικὸ σταθμό, ποὺ εἶναι ταὐτόχρονα πομπὸς καὶ δέκτης. Οἱ διόπτρες του εἶναι μὲ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ βλέπη τὴ νύχτα. Διαθέτει, ἐξ ἄλλου, ἕνα «μετασκόπιο», ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διακρίνη ἂν ὁ ἐχθρὸς τὸν παρατηρῆ μὲ παρόμοιες διόπτρες.

Μιὰ μάσκα, γάντια καὶ μπότες ἀπὸ εἰδικὲς μονωτικὲς οὐσίες τὸν προστατεύουν ἀπὸ τὸ κῦμα τῆς θερμότητος, σὲ περίπτωσι ἀτομικῆς ἐκρήξεως. Φορεῖ ἕνα θώρακα ἀπὸ νάϋλον, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 διαδοχικὰ στρώματα καὶ ποὺ κρατάει μακρυὰ τὶς σφαῖρες καὶ τὰ θραύσματα τῶν ὀβίδων. Ἔχει ἀκόμη μαζί του μιὰ ποσότητα ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ φτιάξη ταχύτατα ἕνα ὑπόγειο καταφύγιο.

Ἀλλά, παρὰ τὸ ὅτι εἶναι ἄτρωτος, δὲ μπορεῖ νὰ προξενήση μεγάλη φθορὰ στοὺς ἐχθρούς. Γιὰ τὴ στιγμή, ὁ ὁπλισμός του ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο τουφέκι Μ. 14. Προβλέπεται, ὅμως, ὅτι, πολὺ γρήγορα, θὰ μπορέση ν' ἀντικαταστήση αὐτὸ τὸ τουφέκι μ' ἕνα ὅπλο, ποὺ θὰ βάλλη θανατηφόρους ἀκτινοβολίες. Ἀλλά, δεδομένου, ὅτι καὶ οἱ ἐχθροὶ θὰ διαθέτουν παρόμοια ὅπλα, ὅλα τὰ προστατευτικὰ μέσα, ποὺ ἀναφέραμε, θὰ καταστοῦν περιττά.

Ἡ ὀχιὰ ποὺ μέθυσε πίνοντας οὐΐσκυ

Σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο τοῦ Ρίμινι (Ἰταλία) ἕνας νέος, ποὺ ἔπινε ἥρεμα τὸ οὐΐσκυ του, αἰσθάνθηκε, ξαφνικά, πὼς κάτι σερνόταν πάνω στὸ πόδι του. Ἔσκυψε τότε κι' εἶδε μιὰ ὀχιά, ποὺ ἦταν κουλουριασμένη στὸ πόδι τῆς καρέκλας του. Τινάχτηκε τότε ὄρθιος, βάζοντας τὶς φωνές... Ἀλλ' ἡ ὀχιά, χωρὶς νὰ ταραχτῆ, σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἔχωσε τὴ γλῶσσα της μέσα στὸ ποτῆρι μὲ τὸ οὐΐσκυ κι' ἄρχισε νὰ τὸ ρουφάη ἄπληστα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅμως, σωριάστηκε ἀναίσθητη στὸ χῶμα. Ἔτσι, τὰ γκαρσόνια τοῦ κέντρου δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ τὴ σκοτώσουν.

Πυροσβεστικὴ ἀντλία, ποὺ θὰ λειτουργῆ σὰ ρομπὸτ

Ἕνα ἐργοστάσιο τοῦ Σὰν Ντιέγκο (Καλιφορνία) κατεσκεύασε ἕνα τηλεκατευθυνόμενο ἀερόπλοιο, ποὺ εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ἑλικόπτερο καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ πύραυλος καὶ ποὺ προορίζεται γιὰ τὴν κεραυνοβόλο κατάσβεσι τῶν πυρκαϊῶν. Τὸ ἀερόπλοιο αὐτὸ μπορεῖ νὰ δράση σὲ διάστημα μικρότερο τῶν 50 δευτερολέπτων σὲ ἀκτῖνα 10 χιλιομέτρων. Ξεκινάει ὅπως ἕνας συνηθισμένος τηλεκατευθυνόμενος πύραυλος, ἀλλ' ὅταν φτάση πάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς πυρκαϊᾶς, ἁπλώνει δυὸ φτερὰ καὶ μεταβάλλεται σὲ ἑλικόπτερο, ποὺ μπορεῖ νὰ σταθῆ τελείως ἀκίνητο ἢ νὰ διαγράφη βραδύτατα μικρούς κύκλους ἀκτῖνος 5—20 μέτρων. Ἐκσφενδονίζει τότε νερὸ ἢ εἰδικὲς χημικὲς οὐσίες (ἀφρούς), πρὸς τὸ μέρος, ὅπου βρίσκεται ἡ ἑστία τῆς φωτιᾶς. Δὲν ἔχει, φυσικά, πιλότο, ποὺ νὰ τὸ ὁδηγῆ. Ἡ καθοδήγησί του γίνεται μὲ κύματα ἀπὸ τὴ βάσι ἐκσφενδονίσεως. Ὅταν, ὅμως, φτάση πάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς πυρκαϊᾶς, ἀποκτᾶ δική του αὐτονομία. Γιατὶ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ ραντάρ, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βρίσκη μόνο του τὴν ἑστία τῆς φωτιᾶς καὶ μὲ ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο, ποὺ ἐκτιμᾶ ἀκαριαῖα τὴ σημασία τῆς πυρκαϊᾶς καὶ κανονίζει τὴν ποσότητα τοῦ νεροῦ ἢ τῶν χημικῶν οὐσιῶν, ποὺ πρέπει νὰ ἐκσφενδονισθοῦν. Τὸ ἀεροσκάφος αὐτὸ θὰ χρησιμοποιηθῆ κυρίως στὰ ἀεροδρόμια, στὰ χημικὰ ἐργοστάσια, στὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς ἐκρηκτικῶν ὑλῶν καὶ πυρομαχικῶν κλπ., ὅπου, σὲ περίπτωσι πυρκαϊᾶς, ἡ ταχύτης παίζει σημαντικώτατο ρόλο.

Ἡ «ἀναδυομένη Ἀφροδίτη»

Ἡ νῆσος Φάλκον, στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό, ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ 1865, ὅταν πρωτοανακαλύφθηκε, τρεῖς φορὲς ὡς σήμερα. Κάθε φορὰ βγαίνει πιὸ μεγάλη ἀπὸ πρίν. Οἱ ὠκεανογράφοι τὴν ἔχουν ἀποκαλέσει «ἀναδυομένη Ἀφροδίτη».

Ζῶα εὐαίσθητα στὶς ἀκτινοβολίες

Ὡς γνωστόν, ἡ ραδιενέργεια μετριέται μὲ τοὺς μετρητὲς Γκέϊγκερ.

Ἀλλὰ πολὺ καλύτερα ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀντιλαμβάνονται ὡρισμένα ὑπερευαίσθητα ζῶα, ποὺ ἀντιδροῦν ἀμέσως μὲ χαρακτηριστικὸ τρόπο τὸ καθένα. Οἱ σαλίγκαροι π. χ. χώνουν ἀμέσως τὶς κεραῖες τους μέσα στὸ ὄστρακό τους, τὰ μύδια κλείνουν ἀστραπιαῖα τὰ κοχύλια τους, οἱ ἀνεμῶνες τῆς θαλάσσης κουβαριάζονται καὶ μεταβάλλονται σὲ μικρὲς σφαῖρες κλειστὲς ἀπὸ παντοῦ, τὰ μυρμήγκια παρουσιάζουν σημεῖα μεγάλης ταραχῆς κι' ἀρχίζουν νὰ τρέχουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι, ἀντίθετα ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου ἔρχονται οἱ ἀκτινοβολίες κλπ. Σημειωτέον, ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ ἀντιδροῦν σὲ ἀκτινοβολίες πολὺ μικρότερες ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ «συλλαμβάνουν» οἱ μετρητὲς Γκέϊγκερ.

ΚΩΜΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ τῆς ἀρχαιότητος

Η «ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ»

Η ΓΝΑΘΑΙΝΑ ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ φημισμένες ἑταῖρες τῆς ἀρχαιότητος. Φημισμένη ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀσύγκριτη καλλονή της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της, τὴν εὐστροφία τοῦ μυαλοῦ της καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὶς ἐκκεντρικότητές της, ποὺ ξεσήκωσαν πολλὲς φορὲς τὸ ἀρχαῖο ἄστυ στὸ πόδι. Τὰ καλαμπούρια της μάλιστα ἔμειναν ξακουστά. Κάποτε, εἶχε μπλέξει μὲ κάποιον ὑπερβολικὰ φλύαρο, ποὺ ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται πῶς γύρισε ἀπὸ ἕνα του ταξίδι στὸν Ἑλλήσποντο. Κάποια στιγμὴ ἡ ἑταίρα τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ πῶς δὲ σταμάτησες στὴν πρώτη πόλι ποὺ βρῆκες ἀπ' τὸ ἀπέναντι μέρος;

— Σὲ ποιά; ρώτησε ὁ φλύαρος μ' ἀπορία.

— Στὸ Σίγειο!...

Ἄλλοτε πάλι, ποὺ εἶχε καλέσει σὲ γεῦμα μερικοὺς φίλους της, διέταξε τὴν ὑπηρέτριά της νὰ παρασκευάση, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ «βολβοφακήν». Ἐπειδὴ ὅμως ἀντελήφθη ὅτι ἡ ὑπηρέτρια ἔκρυβε κάθε τόσο στὸν κόρφο της μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μικροὺς καὶ νόστιμους βολβούς, τῆς εἶπε:

— Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς ταΐσης... κολποφακῆ!

Στὸ σπίτι τῆς Γνάθαινας συγκεντρωνόταν ὅλη σχεδὸν ἡ «ἀφρόκρεμα» τῶν Ἀθηνῶν, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀκούση τὰ λογοπαίγνιά της καὶ νὰ διασκεδάση μὲ τὶς ἀπαράμιλλες... λόξες της. Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι οἱ ἑταῖρες ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένες. Ἡ συναναστροφή τους μὲ φιλοσόφους καὶ καλλιτέχνες τὶς ἔκανε ἔξυπνες κι' ἑλκυστικές, ἐνῶ ἡ ἀρχαία ἀστὴ ἔμενε κλεισμένη στὸ σπίτι της. Οἱ νέοι κι' οἱ νέες ἀντάμωναν ἐλάχιστες φορὲς τὸ χρόνο, δηλαδὴ μόνο κατὰ τὶς μεγάλες γιορτές. Ὁ γάμος μεταξύ τους γινόταν πάντα μὲ προξενιά. Ἔτσι οἱ ἑταῖρες τραβοῦσαν εὔκολα τοὺς ἄντρες καί, στὴν ἐποχὴ τοῦ Φειδία, κινδύνεψε ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου. Γιατὶ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ τ' ἀγράμματα κορίτσια τοῦ καλοῦ κόσμου.

Ἡ Γνάθαινα, ὅπως ἡ Ἀσπασία τοῦ Περικλῆ, ἦταν ποιήτρια καὶ σοφή. Εἶχε τόσο καλοὺς τρόπους —ὅταν φυσικὰ βρισκόταν στά... καλά της— ὥστε πολλοὶ παντρεμένοι τῆς πήγαιναν τὶς γυναῖκες τους γιὰ νὰ τὶς μάθη φερσίματα μεγάλης κυρίας. Δὲν ἔβαζε ποτὲ κοκκινάδια ἢ κοσμήματα. Προτιμοῦσε νὰ φορῆ ἕνα κολλητὸ σκέτο φόρεμα, ποὺ ἄφινε νὰ φαίνωνται οἱ μοναδικὲς γραμμές της. Κάποτε ὡστόσο σ' ἕνα συμπόσιο, παρουσιάστηκε ντυμένη μὲ ἀνδρικὸ χιτώνιο. Τὴν εἶδαν οἱ φίλοι της, ἀπόρησαν καὶ τὴ ρώτησαν γιατὶ ντύθηκε ἔτσι.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσετε ἐσεῖς;

— Μὰ ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί ἔχεις στὸ μυαλό σου.

— Ἀφοῦ δὲν ξέρετε, τότε γιατί ρωτᾶτε;

— Γιὰ νὰ μᾶς πῆς ἐσὺ τὸ λόγο ποὺ ἔβαλες αὐτὰ τὰ ροῦχα.

— Τάχα δὲ σᾶς ἐξήγησα ὅτι δὲν ξέρω;

— Ἀφοῦ δὲν ξέρεις ἐσύ, πῶς μποροῦμε νὰ ξέρουμε ἐμεῖς;

— Ἂς μὴν ξάχνουμε, λοιπόν, νὰ βροῦμε τὴ λύσι. Καὶ τὰ πιὸ ἁπλᾶ πράγματα, ἔχουν τὰ σκοτεινά τους σημεῖα.

Ἕνα ἀπόγευμα ἡ Γνάθαινα πῆγε στὸν Κεραμεικὸ —ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ συγκεντρώνονταν ὅλες οἱ ἑταῖρες— κι' ἄρχισε νὰ βγάζη λόγο ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν.

— Μὰ ἐσύ, τῆς εἶπαν, δὲ μπορεῖς νὰ κάνης χωρὶς αὐτούς. Γιατί καταφέρεσαι ἐναντίον τους;

— Λάθος, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Οἱ ἄντρες δὲ μποροῦν νὰ κάνουν χωρὶς ἐμᾶς. Ὅταν θὰ πάψετε νὰ τοὺς δίνετε σημασία, θ' ἀρχίσουν νὰ τρέχουν πίσω σας σὰν σκυλάκια. Καὶ πρώτη ἐγὼ θὰ δώσω τὸ παράδειγμα: Ἀπὸ σήμερα θὰ βουλώσω τ' αὐτιά μου, γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῶ πλέον ἀπ' τὴ γοητεία τους.

— Δηλαδή, ἂν κλείση κανεὶς τ' αὐτιά του, παύει νὰ γοητεύεται;

— Βεβαίως. Οἱ γυναῖκες γοητεύονται ἀπὸ τ' αὐτιὰ κι' οἱ ἄντρες ἀπ' τὰ μάτια.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνουμε.

— Οἱ ἄντρες γοητεύονται ἀπὸ τ' ὡραῖο κορμὶ μιᾶς γυναίκας ἐπειδὴ βλέπουν. Κι' οἱ γυναῖκες ξετρελλαίνονται, ἐπειδὴ ἀκοῦν καὶ πιστεύουν τ' ἀνόητα λόγια τῶν ἀντρῶν. Κλεῖστε λοιπὸν τ' αὐτιά σας, ἀφῆστε νὰ φανῆ τὸ σῶμα σας καὶ θὰ δῆτε τὸ ἀποτέλεσμα.

Γιὰ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα, οἱ γυναῖκες ἀκολούθησαν τὶς συμβουλὲς τῆς Γνάθαινας. Καὶ τὸ «κόλπο» ἔπιασε μὲ τὸ παραπάνω. Οἱ ἄντρες ἔγιναν ἀρνάκια μπροστά τους καὶ γιὰ νὰ τὶς καλοπιάσουν, ὄχι μόνο ἄρχισαν νὰ τοὺς κάνουν πανάκριβα δῶρα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπακούουν τυφλὰ στὶς ἀπαιτήσεις τους. Οἱ ἑταῖρες εἶχαν θριαμβεύσει χάρις στὴ Γνάθαινα. Ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ Ἀριστοφάνης ἐμπνεύστηκε λίγο ἀργότερα τὴ «Λυσιστράτη» πού, ὅπως ξέρουμε, ἔχει περίπου ὡς θέμα τὴν ἴδια ὑπόθεσι. Οἱ Ἀθηναῖοι βέβαια τὰ βαλαν μαζί της, ἐπειδὴ ὅλοι τους γνώριζαν ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπεύθυνη γιὰ τήν... ἀπεργία. Ὁ Δίφιλος μάλιστα, ὁ περίφημος κωμωδιοποιός, τῆς μίλησε αὐστηρά:

— Δὲν ἔχεις δικαίωμα, τῆς εἶπε, νὰ ἐπεμβαίνης σὲ ζητήματα ποὺ δὲ σὲ ἀφοροῦν.

Ἡ Γνάθαινα τὸν κύτταξε χαμογελώντας.

— Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ ζητήματα;

— Τὸ νὰ βάζης ἰδέες στὶς γυναῖκες, ποὺ δὲ θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ τὶς σκεφτοῦν μόνες τους.

— Ὥστε κι' ἐσὺ θεωρεῖς κατώτερο εἶδος τὴ γυναῖκα;

— Οἱ γυναῖκες πλάστηκαν μονάχα γιὰ τὸν ἔρωτα.

— Κι' οἱ ἄντρες;

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζουμε μονάχα ἐμεῖς.

— Τότε κρατῆστε τὰ μυστικά σας κι' ἀφῖστε μας ἥσυχες.

Ὁ Δίφιλος ἔφυγε θυμωμένος. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ξαναγύρισε, γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη πιστὸς στὶς... ἀπόψεις του.

— Κάνεις πολὺ καλά, τοῦ εἶπε τότε ἐκείνη. Ἀλλὰ δὲ μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἀπόψεις σου.

Ὁ κωμωδιοποιὸς ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Ἂν θυμώνω, τῆς ψιθύρισε γεμᾶτος πάθος, εἶναι γιατὶ σ' ἀγαπῶ, κι' εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάνω τὶς μεγαλύτερες τρέλλες γιὰ σένα.

— Τότε ἔλ' ἀπόψε στὸ συμπόσιό μου. Θέλω νὰ τὸ μάθουν κι' οἱ καλεσμένοι μου.

Ἀλλ' ὅταν πῆγε ἐκεῖ ὁ Δίφιλος, εἶδε τὴ Γνάθαινα χωμένη σ' ἕνα μεγάλο ἀσημένιο κρατῆρα. Ἦταν γυμνὴ καὶ στὸ κεφάλι της φοροῦσε ἕνα στεφάνι ἀπὸ κληματίδες.

— Φίλοι μου! φώναξε ἐκείνη. Ὁ Δίφιλος λέει πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί μου. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω. Θέλω μιὰ ἀπόδειξι.

— Τί εἴδους ἀπόδειξι ζητᾶς; ρώτησε ὁ κωμωδιοποιός. Ὅπως σοῦ εἶπα καὶ τὸ πρωΐ, εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ σὲ πείσω.

— Δὲ ζητῶ πολλά, ἀποκρίθηκε ἡ Γνάθαινα. Θέλω στὴν καινούργια σου κωμωδία, νὰ παρουσιάσης ἀπὸ σκηνῆς τοὺς ἔρωτές μας!

Ὁ Δίφιλος ἔμεινε μὲ στόμα ἀνοιχτό.

— Μὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἀκόμη, ἀπάντησε. Πῶς λοιπὸν νὰ παρουσιάσω κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέρω;

Ἡ ἑταίρα πήδησε ἀπὸ τὸν κρατῆρα στὴν ἀγκαλιά του.

Τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία ὁ Δίφιλος πῆγε σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα μαζί της. Κι' ἀφοῦ διασκέδασε πιά, κατόπιν γύρισε πάλι στὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου. Ἀλλὰ μόλις μπῆκε μέσα, εἶδε τὴ Γνάθαινα νά... κάθεται ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες καὶ νὰ κουβεντιάζη γιὰ τὴν τέχνη.

— Πότε γύρισες; τὴ ρώτησε ἔκπληκτος. Νόμιζα πὼς εἶχες ἀποκοιμηθῆ.

Ἡ Γνάθαινα τὸν κύτταξε παράξενα.

— Πῶς ἦταν δυνατὸν ν' ἀποκοιμηθῶ καὶ ν' ἀφίσω τοὺς καλεσμένους μου; Πές μου ὡστόσο, ἂν πέρασες ὄμορφα...

— Οἱ στιγμὲς ποὺ ἔζησα σιμά σου ἦταν θεῖες! Ὁ ἔρωτάς σου ἐκφράζει ὅλα τ' ἀνθρώπινα συναισθήματα.

Ἡ ἑταίρα τοῦ ἔδειξε μιὰ φοβερὰ ἄσχημη δούλα.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια σου, ἀπάντησε. Ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρι: Νὰ δεχθῆς στὴν ἀγκαλιά σου αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

— Ὤ, Θεοί! φώναξε ἔντρομος ἐκεῖνος. Ἕνα τέτοιο τέρας;

— Κι' ὅμως τὸ τέρας αὐτὸ τὸ ἔσφιξες στὴν ἀγκαλιά σου! Γιατὶ στὴν ἄλλη αἴθουσα δὲν ἤμουν ἐγώ, ἀλλ' ἐκείνη. Ὅπως βλέπεις, δὲ μ' ἀγαπᾶς. Γιατὶ ἂν μ' ἀγαποῦσες θὰ ἔνοιωθες τὴν ἀλλαγή, ἔστω καὶ στὸ σκοτάδι.

Ἡ ἀποκάλυψι αὐτὴ ἦταν τρομερὸ χτύπημα γιὰ τὸ δυστυχισμένο Δίφιλο, ποὺ κόντεψε νὰ χάση τὰ λογικά του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ Γνάθαινα τὸν ἐρωτεύτηκε κι' αὐτὴ ἀληθινά. Ἔτσι οἱ δυό τους, ἀποτέλεσαν ἕνα ἐξωφρενικὸ ζευγάρι. Γιατὶ κοντά της ὁ κωμωδιοποιὸς ἀπέκτησε τὶς πιὸ ἀπίθανες λόξες. Οἱ Ἀθηναῖοι ὡστόσο τοὺς ἀγαποῦσαν μὲ εἰλικρίνεια καὶ διασκέδαζαν μὲ τὶς ἐκκεντρικότητές τους. Καθὼς περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἡ ἑταίρα ὅμως ἄρχισε νὰ γερνᾶ. Ἡ ὀμορφιά της ὅμως καὶ τὸ πνεῦμα της, παρέμεναν ἀμετάβλητα. Ἦταν ἑξῆντα πέντε ἐτῶν, ὅταν τὴν ἐρωτεύτηκε ὁ Δαμίας, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πλούσια ἀρχοντόπουλα τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Γνάθαινα, γιὰ νὰ παίξη μαζί του, τὸν κάλεσε ἕνα βράδυ σιμά της καὶ τὸν μέθυσε. Ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Γύρνα τώρα στὸ σπίτι σου. Ὁ ἄντρας ποὺ μεθᾶ μπρὸς στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, γίνεται ἀστεῖος.

Ὁ Δαμίας ἔφυγε. Ἀντὶ ὅμως νὰ γυρίση σπίτι του, πῆγε κι' αὐτοκτόνησε. Οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμασαν τότε τὴ Γνάθαινα «ἀνδροφόνο», πρᾶγμα ποὺ στοίχισε πολὺ στὴν ἑταίρα. Κι' ἕνα βράδυ, ἀφοῦ βγῆκε στοὺς δρόμους ξυπόλυτη, ἀχτένιστη καὶ μ' ἕνα δισάκι στοὺς ὤμους σὰν τοὺς ζητιάνους, πῆγε στὸ ἴδιο ἀκριβῶς σημεῖο ποὺ σκοτώθηκε ὁ Δαμίας κι' αὐτοκτόνησε κι' αὐτή. Ἔτσι ἔκλεισε κι' ἡ δική της ἱστορία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

— Δεν εχεις δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνης σὲ ζητήματα ποὺ δὲν σὲ ἀφοροῦν... εἶπε ὁ Δίφιλος στὴ Γνάθαινα.

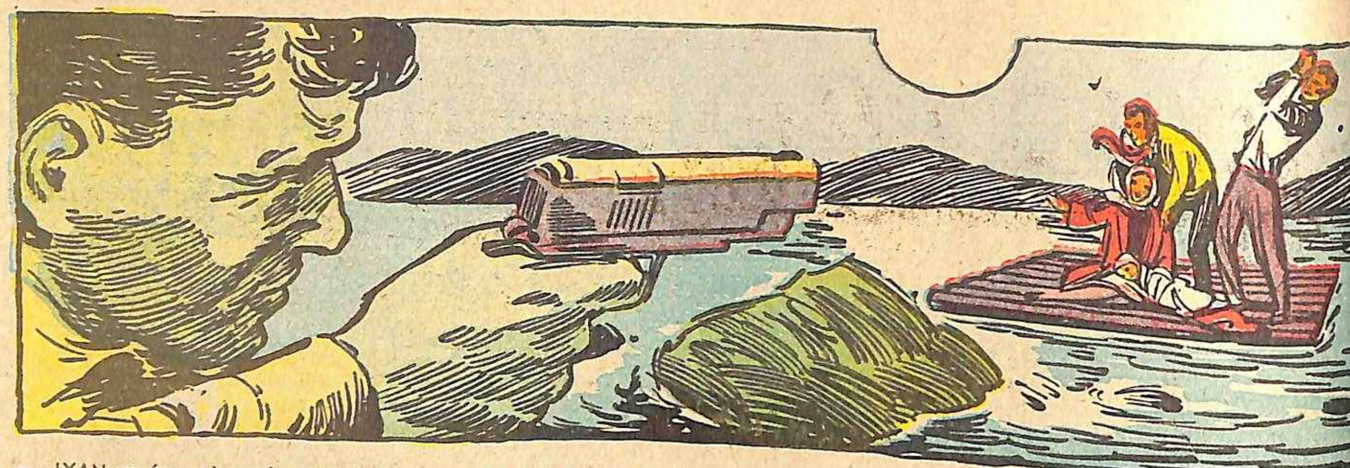

Μὲ τὴν πρώτη σφαῖρα, ὁ Ντεμπρὸζ κλονίστηκε κι' ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω...

9 Τριαντάφυλλα ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΑΝ περάσει τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ Πέπε Νοκάγκουα ἄκουσε ἕνα θόρυβο στὸ ποτάμι. Τράβηξε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τέσσερες ὁπλισμένους ἄντρες τῆς περιπόλου του.

Ὅταν ἔφτασε στὴν ὄχθη, εἶδε πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ! Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διέκρινε μιὰ σχεδία κι' ἀναγνώρισε τοὺς ἐπιβάτες της: τὸ φαρμακοποιὸ Χουὰν Ντεμπρόζ, μὲ τὴ γυναῖκα του, τὰ δυὸ παιδιά του καὶ τὸ μικρότερο ἀδερφό του, τὸν Ἀντόνιο.

Μ' ὅλο, ποὺ ἤξεραν πὼς εἶχαν κλειστῆ τὰ σύνορα, οἱ πέντε αὐτοὶ φυγάδες προσπαθοῦσαν νὰ διαβοῦν τὸ ποτάμι καὶ νὰ περάσουν στὸ ἔδαφος τῆς γειτονικῆς νοτιοαμερικανικῆς δημοκρατίας, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴν κόλασι τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ποὺ σπάραζε τὴ χώρα τους.

Ὁ Νοκάγκουα τοὺς ἤξερε καλά, ἦταν φίλος τους. Μά, ἀφοῦ τὸν εἶχαν βάλει νὰ φυλάη τὰ σύνορα, στὸ μέρος ἐκεῖνο, ὤφειλε νὰ κάνη τὸ καθῆκον του. Τὄλεγε, ἄλλωστε, στοὺς ἄνδρες του: «Πρέπει νὰ τιμωρηθοῦνε μερικοὶ παραδειγματικά, γιὰ νὰ βάλουνε μυαλὸ οἱ ἄλλοι». Ἦταν μιὰ εὐκαιρία τώρα ν' ἀποδείξη τὸ ζῆλο του στὴ δικτατορικὴ κυβέρνησι τῆς χώρας του καὶ νὰ ἐξασφαλίση μιὰ γρήγορη προαγωγή.

Φώναξε, λοιπόν, στοὺς φυγάδες νὰ γυρίσουν πίσω. Βλέποντας πὼς ἡ σχεδία ἐξακολουθοῦσε ν' ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τοὺς σημάδεψε.

— Ὄχι, Πέπε! τοῦ φώναξε ὁ Ἀντόνιο. Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό!... Τὰ παιδιά...

Ἀλλ' ὁ Νοκάγκουα πυροβόλησε. Μὲ τὴν πρώτη σφαῖρα, ὁ Χουὰν Ντεμπρὸζ κλονίσθηκε, ἔφερε τὸ χέρι στὸ κεφάλι του, ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω κι' ἔπεσε στὸ νερό, ποὺ βάφτηκε ἀπ' τὸ αἷμα του.

Ὁ Πέπε ξαναπυροβόλησε, πολλὲς φορές, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ οὐρλιάσματα ἀπελπισίας τῶν θυμάτων του. Κάθε σφαῖρα του εὕρισκε μ' ἀκρίβεια τὸ στόχο της...

Ὅταν ἔφτασε ἀντίκρυ, σπρωγμένη ἀπ' τὸ ρεῦμα, ἡ σχεδία μετάφερε μονάχα τέσσερα πτώματα...

Τὸ πρωΐ, οἱ ἄνδρες τοῦ Πέπε διηγήθηκαν σ' ὅλους μὲ περηφάνεια τὸ κατόρθωμα τοῦ ἐνωμοτάρχη τους. Ὅταν τὄμαθε ἡ γυναῖκα του, δὲν τὸ πίστεψε στὴν ἀρχή. Ἔπειτα βυθίστηκε σὲ μιὰ ἐπίμονη σιωπή. Ζοῦσε σὰν αὐτόματο καὶ κύτταζε κάθε τόσο τὸν ἄντρα της σὰν ἕνα ξένο.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ἐκεῖνος νὰ δικαιολογηθῆ:

— Ἦταν προδότες! τῆς ἔλεγε. Ἡ κυβέρνησι θὰ ἐκτιμήση αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Θὰ δῆς!

Καί, πραγματικά, ἡ ἀνταμοιβή του ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' ὅ,τι περίμενε: Ἔγινε διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὅλης τῆς ἐπαρχίας.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ μονάχα! εἶπε θριαμβευτικὰ στὴ γυναῖκα του.

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες ἀκόμα. Ἕνα Σάββατο ἀπόγεμα, ὁ Πέπε Νοκάγκουα δοκίμασε μιὰ ἔκπληξι: Βρῆκε στὸ σπίτι του, μέσα σ' ἕνα βάζο, ἐννιὰ ὡραῖα κόκκινα τριαντάφυλλα. Δὲν τὰ συνώδευε κανένα μπιλιέτο. Τὰ εἶχε στείλει ὁ γέρο-Μανουὲλ ὁ ἀνθοπώλης.

Ὁ Πέπε παραξενεύτηκε. Κανεὶς δὲν τοῦ εἶχε ξαναστείλει ποτὲ λουλούδια... Κάλεσε τὸ Μανουὲλ καὶ τὸν ρώτησε.

— Δὲν ξέρω ποιὸς ἔστειλε τὰ τριαντάφυλλα, ἀπάντησε ἐκεῖνος, λίγο φοβισμένος. Ἡ παραγγελία μᾶς ἦρθε τηλεγραφικῶς ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη.

— Κάποιο λάθος θἄγινε. Δὲ γνωρίζω κανένα στὴ Νέα Ὑόρκη... εἶπε ὁ Πέπε.

Ὁ γέρο ἀνθοπώλης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Πῶς νὰ γίνη λάθος; Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε νὰ παραδώσουμε τὰ τριαντάφυλλα στὸν Πέπε Νοκάγκουα.

— Παίρνετε συχνὰ τέτοιες παραγγελίες;

— Ἀρκετὰ συχνά. Συνήθως γιὰ γάμους, κηδεῖες ἢ ὀνομαστικὲς γιορτές... Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἐμεῖς οἱ ἀνθοπῶλες ἔχουμε μιὰ διεθνῆ ὀργάνωσι, τὴν «Ἰντερφλόρα». Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ στείλουμε τηλεγραφικὲς παραγγελίες γιὰ λουλούδια σὲ ὁποιαδήποτε χώρα τοῦ κόσμου.

Ὁ Πέπε δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι. Στὸ τέλος, ἔκρινε πὼς τὸ καλύτερο, ποὺ εἶχε νὰ κάνη, ἦταν νὰ ξεχάση τὰ τριαντάφυλλα.

Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν εὔκολο, γιατὶ σὲ μιὰ βδομάδα ἔφτασε δεύτερο μπουκέτο. Αὐτὸ τὸ ἀποτελοῦσαν ἕντεκα ἄσπρες ντάλιες.

Ὁ Πέπε πῆγε στὸ ἀνθοπωλεῖο τοῦ Μανουὲλ καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὸ τηλεγράφημα.

Πραγματικὰ ὁ γέρος τοὔλεγε τὴν ἀλήθεια: Κάποιος ἀνώνυμος, ἀπ' τὴ Βαλτιμόρη τώρα, ἔδινε ὁδηγίες νὰ παραδοθοῦν οἱ ντάλιες στὸν Πέπε Νοκάγκουα.

Γυρίζοντας σπίτι του, ὁ Πέπε ἀναρωτιόταν ἂν ἔπρεπε νὰ τ' ἀναφέρη ὅλ' αὐτὰ στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας. Μὰ ἔκρινε πὼς δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ σκαλίση τὰ πράγματα καὶ νὰ προκαλέση ἴσως ὑποψίες ἐναντίον του...

Τὴν τρίτη βδομάδα, ὁ Μανουὲλ τοὔστειλε ἑπτὰ κρίνους. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Πέπε ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ φώναξε στὸν ἀνθοπώλη:

— Δὲ θὰ μοῦ ξαναστείλης πιὰ λουλούδια, γιὰ κανένα λόγο! Τηλεγράφησε, ὅτι δὲ δέχεσαι ἄλλες παραγγελίες γιὰ μένα.

— Σὲ ποιὸν νὰ τηλεγραφήσω; Κάθε παραγγελία ἐρχόταν ἀπὸ διαφορετικὸ μέρος, κι' ὑπάρχουν στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες 11 χιλιάδες μέλη τῆς «Ἰντερφλόρα»...

Ὁ Πέπε δὲν ἀπάντησε. Στράφηκε κι' ἔφυγε, βλαστημῶντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Τὶς δυὸ ἑπόμενες βδομάδες, δὲν πῆρε ἄλλα λουλούδια στὸ σπίτι του. Τὴν τρίτη, πῆγε νὰ ρωτήση στὸ ἀνθοπωλεῖο, ἀπὸ περιέργεια.

— Λάβαμε ἄλλες δυὸ παραγγελίες, τοῦ εἶπε ὁ Μανουέλ. Τὴ μιὰ γιὰ ἕντεκα τουλίπες καὶ τὴν ἄλλη γιὰ ἑφτὰ ντάλιες. Μοῦ εἴχατε πῆ ὅμως πὼς δὲν τὰ θέλετε...

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω! Τί μυστήριο εἶν' αὐτό;... μουρμούρισε ὁ Πέπε.

Φεύγοντας ἀπ' τὸ ἀνθοπωλεῖο, ἔνοιωθε κάποια ἀνεξήγητη ἀνησυχία... Ὅταν ἔφτασε στὸ γραφεῖο του, βρῆκε νὰ τὸν περιμένουν ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας καὶ δυὸ ἀντιπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως. Κάθονταν ὁλόγυρα, σὰ δικαστές.

— Ἔχετε νὰ δώσετε καμμιὰ ἐξήγησι, Νοκάγκουα; πρόφερε ξερὰ ὁ ἀρχηγός.

— Τί ἐξήγησι;... Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Ἀφῆστε τὶς κωμωδίες! Ξέρετε καλὰ γιὰ τί σᾶς μιλῶ! Γιὰ τὴν κατασκοπεία σας... καὶ τὰ λουλούδια!

— Δὲν ξέρω τίποτα γι' αὐτὰ τὰ λουλούδια! Σᾶς τ' ὁρκίζομαι! φώναξε ὁ Πέπε, κατατρομαγμένος.

— Ἀφῆστε τὶς ψευτιές! Βέβαια, τὰ λουλούδια εἶναι ἕνα φτηνὸ κι' ἔξυπνο μέσο κρυπτογραφικῆς συνεννοήσεως.

— Ὄχι! Τ' ὁρκίζομαι!... φώναξε πάλι ὁ Πέπε, κατακόκκινος ἀπ' τὴν ἀγωνία του.

— Γιὰ τόσο ἀνόητους μᾶς περνᾶτε; Ἂν σᾶς τἄστελνε κάποιος φίλος σας, θὰ τὰ συνώδευε μιὰ κάρτα, ἕνα ὄνομα... Εἶναι φανερὸ πὼς ἀντιπροσωπεύουν ἕνα κρυπτογραφικὸ κώδικα, μὲ τὸν ὁποῖο σᾶς στέλνουν ὁδηγίες οἱ ἐχθροί μας! Τὸ εἶδος τῶν λουλουδιῶν καὶ ὁ ἀριθμός τους ἔχουν τὴ σημασία τους!

Ὁ Πέπε δοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἀκόμα.

Ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς διάταξε δυὸ ἀστυνομικοὺς νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν κρατήσουν ἀκίνητο.

Ἀκολούθησε μιὰ πρόχειρη καὶ σύντομη δίκη του...

Οἱ ἐφημερίδες γράφανε τὴν ἄλλη μέρα τὸ «ἔγκλημά» του καὶ τὴν ἐκτέλεσί του. Διαβάζοντάς τις, ὁ γερο-Μανουὲλ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σκέφθηκε πὼς θἄχε τελειώσει πιὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες ὅμως, πῆρε ἄλλο ἕνα τηλεγράφημα τῆς «Ἰντερφλόρα», σὰν τὰ προηγούμενα:

Αὐτὸ τοῦ ἔδινε ἐντολὴ νὰ πάη στὸν τάφο τοῦ Πέπε Νοκάγκουα δώδεκα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Τὸ συνώδευε — γιὰ πρώτη φορά — κι' ἕνα μήνυμα, ποὺ ἔλεγε: «Εἶναι τὰ τελευταῖα λουλούδια, ποὺ στέλνω». Κι' εἶχε ὑπογραφή: «Χουὰν Ντεμπρόζ».

ΟΣΚΑΡ ΣΙΣΓΚΑΛ

Γιατί τὰ νομίσματα ἔχουν δόντια;

Ἔχετε ἀναρωτηθῆ ποτὲ γιατί ὅλα σχεδὸν τὰ νομίσματα ἔχουν ὀδοντωτὸ γῦρο; Ἡ αἰτία, λοιπόν, εἶναι ἡ ἑξῆς: Στὰ παλιὰ χρόνια, διάφοροι κατεργάρηδες ἔξυναν λίγο τὸ γῦρο τῶν χρυσῶν νομισμάτων καί, μὲ τὸ κόλπο αὐτό, μάζευαν ἀξιόλογες ποσότητες χρυσαφιοῦ. Γιὰ νὰ σταματήση αὐτὴ ἡ κλοπή, ἐπινοήθηκε ὁ ὀδοντωτὸς γῦρος τῶν νομισμάτων, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει τὸ παραμικρὸ ξύσιμο καὶ ἀφαίρεσι μετάλλου.

Χαρὲς καὶ δάκρυα ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΟΛΟΙ στὸ νησὶ εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν τιμιότητα τῆς Θυμιούλας, τῆς ὄμορφης χήρας τοῦ Κωστῆ Λεπενιώτη. Ὁ ἄντρας της εἶχε χαθῆ ἔξω ἀπ' τὰ Γιάννενα, ὅταν ὁ Θοδωράκης Γρίβας πολιορκοῦσε τὴ φημισμένη πόλι, γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρη ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες. Ὁ Κωστῆς, ποὺ ὑπηρετοῦσε τότε τὴ θητεία του στὴν Ἀθήνα, ἀκολούθησε τὸ στρατηγὸ γιὰ νὰ πολεμήση στὸ πλευρό του. Ὁ Γρίβας, ποὺ τὸν θαύμαζε καὶ τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὴν παλληκαριά του, τοὔλεγε συχνά:

— Εἶν' ὅλοι λεβέντες σὰν καὶ σένα στὴ Μύκονο; Χαρὰ στὰ γονικά σου καὶ στὴν κυρά, ποὺ σὲ κατέχει.

Ὁ Κωστῆς κοκκίνιζε σὰν κορίτσι. Δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ ἔπαινοι, γιατί, ὅ,τι ἔκανε, τὸ ἔκανε ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὸν τόπο του κι' ἤθελε νὰ τὸν δῆ μεγάλο κι' εὐτυχισμένο. Ὁ νεαρὸς Μυκονιάτης εἶχε ταξιδέψει πολὺ ὡς τότε. Πῆγε στὸ Τριέστι, στὴ Μαύρη Θάλασσα, στὸ Βατούμ. Ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν παλληκαράκι, εἶχε μπῆ στὸ τρικάταρτο τοῦ καπετὰν Ἀνυφαντῆ κι' ἄρχισε νὰ ὀργώνη τὰ πέλαγα καὶ τοὺς ὠκεανούς. Μάνα καὶ πατέρα δὲν εἶχε. Μὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργὴ ποὺ τοῦ ἔλειψαν ἀπ' τὰ μικρά του τὰ βρῆκε σιμὰ στὴ Θυμιούλα Γαλάνη, τὴν πεντάμορφη ἀρχοντοπούλα τοῦ νησιοῦ του. Τὴν ἀγάπησε καὶ τὴ ζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα της. Κι' αὐτὸς δὲν ἀρνήθηκε νὰ τοῦ τὴ δώση, γιατὶ ἤξερε πὼς ἦταν τίμιο κι' εὐγενικὸ παλληκάρι.

— Ἡ Θυμιούλα εἶναι δική σου, τοῦ εἶπε. Σοῦ τὴ δίνω μ' ὅλη μου τὴν ψυχή. Παντρέψου την, μεῖνε κάμποσο καιρὸ ἐδῶ κι' ὕστερα σῦρε νὰ κάνης τὴ θητεία σου. Κι' ὅταν γυρίσης μὲ τὸ καλό, θὰ κινήσουμε μαζὶ γιὰ τὸν ταρσανᾶ τοῦ Ἀλιβερίου. Γρήγορα θὰ σὲ κάνω καραβοκύρη.

Δάκρυσε ὁ Κωστῆς καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ, πατέρα, ψιθύρισε συγκινημένος. Θὰ κάνω εὐτυχισμένη τὴ θυγατέρα σου.

Τὸ παλληκάρι ἔμεινε ἄλλους τρεῖς μῆνες στὴ Μύκονο. Καὶ σὰν πῆρε ἡ ἄνοιξι, ἀποχαιρέτησε τὴ γυναῖκα του, μπῆκε σ' ἕνα καράβι κι' ἔφυγε γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Ὁ Κωστῆς ντύθηκε μὲ τὸ χακί, ἔκανε τὸ χρέος του καὶ ἐπρόκειτο πιὰ ν' ἀπολυθῆ. Ἔγραψε καὶ στὴ Θυμιούλα πὼς ὁ καιρὸς ποὺ θὰ γύριζε σιμά της ἦταν κοντά. Ξάφνου ὅμως ξέσπασε ἡ μπόρα. Ἡ μικρὴ Ἑλλάδα ξεσηκώθηκε πάλι γιὰ τὰ δίκαιά της. Χωρὶς κανένα δισταγμό, ἀκολούθησε τότε τὸ Θοδωράκη Γρίβα στὴ δύσκολη ἐκστρατεία του. Μὰ ὁ πόλεμος τέλειωσε κι' αὐτὸς δὲν ξαναγύρισε πίσω. Ἡ Θυμιούλα τὸν περίμενε. Οἱ μῆνες περνοῦσαν, οἱ ἄλλοι ἄντρες τοῦ νησιοῦ εἶχαν ἐπιστρέψει στὰ σπίτια τους καὶ μόνο ὁ Κωστῆς δὲ φαινόταν. Ἕνας συγχωριανός του καὶ συμπολεμιστής του, ὁ Γιώργης Λαλάκης, εἶπε πὼς τὸν εἶδε μιὰ μέρα νὰ κάνη «γιουρούσι», ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ βόλια ποὺ ἔπεφταν γύρω του.

— Πολεμούσαμε μαζί, συνέχισε, δίπλα δίπλα. Ξάφνου πετάχτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο κι' ἄρχισε νὰ κυνηγᾶ τοὺς Ἀρβανίτες. Σὰν τελείωσε ἡ μάχη, τοῦ κάκου ἔψαξα νὰ τὸν βρῶ ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς καὶ στοὺς λαβωμένους. Ὁ Κωστῆς εἶχε ἐξαφανιστῆ σὰ ν' ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν κατάπιε.

Ἡ Θυμιούλα βουτήχτηκε στὸ πένθος. Ἡ ὀμορφιά της ἔσβυνε σιγὰ σιγά. Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἀντὶ νὰ παίρνη πάνω της, τόσο καὶ πιὸ πολὺ κλεινόταν στὸν ἑαυτό της. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήση ὁ πατέρας της, τοῦ κάκου τῆς μιλοῦσαν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι. Τίποτε. Ἡ ἄμοιρη χήρα δὲν εἶχε πιὰ καρδιὰ οὔτε νὰ χαμογελάση. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πίστι κι' ἡ ἀφοσίωσί της γιὰ ἕναν ἄνθρωπο χαμένο γιὰ πάντα ἔκανε πολλὰ παλληκάρια νὰ τὴν ἀγαπήσουν μὲ τὰ σωστά τους. Ἐκείνη ὅμως ἀρνιόταν τὰ προξενειὰ ποὺ τῆς ἔστελναν μὲ λίγα λόγια:

— Ἡ ζωή μου ἔκλεισε μὲ τὸ χαμὸ τοῦ Κωστῆ. Τίποτα πιὰ δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα, παρὰ μονάχα ὁ θάνατος κι' ὁ τάφος ποὺ μὲ περιμένει.

Ἕνα ἕνα τὰ παλληκάρια ἀπελπίζονταν. Μονάχα ὁ Πασχάλης Βουδούρης δὲν τὰ ἔβαζε κάτω. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της κι' ἡ ἀγάπη του εἶχε καταντήσει θρῦλος σ' ὁλάκερο τὸ νησί.

Ἦταν ὁ πιὸ πλούσιος, ὁ πιὸ λεβέντης τοῦ νησιοῦ. Κι' ὡστόσο ἡ καρδιά του ἦταν ἄδεια. Λάτρευε τὴ Θυμιούλα ἀληθινὰ καὶ τἄδινε ὅλα γιὰ ἕνα της βλέμμα. Ἔτρωγε τὶς νύχτες του κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της κι' ὅταν ἔπαιρνε νὰ ξημερώση, κινοῦσε ὁλομόναχος γιὰ τὸ σπιτικό του νὰ πέση νὰ κοιμηθῆ καὶ νὰ ξεχάση. Καὶ πάλι, μόλις τὸ σούρουπο ἔπεφτε πάνω ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο, ἔβγαινε στοὺς δρόμους μὲ τὸν πόνο στὴν ψυχή του. Ἡ συντροφιά του τὸν εἶχε χάσει. Κι' ὅποιος ἀπ' τοὺς γνωστούς του τὸν ἔβλεπε ὠχρὸ κι' ἀδύνατο, κουνοῦσε περίλυπα τὸ κεφάλι του.

— Πάει ὁ Πασχάλης! ἔλεγε. Τὸν ἔφαγε ὁ καϋμὸς τῆς χήρας.

Ἕνα βράδυ, ἕνα νησιωτόπουλο, ποὺ γύριζε στὸ σπίτι του ἀπὸ ἕνα θέλημα, εἶδε ξάφνου νὰ προβάλλη πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, ἕνας παράξενος ἄνθρωπος. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ μικρὸς εἶδε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πρόσωπο σκελετωμένο, μακρυὰ μαλλιὰ καὶ γένεια κι' ὅτι φοροῦσε ἕνα σουρτοῦκο ὁλόμαυρο, ποὺ τοῦ σκέπαζε τὸ κορμὶ ὡς τὰ πόδια. Κι' ἀκόμη πὼς εἶχε τὰ χέρια του ἁπλωμένα πρὸς τὸ ἀρχοντικὸ τῆς Θυμιούλας. Τὸ ἀγόρι ἔφυγε τρεχάλα κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι μὲ πυρετό. Καὶ μέσα στὸ παραμιλητό του ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὴν ἴδια λέξι:

— Ὁ βρυκόλακας! Ὁ βρυκόλακας!

Οἱ νησιῶτες ἀναστατώθηκαν. Ἦταν προληπτικοί, ὅπως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μὰ δὲ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν ὁλότελα στὰ λεγόμενα, ποὺ τοὺς εἶπε ὁ μικρός, ὅταν συνῆλθε. Δὲν ἄργησαν ὡστόσο νὰ βεβαιωθοῦν πὼς ἔτσι ἦταν τὰ πράγματα. Κάποια νύχτα, ὁ Γιώργης Λελάκης εἶδε τὸ βρυκόλακα νὰ κόβη βόλτες κάτω ἀπὸ τὰ παραθύρια τῆς Θυμιούλας. Τὸ παλληκάρι στάθηκε ἔντρομο, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κάνη βῆμα. Μόλις κατάφερε νὰ συνέλθη, τὄβαλε στὰ πόδια κι' ἔτρεξε στὴν ταβέρνα τοῦ νησιοῦ.

— Τὸν εἶδα! φώναξε μὲ κομμένη ἀνάσα. Εἶδα τὸ βρυκόλακα ἔξω ἀπὸ τ' ἀρχοντικὸ τοῦ Γαλάνη νὰ τρίζη τὰ δόντια του καὶ νὰ βογγάη. Σίγουρα ἔρχεται γιὰ τὴ Θυμιούλα!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὴν ταβέρνα ὁ Πασχάλης, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ εἶχε νὰ πατήση ἐκεῖ. Ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Γιώργη, μὰ δὲν τρόμαξε. Ἀνησύχησε γιὰ τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὸν ρώτησε:

— Καὶ γιατὶ νἄρχεται ὁ βρυκόλακας γιὰ τὴ Θυμιούλα; Τί σκοπὸ ἔχει;

Ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε παράξενα.

— Ἡ ἀρχοντούλα δὲ λέει τάχα πὼς θέλει νὰ πεθάνη; ἀπάντησε. Τὸ λοιπὸν περιμένει νὰ τὴν ἁρπάξη σὰν τὸ μαῦρο κοράκι!

Ὁ Πασχάλης ἔγινε ἄσπρος σὰν κιμωλία. Ὅπως ὅλοι στὸ νησί, πίστευε βέβαια κι' αὐτὸς στὰ φαντάσματα. Ὡστόσο κατάλαβε πὼς τοῦ δινόταν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ φανῆ ἥρωας στὰ μάτια τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαποῦσε. Ποιός ξέρει! Ἴσως ἡ παλληκαριά του νὰ τὴ συγκινοῦσε καὶ νὰ τὴν ἔκανε ἐπὶ τέλους νὰ πῆ τὸ ναί. Χαμένα λοιπὸν πῆγαν τὰ παρακαλετὰ τῶν φίλων του νὰ μὴ δοκιμάση νὰ τὰ βάλη μ' ἕνα βρυκόλακα.

— Ἂν εἶναι στοιχειὸ δὲ μὲ νοιάζει! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Τὸ πολὺ πολὺ νὰ χάσω τὴ ζωή μου. Γιατί τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωὴ χωρὶς τὴ Θυμιούλα; Ἂν εἶναι ἄνθρωπος, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Δὲ θὰ καλοπεράση!

Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη, ὁ Πασχάλης ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του. Παραμονεύοντας τὸ βρυκόλακα, ἔνοιωθε μιὰ παράξενη χαρὰ στὴν ψυχή του. Ἤξερε πὼς ἡ Θυμιούλα εἶχε ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴν τύχη του καὶ τοῦ εἶχε παραγγείλει πὼς ἦταν τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ κινδυνέψη τὴ ζωή του γιὰ χάρι της. Ἔλα ὅμως ποὺ ὁ βρυκόλακας δὲν ἔλεγε νὰ φανερωθῆ. Πέρασε μιὰ ὁλάκερη ἑβδομάδα. Ὕστερα ἄλλη μιὰ κι' ἄλλη μιά. Μὰ ὁ Πασχάλης εἶχε ὑπομονὴ καὶ τὸν περίμενε. Κι' ἕνα βράδυ ὁ Θεὸς τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ τὸν ἔστειλε! Τὸ παλληκάρι τὸν εἶδε ξαφνικὰ νὰ παρουσιάζεται πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ ἀρχοντικὸ τῆς Θυμιούλας. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε, ὁ Λεπενιώτης κατάλαβε πὼς τὸ φάντασμα ἐκεῖνο ἦταν ἄνθρωπος. Μ' ἕνα πήδημα τότε ὥρμησε πάνω του καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ σουρτοῦκο.

— Σὲ τσάκωσα, φιλαράκο! τοῦ φώναξε. Τώρα θὰ σὲ συγυρίσω!

Ὁ βρυκόλακας ἔπεσε στὰ πόδια του.

— Ἔλεος, ἀρχοντόπουλό μου! ἀκούστηκε ἡ φωνή του. Δὲν εἶμαι βρυκόλακας. Εἶμαι ὁ Φάνης, ὁ γυιὸς τῆς Ζαφειρῆς τῆς χαρτορρίχτρας!

— Καὶ γιατί, μωρέ, τἄκανες ὅλ' αὐτά;

— Γιὰ νὰ βγάλη μερικοὺς παράδες ἡ μάνα μου! Ὁ γέρο-Γαλάνης πήγαινε καὶ τὴ συμβουλευόταν συχνά. Κι' αὐτὴ τοὔλεγε πὼς θὰ σώση τὴ θυγατέρα της ἀπ' τὸ «στοιχειὸ» ποὺ τῆς κόβει τὴν τύχη, τὴ μαραζώνει καὶ δὲ θέλει πιὰ νὰ δῆ ἄλλονε στὰ μάτια.

Ὁ Πασχάλης ἔκανε νὰ τὸν παρατήση. Ἀπὸ τὶς φωνές τους ὅμως πρόβαλαν οἱ νησιῶτες περίεργοι καὶ τρομαγμένοι κι' ἔτρεξαν σιμά τους. Εἶδαν τὸ Φάνη, κατάλαβαν τί συνέβαινε κι' ἔπεσαν πάνω του. Τὸ ἀρχοντόπουλο μπῆκε ἀνάμεσά τους, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξη.

— Ἀφῆστε τον, εἶπε, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Μακάρι ὅλα τὰ φαντάσματα νὰ εἶναι σὰν κι' αὐτόν...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε ἡ Θυμιούλα μὲ τὸν πατέρα της. Ἄκουσαν τὸ περιστατικὸ κι' ὁ γέρο-Γαλάνης χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν εἶπε λέξι. Ἡ ἀρχοντοπούλα ὅμως τὸν ζύγωσε καὶ τὸν χάϊδεψε τρυφερά.

— Εἶχε δίκιο ἡ Ζαφειρῆ, τοῦ εἶπε. Τὸ στοιχειὸ ποὺ μὲ μαράζωνε χάθηκε. Ὁ Πασχάλης μὲ τὴν ἀγάπη του, τὸ σκότωσε γιὰ πάντα...

Γύρισε, τὸν κύτταξε καὶ τοῦ χαμογέλασε. Καὶ τὸ παλληκάρι, χαρούμενο κι' εὐτυχισμένο, εὐλόγησε ἀπὸ μέσα του τὸ «βρυκόλακα», ποὺ τόσο καλὸ τοῦ ἔκανε.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

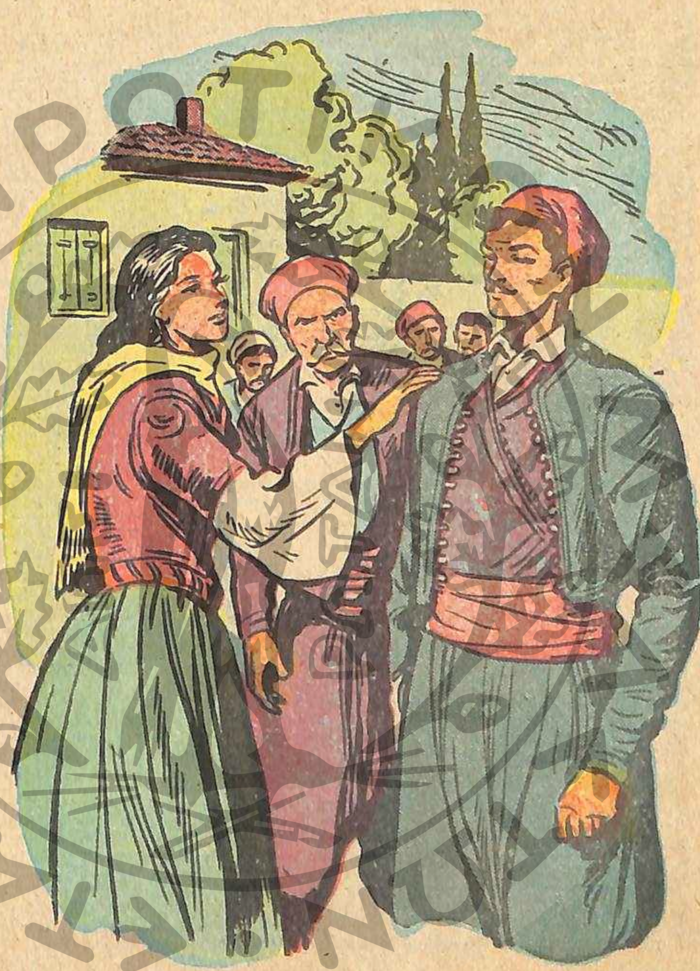

— Τὸ στοιχειὸ ποὺ μὲ μαράζωνε χάθηκε... εἶπε ἡ ἀρχοντοπούλα στὸ γέρο Γαλάνη.

Ἡ Οὔρσουλα Χάϊνριχ, ποὺ εἶχε σταθῆ, ἐπὶ 9 χρόνια, τὸ μῆλο τῆς ἔριδος ἀνάμεσα στοὺς θετοὺς γονεῖς καὶ τὴν πραγματικὴ μητέρα της.

Γιὰ νὰ ξαναβρῆ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ!

Ἡ δραματικὴ περιπέτεια μιᾶς Γερμανίδας μητέρας, ποὺ ἀγωνίσθηκε ἀπὸ τὸ 1950 νὰ ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη τῆς κόρης της

Ἀφοῦ βασανίστηκε ἐννιὰ ὁλόκληρα χρόνια, μιὰ Γερμανίδα μητέρα, ἡ Ἔρικα Χάϊνριχ, κατώρθωσε ἐπιτέλους νὰ ξαναβρῆ, ἐδῶ καὶ μερικὲς βδομάδες, τὴ μοναχοκόρη της, τὴν Οὔρσουλα, ποὺ τὴν πίστευε γιὰ ὁριστικὰ χαμένη.

Ἡ ὀδύσσεια τῆς Ἔρικα Χάϊνριχ ἄρχισε τὸν Μάρτιο τοῦ 1950, ὅταν, σπρωγμένη ἀπὸ τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἀπογνωσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐμπιστευθῆ σὲ δυὸ ξένους τὴν κόρη της, ποὺ ἦταν τότε μόλις 6 χρονῶν. Χήρα ἑνὸς Γερμανοῦ στρατιώτη, ποὺ σκοτώθηκε στὸ ἀνατολικὸ μέτωπο τὸ 1944, διωγμένη ἀπὸ τὴν πατρίδα της, ἕνα χωριὸ τῆς Σιλεσίας, ποὺ εἶχε περιέλθει στοὺς Πολωνούς, πρόσφυγας στὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλι πρόσφυγας, ἔπειτα ἀπὸ χίλιες περιπέτειες, στὴν Δυτική, ὅπου μάταια ἔλπισε πὼς θὰ εὑρίσκε τέλος μιὰ σταθερὴ δουλειά, γιὰ νὰ συντηρήση τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ παιδί της, ἡ Ἔρικα Χάϊνριχ εἶχε πιά, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, χάσει τὸ θάρρος ποὺ δὲν τῆς ἔλειψε σὲ ἕξη χρόνια σκληρῶν ἀγώνων γιὰ τὴν ἐπιβίωσι.

Στὴν ἀπελπισία της, δὲ σκέφτηκε τίποτ' ἄλλο παρὰ πὼς νὰ γλυτώση τουλάχιστον τὴν κόρη της ἀπὸ τὴν κόλασι τῆς καθημερινῆς ἀνέχειας, βρίσκοντας δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ θὰ δεχόντουσαν νὰ τὴν κρατήσουν κοντά τους καὶ νὰ τὴν μεγαλώσουν σὰν παιδί τους. Ποιοί, ὅμως, θὰ ἦταν αὐτοί; Μόνη καὶ ἄγνωστη ἀνάμεσα σὲ ἀγνώστους στὴν Δυτικὴ Γερμανία, ἡ Ἔρικα δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ξεύγαρι, ποὺ τῆς εἶχε παρουσιαστῆ σὰν ἀντρόγυνο, μιὰ φορὰ ποὺ περίμεναν μαζί, στὸ διάστημα τῆς ἀδιάκοπης περιπλανησιάς της, τὴν ἀμαξοστοιχία στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Οὔννα. Θυμόταν πὼς ἡ γυναῖκα, ποὺ τῆς εἶχε συστηθῆ ὡς Σόνια Τρίμπορν, τῆς ἔλεγε πὼς ατενοχωριόντουσαν αὐτὴ κι' ὁ ἄντρας της, ποὺ δὲν εἶχαν ἀξιωθῆ ν' ἀποχτήσουν παιδιά, καὶ πὼς κύτταζε μὲ στοργὴ καὶ συμπάθεια τὴν μικρὴ Οὔρσουλα.

Σ' αὐτοὺς — ἀποφάσισε ἡ Ἔρικα — θὰ ἔγραφε γιὰ νὰ πάρουν κοντά τους, ἂν θέλανε, τὴν κόρη της, ἐνῶ αὐτὴ θὰ συνέχιζε, μὲ λιγώτερη ἀγωνία ἀπὸ ἄλλοτε, τὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ βρῆ μιὰ σίγουρη δουλειά, ὥστε νὰ τὴν ξαναπάρη πίσω ἀργότερα. Οἱ Τρίμπορν ἦταν καλλιτέχνες σὲ κάποιο θίασο καὶ ἐμεναν, ὅπως τὸ εἶχαν πῆ, στὸ Νούς, μιὰ μικρὴ πόλι στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου. Τοὺς ἔγραψε, λοιπόν, ἐκεῖ καὶ σὲ λίγο πῆρε τὴν ἀπάντησι: Τὸ ἀντρόγυνο περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν Οὔρσουλα καὶ ὑποσχόταν πὼς θὰ ἔκανε τὸ κάθε τί γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίση μιὰ ξένοιαστη καὶ ρόδινη ζωή.

Ἡ μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ ἐνθουσιάστηκε, χωρὶς νὰ φανταστῆ τὸν κίνδυνο, ποὺ θὰ διάτρεχε, νὰ μὴν ξαναδῆ ποτὲ πιὰ τὸ παιδί της. Τὸν κίνδυνο αὐτόν, τὸν κατάλαβε λίγους μῆνες ἀργότερα, ὅταν ἡ τύχη, ποὺ τὴν καταδίωκε ὡς τότε, τῆς χαμογέλασε καὶ κατάφερε νὰ βρῆ μιὰ μικροῦ θέσι, μὲ 25 μάρκα — 1750 δραχμὲς — μισθὸ τὸ μῆνα.

Ἀνακουφισμένη, ποὺ οἱ κακὲς μέρες εἶχαν πιά, καθὼς πίστευε, τελειώσει, ἡ Ἔρικα Χάϊνριχ ἔγραψε στοὺς Τρίμπορν, τοὺς ἀναγγειλε τὸ χαρούμενο νέο πὼς βρῆκε δουλειὰ καὶ παρακάλεσε νὰ τῆς στείλουν τὴν κόρη της.

Ὡστόσο, καμμιὰ ἀπάντησι δὲν ἦρθε ἀπὸ τὸ Νούς σ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα της. Κατώρθωσε, τότε, νὰ τῆς δώσουν μιὰ μικρὴ ἄδεια ἀπὸ τὴ δουλειά της καὶ ξεκίνησε, μὲ μαῦρα προαισθήματα, γιὰ τὸ Νούς.

Τὰ προαισθήματά της δὲν ἀργησαν νὰ βγοῦν ἀληθινά. Οἱ Τρίμπορν, — ἔμαθε μόλις ἔφτασε — εἶχαν φύγει, μαζὶ μὲ τὴν Οὔρσουλα, ἀπὸ τὸ Νούς, λίγες μέρες ἀφοῦ λάβανε τὸ γράμμα της, χωρὶς νὰ ποῦν σὲ κανένα ποῦ θὰ πηγαίνανε. Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς ἡ φυγή τους δὲν εἶχε ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ μὴν ξαναδώσουν στὴ μητέρα του τὸ κοριτσάκι.

Ἡ Ἔρικα κατάφυγε στὴν ἀστυνομία. Ἔπειτα ἀπὸ ἔρευνες, ποὺ κράτησαν ἀρκετὸ καιρό, εἰδοποιήθηκε, τὸν Μάρτιο τοῦ 1951, πὼς οἱ Τρίμπορν εἶχαν βρεθῆ στὸ Ντόισμπουργκ. Ἡ ἀστυνομία τοὺς εἶχε πάρει τὴν Οὔρσουλα καὶ τὴν εἶχε ἐμπιστευθῆ σ' ἕνα «κιντεργκάϊμ» — παιδικὸ σταθμό — γιὰ νὰ τὴν παραλάβη ἀργότερα ἀπὸ ἐκεῖ ἡ μητέρα της.

Ὅμως, ἡ Ἔρικα δὲ μπόρεσε νὰ ξαναπάρη ἀμέσως ἄδεια, γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὸ παιδί της. Ὅταν ἔφτασε στὸ Ντόισμπουργκ, στὶς 22 Ἀπριλίου, ἡ Οὔρσουλα εἶχε καὶ πάλι ἐξαφανιστῆ! Τὴν παραμονὴ μόλις, οἱ θετοὶ γονεῖς της τὴν εἶχαν ἀπαγάγει, ἐνῶ πήγαινε ἀπὸ τὸ «κιντεργκάϊμ» στὸ σχολεῖο της!

Οἱ ἔρευνες ξανάρχισαν. Τὰ ἴχνη, ὅμως, τῶν Τρίμπορν εἶχαν χαθῆ σὰν νὰ τοὺς κατάπιε ἡ γῆ.

Ἐκεῖνο, ποὺ κάνει ἀκόμη πιὸ ἐντυπωσιακὴ αὐτὴ τὴν ἀπάτη, εἶναι πὼς τὸ ζεῦγος Τρίμπορν ἡ Χάϊνριχ δὲν ἦταν κἂν ἀντρόγυνο στὴν πραγματικότητα. Ὁ Τρίμπορν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν γυναῖκα του, γιὰ νὰ ζήση μαζὶ μὲ τὴν φιλενάδα του, τὴν ἀρτίστα Σόνια, ποὺ τὸ πραγματικὸ ὄνομά της ἦταν Μαρία Λουΐζα Γκράφ καὶ ποὺ αὐτὸς τὴν ἐμφάνιζε πρῶτα ὡς κυρία Τρίμπορν καὶ κατόπιν ὡς κυρία Χάϊνριχ!

Ἡ ἀληθινή, ὅμως, κυρία Τρίμπορν ὑπῆρχε πάντα καί, χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται, ἡ Ἔρικα εἶχε ἕναν ἄγνωστο σύμμαχο στὶς προσπάθειές της νὰ ξαναβρῆ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ κρύβανε τὴν κόρη της. Γιατὶ καὶ ἡ κυρία Τρίμπορν ἔψαχνε, μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο, νὰ ξαναβρῆ τὸν πρώην ἄντρα της, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ καὶ τῆς καθυστεροῦσε ἀρκετὰ μηνιάτικα διατροφῆς!

Ἡ τύχη τὰ ἔφερε ἔτσι, ὥστε, ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, νὰ τὸν βρῆ αὐτὴ πρώτη. Ἡ συνάντησι κατάληξε στὸν ἄγριο ξυλοδαρμὸ τῆς κυρίας Τρίμπορν ἀπὸ τὴ Σόνια καὶ στὴν ὑποβολή, ἀπὸ τὴν κυρία Τρίμπορν, μιᾶς ἀγωγῆς ἐναντίον τοῦ πρώην συζύγου της γιὰ τὴν καθυστερούμενη διατροφὴ καὶ μιᾶς μηνύσεως ἐναντίον τῆς φιλενάδας του («ἐπὶ ἀδίκῳ ἐπιθέσει»).

Ἡ θετὴ μητέρα τῆς Οὔρσουλα — ποὺ τὴν εἶχαν στὸ μεταξὺ μετονομάσει σὲ Ἔλγκα καὶ τὴν εἶχαν κάνει ἀρτίστα στὸ τσίρκο — καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι 4 μηνῶν, ἀλλὰ ἡ καταδίκη της αὐτὴ ἐμελλε νὰ ἐκπιὴ καὶ ἕνα ἄλλο ἐπακόλουθο, ἀκόμη πιὸ δυσάρεστο γιὰ ἐκείνη. Ἡ ἀστυνομία θυμήθηκε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὴν παλιὰ ὑπόθεσι τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ εἶχε ἀπαχθῆ ἀπὸ κάποιους Τρίμπορν, κάλεσε σὲ ἀνάκρισι τὸν καλλιτέχνη καὶ τὴ φίλη του καὶ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ τοὺς ἀποσπάση τὴν ὁμολογία πὼς αὐτή, ποὺ ἐμφανίζανε, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Οὔρσουλα Χάϊνριχ, ποὺ τοὺς εἶχε ἐμπιστευθῆ ἡ μητέρα της πρὶν ἀπὸ ἑνιὰ χρόνια.

Τὸν ἐπίλογο τῆς περιπετειώδους αὐτῆς ἱστορίας, τὸν φανταζόσαστε. Ἡ Οὔρσουλα, μ' ὅλο ποὺ εἶχε συνηθίσει νὰ θεωρῆ σὰν γονεῖς της τὸν Τρίμπορν καὶ τὴν Σόνια, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀληθινῆς της μητέρας, ὅταν ἔμαθε τοὺς ἀγῶνες, ποὺ εἶχε κάνει γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῆ.

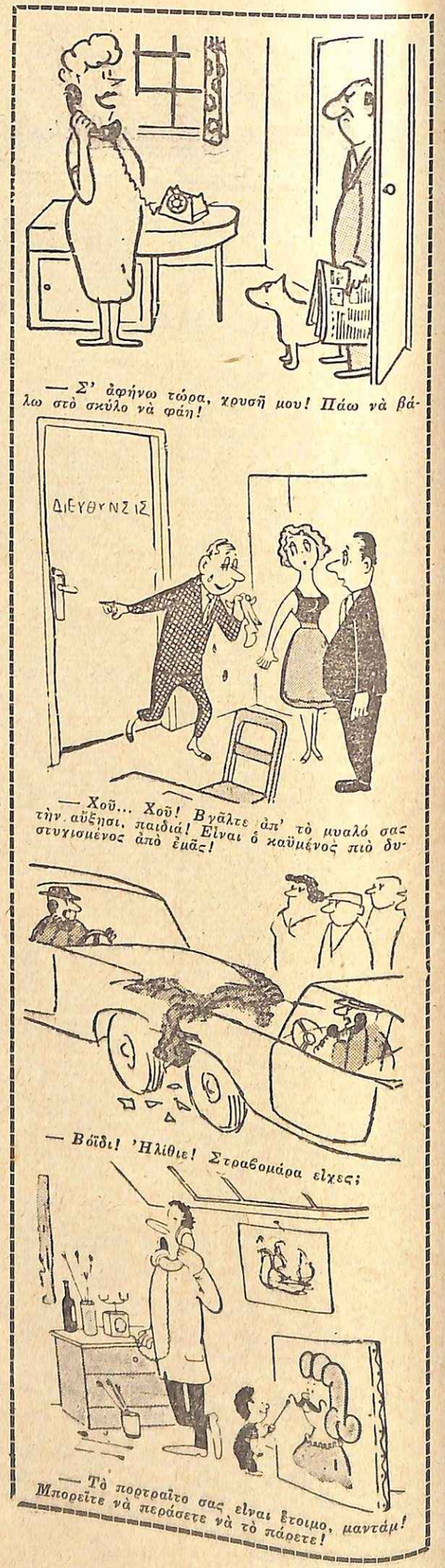

— Σ' ἀφήνω τώρα, χρυσῆ μου! Πάω νὰ βάλω στὸ σκύλο νὰ φάη!

— Χοῦ... Χοῦ! Βγάλτε ἀπ' τὸ μυαλό σας τὴν αὔξησι, παιδιά! Εἶναι ὁ καϋμένος πιὸ δυστυχισμένος ἀπὸ ἐμᾶς!

— Βόϊδι! Ἤλιθιε! Στραβομάρα εἶχες;

— Τὸ πορτραῖτο σας εἶναι ἕτοιμο, μαντάμ! Μπορεῖτε νὰ περάσετε νὰ τὸ πάρετε!

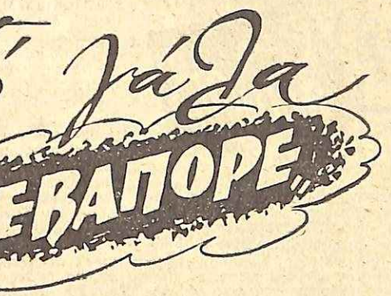

Μοναδικὴ τροφὴ γιὰ τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴ συντήρησι τοῦ ὀργανισμοῦ

Εἶναι πλέον γενικῶς παραδεδεγμένο ὅτι τὸ γάλα ἀποτελεῖ τὴν πληρέστερη καὶ πολυτιμώτερη τροφὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Οἱ εὐεργετικὲς ἰδιότητές του καὶ τὰ ἀνυπολόγιστου ἀξίας συστατικά του, ποὺ ἔγιναν ἀντικείμενο μακροχρονίων μελετῶν ἀπὸ διαιτολόγων ὅλου τοῦ κόσμου, ἔχουν ἐκτιμηθῆ ἀφάνταστα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη καὶ σήμερα τὸ γάλα συνιστᾶται ὡς ἡ μοναδικὴ τροφή, ἡ ὁποία εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποτελέση τὴ βάσι τῆς ἀναπτύξεως καὶ συντηρήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἀπὸ τὴ βρεφικὴ ἕως τὴ γεροντικὴ ἡλικία.

Τὸ γάλα περιέχει ἀσβέστιο ἐν ἀφθονίᾳ. Εἶναι δὲ γνωστὸν πόσο μεγάλη ἀξία ἔχει τὸ ἀσβέστιο γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀδικαιολόγητη κόπωσι, οἱ πόνοι στὴν πλάτη καὶ τὶς γάμπες, ἡ ἀπότομη καταστροφὴ τῶν δοντιῶν, τὸ σπάσιμο τῶν νυχιῶν καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα συμπτώματα ὀφείλονται, κατὰ κύριο λόγο στὴν ἔλλειψι ἀσβεστίου, οἱ δὲ ὑγιεινολόγοι συνιστοῦν σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὸ γάλα ὡς σπουδαία πηγὴ ἀσβεστίου.

Ἐκτὸς τοῦ ἀσβεστίου ὅμως τὸ γάλα περιέχει σὲ ἀξιόλογα ποσοστὰ ἀζωτοῦχα καὶ ἀλκαλικὰ ἅλατα, λίπος, πρωτεΐνες καὶ διάφορες βιταμίνες, ποὺ εἶναι συστατικὰ τόσο ἀπαραίτητα γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ ἀζωτοῦχες οὐσίες ποὺ περιέχονται σὲ 150 δράμια γάλακτος ἰσοδυναμοῦν μὲ 40 δράμια κρέας, λόγῳ δὲ αὐτῶν τῶν πολυτίμων συστατικῶν του τὸ γάλα συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ὡς ἀπαραίτητη τροφὴ γιὰ τὶς ἔγκυες, καὶ θηλάζουσες μητέρες, τὰ βρέφη, τὰ παιδιά, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς γέρους.

Τὸ γάλα ὅμως θεωρεῖται ἐπίσης καὶ ὡς πρώτης τάξεως «καλλυντικὴ τροφή». Σὲ ὅλα τὰ μεγάλα ἱνστιτοῦτα καλλονῆς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ἡ χρῆσις τοῦ γάλακτος γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς νεανικότητος τῆς ἐπιδερμίδος. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ πίνουν πολὺ γάλα, ὅπως οἱ γυναῖκες τῶν χωρῶν τῆς κεντρικῆς καὶ βορείου Εὐρώπης, ἔχουν ὡραία ἐπιδερμίδα καὶ τὸ πρόσωπό τους εἶναι πάντα φρέσκο.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ ἀνεπτυγμένοι λαοὶ θεωροῦν τὸ γάλα ὡς ἀπαραίτητο εἶδος διατροφῆς. Ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας πίνουν ἄφθονο γάλα καὶ κρατοῦν τὴ συνήθεια αὐτὴ ὡς τὸ βαθὺ γῆρας. Κατὰ τὶς ὑπάρχουσες στατιστικὲς στὴν Ἑλβετία τὸ κάθε ἄτομο καταναλίσκει περὶ τὰ 205 κιλὰ γάλα τὸ χρόνο, στὴ Νορβηγία 154 κιλά, στὴν Ἀμερικὴ 149 κιλὰ καὶ γενικῶς σὲ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου ἡ κατανάλωσις γάλακτος βρίσκεται σὲ πολὺ ὑψηλὰ ἐπίπεδα.

Τελευταίως παρατηρεῖται μία αὔξησις τῆς καταναλώσεως γάλακτος καὶ στὴν Ἑλλάδα. Οἱ Ἕλληνες, ποὺ ὑστεροῦν πάρα πολὺ στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐναντι τῶν ἄλλων λαῶν, ἀρχίζουν νὰ μαθαίνουν νὰ πίνουν γάλα καὶ -σιγὰ-σιγὰ δημιουργεῖται καὶ στὴ χώρα μας μιὰ παράδοσι γαλακτοτροφίας.

Ὅπως συμβαίνει ὅμως καὶ μὲ τὰ ἄλλα εἴδη διατροφῆς, ἔτσι καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ γάλακτος χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴ τῆς ποιότητος. Τὸ γάλα εἶναι εἶδος ζωντανὸ καὶ ὑπόκειται σὲ παντοειδεῖς ἀλλοιώσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐπικίνδυνες ἐὰν δὲν τύχουν τῆς δεούσης προσοχῆς. Πέραν αὐτῶν ὅμως τὸ γάλα ποὺ ἀγοράζουμε πρέπει νὰ περιέχη ὅλα τὰ συστατικά του, νὰ εἶναι ἀγνό, νόστιμο καὶ ὁλόπαχο, ὥστε ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς νὰ ἐπωφελῆται πλήρως ἀπὸ τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀμυαλοῦ προϊόντος.

Τὸ πρόβλημα τῆς καλῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος ἔγινε ἀντικείμενο συστηματικῶν ἐρευνῶν σὲ ὅλες τὶς μεγάλες χῶρες τοῦ κόσμου ἀπὸ μέρους τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων. Οἱ ἔρευνες αὐτὲς ἀπέδειξαν ὅτι γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἀρίστη ποιότης πρέπει τὸ γάλα νὰ προέρχεται ἀπὸ ὑγιεῖς ἀγελάδες ποὺ διατρέφονται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ στεγάζονται σὲ καθαροὺς καὶ καταλλήλους σταύλους. Ἐπίσης ἔγινε γενικῶς παραδεκτό, πὼς μὲ τὸ ἄμεγμα τῶν ἀγελάδων κατὰ τρόπο ἐπιστημονικό, χωρὶς τὴ μεσολάβησι ἀνθρωπίνων χεριῶν καὶ τὴν ἄμεση μεταφορὰ καὶ ἐπεξεργασία τοῦ γάλακτος σὲ εἰδικὰ ἐργοστάσια ἐπιτυγχάνονται θαυμάσιες ποιότητες, ὅπως τὸ γνωστὸ γάλα «ἑβαπορέ», οἱ ὁποῖες, χωρὶς νὰ γάνουν καμμιὰ ἀπὸ τὶς θρεπτικὲς ἀξίες τοῦ νωποῦ γάλακτος, ἐξασφαλίζουν τὴν πλήρη ὁμοιομορφία καὶ τὴν ἀπόλυτη καθαρότητα τοῦ προϊόντος. Πρὸς τὴν παραγωγὴ δὲ αὐτοῦ τοῦ γάλακτος «ἑβαπορὲ» στράφηκαν ὁλες οἱ προηγμένες χῶρες, μὲ πρωτοπόρο τὴν Ὁλλανδία.

Πράγματι στὴ χώρα αὐτὴ καὶ εἰδικώτερα στὴν ὀνομαστὴ γιὰ τὴ γαλακτοκομία της περιοχὴ τῆς Φρισλανδίας, στὰ βορειοανατολικὰ σύνορα τῆς Ὁλλανδίας πρὸς τὴ Γερμανία, ἡ παραγωγὴ γάλακτος «ἑβαπορὲ» ἔφθασε στὸ κατακόρυφο. Ὁλόκληρη ἡ Φρισλανδία μετεβλήθη σὲ ἕνα ἀπέραντο ἐργαστήριο γάλακτος. Στὰ ἀτελείωτα καταπράσινα λειβάδια της βόσκουν κατὰ ἑκατοντάδες χιλιάδων οἱ περίφημες ἀγελάδες της Φρισλανδίας μὲ τὸ ἄσπρο τρίχωμα καὶ τὶς μαῦρες βοῦλες καὶ ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀσχολεῖται μὲ τὴν παραγωγὴ καὶ τὴν ἐπεξεργασία τοῦ εὐγενοῦς προϊόντος.

Στὴ Φρισλανδία ἡ γαλακτομία εἶναι ἐπιστήμη, ἱεροτελεστία. Οἱ ἀγελάδες θεωροῦνται πολύτιμο εἶδος καὶ εἶναι τὸ κέντρον τῆς φροντίδος τῶν κατοίκων. Οἱ σταῦλοι τους πεντακάθαροι καὶ ἐφοδιασμένοι μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα ὑδρεύσεως, ἀποχετεύσεως κλπ. μοιάζουν μὲ ἀληθινὰ σπίτια. Εἰδικὴ ὑπηρεσία ὑγείας παρακολουθεῖ καθημερινῶς τὰ προνομιοῦχα αὐτὰ ζῶα, χάρις δὲ στὶς προσπάθειες τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἐπετεύχθη τὸ ἐκπληκτικὸ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ὑπάρχη στὴ Φρισλανδία οὔτε μία ἀγελάδα ἄρρωστη.

Ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ παραγωγὴ ἀφθόνου καὶ ἀπολύτως καθαροῦ γάλακτος, τὸ ὁποῖο ἀξιοποιεῖται ἐν συνεχείᾳ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο. Τὸ ἀμεγμα τῶν ἀγελάδων γίνεται μὲ εἰδικὲς ἀντλίες, χωρὶς νὰ ἀκουμπήση πάνω στὸ μαστὸ τοῦ ζώου ἀνθρώπινο χέρι, ἀμέσως δὲ τὸ γάλα μεταφέρεται μὲ εἰδικὰ βυτιοφόρα αὐτοκίνητα στὰ ἐργοστάσια. Τὰ βυτία τῶν αὐτοκινήτων αὐτῶν εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ ἀνοξείδωτο χάλυβα, ὥστε νὰ μὴν προκαληται ἡ παραμικρὴ ἀλλοίωσις στὸ γάλα, ἡ δὲ μεταφορὰ γίνεται ταχύτατα καὶ τὸ γάλα δὲ χάνει καμμιὰ ἀπὸ τὶς ζωντανὲς θρεπτικὲς οὐσίες του.

Ἀλλὰ ἡ διαδικασία τῆς παραγωγῆς τοῦ φημισμένου γάλακτος «ἑβαπορὲ» τῆς Φρισλανδίας δὲ σταματᾶ ἐως ἐδῶ. Στὰ τεράστια συνεταιριστικὰ ἐργοστάσια τῆς περιοχῆς συντελεῖται μιὰ ἄλλη πολυσύνθετη ἐργασία. Τὸ γάλα ἀδειάζεται ἀπὸ τοὺς κρουνοὺς τῶν βυτίων τῶν αὐτοκινήτων κατ' εὐθεῖαν σὲ εἰδικὲς στέρνες κατασκευασμένες ἐπίσης ἀπὸ ἀνοξείδωτο χάλυβα. Ἀμέσως δὲ τὰ συνεργεῖα τῶν χημικῶν παίρνουν δείγματα τοῦ γάλακτος, καὶ τὰ ἐξετάζουν στὰ βιολογικὰ καὶ χημικὰ ἐργαστήρια τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἀργίζει ἡ ἐργασία τῆς συμπυκνώσεως. Ἀπὸ τὶς στέρνες τὸ γάλα περνᾶ σὲ διάφορα μηχανήματα, φιλτράρεται καὶ ὑποβάλλεται σὲ εἰδικὴ ἐπεξεργασία, ὥστε νὰ ἀποκτήση ἀπόλυτη ὁμοιογένεια καὶ νὰ γίνη ἔτσι εὔπεπτο. Μετὰ περνᾶ σὲ μεγάλα καζάνια, ἀπὸ ἀνοξείδωτο χάλυβα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχῆμα κυλινδρικὸ καὶ δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ γωνία, ὅπου νὰ μπορῆ νὰ μείνη γάλα, ἐκεῖ δὲ γίνεται ἡ κυρίως ἐργασία τῆς συμπυκνώσεως.

Ὁλόκληρη αὐτὴ ἡ διαδικασία τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ γάλακτος γίνεται μὲ ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνες. Εἰδικοὶ χημικοὶ παρακολουθοῦν μὲ συνεχεῖς ἐξετάσεις στὰ βακτηριολογικὰ ἐργαστήρια τῶν ἐργοστασίων τὴν μετατροπὴ τοῦ νωποῦ γάλακτος σὲ «ἑβαπορέ», εἶναι δὲ ἀπολύτως βέβαιοι, ὅταν ἡ πολύπλοκη ἐργασία συντελεσθῆ καὶ ἀκολουθήση τὸ γέμισμα καὶ τὸ ἑρμητικὸ κλείσιμο τῶν ἑκατομμυρίων κουτιῶν, ὅτι θὰ παραδώσουν στὴν κατανάλωσι ἕνα προϊὸν καθαρὸ καὶ ὑγιεινὸ μὲ ὅλα τὰ θρεπτικὰ συστατικὰ τοῦ νωποῦ γάλακτος.

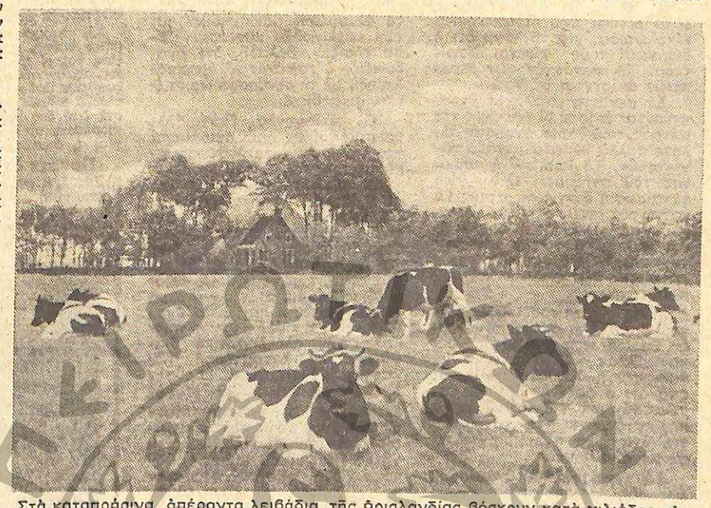

Στὰ καταπράσινα, ἀπέραντα λειβάδια τῆς Φρισλανδίας βόσκουν κατὰ χιλιάδες οἱ περίφημες ἀγελάδες μὲ τὸ ἀσπρόμαυρο τρίχωμα. Ἡ ράτσα τους εἶναι μοναδικὴ στὸν κόσμο καὶ παράγουν γάλα ὁμοιόμορφου ποιότητος, τὸ ὁποῖο, μετὰ ἀπὸ ἐπιστημονικὴ ἐπεξεργασία στὰ τεράστια ἐργοστάσια τῆς περιοχῆς, φθάνει στὴν κατανάλωσι ὑπὸ τὸν τύπο τοῦ γνωστοῦ «ἑβαπορέ».

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ πολλοὶ ἐπιστήμονες διαιτολόγοι συνιστοῦν τὸ γάλα «ἑβαπορὲ» ὡς τὸ μόνο γάλα ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν ὑγεία στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, ὡς ἀπολύτως καθαρό, ἀγνὸ καὶ θρεπτικὸ καὶ ὡς τὸ μόνο ποὺ ἀντικαθιστᾶ ἐπαξίως τὸ νωπὸ γάλα. Χαρακτηριστικὸ δὲ εἶναι ἐν προκειμένῳ ἡ δήλωσις τοῦ γνωστοῦ Γάλλου ἰατροῦ Μπρουαρτέλ, μέλους τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι «τὸ γάλα «ἑβαπορὲ» προσφέρει ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς ἐγγυήσεις καὶ διασφαλίσεις περὶ τῆς ἀρτίας κατασκευῆς του ἀπὸ ἀπόψεως ὑγιεινῆς».

Τὴ γνώμη δὲ αὐτὴ τῶν διαιτολόγων καὶ ἰατρῶν ἀσπάζονται ἑκατομμύρια ἄνθρωποι σὲ ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἀντιμετωπίζουν τὸ πρόβλημα τῆς ἐκλογῆς τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος πίνοντας γάλα «ἑβαπορέ».

Τ. ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

Ἐπιστήμη ἐναντίον ἀσθενείας

Νέα φάρμακα κατὰ τοῦ καρκίνου

Αὐξήθηκε τὸ ποσοστὸ τῶν θεραπειῶν

Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πῆ ἂν ἡ ὁριστικὴ νίκη κατὰ τοῦ καρκίνου θὰ πραγματοποιηθῆ αὔριο ἢ ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Τὸ βέβαιο, ὅμως, εἶναι ὅτι ἡ ἐπιστήμη κερδίζει ὁλοένα πολλὲς μικρὲς νίκες ἐναντίον τῆς τρομερῆς ἀσθενείας. Μιὰ στατιστικὴ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ὑγείας, ποὺ δημοσιεύτηκε τελευταία, εἶναι ἀρκετὰ ἐνθαρρυντικὴ στὸ κεφάλαιο αὐτό. Τὸ 1953, στοὺς 100 ἄνδρες ποὺ προσβάλλονταν ἀπὸ καρκίνο, θεραπεύονταν οἱ 19 καὶ στὶς 100 γυναῖκες οἱ 29. Κατὰ τὸ περασμένο ἔτος, τὸ ποσοστὸν τῶν θεραπειῶν αὐξήθηκε γιὰ μὲν τοὺς ἄνδρες σὲ 25%, γιὰ δὲ τὶς γυναῖκες στὸ 38%. Μ' ἁπλούστερα λόγια, στοὺς 4 ἄνδρες θεραπεύεται ὁ ἕνας καὶ στὶς 2½ γυναῖκες ἡ μία.

Οἱ καρκῖνοι τοῦ δέρματος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θεραπεύονται εὐκολώτερα, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἡ διάγνωσί τους γίνεται ἐνωρίτερα. Τὸ ποσοστὸν τῶν θεραπειῶν ἀνέρχεται σὲ 95%.

Σὲ μεγίστη ἀναλογία θεραπεύονται ἐπίσης οἱ καρκῖνοι τῆς μήτρας, ποὺ δημιουργοῦσαν ἄλλοτε πολλὰ θύματα μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ καρκῖνος τοῦ στήθους. Ὅταν γίνη ἐγκαίρως ἡ διάγνωσι, στοὺς 10 καρκίνους τοῦ στήθους θεραπεύονται οἱ 8 Πολὺ ὑψηλὸ εἶναι καὶ τὸ ποσοστὸ τῶν ἐπιτυγχανομένων θεραπειῶν στοὺς καρκίνους τῶν ἐντέρων καὶ τοῦ προστάτου.

Μόνο ὁ καρκῖνος τοῦ στομάχου παραμένει ἀκόμη τὸ «μαῦρο θηρίο», ποὺ ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ὡς τὴ στιγμὴ νὰ τιθασσεύση. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν τὸν ἀντιλαμβάνεται γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ καταφεύγει στὸ γιατρὸ μόνον ὅταν ἔχη πιὰ προχωρήσει σὲ μεγάλο βαθμό.

Τὰ ποσοστὰ ποὺ ἀναφέραμε ἀφοροῦν τὶς ὁριστικὲς θεραπεῖες. Σὲ πλείστες ἄλλες περιπτώσεις, ὅμως, ἡ ἐπιστήμη κατορθώνει νὰ παρατείνη τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς ἐπὶ δέκα ἢ καὶ δεκαπέντε χρόνια, πρᾶγμα ποὺ εἶναι πολὺ σημαντικό.

Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες συμφωνοῦν στὸ ὅτι ὁ καρκῖνος δὲν εἶναι τοπικὴ ἀσθένεια ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, ἀλλὰ γενικὴ ἀσθένεια ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ ἰδεῶδες θὰ ἦταν, λοιπόν, νὰ βρούμε ἕνα φάρμακο, ποὺ νὰ ἔχη τὴ δύναμι νὰ ἐνισχύση τὴν ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ στὴν καρκινώδη ἐπεξεργασία. Παρόμοιο φάρμακο δὲ βρέθηκε ἀκόμη. Διαθέτομε, ὅμως, πολλὰ χημικὰ μέσα, ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ καταστρέψωμε τὰ καρκινώδη κύτταρα. Τὸ δυσάρεστο εἶναι ὅτι μαζὶ μ' αὐτὰ καταστρέφονται καὶ τὰ ὑγιῆ.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὅμως, ὁ Ρῶσος καθηγητὴς Λοριάνωφ ἀνεκοίνωσε στὸ διεθνὲς ἀντικαρκινικὸ συνέδριο ποὺ συγκροτήθηκε στὸ Λονδίνο ὅτι στὸ Ἀντικαρκινικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Μόσχας παρασκευάστηκαν φάρμακα ποὺ καταστρέφουν τὰ καρκινώδη κύτταρα, χωρὶς νὰ βλάπτουν τὰ ὑγιῆ. Ὁ δόκτωρ Σολεῖ τῆς Βουδαπέστης, ἐξ ἄλλου, ἐπέτυχε ἀξιόλογα ἀποτελέσματα συνδυάζοντας ὡρισμένες ἀντικαρκινικὲς οὐσίες μὲ ἠρεμιστικὰ φάρμακα. Ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Κρέμεντς, τῆς Νέας Ὀρλεάνης, ἐπένησε μιὰ συσκευὴ ποὺ καθαρίζει τὸ αἷμα, ἔπειτα ἀπὸ τὴ χορήγησι στὸν ἀσθενῆ ἰσχυροτάτων φαρμάκων, ποὺ καταστρέφουν τὰ καρκινώδη κύτταρα. Ἔτσι, οἱ οὐσίες αὐτές, ἀφοῦ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους, ἀποβάλλονται ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

Μερικοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ καθηγητὴς Πεντιμάλι τῆς Ρώμης καὶ οἱ δόκτορες Κλυούβα καὶ Ρόσκιν τοῦ Στάλινγκραντ, ὑποσημείωσαν στὸ συνέδριο τοῦ Λονδίνου τὸν ἀνταγωνισμὸ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ ὡρισμένων βακτηριδίων καὶ τῶν καρκινωδῶν κυττάρων. Ὑποστήριξαν, δηλαδή, ὅτι εἶναι δυνατὸν ὁ καρκῖνος νὰ καταπολεμηθῆ μὲ τὴ συνδρομὴ ὡρισμένων μικροβίων.

Ὁ καθηγητὴς Πεντιμάλλι χρησιμοποίησε στὰ πειράματά του τὸν καλούμενο λυσσοδηκτικὸ μικρόκοκκο. Ἀφοῦ καλλιέργησε αὐτὸ τὸ μικρόβιο πάνω σὲ ζωντανοὺς ἱστούς, κατώρθωσε κατόπιν νὰ ἐξαγάγη μιὰ οὐσία μὲ ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὲς ἀντικαρκινικὲς ἰδιότητες, ποὺ τὴν ἀποκάλεσε οὐσία Κ. Ἡ οὐσία αὐτή, εἰσαγομένη μὲ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ καὶ μέσα στὸν ἴδιο τὸν καρκινώδη ὄγκο, προκαλεῖ τὴν ὁλοκληρωτικὴ διάσπασι καὶ καταστροφὴ τῶν καρκινωδῶν κυττάρων. Ἡ οὐσία Κ δὲν εἶναι τοξική. Ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων τὴ χρησιμοποίησε σὲ πλείστες περιπτώσεις μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα. Ὁ καθηγητὴς Πεντιμάλλι δήλωσε, ὡστόσο, ὅτι, προτοῦ περάσουν πέντε χρόνια, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποφανθῆ ὁριστικὰ γιὰ τὴν ἀξία τοῦ φαρμάκου του. Ἂν, στὸ διάστημα αὐτό, οἱ ἀσθενεῖς στοὺς ὁποίους τὸ ἐφάρμοσε δὲν παρουσιάσουν ὑποτροπές, ἡ οὐσία Κ θὰ καταστῆ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελεσματικώτερα μέσα καταπολεμήσεως τοῦ καρκίνου.

Οἱ δυὸ Ρῶσοι ἐπιστήμονες, ἐξ ἄλλου, χρησιμοποίησαν, ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ τρυπανόσωμα Κλοῦζι, ποὺ, εἰσαγόμενο στὸν ὀργανισμὸ τῶν ἀσθενῶν, προκαλεῖ μιὰ ἐλαφρὰ τρυπανοσωμίασι, ποὺ εἶναι εὔκολο νὰ θεραπευθῆ. Ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὴν θεραπεύεται κι' ὁ καρκῖνος. Ὣς τώρα ἔχουν πειραματιστῆ μόνο σὲ ζῶα. Ἀλλ' ὅπως ἀναφέρουν οἱ τελευταῖες πληροφορίες ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἄρχισαν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες οἱ δοκιμὲς σὲ ἀνθρώπους.

Γιὰ νὰ κριθῆ, ὅμως ἡ ἀξία αὐτῆς τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου, θὰ χρειαστῆ νὰ περάσουν πέντε τουλάχιστον χρόνια, ὅπως καὶ γιὰ κείνη τοῦ καθηγητοῦ Πεντιμάλλι. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ μέθοδος τῆς τρυπανοσωμιάσεως ἐφαρμόστηκε στὴ Γαλλία σὲ μεμονωμένες περιπτώσεις ἀσθενῶν μὲ ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα.

Ὅλοι οἱ καρκινολόγοι συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ ἔγκαιρη διάγνωσι τοῦ καρκίνου ἀποτελεῖ τὴ σοβαρώτερη προϋπόθεσι τῆς θεραπείας του. Γι' αὐτό, δὲν διστάζουν νὰ συστήσουν τὶς συχνὲς ἐξετάσεις στοὺς ὑγιεῖς. Κατὰ τὸν δόκτορα Λαρόκ, κάθε γυναῖκα θὰπρεπε μετὰ τὰ 35 νὰ ὑποβάλλεται κάθε ἕξη μῆνες σὲ γενικὴ γυναικολογικὴ ἐξέτασι, καθὼς καὶ σὲ ἰδιαίτερη ἐξέτασι τοῦ στήθους. Γιὰ τοὺς ἄνδρες, μιὰ ἐξέτασι τὸ χρόνο ἔπειτα ἀπὸ τὰ 40 εἶναι ἀρκετή (ἐκτὸς ἂν ὑπάρχουν εἰδικοὶ λόγοι, ὁπότε ἡ ἐξέτασι αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνεται συχνότερα).

Ὁ καρκῖνος δὲ μεταβιβάζεται κληρονομικά. Ὑπάρχει, ὅμως, μιὰ ἀναμφισβήτητη κληρονομικὴ προδιάθεσι. Τὰ παιδιὰ κληρονομοῦν, δηλαδή, ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἕνα ἔδαφος πρόσφορο σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια. Ὁ ὀργανισμός τους, μ' ἁπλούστερα λόγια, δὲν ἀντιδρᾶ ἀποτελεσματικὰ στὴν καρκινώδη ἐπεξεργασία. Ἀρκεῖ τότε ἡ παραμικρὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ ὁ καρκῖνος.

✪✪

Ὁρμόνες ποὺ σώζουν τὴ ζωὴ

Σὲ περιπτώσεις περιτονίτιδος, μηνιγγίτιδος, σὸκ, κλπ., ἡ κορτιζόνη καὶ οἱ ἄλλες συγγενεῖς ὁρμόζωή τῶν ἀσθενῶν. Δὲν τοὺς θεραπεύουν δηλαδή, ἀλλὰ τοὺς κρατάνε ἐξαπίνης γρήγορα; Ὁ πόνος αὐτὸς ὀφείλεται σὲ μιὰ σύσπασι τῶν μυϊκῶν συνδέσμων, ποὺ ἑνώνονται μὲ τὸ διάφραγμα. Παρουσιάζεται μόνο στὴν ὀρθία στάσι κι' ἐξαφανίζεται συνήθως ἂν ξαπλωθοῦμε ἀνάσκελα. Οἱ κολυμβητὲς κι' οἱ κωπηλάτες δὲν τὸν παθαίνουν ποτέ. Γιὰ ν' ἀποφύγετε αὐτὸ τὸν πόνο, φροντίστε, ὅταν πρόκειται νὰ περπατήσετε πολὺ ἢ νὰ τρέξετε, νὰ μὴ φᾶτε καὶ νὰ μὴν πιῆτε τίποτα ἐπὶ 3 ὧρες προηγουμένως. Ἂν ὡστόσο σᾶς πιάση ὁ πόνος, θ' ἀνακουφισθῆτε, λυγίζοντας τὸ σῶμα σας πρὸς τὸ μέρος, ποὺ πονᾶτε, ἢ πιέζοντας τὸ πλευρό σας μὲ τὸ χέρι σας, γιὰ νὰ περιορίσετε τὶς κινήσεις τοῦ διαφράγματος.

Νέο ἀντιθρομβωτικὸ φάρμακο

Μιὰ νέα οὐσία, ποὺ προλαμβάνει τὴ θρόμβωσι τοῦ αἵματος, ἐξάγεται ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ αἷμα. Λέγεται «φιμπρινολυσίνη», ἔχει πάρει δὲ τὴν ἐμπορικὴ ὀνομασία «Ἀκτάση». Δοκιμάσθηκε σὲ 171 περιπτώσεις θρομβοφλεβίτιδος (ἀποφράξεως καὶ φλογώσεως τῶν φλεβῶν τῆς κνήμης) καὶ θρομβώσεων τῶν ἀγγείων τοῦ πνεύμονος ἔπειτα ἀπὸ ἐγχειρήσεις. Ἔδωσε, λοιπόν, ἄριστα ἀποτελέσματα στὶς 91 ἀπ' αὐτές. Ἀκόμα καλύτερα ἐπιδρᾶ, ἂν συνδυασθῆ μὲ τὰ συνηθισμένα ἀντιθρομβωτικὰ (ἡπαρίνη, Τρομεξάν, κλπ.).

Κατὰ τοῦ πονοκέφαλου

Νὰ μερικὲς πρακτικὲς συμβουλές, γιὰ ν' ἀποφεύγετε τὸν πονοκέφαλο:

1) Βεβαιωθῆτε, ὅτι τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ σας εἶναι στὶς σωστὲς θέσεις καὶ ἀρκετὰ δυνατά. Πρέπει νὰ ὑπάρχη ἕνα φῶς πάνω ἀπ' τὸ νεροχύτη, κι' ὄχι πίσω του.

2) Ὅταν διαβάζετε, κλείνετε τὰ μάτια σας ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα κάθε μισὴ ὥρα.

3) Μόλις νοιώσετε τὸν παραμικρὸ πονοκέφαλο, κάνετε ἕνα μασάζ στὸ σβέρκο σας.

4) Ἂν ἔχετε συχνοὺς πονοκεφάλους, πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ὀφθαλμολογικὴ καὶ σὲ γενικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασι.

5) Γιὰ ν' ἀνακουφισθῆτε ἀπ' τὸν πονοκέφαλο, ξαπλωθῆτε μισὴ ὥρα ἀνάσκελα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ βάλτε πάνω στὰ μάτια σας βαμπάκια βουτηγμένα σὲ παγωμένο νερό.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΟΝΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΦΤΑΣΟΥΝ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Αὐτὴ εἶναι ἡ Μίσκα, ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ σκυλιά, ποὺ ἑτοιμάζεται σήμερα ἡ Ρωσία νὰ ἐξαποστείλη στὴ Σελήνη. Ἡ Μίσκα καὶ ἡ Γκίμπυ θὰ εἶναι τὰ δυὸ πρῶτα ζωντανὰ ὄντα ἀπὸ τὴ Γῆ, ποὺ θὰ φτάσουν στὴ Σελήνη. Τὰ ζῶα αὐτά, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσουν στὴ βάσι τους, παρακολουθοῦνται ἀπὸ καιρὸ καὶ θὰ τοποθετηθοῦν μέσα σὲ εἰδικὲς συσκευὲς (ὅπως αὐτή, ποὺ διακρίνεται δεξιά), ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ φτάσουν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γῆ πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὶς συνθῆκες ζωῆς στὸ διάστημα καὶ στὴ Σελήνη. Οἱ εἰδικὲς συσκευὲς θὰ μεταδώσουν ὅλες τὶς ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ τους καὶ θὰ ἐπιτρέψουν νὰ ἐξακριβωθῆ κατὰ πόσον ἕνα ὄν ἀπὸ τὴ Γῆ θὰ μπορέση νὰ ζήση πάνω στὴ Σελήνη.

Ἡ γυναῖκα
ΜΕ ΤΗ «ΔΕΥΤΕΡΗ ΝΕΟΤΗΤΑ»

Πῶς σχηματίζονται οἱ ὄγκοι τῶν ὠοθηκῶν

Ἡ περίπτωσι τῆς γυναίκας αὐτῆς, ποὺ παρουσιάστηκε στὸ γιατρό της, φαινόταν ἀληθινὰ καταπληκτική: Ἦταν γρηά, 68 χρονῶν. Εἶχε γεράσει κανονικά, δίπλα στὸν ἄντρα της. Ξαφνικά, στὰ 66 χρόνια της, ἄρχισε νὰ παρουσιάζη μιὰ ἀπίστευτη ἀλλαγή —σὰν νὰ εἶχε πάρει κάποιο θαυματουργὸ ἐλιξήριο τῆς νεότητος: Τὰ πλαδαρὰ ὡς τότε στήθη της ἄρχισαν νὰ φουσκώνουν καὶ νὰ σκληραίνουν, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ξαναβρίσκοντας τὸ παλιὸ στρογγυλὸ σχῆμα τους καὶ τὴ θέσι τους. Τὶς ἴδιες μέρες τοῦ μηνός, ἐνοιωθε ἕνα πόνο στὸ ὑπογάστριο.

Ὕστερα ἀπὸ ἡ ἐμφάνισί της ἄρχισε νὰ ξαναγίνεται νεανική. Οἱ ρυτίδες της λιγόστεψαν, τὰ μαλλιά της καὶ τὰ μάτια της ξαναβρῆκαν τὴ λάμψι ποὺ εἶχαν ἄλλοτε. Ὁ σβέρκος, τὰ μπράτσα καὶ οἱ γάμπες της ἔχασαν τὴ ζαρωμένη ὄψι τους. Ὁ ἄντρας της κι' οἱ φίλες της πρόσεξαν τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ μεταβολή της καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ τὴν ἀποδώσουν. Τῆς λέγανε πὼς φαινότανε κατὰ 20 χρόνια νεώτερη.

Τὸ πιὸ ἀπίστευτο ὅμως ἦταν πὼς ξαναφύτρωσε ἡ ἔμμηνος ρύσις της, ποὺ εἶχε διακοπῆ πρὶν ἀπὸ 14 χρόνια!

Αὐτὰ διηγήθηκε στὸ γιατρό της ἡ κυρία μὲ τὴ «δεύτερη νεότητα». Ἐκεῖνος ὅμως, ἀντὶ νὰ τὴν συγχαρῆ, φάνηκε ἀνήσυχος καὶ τὴ μάλωσε ποὺ εἶχε ἀργήσει τόσο πολὺ νὰ τὸν συμβουλευθῆ. Συνέστησε δὲ διάφορες ἐξετάσεις, ποὺ ἀπέδειξαν τὴν ὕπαρξι ἑνὸς ὄγκου στὴν ἀριστερὴ ὠοθήκη της. Μετὰ τρεῖς μέρες, τῆς ἔκαναν ἐγχείρησι καὶ τῆς ἀφαίρεσαν τὶς ὠοθῆκες, τὶς σάλπιγγες καὶ τὴ μήτρα.

Εὐτυχῶς ὁ ὄγκος ἦταν καλοήθης, κι' ὄχι καρκινώδης, ὅπως εἶχε φοβηθῆ στὴν ἀρχὴ ὁ γιατρός. Ἐπειδὴ ὅμως μπορεῖ νὰ περιέχωνται καὶ καρκινώδη κύτταρα στοὺς ὄγκους τῶν ὠοθηκῶν, ἰδίως σὲ γυναῖκες ἄνω τῶν 45 ἐτῶν, ἡ νὰ εἶναι κρυμμένα σὲ κάποιο σημεῖο τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ὅταν ὁ χειρουργὸς ἔχη νὰ κάνη μ' ἕναν ὄγκο τῆς ὠοθήκης σὲ γυναῖκα τέτοιας ἡλικίας, θεωρεῖ ἀσφαλέστερο ν' ἀφαιρέση ὅλα αὐτὰ τὰ ὄργανα.

Οἱ ὄγκοι τῶν ὠοθηκῶν γενικὰ σχηματίζονται ἀπ' τὰ «κοκκιώδη» κύτταρά τους. Τὰ κύτταρα αὐτὰ μοιάζουν πολὺ μὲ τὰ πρωτογενικά, ἀπ' τὰ ὁποῖα δημιουργεῖται τὸ σῶμα τῶν ἐμβρύων. Οἱ γιατροὶ τὰ ὀνομάζουν «πανταδύναμα», γιατὶ μπορεῖ νὰ δώσουν ὅλα τὰ εἴδη τῶν ὀργάνων, τῶν ἱστῶν καὶ τῶν ἐκκρίσεων τοῦ σώματος.

Κάποτε ὡστόσο ξεφεύγουν ἀπ' τὸν Ἔλεγχο τοῦ ὀργανισμοῦ, αὐξάνονται ἀπειθάρχητα καὶ σχηματίζουν διάφορους ὄγκους. Μπορεῖ π.χ. νὰ δημιουργήσουν ἕνα «τερατῶμα», δηλαδὴ ἕνα ὄγκο ποὺ περιέχει μιὰ μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος —ἰδίως δόντια, τρίχες καὶ κοκκαλάκια, κάποτε ὅμως καὶ τμήματα νεφροῦ, ἥπατος ἢ ἐγκεφάλου!

Ἄλλοτε πάλι, οἱ ὄγκοι τῶν κοκκιωδῶν κυττάρων τῶν ὠοθηκῶν ἀρχίζουν νὰ παράγουν γεννητικὲς ὁρμόνες, θηλυκὲς ἢ ἀρσενικές. Στὴν περίπτωσι ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, ὁ ὄγκος παρῆγε ποσότητες «οἰστρογόνου» ὁρμόνης, ποὺ κυκλοφοροῦσε στὸ σῶμα τῆς γυναίκας καὶ τῆς ἔφερνε τὸ γενικὸ ξανάνεωμα καὶ τὴν ἔμμηνο ρύσι. Τέτοιοι ὄγκοι μπορεῖ νὰ σχηματιστοῦν καὶ σὲ μικρὰ κοριτσάκια, ἀκόμα καὶ σὲ βρέφη, φέροντάς τους μιὰ πρώιμη σεξουαλικὴ ὡριμότητα.

Ὅταν ἀντίθετα ὁ ὄγκος παράγη ἀρσενικὲς ὁρμόνες, ἡ γυναίκα «ἀνδροποιεῖται», κόκκαλα, ἀκόμα καὶ ἀνδρικὲς σκέψεις καὶ συναισθήματα! Προκειμένου γιὰ ἕνα κοριτσάκι, εἶναι δύσκολο τότε νὰ διακρίνη κανεὶς σὲ ποιὸ φῦλο ἀνήκει.

Οἱ ὄγκοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι συχνὰ καρκινώδεις, ἢ γίνονται τέτοιοι, ἂν δὲν ἀφαιρεθοῦν ἐγκαίρως. Καὶ στὴν περίπτωσι λοιπὸν τῆς γυναίκας ποὺ ἀναφέραμε, τὸ «ξανάνεωμά» της μποροῦσε νὰ συντομέψη κατὰ πολλὰ χρόνια τὴ ζωή της, ἂν δὲν ἔκανε τὴν ἐγχείρησι.

Οἱ ὄγκοι τῶν ὠοθηκῶν σχηματίζονται κυρίως μέσα στὶς μικροσκοπικὲς κύστεις ποὺ ἀπομένουν μετὰ τὴν ἀπόσπασι τῶν ὠαρίων. Κάθε διόγκωσι τῶν ὠοθηκῶν ἀπαιτεῖ ἰατρικὴ παρακολούθησι, ἰδίως μετὰ τὰ 45 χρόνια. Τὰ συμπτώματα ποὺ θὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τοῦ γιατροῦ, εἶναι: ἐλαφρὸς πόνος στὸ ὑπογάστριο, συνήθως στὸ ἕνα πλευρό, ποὺ κάνει ἐπώδυνες μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ξαναβρίσκοντας τὸ παλιὸ στρογγυλὸ σχῆμα τους καὶ τὴ θέσι τους. Τὶς ἴδιες μέρες τοῦ μηνός, ἐνοιωθε ἕνα πόνο στὸ ὑπογάστριο.

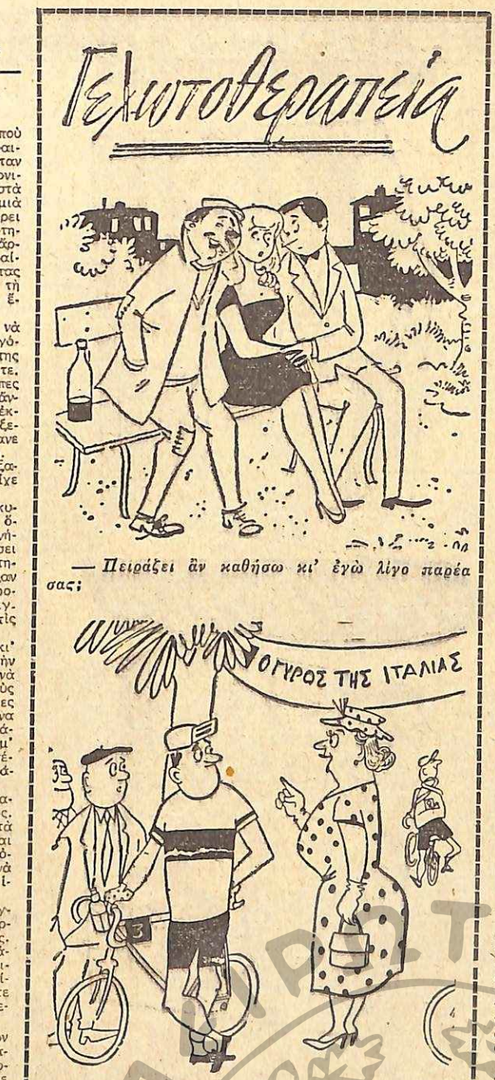

— Πειράζει ἂν καθήσω κι' ἐγὼ λίγο παρέα σας;

— Καὶ ὅταν θὰ περάσης ἀπ' τὸ χωριό, νὰ μοῦ φιλήσης τὴ θεία!

— Προβλέπω ὅτι θὰ ξενυχτήσουμε σήμερα. Τὸν ἔπιασαν πάλι τὰ δόντια του!

Η ΠΡΟΛΗΨΙ ΤΟΥ ΚΟΚΚΥΤΟΥ
καὶ ἡ θεραπεία του

Οἱ γάμμα - σφαιρίνες καὶ τὰ ἀντιβιοτικὰ

Ὁ κοκκύτης ἦταν ὡς προχτὲς ἀκόμη ἀληθινὴ μάστιξ γιὰ τὰ παιδιά. Ἀλλὰ σήμερα ἔχασε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ σοβαρότητά του καὶ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ σὰν ἀσθένεια ποὺ ἐκφυλίζεται ἀβοήθητα. Στὴ Σουηδία π.χ. ποὺ ἡ ὑγειονομικὴ ὀργάνωσί της εἶναι ὑποδειγματική, ὁ κοκκύτης φρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐξαφανίσεως. Δὲν πρόκειται γιὰ θαῦμα. Ἡ ἐξαφάνισι τοῦ κοκκύτου εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ καθολικοῦ προληπτικοῦ ἐμβολιασμοῦ ὄχι μόνον ὅλων τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ μητέρων τους.

Ὁ ἐμβολιασμὸς τῶν μητέρων κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κυοφορίας γίνεται, γιὰ νὰ προστατευθῆ τὸ νεογνὸ κατὰ τὸ πρῶτο ἑξάμηνο τῆς ζωῆς του, δεδομένου ὅτι τὰ ἐμβόλια δὲν ἔχουν ἐπίδρασι κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. Μόλις τὸ παιδάκι φτάση στοὺς ἕξη μῆνες ἢ καὶ λίγο πρωτύτερα, γίνεται καὶ σ' αὐτὸ ὁ κατάλληλος ἐμβολιασμός.

Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικὲς τοῦ Γάλλου δόκτορος Φολέ, ἐπὶ 100.000 ἐμβολιασθέντων παιδιῶν ἐσημειώθησαν μόνον 55 κρούσματα κοκκύτου, χωρὶς θνησιμότητα. Τούναντίον, ἐπὶ 100.000 μὴ ἐμβολιασθέντων παιδιῶν, σημειώθηκαν κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα 1574 κρούσματα κοκκύτου καὶ 15 θάνατοι.

Τὰ ἐμβόλια εἶναι εἴτε ἁπλᾶ εἴτε ἐνισχυμένα. Τὰ πρῶτα περιέχουν βακίλλους τοῦ κοκκύτου νεκρωμένους μὲ χημικὰ μέσα καὶ αἰωρούμενους μέσα σὲ μιὰ ἁλατοῦχο διάλυσι. Τὰ δεύτερα, ἐκτὸς ἀπὸ νεκροὺς βακίλλους, περιέχουν καὶ μιὰ διάλυσι ἀλουμινίου, ποὺ ἐνισχύει τὴν ἀνοσία. Τὰ δεύτερα παρέχουν ἀνοσία πιὸ σίγουρη καὶ μεγαλύτερης διαρκείας ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Τὸ ἐμβόλιο κατὰ τοῦ κοκκύτου καλὸν εἶναι νὰ γίνεται μόλις τὸ παιδὶ συμπληρώση τοὺς ἕξη μῆνες. Τὸ ἐμβόλιο εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ μὲ ὑποδερμικὲς ἐνέσεις στὴν ὠμοπλάτη. Γίνονται τρεῖς ἐνέσεις κάθε 15 ἡμέρες. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, γίνεται μιὰ ἀκόμη ἔνεσι, ποὺ ἔχει τὸ χαρακτῆρα «ὑπομνήσεως».

Τὸ ἐμβόλιο κατὰ τοῦ κοκκύτου συνδυάζεται συνήθως μὲ ἐκεῖνο κατὰ τῆς διφθερίτιδος καὶ τοῦ τετάνου. Πρόκειται γιὰ τὸ καλούμενο τριπλοῦν ἐμβόλιο, ποὺ γλυτώνει τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν ἐνόχλησι τῶν πολλαπλῶν ἐνέσεων. Μὲ τὶς τρεῖς ἐνέσεις ποὺ εἴπαμε παραπάνω εἰσάγονται στὸν ὀργανισμὸ του καὶ τὰ τρία ἐμβόλια.

Ἕνα σημαντικὸ βῆμα στὴν πρόληψι τῶν παιδικῶν ἀσθενειῶν θὰ εἶναι ὁ συνδυασμός μὲ τὰ τρία αὐτὰ ἐμβόλια καὶ ἐκείνου κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος. Θὰ ἔχουμε ἔτσι ἕνα τετραπλοῦν ἐμβόλιο, ποὺ θὰ προστατεύη ἀπὸ τὸν τέτανο, τὸν κοκκύτη, τὴ διφθερίτιδα καὶ τὴν πολιομυελίτιδα. Ἐπιτυγῆ πειράματα ποὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι ἔγιναν στὴ Ρωσία, τὴ Γερμανία καὶ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, εἶναι δὲ πολὺ πιθανὸν ὅτι θ' ἀναγγελθῆ σύντομα ἡ παρασκευὴ αὐτοῦ τοῦ τετραπλοῦ ἐμβολίου.

Ἀξιοσημείωτοι πρόοδοι ἐπετεύχθησαν ἐπίσης καὶ στὸ κεφάλαιο τῆς θεραπείας τοῦ κοκκύτου.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀσθενείας εἶναι οἱ γάμμα-σφαιρίνες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ὁρὸ ἀτόμου ὑπερανοσοποιηθέντος. Εἰσάγονται στὸν ὀργανισμὸ μὲ ἐνέσεις, ποὺ γίνονται κάθε 48 ὧρες ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα. Οἱ γάμμα-σφαιρίνες ἐξασθενίζουν τὸν τρομερὸ βῆχα τοῦ κοκκύτου καὶ προκαλοῦν ὄφεσι ὅλων γενικὰ τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας.

Κοινὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδουν καὶ ὡρισμένα ἀντιβιοτικά, ὅπως ἡ τερραμυκίνη, ἡ τετρακυκλίνη καὶ ἡ χλωρομυκητίνη. Δὲν ἔχουν τὴν ἴδια κεραμοσβόλο ἐπίδρασι ὅπως σὲ ἄλλες ἀσθένειες, ποὺ ὀφείλονται σὲ παθογόνους κόκκους. Ἐξασθενίζουν, ὅμως, τὴν τοξικότητα τοῦ κοκκοβακίλλου τοῦ κοκκύτου καὶ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ὑποδοθητικὰ μέσα τῆς θεραπείας μὲ τὶς γάμμα-σφαιρίνες.

Τὰ καταπραϋντικὰ καὶ ἡρεμιστικὰ φάρμακα δὲν ἔχουν πάντοτε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα. Σ' ἄλλους ἀσθενεῖς ἡ ἐπίδρασί τους εἶναι μεγάλη, ἐνῶ σ' ἄλλους μηδαμινή. Πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἀποδίδει, ἀντίθετα, ἡ δελτα-κορτιζόνη.

Ἀλλ' ἡ πρόληψη εἶναι, βέβαια, πολὺ καλύτερη ἀπὸ ὅλες τὶς θεραπεῖες.

Ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη περίοδος γιὰ τὰ παιδιὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν τριῶν μηνῶν (πολὺ ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτὴ τὸ παιδάκι ἔχει φυσικὴ ἀνοσία) καὶ τοῦ ἑνὸς ἔτους. Δεδομένου ὅτι ὁ ἐμβολιασμὸς δὲν πρέπει νὰ γίνεται πρὶν ἀπὸ τὸν ἕκτο μῆνα, ἐνδείκνυται ἡ ἀνοσοποίησι τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς μητέρας, ποὺ γίνεται μὲ τὸ ἴδιο προληπτικὸ ἐμβόλιο.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Νινόν ντέ Λανκλό

(Ένα κέντρο ταβερνοειδές, μετὰ τραγουδιοῦ καὶ μουσικῆς ποὺ ὀνομάζεται «μπουάτ» καὶ συχνάζεται ἀπὸ κόσμο καλλιτεχνικό. Ἐκείνη μπαίνει μὲ τὴν παρέα της. Ἐκεῖνος κάθεται κάτου μὲ τὴ δική του καί, μόλις τὴ βλέπει, πεταγεται καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος της).

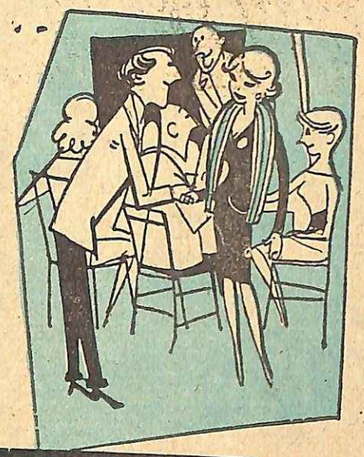

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο): Τί ἔκπληξη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλειπα, βλέπεις, τόσον καιρὸ στὸ ἐξωτερικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα νὰ τὰ ποῦμε λίγο... Ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τὴν παρέα σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐσὺ ἀπὸ τὴ δική σου. (Ζητοῦν συγγνώμη καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὶς παρέες τους καὶ πᾶνε νὰ τὰ ποῦνε οἱ δυό τους, τὲτ-ἀ-τέτ, σὲ ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό): Δὲν ἄλλαξες ὅμως καθόλου...

ΕΚΕΙΝΗ: Θὲς νὰ πῆς ὅτι διατηροῦμαι ὑποφερτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διατηρεῖσαι δὲν εἶναι ἔκφρασι... Τί εἶσαι; Κονσέρβα;...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Κάτι τέτοιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς πιάνει τὰ χέρια): Εἶσαι νικήτρια τοῦ χρόνου!

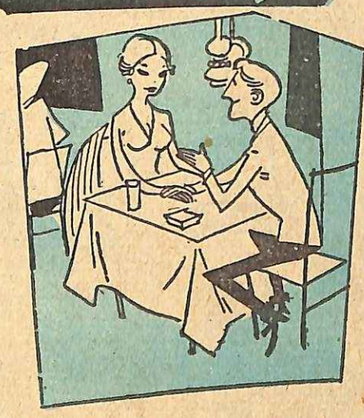

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ τὸ γέλοιο της ἔχει γίνει γκριμάτσα): Τί μελαγχολικὸ κομπλιμέντο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ εἶναι νὰ τὸ ρωτᾶς: Ὁ χρόνος, ὁ μεγάλος ἐχθρὸς κάθε ἀνθρώπου, τάβαλε καὶ μαζί μου... Κι' ἐνῶ ἔχεις τὴν εὐγένεια νὰ ἰσχυρίζεσαι ὅτι τὸν νίκησα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι εὐγένεια: εἶναι ἀδιάψευστη ἀλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, γιὰ νὰ μεταφράσω στὴν ἁπλοελληνική: Εἶμαι μιὰ σχετικὰ καλοδιατηρημένη μεσόκοπη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν εἶσαι φοικτή!

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως θὰ ἰσχυριστῆς ὅτι εἶμαι κοριτσάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ κοριτσάκια δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ συγκεντρώνουν τὸ θαυμασμό... Ἡ πιὸ ὄμορφη ἐποχή, καὶ γιὰ τὴ φύσι, καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα, εἶναι τὸ φθινόπωρο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄλλο ἕνα θλιβερὸ κομπλιμέντο! Ζῶ τὸ φθινόπωρο τῆς ὁμορφιάς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχεις δῆ ὡραιότερα χρώματα ἀπὸ τὰ φθινοπωρινά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι, χρώματα, δηλαδή. Πενιχρὲς ἀποχρώσεις, ἀναιμικὲς ἀνταύγειες χρωμάτων, ξεφτισμένα κουρέλια ἀπὸ φῶς... Τὸ φθινόπωρο καθρεφτίζει τὸ φῶς τοῦ καλοκαιριοῦ. Εἶναι ἐτεοθώωτο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν προσπαθῆς νὰ μειώσης τὴν ἀξία του... Εἴτε ἔτσι εἴτε ἀλλοιῶς, τὴν ὁμορφιὰ του δὲν τὴν ἔχει ἄλλη ἐποχή... Πήγαινε στὴ Δεκέλεια, πάρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Κατσιμίδι, καὶ καμάρωσε τὶς πλαγιὲς τῆς Πάρνηθος: Τὸ κατοπράσινο τῶν πεύκων, τῶν σκίνων, τῶν βελανιδιῶν, διακοσμεῖται ὑπέροχα ἀπὸ τὸ κοκκινωπὸ τῶν φύλλων τοῦ περιέργου αὐτοῦ φυτοῦ ποὺ βγαίνει μόνο τὸ φθινόπωρο καὶ προβάλλει σκουριασμένο, λὲς ἀπὸ τὸ πρωτοβρόνι. Ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τῆς σκουριᾶς, ἀπὸ τὸ ζωηρὸ κόκκινο, ὡς τὸ ἀγνὸ πορτοκαλί, γεμίζουν τὶς πλαγιές... Βάλε τώρα, καὶ τὶς διασκορπιστικὲς κηλίδες ἀπὸ τὰ γινωμένα κούμαρα — ποὺ μοιάζουνε σὰ στάλες ἀπὸ αἷμα — καὶ θὰ ἔχης τὸ ἀσύγκριτο ταμπλὸ τῆς φθινοπωρινῆς ὁμορφιάς.

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Τῆς φθινοπωρινῆς ὁμορφιάς... Τῆς ὁμορφιάς ποὺ φθίνει, ποὺ ξεφτάει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί ἐπιμένεις σὲ μιὰ χωρὶς λόγο ἠττοπάθεια; Ξεχνᾶς ὅτι, ὅπως ὑπάρχουν θλιβερὰ καλοκαίρια κι' ἀξιοθρήνητες ἀνοίξεις, τὸ ἴδιο ὑπάρχουν καὶ μεγαλειώδη φθινόπωρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι, βέβαια, καὶ τὸ δικό μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ σοῦ τὸ βροντοφώνησε ὁ καθρέφτης:

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι κόλακας κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐσένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ χρόνια ποὺ χαράζουν ἀλύπητα μὲ βαθειὲς οὐλὲς — τὶς ρυτίδες — τὴν ὁμορφιὰ μιᾶς γυναίκας, περάσανε ἀπὸ πάνω σου ἁπαλὰ σὰ χάδια... Κατάφερες, γόησσα γενική, νὰ δαμάσης ἀκόμα καὶ τὸν καιρό, ποὺ ἔνειδε ὑποταγμένος στὰ ὡραῖα σου πόδια...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶμαι ἡ μεγάλη ἐξαίρεσι, ποὺ κατάφερα νὰ σταματήσω τοὺς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ, νὰ τοὺς ἀκινητήσω, στὴν ἴδια θέσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσαι ἡ μεγάλη, ἡ παντοτεινὴ γόησσα! Ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ τοῦ 1959.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιὰ εἶναι αὐτὴ πάλι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιὰ ἄλλη ἀξιοθαύμαστη νικήτρια τοῦ χρόνου, ποὺ γέμισε ὅλο τὸ δέκατο ἕβδομο αἰώνα μὲ τὴν ἀγέραστη λάμψι της, μὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴ ἀκτινοβολία της...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί δουλειὰ ἔκανε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὴ δουλειὰ τῆς Λαΐδος καὶ τῆς Φρύνης...

ΕΚΕΙΝΗ: Α, κατάλαβα... Μὲ ὡραῖο μοῦτρο μὲ παρομοιάζεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν ἐξετάζης τὸ ζήτημα σὰν ἀλύγιστη πουριτανή... Οἱ τίμιες γυναῖκες δὲ γυμνώνονται πρόθυμα μπροστὰ σὲ ἕναν Πραξιτέλη ἢ σὲ ἕναν Σκόπα γιὰ νὰ ποζάρουνε σὰ μοντέλα. Τὶς Ἀφροδίτες τὶς ἐμπνέει ἡ δημιουργικὴ ἀναισχυντία τῆς γυναικείας ἐλαφρότητας, ποὺ ποζάρει πρόθυμα γυμνὴ γιὰ νὰ προεκτείνη μαρμάρινη τὴν κοκεττερία της στὶς χιλιετηρίδες!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Νὰ τώρα ποὺ προπαγανδίζεις τὴν ἐλαφριὰ ἠθική!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τὴν προπαγανδίζω: τὴ δέχουμαι χωρὶς σεμνότυφη ἀγανάκτησι ὅταν διαισωνίζη τὴν ὁμορφιά.

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, αὐτὴ ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ ἦτανε παστρικιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἦταν μιὰ πεντάμορφη ἐταίρα. Κοριτσάκι κατάφερε νὰ τυλίξη στὰ δίχτυα της τὴ σκοτεινὴ φυσιογνωμία ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία τῆς ἀγέλαστης ραδιρρότης» — τὸν καρδινάλιο Ρισελιέ. Κι' ἀπὸ τότε κάθε βῆμα της καὶ μιὰ κατάκτησι, κάθε χρόνος ποὺ περνοῦσε κι' ἕνας κατινούργιος στρατὸς ἀπὸ κατακτημένους ἄντρες! Προσωπικότητες τοῦ πλούτου καὶ μεγαλειότητες τῶν γραμμάτων, μεγιστάνες τῆς τέχνης καὶ πληβεῖοι μὲ γερὸ κομπόδεμα, εὐγενεῖς καὶ ἄσημοι, ἐκλιπαρούσανε ταπεινωμένοι τὴν εὐνοιά της... Κι' αὐτό, ὡς τὰ βαθειὰ γεράματά της... Ἡ φήμη μᾶς μετέφερε τὴ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ γόησσα καὶ μετὰ τὰ ἑβδομήντα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἱστορία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἑβδομήντα χρόνων εἶχε θύματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶχε ἕνα κορμὶ κοριτσιοῦ, λαχταριστὸ καὶ κατάσπρο! Ξετρέλλαινε ὅποιον τὴν πλησίαζε... Βλέπεις, ἕνας ἄντρας, γιὰ νὰ γοητευτῆ, δὲν περνάει ἀπὸ τὸ λιαρχεῖο... Ἂν μιὰ γυναῖκα φαίνεται νέα καὶ διατηρῆται ὄμορφη, σαγηνεύει πιὸ εὔκολα ἀπὸ μιὰν ἄλλη ποὺ εἶναι νέα ἀλλὰ τὴ σαρώνουνε τὰ πρόωρα γερατειά. Μὲ μιὰ λέξι, τὸ ἴδιο ὅπως ὑπάρχει πρόωρη παρακμή, ὑπάρχει καὶ προέκτασι αἴγλης γιὰ τὴ γυναῖκα...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶσαι πολὺ καλὸς ἂν βρίσκης ὅτι ἀνήκω στὶς γυναῖκες τῆς ἀντοχῆς Νινὸν ντὲ Λανκλό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶμαι καλός, εἶμαι ἀκριβολόγος... Πόσα χρόνια σὲ ἔξερω;

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ κλείνει μὲ τὸ ὑπέροχο, ἀρωματισμένο χέρι της τὸ στόμα): Μὴν πῆς πόσα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλάει τὸ χέρι της): Κι' ἂν τὸ πῶ δὲ θὰ μὲ πιστέψουν... Γιατί εἶναι ἀτόσα χρόνια εἶσαι ὄχι ἴδια. ἀλλὰ καὶ πιὸ καλή!

ΕΚΕΙΝΗ (κολακευμένη): Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος: ἐπικίνδυνος κόλακας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, μ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω τί κινδυνεύεις νὰ πάθης;

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ ξεχάσω τὴν παρέα μου καὶ νὰ παραδοθῶ ἀνυπεράσπιστη στὴ γλυκειὰ παρελθοντολογία σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμενα): Ξέχασέ την, λοιπόν! Ξεχνάω τὴ δική μου κι' ἐγώ... Ἂς ξεχάσουμε ἐπίσης ὅτι περάσανε χρόνια... (Σιγά), Γνωριστήκαμε μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή... Ὡραία κυρία μου, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς προσφέρω λίγο κρασί...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἡδονικὰ μισόκλειστα ἀπὸ τὰ μάτια της): Ὄχι μόνο κρασί. Κυρίως λόγια... Αὐτὰ μεθᾶνε πιὸ πολύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη κι' ἡ πιὸ νέα γόησσα τῆς ζωῆς!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Τὴν ἔπαθαν οἱ γκάνγκστερς

Ὑποχωρῶντας στὴν ἀπειλὴ τῶν πιστολιῶν, ὁ ταμίας ἑνὸς μεγάλου καταστήματος τοῦ Σὶμερβιλ ('Ηνωμ. Πολιτεῖες) παρέδωσε σὲ δυὸ γκάνγκστερς ἕνα σάκκο γεμάτο μὲ χαρτονομίσματα, ἀξίας 20.000 δολλαρίων. Μόλις ὅμως ἔφυγαν οἱ ληστὲς μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους ὁ ταμίας ἔσκασε στὰ γέλια. Γιατὶ τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα ἦταν ὅλα ψεύτικα, κι' ὁ ταμίας σκόπευε νὰ τὰ πάρη στὸ σπίτι του γιὰ νὰ παίξουν τὰ παιδιά του.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ὄμορφη ΒΙΟΛΑΝΤΗ

Ὁ Ἰωάννης - Πέτρος Καφάφα, ποὺ κατάγόταν ἀπὸ μιὰ παληὰ κι' ἔνδοξη οἰκογένεια τῆς Νεαπόλεως, εἶχε φορέσει ἀπὸ νέος τὸ ράσο τοῦ κληρικοῦ κι' ἔγινε ἀργότερα ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Κιέτι, καρδινάλιος καὶ τελικὰ Πάπας, μὲ τὸ ὄνομα Παῦλος 4ος.

Ἀμέσως μετὰ τὸ διορισμό του, ὅλοι οἱ συγγενεῖς του ἀπὸ τὴ Νεάπολι ἔτρεξαν στὴ Ρώμη, ἁπλησιοὶ γιὰ ἀξιώματα, τιμὲς καὶ πλούτη. Ὁ νέος Πάπας τοὺς ἱκανοποίησε ὅλους, ἄλλων περισσότερο κι' ἄλλον λιγώτερο. Ἀλλὰ τὴ μεγαλύτερη εὐνοιά του ἔδειξε στὰ παιδιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ τοὺς μοίρασε κομητεῖες καὶ δουκᾶτα, ἁρπάζοντάς τα ἀπὸ τοὺς νομίμους κατόχους τους.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνηψιούς του ἦταν καὶ ὁ δὸν Χουὰν Καράφα, ποὺ ὁ θεῖος του τὸν ἔκαμε δοῦκα τοῦ Μονττόριο καὶ τοῦ Ἀσκολί, μαρκήσιο τῆς Ματσεράτα, κόμητα τοῦ Φροζινόνε, ἀρχηγὸ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ Βατικανοῦ καὶ θησαυροφύλακα τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Ὁ δὸν Χουὰν ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μόλις εἴκοσι τεσσάρων χρόνων. Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, εἶχε πάρει σύζυγο τὴ Βιολάντη τῆς Καιροντόνα, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν ἐξυπνάδα της κι' ὅλοι στὴ Νεάπολι, ὅπου ἔμενε πρὶν ὁ θεῖος του ἀνεβῇ στὸν παπικὸ θρόνο, ἤξεραν πὼς τὴν ἐλάτρευε. Ἀλλ' οἱ τιμὲς καὶ τὰ πλούτη τὸν θάμπωσαν κι' ἄρχισε νὰ τὴν προδίδῃ. Οἱ ἀπιστίες του ἔκαναν τὸν κύκλο τῶν σαλονιῶν τῆς Ρώμης κι' ἡ Βιολάντη τὶς μάθαινε ἀπὸ τὴ Διάνα Μπρανκάτσιο, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας της.

Ἡ δυστυχισμένη Βιολάντη ὑπόμενε καρτερικὰ τὸ μαρτύριό της. Ἀλλ' ὁ ἄντρας της ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ παραμελῇ καὶ τὰ πιὸ στοιχειώδη προσχήματα. Τὴν πρόδινε ἀδιάντροπα μπροστὰ στὰ μάτια της κι' ἔφερνε τὶς φίλες του καὶ μέσα στὸ μέγαρό του.

Μιὰ μέρα, ἡ Βιολάντη εἶχε δγῆ ἔφιππη, γιὰ νὰ κάμῃ ἕναν περίπατο πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀππίας ὁδοῦ. Ἀλλά, ξαφνικά, τὸ ἄλογό της ἀφήνιασε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τίβερι, ποὺ οἱ ὄχθες του ἦταν πολὺ ψηλὲς κι' ἀπότομες σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ ἀφηνιασμένο ζῶο θὰ κυλοῦσε μαζὶ μὲ τὴν ὁμορφη δούκισσα μέσα στὸ ποτάμι.

Λίγο πιὸ πέρα, ἕνας γέρος ἀξιωματικός, ὁ Τζιορντάνο Καπέτσε γύριζε τοὺς ἄντρες του. Μόλις εἶδε τὸν κίνδυνο, ἔτρεξε ἀμέσως, κατάφερε μὲ μεγάλο κόπο νὰ φτάσῃ στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὸ ἄλογο τῆς δούκισσας καί, ἁρπάζοντας τὸ ἐγχειρίδιό του, τοῦ τάχωσε ὡς τὴ λαβὴ μέσα στὸ λαιμό. Τὸ ζῶο σταμάτησε, ταλαντεύτηκε κι' ἔπειτα ἔγειρε στὰ πλάγια. Ἀλλ' ὁ Καπέτσε εἶχε σηκώσει κι' ὅλας στὰ σιδερὰ χέρια του τὴ νεαρὴ δούκισσα καὶ τὴν εἶχε θάλει πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του.

Ἡ Βιολάντη ἦταν κατακίτρινη σὰ νεκρή. Ὅταν συνῆλθε, κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ σωτῆρα της καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Σᾶς χρωστάω τὴ ζωή!

Τότε μόγον ὁ Καπέτσε πρόσεξε πὼς ἔσφιγγε ἀκόμη στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὁμορφη δούκισσα.

— Συγχωρέστε με, κυρία, ταράλιτσε. Ἡ ἐπιθυμία μου νὰ σᾶς γλυτώσω ἀπὸ τὸν κίνδυνο μ' ἔκαμε νὰ ξεχάσω τὸ σεβασμό ποὺ σᾶς χρωστάω... Νομίζω ὅτι.. μπορεῖτε νὰ κρατηθῆτε μόνη σας στὸ ἄλογο μου... Θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ καθίσετε πιὸ ὄμετα...

Πήδησε ἀμέσως κάτω, ἔπιασε τὰ πόδια της καὶ τὰ κατέβασε στὰ πλάγια κι' ἔπειτα τὶς ἔβοσε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ στηριχτῆ καὶ νὰ καθίση πιὸ ἀναπαυτικά.

— Τρομάξατε, κυρία δούκισσα; τὴ ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε χαμογελώντας. Ἀλλὰ τώρα δὲ φοβᾶμαι πιά...

Λίγες οἱ διαφορὲς περιποιήσεις τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τῆς εἶχαν φέρει μιὰ ἀνατριγίλα σ' ὅλο της τὸ κορμί. Ὁ Τζιορντάνο Καπέτσε ἦταν ἕνας πολὺ ὡραῖος ἄντρας κι' ἡ Βιολάντη δὲν εἶχε νοιώσει ἀπὸ καιρὸ τὸ παραμικρὸ ἀντρικὸ γάδι...

Ὁ Καπέτσε προχωροῦσε πεζὴ δίπλα στὸ ἄλογο τῆς Βιολάντης.

Ξαναπῆραν τὸ δρόμο πρὸς τὴ Ρώμη. Ὁ Καπέτσε προχωροῦσε πεζὴ πλάι στὸ ἄλογο. Ἡ Βιολάντη ἔσκυβε κάθε τόσο γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἀλλὰ κάθε φορὰ τὸ πρόσωπό της γινόταν καταπόρφυρο. Αὐτὴ ἡ ταραχὴ ποὺ ἔνοιωθε τῆς φαινόταν πολὺ περίεργη ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα τὴν γοήτευε... Σκεφτόταν, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὶς ἀπιστίες τοῦ ἄντρα της, τὰ ἀδιάντροπα γλέντια του, τὶς προσβολὲς ποὺ τῆς εἶχε κάμει...

Ἦταν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῆ, ποὺ ἔσπρωχνε τὴ δούκισσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Καπέτσε; Ἢ εἶχε βρῆ στὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ τὸν ἄντρα ποὺ ποθοῦσε; Ἄγνωστοο... Μιὰ νύχτα, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, τοῦ ἀνοιξε μόνη της τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της...

Τὸ εἰδύλλιό τους θὰ περνοῦσε ἴσως ἀπαρατήρητο. Ἀλλ' ἡ Βιολάντα ἀγνοοῦσε μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια. Ὁ Τζιαρντάνο Καπέτσε ἦταν ὡς τότε φίλος τῆς Διάνας Μπρανκάτσιο, ποὺ τὴν ἄφησε ἔπειτα ἀπὸ τὸ σύνδεσμό του μὲ τὴ δούκισσα.

Ἡ Διάνα δχι μόνο δὲ φάνηκε πὼς στενοχωρήθηκε γι' αὐτό, ἀλλά, τοὐναντίον, προθυμοποιήθηκε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴ δούκισσα καὶ τὸν παλιό φίλο της στὶς ἐνοχες σχέσεις τους. Ἔπρεπε κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη τους, ποὺ τῆς ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησι ποὺ σχεδίαζε μέσα στὸ μυαλό της.

Μιὰ νύχτα, τέλος, ποὺ οἱ δύο ἀγαπημένοι βρίσκονταν μαζί, ἡ Διάνα εἰδοποίησε τὸ σύζυγο τῆς Βιολάντης.

Ὁ δούκας μπῆκε μανιασμένος μέσα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, ἔπιασε τὸν Καπέτσε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν τσάπωσε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου τὸν παρέδωσε στοὺς ἀνθρώπους του, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὶς φυλακὲς τοῦ Σοριάνο. Στὴ δούκισσα δὲν εἶπε τίποτα. Ἔβαλε μόνο φρουρὰ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισε τὸ μαρτύριο τοῦ Καπέτσε. Κάθε βράδυ, τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ τὸν πήγαιναν στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων, ὅπου βρισκόταν κι' ὁ ἴδιος ὁ δούκας. Ὁ δήμιος κι' οἱ βοηθοί του τὸν περνοῦσαν τότε ἀπὸ τὸ ἕνα μαρτύριο στὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ τοῦ ἀφήνουν τὸν καιρὸ οὔτε γ' ἀνασάνῃ.

— Ὁμολόγησε τὶς ἐνοχες σχέσεις σου μὲ τὴ γυναῖκα μου! τοῦ φώναζε ὁ δούκας.

Ἀλλ' ὁ Καπέτσε ὑπόμεινε τὸ μαρτύριό του χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα.

Μαζὶ μὲ τὸ δούκα βρισκοταν κι' ὁ κόμης τοῦ Ἀλίφφε, ἀδελφὸς τῆς Βιολάντης, ποὺ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν δὸν Χουὰν τὴν τιμὴ νὰ τιμωρήσῃ ὁ ἴδιος τὸν ἄπιστο. Ἤθελε, ὅμως, ν' ἀκούσῃ τὴν ἐνοχή της ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Καπέτσε.

— Ἀδελφέ μου, εἶχε πῆ στὸ δοῦκα, δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς ἀδελφῆς μου. Ἀλλὰ θέλω ν' ἀκούσω τὸν ἴδιο τὸν Καπέτσε νὰ τὴν ὁμολογήσῃ, γιὰ νὰ ἔχω ἡσυχη τὴ συνείδησί μου.

Μιὰ νύχτα, τέλος, ὁ δούκας, θλέποντας τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Καπέτσε, τοῦ φώναξε:

— Γιατί ἐξακολουθεῖς νὰ σιωπαίνῃς, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ δούκισσα ὁμολόγησε τὴν προδοσία της; Ὁ Τζιορντάνο Καπέτσε ἔπεσε τότε στὰ γόνατα.

— Ἀφοῦ ἡ δούκισσα ὁμολόγησε, ἡ σιωπή μου δὲ χρησιμεύει πιά, εἶπε. Ναί, πρόδωσα τὸν ἀφέντη μου καὶ τοῦ ἔκλεψα τὴν τιμή.

Ὁ δούκας ἄρμπηξε τότε πάνω του κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶη μὲ τὸ ἐγχειρίδιό του. Ἦταν τόση ἡ λύσσα του, ποὺ δὲ σταμάτησε παρὰ μόνον ὅταν ἦταν πιὰ ἕνα πτῶμα κατατρυπημένο καὶ πλημμυρισμένο στὰ αἵματα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κόμης τοῦ Ἀλίφφε μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς δούκισσας.

— Ἀδελφή μου, ἦρθε γιὰ νὰ σὲ συνοδεύσω στὴν ἐκκλησία, τῆς εἶπε.

Ἡ Βιολάντη προαισθάνθηκε ὅτι εἶχε φτάσει τὸ τέλος της, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ φανῇ ἤρεμη.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ ἦρθες νὰ μοῦ προτείνῃς, ἀδελφέ μου, τοῦ ἀπάντησε.

Καὶ τὸν ἀκολούθησε στὴν ἐκκλησία.

Μετὰ τὴ λειτουργία, ὁ κόμης τὴν ξαναφερε στὸ μέγαρο τοῦ συζύγου της.

— Ἀδελφή μου, εἶπε στὴ Βιολάντη ὅταν ξαναμπῆκαν στὸ δωμάτιό της, ὁ πατέρας σου, ὁ δούκας μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ σοῦ ζητήσω τὸ λόγο γιὰ τὴν προδοσία σου, ποὺ ντροπιάζει τὴν οἰκογένειά μας.

— Μὲ ποιό τρόπο λογαριάζεις νὰ μὲ σκοτώσῃς, ἀδελφέ μου; ρώτησε ἡ Βιολάντη.

Ὁ κόμης ἔβγαλε τότε κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του ἕνα σκοινί, ποὺ οἱ δυὸ ἄκρες του σφίγγονταν πάνω σ' ἕνα μικρὸ ξύλο.

— Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πέθανε κι' ὁ Τζιορντάνο; ρώτησε ἡ Βιολάντη τὸν ἀδελφό της.

— Ὁ Τζιορντάνα Καπέτσε πέθανε μὲ εἴκοσι τρία χτυπήματα ἀπὸ ἐγχειρίδιο στὸ κορμί, ἀπάντησε ὁ ἀδελφός της. Μήπως προτιμᾶς τὸν ἴδιο θάνατο;

Ἡ δούκισσα σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Ὄχι, εἶπε ἔπειτα. Φοβᾶμαι πὼς θὰ μοῦ λείψῃ τὸ θάρρος... Ἡ ἔκλογή σου εἶναι ἴσως ἡ καλύτερη...

Ὁ κόμης πῆγε τότε κοντὰ της καὶ τῆς σκέπασε τὰ μάτια μ' ἕνα μαντῆλι. Τῆς πέρασε ὕστερα τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ κι' ἄρχισε νὰ γυοίζῃ τὸ ξύλο... Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν καλὰ καὶ τῆς ἔβγαλε τὴ θηλειὰ ἀπὸ τὸ λαιμό.

Ἡ δούκισσα ἀκούγοντάς τον ν' ἀπομακρύνεται, κατέβασε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιατί διστάζεις, ἀδελφέ μου;

— Δὲ διστάζω, τῆς ἀπάντησε ὁ κόμης τοῦ Ἀλίφφε. Ἀλλ' ἡ θηλειὰ δὲν εἶναι στερεωμένη καλὰ καὶ φοβᾶμαι μήπως σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς.

Ὁ κόμης πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο., ὅπου ἔσφιξε τὴ θηλειὰ πάνω στὸ ξύλο.

Ξαναγύρισε κατόπιν, διώρθωσε τὸ μαντῆλι πάνω στὰ μάτια της καὶ τῆς ξαναπέρασε τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ ὁμορφη Βιολάντη ἦταν νεκρή.

Μερικὲς βδομάδες ἀργότερα, πέθανε ὁ Παῦλος 4ος καὶ τὸν διαδέχτηκε στὸν παπικὸ θρόνο ὁ Πίος 4ος, ποὺ διέταξε ἀμέσως τὴ σύλληψι τοῦ κόμητος Ἀλίφφε καὶ τοῦ δούκα τοῦ Μοντόριο.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς πρόφτασε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ παπικὸ κράτος καὶ γλύτωσε. Ὁ δεύτερος ὡδηγήθηκε στὶς φυλακὲς τοῦ Τορελινόνε, ὅπου ὁ δήμιος τὸν ἀποκεφάλισε.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

"Ενα ζευγάρι ποὺ ζῆ διαρκῶς μέσα στὴ γοητεία τοῦ ἔρωτα!

Λίλυ ΠΑΛΜΕΡ Κάρλος ΤΟΜΠΣΟΝ

Ἡ γνωστὴ καὶ ἀρκετὰ δημοφιλὴς στὰρ Λίλυ Πάλμερ, ἡ πρωταγωνίστρια τῶν ταινιῶν «Τὸ νυφικὸ κρεβάτι», «Τὸ τελευταῖο ταξίδι», «Παρθένες μὲ στολὴ» καὶ τόσων ἄλλων, εἶναι σήμερα 45 ἐτῶν καὶ δὲν τὸ κρύβει διόλου. Γεννήθηκε στὸ Πόζεν τῆς Γερμανίας στὶς 24 Μαΐου τοῦ 1914. Ἀλλά, πρᾶγμα περίεργο, ἔχει ἐμφάνισι πάντα νέας καὶ ἐπιθυμητῆς κοπέλλας, γεμάτης νειάτα καὶ γοητεία. Μιὰ γοητεία, ποὺ ἔχει σκλαβώσει τὸν ἄνδρα της, τὸ γνωστὸ Ἀργεντινὸ «γόητα» καὶ συνάδελφό της Κάρλος Τόμπσον, ποὺ εἶναι 36 ἐτῶν καὶ ποὺ πρὶν νοιώσῃ τὸ φλογερὸ αἴσθημά του γιὰ τὴ Λίλυ, εἶχε κάνει ἀμέτρητες καρδιὲς νὰ χτυπήσουν τρυφερὰ γι' αὐτόν, τόσο στὴ πατρίδα του, ὅσο καὶ στὸ Χόλλυγουντ ἀργότερα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιό τους κατέληξε στὸ γάμο, στὶς 21 Σεπτεμβρίου τοῦ 1957, ὅπου κι' ἂν βρίσκωνται, ἡ Λίλυ κι' ὁ Κάρλος συνεχίζουν μιὰ ἀδιάκοπη καὶ γεμάτη γοητευτικὲς στιγμὲς «σελήνη τοῦ μέλιτος». Ἀρκεῖ νὰ τοὺς συναντήσῃ κανεὶς καὶ νὰ τοὺς ρίξῃ μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀμέσως ὅτι ἔχει ἐμπρός του δυὸ νέους ἐρωτευμένους.

Παρὰ τὰ 45 χρόνια της, ἡ Λίλυ Πάλμερ παρέμεινε μιὰ πολὺ ἑλκυστικὴ γυναῖκα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ κάνει τὶς ἄλλες γυναῖκες νὰ φλέγωνται ἀπὸ περιέργεια καὶ νὰ ζητοῦν νὰ μάθουν ποιὸ εἶναι τὸ «μυστικὸ τῆς νεότητός» της.

Ἀλλὰ δὲ χρησιμοποιεῖ κανένα «μυστικὸ νεότητος». Τὴ διαφάνεια τοῦ ἐξαίσιου δέρματός της τὴν ὀφείλει σὲ μιὰ συνταγή, ποὺ δὲν ξεχνάει ποτέ. Ὅπως ὁμολογεῖ ἡ ἴδια, ἔχει μιὰ βαθειὰ ἐκτίμησι στὶς ἰδιότητες τοῦ κρύου νεροῦ. Κάθε πρωῒ ποὺ θὰ ξυπνήσῃ, πλένεται πρῶτα μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σαπούνι γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ νὰ τοὺς καθαρίσῃ, ὅπως λέει ἡ ἴδια. Ἔπειτα, ἀφοῦ σκουπισθῆ καλὰ καὶ ἀναπαυθῆ λίγο, τρέχει κατόπιν στὴ μπανιέρα της γιὰ νὰ μπῆ κάτω ἀπὸ τὸ ντοὺς μὲ τὸ κρύο νερό!

Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, γιὰ τὴ κομψὴ καὶ λεπτὴ σιλουέττα της ἰδίως, καταφεύγει καθημερινῶς στὴ βοήθεια τῶν σπὸρ καὶ τοῦ ὑπαίθρου. Πσίζει καλὸ τέννης, εἶναι ἐξαίρετη κολυμβήτρια ἀποστάσεων, εἰδικεύεται στὰ χειμερινὰ σπόρ, καὶ ὑπῆρξε πρωταθλήτρια τῆς Γερμανίας στὸ «πὶγκ - πόγκ».

Μὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ νεότητα ποὺ τὴν διακρίνει, συνήντησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «μεγάλο ἔρωτα» στὸ πρόσωπο τοῦ γνωστοῦ Ἄγγλου ἡθοποιοῦ Ρὲξ Χάρισσον, στὸ Λονδίνο κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου. Ἀγαπήθηκαν παράφορα καὶ παντρεύτηκαν στὶς 25 Ἰανουαρίου τοῦ 1943. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ἕνα παιδάκι, ὁ μικρὸς Κάρυ, ἦρθε νὰ συνδέσῃ τὸ ζεύγος ἀκόμη πιὸ στενά.

Μέχρι τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἡ Λίλυ καὶ ὁ Ρὲξ ἔζησαν εὐτυχισμένα στὸ Λονδίνο. Ἀμέσως μετά, ὅμως, τὸ 1945, ἔφυγαν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ἀπ' ὅπου ὁ Ρὲξ εἶχε εὐνοϊκὲς προτάσεις νὰ πρωταγωνιστήσῃ σὲ μερικὲς ταινίες, ἐνῶ ἡ Λίλυ θὰ παρέμενε ὡς «κυρία Χάρισσον». Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε. Ἡ λεπτὴ σιλουέττα της, ἡ ὁμορφιά της, τὸ ταλέντο της καὶ ἡ γλωσσομάθειά της δὲν ἄργησαν νὰ τραβήξουν τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον πολλῶν κινηματογραφικῶν παραγωγῶν, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τῆς ὑποβάλλουν δελεαστικὲς προτάσεις νὰ παίξῃ στὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο. Στὴν ἀρχὴ ἡ Λίλυ δὲ δέχθηκε οὔτε νὰ συζητήσῃ, ἴσως ἐπειδὴ δὲν ἤθελε καὶ ὁ ἄνδρας της. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγους μῆνες ἄλλαξε γνώμη καὶ δέχθηκε νὰ ὑπογράψῃ ἕνα περίφημο συμβόλαιο ποὺ μ' αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱκανοποιητικὴ ἀμοιβὴ ποὺ ἐξασφάλιζε, ἀποκτοῦσε καὶ τὸν ἐπίζηλο τίτλο τῆς «στάρ», πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε καταφέρει οὔτε στὴ πατρίδα της, στὰ στοῦντιο τῆς ὁποίας εἶχε πάρει μέρος σὲ περισσότερες ἀπὸ 20 ταινίες.

Ἐνῶ ὅμως ἡ ἐπαγγελματικὴ ζωὴ της ἐξελίσσετο πολὺ εὐνοϊκά, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ συζυγική της. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου τόσο ἡ Λίλυ, ὅσο καὶ ὁ Ρὲξ διεπίστωσαν ὅτι τοὺς χώριζαν πολλὲς καὶ βασικὲς διαφορές. Ὅ,τι εὐχαριστοῦσε τὸν ἕνα, δὲν ἄρεσε καθόλου στὸν ἄλλον. Οἱ σχέσεις τους εἶχαν ψυχρανθῆ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Λίλυ δέχθηκε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο τοῦ Χόλλυγουντ. Καὶ λίγο ἀργότερα δόθηκε ἡ «χαριστικὴ βολὴ» στὸ γάμο τους. Τὸ ὄνομα τοῦ ἄνδρα της Ρὲξ ἀνακατεύθηκε ἐπίμονα στὴν αὐτοκτονία μιᾶς στάρλετ. Αὐτὸ στάθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ χωρίση ὁριστικὰ τὸ ζεῦγος τὸ 1956 καὶ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς ἄλλοτε «ἀγαπημένους» συζύγους τράβηξε τὸ δικό του δρόμο. Ὁ Ρὲξ ταξίδευε συνεχῶς, ἔμενε ἀνύπαντρος καὶ συνέχιζε τὴν ἄτακτη αἰσθηματικὴ ζωή του. Τὸ 1957, τέλος, γνώρισε τὴν συμπατριώτισσά του ἠθοποιὸ Καίη Κένταλ καὶ τὴν παντρεύτηκε γιὰ νὰ τὴν χάσῃ ἐφέτος καὶ νὰ μείνῃ ἔτσι γιὰ δεύτερη φορὰ χήρος. Ὅσο γιὰ τὴ πρώτη του γυναῖκα, τὴ γοητευτικὴ Λίλυ, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὶς ὑποχρεώσεις της στὸ Χόλλυγουντ, τὸ 1956 ξαναγύρισε στὴ πατρίδα της καὶ συνέχισε στὰ γερμανικὰ στοῦντιο τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα της.

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἡ Λίλυ πρωταγωνίστησε σὲ πολλὲς γερμανικὲς ταινίες, ἀλλὰ μόνο μιὰ ἀπ' αὐτὲς στάθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀποφασιστικὴ στὴ ζωή της. Ἦταν ἡ ταινία «Τὸ τελευταῖο ταξίδι», ἕνα δυνατὸ αἰσθηματικὸ δράμα, μὲ συμπρωταγωνιστὴ τὸν Ἀργεντινὸ ἠθοποιὸ Κάρλος Τόμπσον. Ἡ ταινία αὐτὴ ἔγινε αἰτία νὰ ἀγαπηθοῦν παράφορα οἱ δυὸ πρωταγωνισταὶ καὶ νὰ παντρευτοῦν. Ἐκείνη 45 ἐτῶν, ὁμορφη, λεπτή, μὲ θαυμάσιο σῶμα καὶ τὴν «αἰώνια νεότητα» στὴ καρδιά. Ἐκεῖνος 36 ἐτῶν, μὲ ἀνάστημα 1 μ. 88, μὲ πράσινα μάτια καὶ μαλλιὰ ξανθὰ καὶ μὲ «ἀθλητικὴ» ἐμφάνισι. Κι' ὅμως, ὁ καρδιοκατακτητὴς αὐτός, μὲ τὶς τόσες ἐπιτυχίες, ἔνοιωσε τὴ καρδιά του νὰ χτυπᾶη δυνατὰ καὶ παράξενα ὅταν γνώρισε τὴ Λίλυ. Ὁ ἔρωτάς του γι' αὐτὴν φούντωσε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν πρωταγωνίστησε μαζί της στὸ φίλμ «Τὸ τελευταῖο ταξίδι» καί, ἐπαγγελματικά, τὴν ἔσφιξε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ δυνατὴ ἀγκαλιά του. Τῆς ζήτησε ἀμέσως νὰ παντρευτοῦν καὶ ἡ Λίλυ δὲν εἶπε «ὄχι».

Ἀπὸ τότε οἱ δυό τους ζοῦν σὲ ἕνα ἀτέλειωτο δνειρο καὶ μιὰ καθημερινὴ γοητεία ἔρωτος καὶ εὐτυχίας.

— Ὁ Κάρλος ζῆ γιὰ μένα κι' ἐγὼ γι' αὐτόν, λέει συχνὰ μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο ἡ Λίλυ.

Ὅσο γιὰ τὸν Κάρλος, αὐτὸς ἀκούει μόνο, χαμογελᾶ μὲ συγκατάβασι καὶ κυττάζει διαρκῶς στὰ μάτια τὴν ἀγαπημένη του Λίλυ.

ΦΡΙΤΣ ΚΙΟΥΡΤ

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

Ἡ ὅλη περιουσία, ποὺ ἀφίνει ὁ Ἔρρολ Φλὺν στὶς κόρες του, δὲν ἀνέρχεται σὲ ἑκατομμύρια δολλάρια, ὅπως ἐλέχθη ἀρχικά, ἀλλὰ σὲ 100 μόνο χιλιάδες δολλάρια, μέρος τῶν ὁποίων διεκδικεῖ τώρα καὶ ἡ πρώην σύζυγός του Νόρα Ἔντιγκτον.

— Ὕστερα ἀπὸ τὸ δήμαρχο τοῦ Λὲ Μάν, ὁ δήμαρχος τοῦ Ντιζὸν ἀπαγόρευσε κι' αὐτὸς τὴν προβολὴ στὴν πόλι του, τοῦ φίλμ τοῦ Ροζὲ Βαντίμ «Ἐπικίνδυνες σχέσεις τοῦ 1960».

— Νέα ὀξύτης στὶς σχέσεις Μάρλον Μπράντο καὶ τῆς πρώην συζύγου του Ἄννας Κάσφι. Ὁ Μάρλον τὴν κατηγορεῖ ὅτι παρεμποδίζει τὴν ἐφαρμογὴ ἑνὸς σημαντικοῦ ὅρου τοῦ διαζυγίου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπισκέπτεται μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα τὸ γυιό του Κρίστιαν, (ἡλικίας 17 μηνῶν). Ὁ Μάρλον κατέφυγε στὰ δικαστήρια ζητῶντας τὴν τιμωρία τῆς πρώην συζύγου του.

Τὴν ἔσφιξε δυνατὰ ἀπάνω του καὶ τὴ βεβαίωσε πὼς ἡ ἀγάπη της δὲ θὰ τελείωνε ποτέ...

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΜΕ μὲ τὴν πρώτη ματιά, χωρὶς νὰ ἔχουμε πῆ ἀκόμη οὔτε λέξι, δήλωσε μὲ ρωμαντικὸ ὕφος ἡ Φέλια.

Ἡ Λίλα, ἡ μεγαλείτερη ἀδελφή της, τὴν ἄκουγε δίχως νὰ μιλᾶ.

— Κι' ἔπειτα χορέψαμε, συνέχισε ἐκείνη. Ἔνοιωθα σὰν νὰ μὴν πατοῦσα στὴ γῆ, ἀλλὰ σὲ κάποιο ρόδινο σύννεφο... Ὅταν τελείωσε τὸ πάρτυ, ὁ Γκόφρεϋ μὲ συνώδεψε ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Στὸ δρόμο δὲ μιλήσαμε πολύ, ἀλλὰ ξέραμε κι' οἱ δυὸ πὼς εἴμαστε τρελλὰ ἐρωτευμένοι... Ἔχει περάσει μιὰ βδομάδα ἀπὸ τότε, καὶ βλεπόμαστε κάθε μέρα!

»Μὰ ἀκόμη δὲν ξέρω καλὰ - καλὰ τί δουλειὰ κάνει. Τὸ μόνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι ὅτι βρῆκα τὸν ἄντρα τῶν ὀνείρων μου!

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε ἀπόψε; ρώτησε ἡ Λίλα.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ μικρὴ μὲ τὸ ἴδιο ὀνειροπόλο ὕφος. Δὲν κανονίζουμε ποτὲ πρόγραμμα. Περπατᾶμε στοὺς δρόμους ἢ καθόμαστε σ' ἕνα μπὰρ καὶ ἀλληλοκυτταζόμαστε. Μὲ κρατάει ἀπ' τὸ χέρι... καὶ νομίζω πὼς ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δικός μου!... Μὰ τί σοῦ τὰ λέω; Τί ξέρεις ἐσύ;...

«Δὲν ξέρω τίποτα—σκέφθηκε ἡ Λίλα. Κι' ὅμως σὲ δυὸ βδομάδες παντρεύομαι. Θἄπρεπε νἄμαι τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά μου, νὰ πετάω στὸν οὐρανό... μὰ αἰσθάνομαι τρομερὰ ἤρεμη σὰν νὰ μὴ συμβαίνη τίποτα!»

— Ἐσὺ τί θὰ κάνης ἀπόψε; ρώτησε ἡ Φέλια.

— Θὰ πάω νὰ βοηθήσω τὸ Τζὶμ γιὰ νὰ βάψουμε τὸ διαμέρισμά μας, ἀπάντησε ἡ Λίλα.

Ἔρριξε μιὰ ζακέτα στοὺς ὤμους της καὶ βγῆκε βιαστικά.

Ὅταν ἔφτασε στὸ διαμέρισμα ποὺ θὰ μένανε μὲ τὸ Τζὶμ μετὰ τὸ γάμο τους, ὁ ἀρραβωνιαστικός της βρισκόταν κι' ὅλας ἐκεῖ καὶ βούλωνε κάτι τρύπες στοὺς τοίχους τῆς τραπεζαρίας.

— Ἔλα νὰ δῆς πῶς ἔβαψα τὸ κελλάρι... ἦταν ἡ πρώτη τοὺ κουβέντα, μόλις τὴν εἶδε.

Ἡ Λίλα τὸν ἀκολούθησε, ἀλλὰ τὸ μυαλό της ἦταν ἀλλοῦ. Καταλάβαινε μὲ μεγάλη ἀπογοήτευσι καὶ μὲ τρόμο πὼς δὲν ἦταν πιὰ σίγουρη γιὰ τὴν ἀγάπη της! Αὐτὴ δὲν εἶχε νοιώσει τίποτα ἀπ' ὅσα τῆς εἶχε περιγράψει ἡ ἀδελφή της: οὔτε ρὸζ σύννεφα, οὔτε κυττάγματα στὰ μάτια μὲ τὶς ὧρες...

Εἶχε γνωρίσει τὸ Τζὶμ στὸ γραφεῖο ποὺ ἐργαζόταν. Καί, γιὰ ἀρκετὸ καιρό, εἶχαν μείνει δυὸ ἁπλοὶ φίλοι. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, ἡ φιλία τους εἶχε ἐξελιχθῆ σ' ἕνα βαθύτερο αἴσθημα, ποὺ μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη ἡ Λίλα τὸ θεωροῦσε ἔρωτα. Τώρα πιὰ ὅμως δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση...

— Λίλα!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζὶμ τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὶς σκέψεις της.

— Τί ἔπαθες καὶ δὲ μοῦ λὲς τίποτα γιὰ τὸ κελλάρι; Μήπως δὲ σ' ἀρέσει; ἐπέμεινε ὁ νέος.

— Καὶ βέβαια μ' ἀρέσει, βιάστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Μὰ τώρα καλύτερα νὰ φύγουμε. Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ δουλειὰ ἀπόψε.

Ὁ Τζὶμ τὴν κύτταξε παραξενεμένος, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Σὲ λίγο σταματοῦσε τ' αὐτοκίνητό του ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Καθὼς πήγαιναν νὰ κατέβουν, διέκριναν στὸν ἴσκιο τοῦ τοίχου ἕνα ἀγκατέβουν, διέκριναν στὸν ἴσκιο τοῦ τοίχου ἕνα ἀγκαλιασμένο ζευγάρι. Ἦταν ἡ Φέλια κι' ὁ Γκόφρεϋ, ἀλλιασμένο ζευγάρι. Ἦταν ἡ Φέλια κι' ὁ Γκόφρεϋ, ἀπορροφημένοι τόσο μὲ τὰ φιλιά τους, ὥστε δὲν εἶπορροφημένοι τόσο μὲ τὰ φιλιά τους, ὥστε δὲν εἶχαν προσέξει τ' αὐτοκίνητο.

«Αὐτὸ θὰ πῆ ἀγάπη!» σκέφθηκε ἡ Λίλα.

— Φαίνεσαι κουρασμένη, παρατήρησε ὁ Τζὶμ τὴν ἴδια στιγμή. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε ἁπαλά, ἔτσι ποὺ τὰ χείλη του μόλις ἀγγίξαν τὰ δικά της.

— Καληνύχτα... τοῦ εἶπε ἡ Λίλα, μὲ μιὰ ἀδιαφορία ποὺ τρόμαξε κι' ἡ ἴδια.

Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ χώθηκε βιαστικὰ στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήση τὸ ζευγάρι...

Οἱ μέρες κύλησαν γρήγορα. Δὲν ἔμενε πιά, παρὰ μιὰ βδομάδα γιὰ τὸ γάμο.

Ἡ προετοιμασία τοῦ διαμερίσματος εἶχε τελειώσει καὶ τὰ πρῶτα δῶρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουν. Μὰ ἡ Λίλα δὲν εἶχε ξαναποκτήσει τὴ σιγουριά της.

Ὅλοι οἱ δικοί της εἶχαν παρατηρήσει πὼς ἦταν σκυθρωπὴ καὶ πὼς ἀδυνάτιζε ὁλοένα. Μὰ νόμιζαν πὼς ὁ ἐκνευρισμός της ὀφειλόταν στὴ συγκίνησί της.

Μόνον ἡ Φέλια δὲν πρόσεχε τίποτα, ἀπορροφημένη ὅπως ἦταν ἀπ' τὸν ἔρωτά της, κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ διηγῆται στὴν ἀδελφή της πῶς περνοῦσε μὲ τὸ Γκόφρεϋ.

*

Ἦταν Πέμπτη, καὶ τὴν Κυριακὴ θὰ γινόταν ὁ γάμος.

Ἡ Λίλα κι' ὁ Τζὶμ εἶχαν πάει νὰ κρεμάσουν τὶς κουρτίνες στὸ διαμέρισμα. Ὅταν τελείωσαν, ὁ νέος ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καί, ἀγκαλιάζοντας ἀπ' τὴ μέση τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, μουρμούρισε:

— Ὅταν ξαναρθουμε ἐδῶ, θὰ εἴμαστε πιὰ παντρεμένοι!

Ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της καὶ τὸ στόμα του βρῆκε τὸ δικό της, σ' ἕνα διψασμένο φιλί. Μὰ τὰ χείλη τῆς κοπέλλας ἔμειναν ψυχρὰ κι' ἀδιάφορα.

Ἀπότομα ὁ Τζὶμ ξέσφιξε τ' ἀγκάλιασμά του καὶ τραβήχτηκε πίσω. Ἡ ματιά του ἦταν γεμάτη ἐρωτηματικὰ κι' ἀπογοήτευσι.

Ἡ Λίλα γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια της, ντροπιασμένη. Ἂν ἡ ἀγάπη της δὲν ἦταν ἀληθινή, ὅπως φαντάζότανε, πῶς θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο;...

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ κάνεις, αὐτό, παρατήρησε ὁ Τζὶμ.

— Μὲ συγχωρῆς. Εἶμαι πολὺ κουρασμένη... δικαιολογήθηκε ἡ κοπέλλα.

Ὁ ἀραβωνιαστικός της φάνηκε νὰ δέχεται τὴν ἐξήγησι. Ἀλλὰ σ' ὅλο τὸ δρόμο ὡς τὸ σπίτι της δὲ μιλοῦσαν καθόλου, καὶ χώρισαν στὴν πόρτα της μὲ μιὰ τυπικὴ «καληνύχτα».

Ἡ κοπέλλα ἦταν πολὺ δυστυχισμένη καὶ τὴν πλημμύριζαν οἱ φοβερώτερες ἀμφιβολίες. Πέρασε μιὰ ἄσχημη νύχτα, καὶ τὸ πρωί, μόλις ξύπνησε, ἀντίκρυσε τὸ γελαστὸ πρόσωπο τῆς Φέλια.

— Ἔπρεπε νὰ ἤσουν ἀπὸ μιὰ μεριά, νἄβλεπες τὰ μοῦτρα ποὺ ἔκαναν ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμὰ χτὲς τὸ βράδυ, ὅταν μὲ εἶδαν στὸν κινηματογράφο μὲ τὸ Ντέρικ! τῆς φώναξε ἡ μικρή.

— Ποιό Ντέρικ; Τὸ Γκόφρεϋ, θὲς νὰ πῆς, τὴ διώρθωσε ἡ Λίλα.

— Τώρα πιὰ Γκόφρεϋ... εἶπε γελῶντας ἡ ἀδελφή της. Τὰ χαλάσαμε! Κατάλαβα πὼς τὸ αἴσθημά μου γι' αὐτὸν ἦταν ἐπιπόλαιο καὶ παιδιάστικο... Ἔτσι δὲν τὸ εἶχες πάθει καὶ σὺ μὲ τὸ Γκόρντον Γκρίς, τότε ποὺ ἤσουνα στὰ χρόνια μου;

Ἀπότομα τὸ μυαλὸ τῆς Λίλας φωτίστηκε. Μὰ ναί! Πῶς τὸ εἶχε ξεχάσει;...

Εἶχε νοιώσει ἄλλοτε γιὰ τὸ Γκόρντον ἀκριβῶς ὅ,τι ἔνοιωσε κι' ἡ Φέλια γιὰ τὸ Γκόφρεϋ! Περπατοῦσαν πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι, πετοῦσαν στὰ σύννεφα, νόμιζαν πὼς πέθαιναν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... καὶ στὸ τέλος εἶχαν ἀνακαλύψει πὼς δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ παιδιαρίσματα!

Καὶ γι' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες εἶχε κοντέψει νὰ πιστέψη ὅτι ἡ ἀληθινή, ἡ πραγματικὴ ἀγάπη ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸ Τζὶμ, δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε, καὶ νὰ χαλάση τὸ γάμο της!

Καὶ τώρα πῶς θὰ τοῦ ἐξηγοῦσε τὴ χθεσινή της στάσι; Πῶς θὰ τοῦ ὁμολογοῦσε τὶς ἀμφιβολίες ποὺ τὴν εἶχαν βασανίσει τὶς τελευταῖες μέρες;...

Μὰ ὅταν, λίγο ἀργότερα, ἔφτασε ὁ Τζὶμ καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ πῆ μήπως εἶχε μετανοιώσει καὶ δὲν τὸν ἤθελε πιὰ γιὰ ἄντρα της, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του... καὶ βρῆκε ἀμέσως τὰ κατάλληλα λόγια γιὰ νὰ τοῦ ἐξομολογηθῆ! Κι' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ξυμώση καθόλου, τὴν ἔσφιξε δυνατὰ ἀπάνω του καὶ τὴ βεβαίωσε πὼς ἡ ἀγάπη τους δὲ θὰ τελείωνε ποτέ...

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΠΑΤ

Ο Ἔρωτας τοῦ Ἔλ Καγιάτε

—Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου, Μπονίτα; τὴ ρώτησε ὁ νέος.

ΕΝΑΣ καβαλλάρης διέσχιζε, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, τὴν ἀπέραντη πεδιάδα τοῦ Ρίο Γκράντε. Κι' αὐτὸς καὶ τ' ἄλογό του ἦταν μουσκεμένα στὸν ἱδρῶτα. Φτάνοντας σὲ λίγο σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη, διέκρινε στὸ κέντρο της ἕνα σκοῦρο ὄγκο, ποὺ βούλιαζε ὁλοένα πιὸ πολὺ στὸ νερό. Σπηρούνισε ἀμέσως τ' ἄλογό του κι' ὥρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καὶ μόλις πρόλαβε νὰ πιάσῃ ἀπ' τὰ μαλλιὰ ἕνα ξανθόμαλλο κεφάλι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τραβοῦσε ἀπ' τὸ νερὸ μιὰ μισόγυμνη κοπέλλα, πολὺ ὄμορφη. Εὐτυχῶς, ἡ ἄγνωστος ζοῦσε ἀκόμη. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε ρυθμικά.

— Ποῦ βρίσκομαι;... μουρμούρισε, ὅταν συνῆλθε κάπως.

— Στὴ λίμνη Βάντολα, ἀπάντησε ὁ καβαλλάρης κυττάζοντάς την προσεχτικά.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὰ ροῦχα μου; φώναξε ἐκείνη, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ μὲ τὰ χέρια της τὴ γύμνια της.

— Ἂν μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι, θὰ πάω νὰ σᾶς τὰ φέρω ἀμέσως.

Ἡ κοπέλλα ἔδειξε κάτι ἄσπρα πράγματα, σ' ἕνα σημεῖο τῆς ὄχθης. Ὁ καβαλλάρης ἔτρεξε νὰ τῆς τὰ φέρῃ. Ἔπειτα γύρισε τὴν πλάτη του, γιὰ νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ ντυθῇ.

Ἡ κοπέλλα ἦταν ἕτοιμη σὲ λίγο.

— Ἂν δὲν ἤσαστε σεῖς, σενιόρ, δὲ θὰ ζοῦσα πιά! εἶπε. Μὲ λένε Μπονίτα Βελέζ. Ἡ μητέρα μου δουλεύει ἐκεῖ κάτω, στὸ Ρίο Γκράντε. Ὁ πατέρας μου πέθανε. Μερικοὶ λένε πὼς ἦταν ληστής, σὰν τὸν Ἔλ Καγιάτε, μὰ ὄχι τόσο δυνατός... Ἴσως νὰ τὸν ξέρετε καὶ σεῖς, τὸν Ἔλ Καγιάτε! Λένε πὼς εἶναι πολὺ κακός, πὼς ἔχει μιὰ μεγάλη συμμορία καὶ πὼς μένει ἀσύλληπτος. Φοράει πάντα μιὰ μαύρη μάσκα. Τὸν φοβᾶμαι πολύ!

— Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, δὲν τὸν ξέρω, εἶπε ὁ καβαλλάρης μὲ μιὰ γκριμάτσα.

Ἡ κοπέλλα τοῦ διηγήθηκε τότε πῶς ἔπεσε στὸ νερό, ἐνῶ ἔπλενε τὰ ροῦχα της, καὶ τὴν παρέσυρε τὸ ρεῦμα. Ὁ ἄλλος τὴν κύτταζε λαίμαργα καὶ συλλογιζότανε πὼς μιὰ τέτοια γυναῖκα ἦταν ὅ,τι τοῦ ταίριαζε...

— Τί ὡραῖο ἄλογο! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ἡ κοπέλλα. Καὶ τί πλούσια σέλλα!... Μιὰ τέτοια θὰ μοῦ χαρίσῃ κι' ὁ Πιέτρο μου, ὅταν κάνῃ λεφτά. Τώρα ὅμως εἶναι ἕνας φτωχὸς βοϊδοβοσκός... Τὸ βράδυ, ἔρχεται καὶ παίζει κιθάρα κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου. Μοῦ λέει κάθε μέρα πώς, ὅταν ἀποχτήσῃ λίγα ζῶα δικά του, θὰ μὲ κάνῃ γυναίκα του...

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ βασιλεύῃ. Ἡ κοπέλλα πετάχτηκε πάνω. Θὰ τὴ μάλωνε ἡ μητέρα της ποὺ εἶχε ἀργήσει τόσο... Ἀποχαιρέτησε τὸν ἄγνωστο μ' ἕνα χαμόγελο.

— Ἀντίο, σενιόρ, τοῦ εἶπε. Πιστεύω νὰ ξανασυναντηθοῦμε.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ποὺ ἔφευγε, μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ σήμαινε πολλά...

★

Οἱ μέρες τοῦ δὸν Μπόμπ—ἔτσι λέγανε τὸ νέο καβαλλάρη—περνοῦσαν εὐχάριστα καὶ ἤσυχα, στὸ Ρίο Γκράντε.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἡρεμία τῆς ζωῆς του, ἤρθε νὰ τὸν ταράξῃ ἡ εἰκόνα τῆς Μπονίτας.

Μὰ καὶ στὸν Πιέτρο δὲν ἄρεσε καθόλου ἡ παρουσία αὐτοῦ τοῦ ξένου. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ μιλάῃ μὲ τὴ Μπονίτα, τὸν ἔπνιγε ἡ ζήλεια. Μιὰ μέρα ἐπιτέλους, δὲν κρατήθηκε πιὰ καὶ τὴ ρώτησε:

— Μὰ ὣς πότε πρόκειται νὰ μείνῃ ἐδῶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἐκείνη ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της.

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά, Μπονίτα;

Ἀντὶ γι' ἀπάντησι, ἡ κοπέλλα τοὔστειλε ἀπὸ μακρυὰ δυὸ φιλιὰ κι' ἔτρεξε νὰ μπῇ στὸ σπίτι της.

Πέρασαν μερικὲς μέρες ἀκόμη. Ὕστερα, ἕνα πρωΐ, ὁ δὸν Μπόμπ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γέρου παπᾶ τοῦ χωριοῦ. Ὅταν τοῦ εἶπε ποιὸς ἦταν, ὁ ἀγαθὸς κληρικὸς ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Στὸ τέλος, εἶπε:

— Ἤξερα, παιδί μου, πὼς θἀρχόσουν μιὰ μέρα νὰ μὲ δῇς... Μὰ πῶς θὰ σὲ ὑποδεχθοῦνε οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ;

— Δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦνε τίποτα, πάτερ μου, ἀπὸ ἕνα δεμένο λύκο

— Ναί, μὰ ὅταν ὁ λύκος αὐτὸς εἶναι ὁ Ἔλ Καγιάτε;... Ξέρω τὰ καλά σου αἰσθήματα καὶ τὴν καρδιά σου, ἐδῶ ὅμως λένε πολλὰ εἰς βάρος σου. Εἶσαι ἀρχηγὸς μιᾶς τρομερῆς συμμορίας κι' ἔχεις βάψει τὰ χέρια σου στὸ αἷμα. Λένε μάλιστα πὼς ἔχεις σκοτώσει καὶ γυναῖκες!

Ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος καὶ φώναξε:

— Ψέμματα, πάτερ μου! Αὐτὸ δὲν τόκανα ποτέ!

— Σὲ πιστεύω... Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

— Ἔχω ἐγκαταλείψει ἀπὸ καιρὸ τὴ συμμορία μου. Ἴσως τώρα νἄχουν συλλάβει τοὺς ἀνθρώπους μου... Βαρέθηκα πιὰ αὐτὴ τὴ ζωή! Θὰ μείνω ἐδῶ, ὅπου δὲ μὲ ξέρει κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σένα, πάτερ μου. Σκέπτομαι μάλιστα νὰ παντρευτῶ μὲ τὴ Μπονίτα Βελέζ. Τὴν ἀγαπῶ πολύ...

— Ξεχνᾶς ὅμως πὼς τὴν ἀγαπάει κι' ὁ Πιέτρο, ἕνα καλὸ παλληκάρι τοῦ χωριοῦ;

— Δὲ θὰ τὸν ἀφίσω νὰ μοῦ τὴν πάρῃ! φώναξε ὁ Ἔλ Καγιάτε.

— Παιδί μου, φρόντισε νὰ εἶσαι δίκαιος, εἶπε ὁ ἀγαθὸς παπᾶς. Αὐτὸς εἶναι ἴσως ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κερδίσῃς τὴ συμπάθεια ἐκείνης ποὺ ἀγαπᾶς!

Ὁ νέος τὸν χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε νὰ βοῇ τὴ μητέρα τῆς Μπονίτας

— Ἀγαπῶ τὴν κόρη σου καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου, τῆς εἶπε. Πᾶρε αὐτὸ τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ χρυσὰ «πέζος». Ὅταν γίνῃ ὁ γάμος, θὰ σοῦ δώσω ἄλλα τόσα.

Κι' ἔφυγε, εὐχαριστημένος γιατὶ εἶχε πετύχει τὸ σκοπό του.

Λίγο πιὸ πέρα, συνάντησε τὴ Μπονίτα.

— Καλημέρα, σενορίτα, τῆς εἶπε. Ἔρχομαι ἀπ' τὸ σπίτι σου...

— Ἄ! Καὶ τί πήγατε νὰ κάμετε ἐκεῖ, σενιόρ;

— Πῆγα νὰ σὲ ζητήσω ἀπ' τὴ μητέρα σου! Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Μπονίτα;

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε σαστισμένη κι' ὕστερα ἔφυγε τρέχοντας. Ἡ μητέρα της τὴν περίμενε μ' ἀνυπομονησία γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν αἴτησι τοῦ δὸν Μπόμπ.

— Μά, μητέρα, ἀγαπῶ τὸν Πιέτρο! διαμαρτυρήθηκε ἡ Μπονίτα.

— Αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς πρέπει καὶ νὰ τὸν παντρευτῇς... Ὁ δὸν Μπόμπ εἶναι πολὺ πλούσιος.

— Μὰ σ' ἄκουσα νὰ λὲς πολλὲς φορὲς ὅτι τὸ χρῆμα δὲν κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο...

— Κουταμάρες! Κι' ὕστερα, δὲ συλλογίζεσαι πὼς γέρασα καὶ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ δουλεύω;

— Ἔχεις δίκηο, μητέρα, συμφώνησε ἡ Μπονίτα. Θὰ πάρω τὸ δὸν Μπόμπ, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

★

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ληστὴς συναντήθηκε μὲ τὸν Πιέτρο.

— Τί σκέπτεσαι, Πιέτρο; τὸν ρώτησε, σταματῶντας ξαφνικὰ μπροστά του.

— Ὅ,τι σκέπτεσαι κι' ἐσύ, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς βοσκός. Τὴ Μπονίτα.

— Γιατί λοιπὸν δὲν τὴν παντρεύεσαι; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ δὸν Μπόμπ.

— Γιατί μοῦ χρειάζονται πολλὰ λεφτὰ καὶ δὲν τἄχω!

Ὁ δὸν Μπόμπ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸ νόμισμα καὶ τοῦ τὸ πέταξε.

Ἐκεῖνος χλώμιασε καὶ τράβηξε τὸ μαχαῖρι του. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ μεταχειριστῇ, γιατὶ ὁ δὸν Μπόμπ τὸν πέταξε χάμω μ' ἕνα χτύπημα.

— Πρόσεξε! τοῦ φώναξε. Ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃς, ν' ἀφίσῃς σὲ μέρος τὴ Μπονίτα. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα κορίτσια γιὰ σένα...

Τὸν τράνταξε ὕστερα δυνατὰ κι' ἀπομακρύνθηκε...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, γινόταν ἕνας γάμος στὸ Ρίο Γκράντε. Παντρευόταν ὁ Πιέτρο κι' ἡ Μπονίτα Βελέζ!

★

Ἐκεῖ κάτω, στὴν ἔρημο, ἕνας νέος καθότανε σὲ μιὰ πέτρα. Τὰ μάτια του ἦταν ὑγρὰ καὶ ἁπλανῆ. Κοντά του ἔβοσκε ἕνα ἄλογο μὲ χρυσὰ στολίδια. Βαθεῖες ρυτίδες αὐλάκωναν τὸ μέτωπο τοῦ νέου, καὶ τὸ κεφάλι του φαινόταν βαρὺ ἀπ' τὶς σκέψεις.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ δὸν Μπόμπ, ἦταν καλλίτερα ὁ Ἔλ Καγιάτε. Δὲν εἶχε θελήσει νὰ κάνῃ δική του διὰ τῆς βίας τὴ Μπονίτα. Εἶχε προτιμήσει νὰ τὴ δῇ εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Αὐτὸς εἶχε φύγει μακρυά, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἐμπόδιο στὴ ζωή της.

Φεύγοντας, εἶχε στείλει στὴ μητέρα της τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς ὑποσχέθηκε, παρακαλώντας την νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης της καὶ τοῦ Πιέτρο.

Ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲν ξανάκουσε νὰ μιλᾶνε γι' αὐτόν.

Β. ΛΑΓΚ

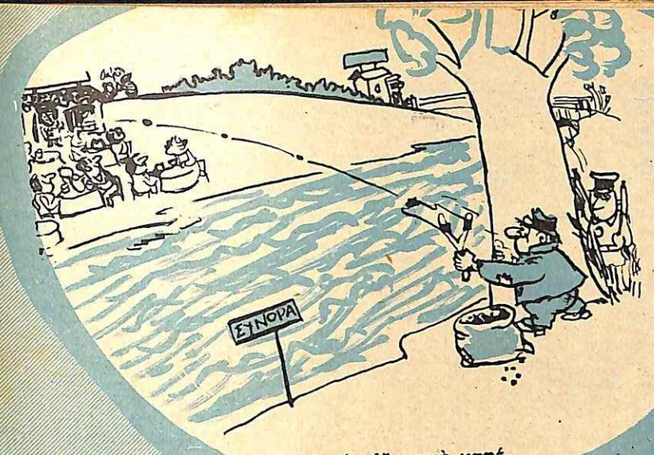

Λαθραία ἐξαγωγὴ καφέ.

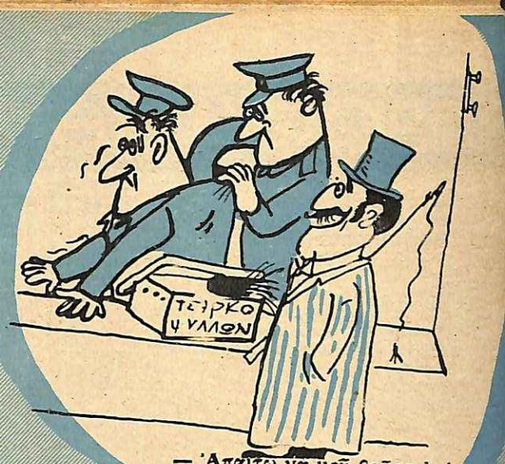

— Ἀπαίτω νὰ μοῦ βρῆτε ἀμέσως τοὺς ψύλλους μου, γιατὶ ἀπόψε ἔχω παράστασι!

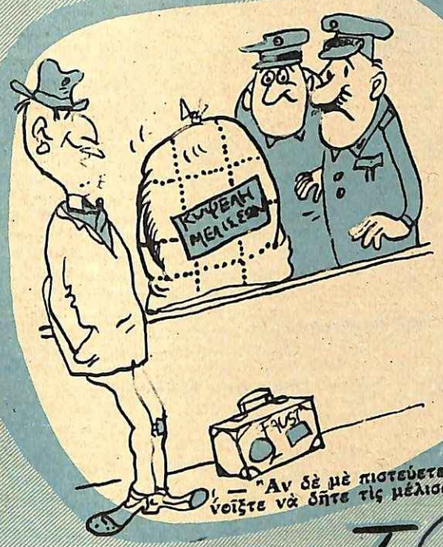

— Ἂν δὲ μὲ πιστεύετε, ἀνοίξτε νὰ δῆτε τὶς μέλισσες!

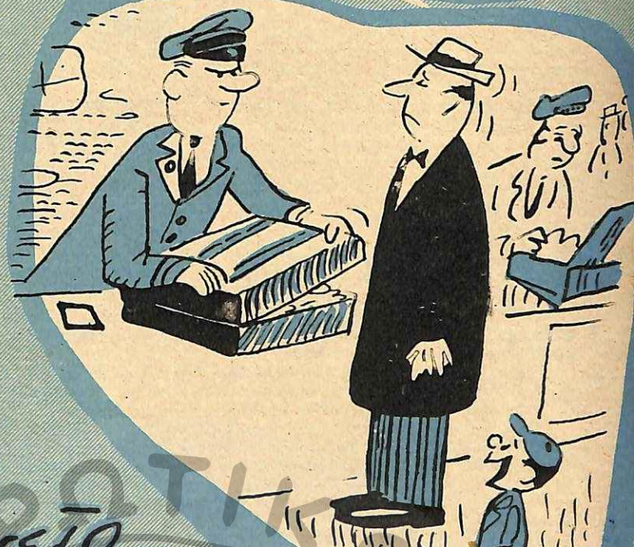

— Καλὰ ἔλεγες, μπαμπᾶ, πὼς δὲ θὰ ψάξουν στὶς τσέπες τῆς πυτζάμας σου!

Στὸ Τελωνεῖο

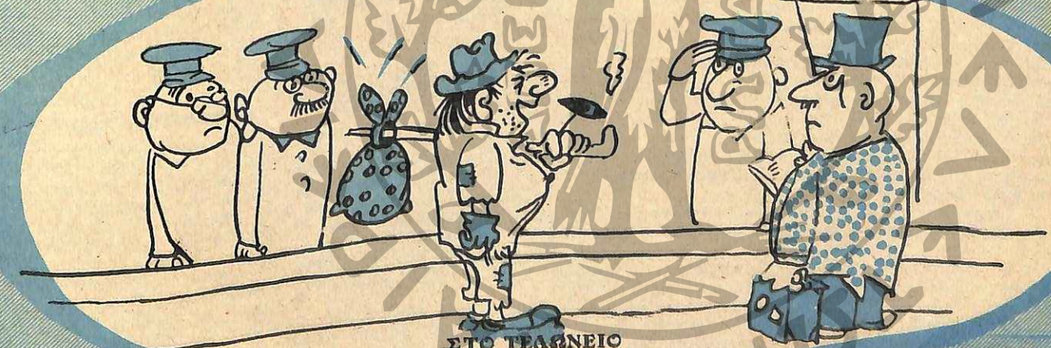

ΣΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ

— Διπλωματικὸς σάκκος εἶναι καὶ ὁ δικός μου!...

ΠΡΟΦΥΛΑΧΘΗΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΟ

Σ' αὐτὸν ὀφείλονται οἱ καλόγεροι καὶ ὁ ἄνθραξ

Ο ΣΤΑΦΥΛΟΚΚΟΚΟΣ εἶναι ἕνα παρασιτικὸ μικρόβιο, ποὺ βρίσκεται παντοῦ στὴν ἐπιδερμίδα μας, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μᾶς κάνῃ τὸ παραμικρὸ κακό. Ἡ κακοποιός δρᾶσι του ἀρχίζει, ὅμως, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρῇ κάποια ρωγμή, γιὰ νὰ χωθῇ μέσα στὸ δέρμα καὶ νὰ διεισδύσῃ στὴν κυκλοφορία. Αὐτὴ τὴ ρωγμὴ τὴ βρίσκει συνηθέστερα στὴ βάσι τῶν τριχῶν.

Οἱ τρίχες, ὡς γνωστόν, φυτρώνουν μέσα σ' ἕνα μικροσκοπικὸ σάκκο, ὅπου τρέφονται ἀπὸ τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα. Αὐτὸς ὁ σάκκος εἶναι τὸ ἰδεῶδες καταφύγιο γιὰ τὸ σταφυλόκοκκο, ποὺ ἀναπτύσσεται ἐκεῖ μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι, ἂν δὲν τὸν βγάλωμε ἐγκαίρως. Δημιουργεῖ τότε τὸν καλούμενο δοθιῆνα (κοινῶς καλόγερο), ποὺ μοιάζει μ' ἕνα μεγάλο σπυρί. Ὁ μοναχικὸς καλόγερος δὲν ἔχει ἰδιαίτερη σπουδαιότητα. Ἡ κατάστασι, ὅμως, μπορεῖ νὰ ἐπιδεινωθῇ κατὰ δύο τρόπους.

α) Ἀντὶ γιὰ τὴ μοναδικὴ μύτη, ἐμφανίζονται στὸ ἴδιο μέρος πολλές, ποὺ μοιάζουν σὰν πολλαπλοῖ κρατῆρες ἑνὸς καὶ μόνον ἡφαιστείου. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλούμενος ἄνθραξ.

Ὁ δοθιὴν (κ. καλόγηρος) εἰσχωρεῖ πολὺ βαθειὰ μέσα στὸ δέρμα καὶ διακλαδίζεται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις (ἀριστερά). Μετὰ τὴν ἐξαγωγὴ τοῦ πύου καὶ τῆς ρίζας ἀπομένει μιὰ μικρὴ τρύπα (δεξιὰ) ποὺ ἐπουλώνεται βαθμιαία.

β) Οἱ καλόγεροι ἐμφανίζονται ταυτόχρονα ἢ διαδοχικὰ σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ ὑποτροπιάζουν συνεχῶς. Ἔχομε τότε τὴν καλουμένη δοθιήνωσι.

Πολλὲς αἰτίες μπορεῖ νὰ συντελέσουν στὴ μεταβολὴ τοῦ ἄκακου σταφυλοκόκκου σὲ τοξικὸ καὶ ἐπικίνδυνο μικρόβιο. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ἡ κούρασι, ὁ ὑποσιτισμὸς καὶ ἡ ἀβιταμίνωσι. Τὸ αἷμα ἑνὸς ὑγιοῦς ἀνθρώπου διαθέτει μόνο του ἀποτελεσματικὰ ὅπλα ἐναντίον τῶν διαφόρων μικροβίων. Ἕνας ἐξαντλημένος ὀργανισμός, ὅμως, ἔχει ἐλαττωμένες ἀμυντικὲς ἱκανότητες κι' ὁ σταφυλόκοκκος βρίσκει τότε πρόσφορο ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθῇ.

2) Ἡ ἔλλειψι ἐπαρκοῦς καθαριότητος. Ἂν ἔχετε προδιάθεσι στοὺς δοθιῆνες, εἶναι καλύτερο νὰ χρησιμοποιῆτε ὄξινο σαπούνι. Μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ πρέπει νὰ καθαρίζετε τὰ χέρια καὶ τὰ νύχια.

3) Θὰ ἀποφύγετε τὰ «ἄγρια» ἐσώρρουχα (χοντρὲς φανέλλες, ποὺ τὸ μαλλί τους δὲν εἶναι καλὰ στριμμένο) καὶ γενικὰ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ ἐρεθίσῃ τὸ δέρμα.

4) Κάθε συνεχὴς προστριβὴ μπορεῖ νὰ εὐνοήσῃ τὴν ἐμφάνισι καλόγερου. Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ἡ προστριβὴ τοῦ κολλάρου στὸ λαιμὸ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ σχηματισμὸ καλόγερου. Οἱ ποδηλατιστές, οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ ἱππικοῦ κλπ. παρουσιάζουν ἐπίσης συχνὰ καλογέρους στὸ ὀπίσθιο μέρος τοῦ σώματος.

5) Ἡ ὑπερβολικὴ ὀξύτης ἢ ἀντίθετα ἡ ὑπερβολικὴ ἀλκαλικότης τοῦ αἵματος. Οἱ διαβητικοί, ποὺ τὸ αἷμα τους εἶναι πλούσιο σὲ σάκχαρο, ἀλλὰ φτωχὸ σὲ μέσα ἀμύνης, προσβάλλονται συχνὰ ἀπὸ καλογέρους.

6) Οἱ ἐντερικὲς τοξίνες ποὺ ὀφείλονται σὲ χρονία δυσκοιλιότητα προπαρασκευάζουν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνισι καλογέρων.

7) Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὶς διαταραχὲς τῆς λειτουργίας τοῦ ἥπατος. Παραμένουν τότε στὸν ὀργανισμὸ διάφορα κατάλοιπα τῶν τροφῶν, ποὺ δηλητηριάζουν τὸ αἷμα καὶ δημιουργοῦν πρόσφορο ἔδαφος γιὰ τοὺς καλογέρους.

8) Στοὺς ἄντρες, οἱ καλόγεροι ἐμφανίζονται συχνὰ κατὰ τὴν περίοδο, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴν ἐμμηνοληξία τῶν γυναικῶν. Ὁ ὀργανισμὸς προσπαθεῖ τότε ν' ἀποβάλῃ ὁμαδικὰ τὶς συσσωρευμένες μέσα στὸ αἷμα τοξίνες κι' ἔχομε ἔτσι τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς ἢ περισσοτέρων καλογέρων.

9) Στοὺς ἄντρες ποὺ ἔχουν περάσει τὰ 50, σὲ περίπτωσι ἐμφανίσεως δοθιήνων, καλὸ εἶναι νὰ ἐξετάζεται τὸ οὐροποιητικὸ σύστημα. Γιατὶ οἱ δοθιῆνες αὐτοὶ μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ ὑπερτροφία τοῦ προστάτου ἢ σὲ λανθάνουσα στένωσι τῆς οὐρήθρας.

Οἱ καλόγεροι ἐμφανίζονται συχνότερα στὸν τράχηλο ἢ τὶς ὠμοπλάτες. Μπορεῖ νὰ ἐμφανιστοῦν ὅμως καὶ σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματος. Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐμφανίζονται στὸ ἄνω χεῖλος, στὰ πτερύγια καὶ τὸ διάφραγμα τῆς μύτης. Οἱ τελευταῖοι (ἐκεῖνοι ποὺ σχηματίζονται στὸ διάφραγμα τῆς μύτης) παρουσιάζουν θνησιμότητα 12ο/ο.

Τὰ ἀντιβιοτικὰ (ἰδίως ἡ πενικιλίνη σὲ ἐνδομυϊκὲς ἐνέσεις) δίνουν συνήθως ἐξαίρετα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ δὲν ἐπενεργοῦν πάντοτε οὔτε προλαμβάνουν τὶς ὑποτροπές. Τοπικὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀλοιφὲς μὲ χρυσομυκίνη ἢ στρεπτομυκίνη. Ἀλλ' οἱ ἀλοιφὲς αὐτὲς ἀπαγορεύονται ἀπόλυτα σὲ περίπτωσι καλογέρων ποὺ βρίσκονται στὸ πρόσωπο, γιατὶ εἶναι ἐπικίνδυνες στὰ μάτια. Θ' ἀποφύγετε ἐπίσης, μετὰ τὸν καθαρισμό, τὰ βίαια ἀντισηπτικά, ποὺ προσφάλλουν τὰ νέα κύτταρα κι' ἐμποδίζουν τὴν ἐπούλωσι. Εἶναι προτιμώτερο τὸ ὕδωρ τοῦ Ἀλιμπὰρ σὲ διάλυσι 1:3.

Μερικοὶ ἐπιστήμονες προτιμοῦν τὰ ἀργυροῦχα παρασκευάσματα (μὲ τὴ μορφὴ δισκίων), γιατὶ ἔχουν καὶ τὶς ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις χαλκοῦ, ποὺ φαίνεται ὅτι προλαμβάνουν τὶς ὑποτροπές. Καὶ τὰ πρῶτα καὶ οἱ δεύτερες δὲν προκαλοῦν καμμιὰ βλάβη στὸν ὀργανισμό.

Σὲ περίπτωσι ποὺ ἔχετε προδιάθεσι στοὺς καλογέρους, πρέπει νὰ προσέξετε τὴ δίαιτά σας. Οἱ τροφὲς ποὺ θὰ ἀποφύγετε εἶναι:

Ἡ ζάχαρη, τὰ γλυκίσματα γενικὰ καὶ ἡ σοκολάτα.

Τὰ μπαχαρικά, τὰ ἁλλαντικά, οἱ κονσέρβες, τὰ θαλασσινά, οἱ σάλτσες, τὰ πολύπλοκα καρυκεύματα, τὰ θηρήματα, τὰ τηγανητά.

Τὸ τσάϊ, ὁ καφές, τὸ κρασὶ καὶ γενικὰ ὅλα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

Τὰ ζυμαρικά.

Θὰ κάνετε, τοὐναντίον, μεγάλη κατανάλωσι φρέσκων χορταρικῶν καὶ φρούτων.

Ὁ ἄνθραξ εἶναι ἕνας καλόγερος μὲ πολλὲς μύτες. Μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἀντιβιοτικῶν ἔχασε σὲ μέγιστο βαθμὸ τὴ σοβαρότητα, ποὺ εἶχε ὁλοτε.

Ὁ ἄνθραξ εἶναι ἕνας ἐνισχυμένος καλόγερος. Ἀποτελοῦσε ἄλλοτε σοβαρώτατη καὶ ἐπικίνδυνη πάθησι, ποὺ μόνο μὲ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι μποροῦσε νὰ θεραπευθῇ. Σήμερα, ὅμως, μὲ τὴ χρῆσι τῶν ἀντιβιοτικῶν, ἡ σπουδαιότης του ἔχει ἐλαττωθῇ σὲ μεγάλο βαθμό.

Σὲ περίπτωσι δοθιηνώσεως δίνει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἡ σταφυλοκοκκικὴ ἀνατοξίνη τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ.

ΤΟ ΓΡΑΤΖΟΥΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Τὸ γραντζούνισμα μιᾶς γάτας, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ἀπόλυτα ὑγιής, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μιὰ σοβαρώτατη μόλυνσι, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὸ πρήξιμο ἑνὸς ἢ περισσοτέρων γαγγλίων.

Τὸ γρατζούνισμα αὐτὸ ἐπουλώνεται γρήγορα, χωρὶς νὰ ἀφήνῃ ἴχνη. Ἀλλὰ τὸ πρήξιμο τῶν γαγγλίων ἀργεῖ νὰ ἐξαφανισθῇ.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μάλιστα, ἐπέρχεται διαπύησι, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πόνους στὶς ἀρθρώσεις.

Εἶναι δυνατόν, ἐξ ἄλλου, νὰ τροποποιηθῇ κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ σύνθεσι τοῦ αἵματος. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶναι πολὺ σοβαρώτερη στὰ παιδιά.

Γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήνετε νὰ παίζουν μὲ τὶς γάτες, ἰδίως ὅταν εἶναι πολὺ μικρά.

ΘΑΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ

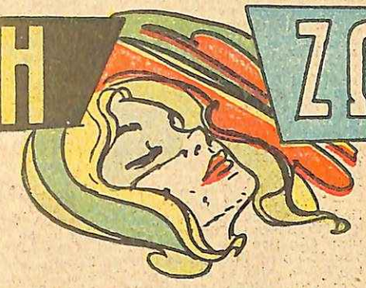

Α'

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ἕνα πρωῒ στὴ βιβλιοθήκη, ὅπως συνήθως, βρῆκα πάνω στὸ τραπέζι ἕνα γάντι. Τὸ ἀναγνώρισα ἀμέσως καὶ κύτταξα γύρω μου μὲ συγκίνησι, περιμένοντας νὰ δῶ τὴ μὶς Ντύνκαν καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἀπὸ μένα στὸ δωμάτιο..

Ἔφερα τὸ γάντι στὰ χείλη μου. Ἦταν ἁπαλὸ καὶ μύριζε σὰν ἀνοιξιάτικο λουλούδι. Τὸ κύτταξα ὕστερα ἁπλωμένο πάνω στὴ φοῦχτα μου. Διατηροῦσε τὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ ἐκείνης ποὺ τὸ φοροῦσε, κι' ἦταν τὸ ἴδιο ἄσπρο καὶ λεπτό.

Καθὼς τὸ φιλοῦσα πάλι, ἕνας θόρυβος μ' ἔκανε ν' ἀνασκιρτήσω. Στράφηκα ἀπότομα κι' ἀντίκρυσα τὴ μὶς Ντύνκαν, ποὺ ἐρχότανε νὰ πάρῃ τὸ ξεχασμένο γάντι της.

Τί θἄκανε τώρα; Θἄπαιρνε τὸ γάντι ποὺ εἶχα ἀκόμα κοντὰ στὰ χείλη μου... μαζὶ μὲ τὸ φιλί μου; Ἡ θὰ μοῦ γύριζε τὴν πλάτη καὶ θἄφευγε περιφρονητικά;

Δὲν ἔκανε τίποτε ἀπ' τὰ δυό. Στάθηκε μόνο ἀκίνητη καὶ κατακόκκινη. Τὰ μάτια μου συνάντησαν τὰ δικά της, πρὶν τὰ χαμηλώσῃ, καὶ διάβασα μέσα τους μιὰ τρυφερὴ ὁμολογία...

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ κρατήσω αὐτὸ τὸ γάντι ὡς ὅτου συζητήσω μὲ τὸν πατέρα σας; ρώτησα μὲ ταραχή.

—Ναί, Μπερνάρ, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα μὲ σταθερὴ φωνή, σηκώνοντας τὰ μάτια της.

Τὴ συνώδεψα ὡς τὴ τζαμόπορτα ποὺβλεπε στὸν κῆπο καί, πρὶν χωρίσουμε, τὰ χέρια μας σφίχτηκαν θερμά...

Μόλις ἐμεινα μόνος ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς βιβλιοθήκης καὶ μπῆκε ὁ σὲρ Χένρυ Ντύνκαν ζωηρὸς κι' ἀπότομος ὅπως πάντα. Μοῦρριξε μιὰ φιλύποπτη ματιά. Εἶχε δῆ ἴσως τὴν κόρη του νὰ βγαίνῃ στὸν κῆπο. Καὶ τώρα ἐμεινε κεραυνόπληκτος, βλέποντας τὸ γάντι της στὸ χέρι μου...

—Τί σημαίνει αὐτό, μίστερ Τόρν; μοῦ εἶπε μὲ θυμωμένο τόνο.

—Σὲρ Χένρυ, ἀπάντησα ἀμέσως, ἀγαπῶ τὴν κόρη σας. Τὸ γάντι αὐτὸ εἶναι δικό της καὶ μοῦ ἐπέτρεψε ἡ ἴδια νὰ τὸ κρατήσω.

Μὲ κύτταξε μειοκὶ στιγμές, ἀμίλητος.

—Μήπως τοελλαθήκατε; εἶπε ὕστερα. «Θἄμουν τρελλὸς ἂν δὲν ἀγαποῦσα τὴ μὶς Ντύνκαν...» σκέφθηκα.

—Ξεχνᾶτε ποιὸς εἶσαστε καὶ ποιὸ εἶναι ἡ κόρη μου; συνέχισε ὁ σὲρ Χένρυ, πιὸ θυμωμένα. Ξέρετε τί εἶναι γιὰ μένα τὸ παιδί μου; Νομίζετε πὼς δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἡ εὐτυχία της, πὼς εἶμαι τυφλὸς στὰ συμφέροντά της;

—Ὄχι σὲρ Χένρυ, δὲν ξεχνῶ πὼς εἶμαι ὁ γραμματεύς σας. Δὲν ἔχω ἄλλους πόρους ζωῆς ἀπ' τὸ μισθό μου, ἐνῶ ἡ κόρη σας εἶναι ἀτόκως σημαντικὴς περιουσίας, πρόκειται δὲ νὰ κληρονομήσῃ κι' ἀλλη μιά. Τὴν ἀγαπᾶτε περισσότερο κι' ἀπ' τὸν ἑαυτό σας. Θὰ θυσιάζατε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσετε μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη.

»Ἐξ ἄλλου, ἀνήκει σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια... ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἔγγονος λαθρεμπόρων, ποὺ μένουνε μάλιστα ἀκόμη ἐδῶ κοντὰ στὸ σπίτι σας.

—Κι' ὅμως, πρόφερε ὁ σὲρ Χένρυ μὲ φωνὴ παγωμένη καὶ περιφρονητική, τολμᾶτε νὰ ζητήσετε τὸ χέρι τῆς κόρης μου! Ἐνῶ ξέρετε ποιὸς εἶσαστε, σκεφθήκατε νὰ τὴν ταπεινώσετε ὡς τὸ ἐπίπεδό σας! Ἐνῶ ξέρετε ποιὰ εἶναι, εἴχατε τὴν τόλμη νὰ τῆς ἐκφράσετε τὸν ἔρωτά σας καὶ νὰ τῆς πάρετε αὐτὸ τὸ γάντι!...

Ἡ θέα τοῦ γαντιοῦ τὸν ἐξερέθιζε τρομερά.

—Δῶστε μοῦ το! φώναξε μὲ μανία, προχωρῶντας καταπάνω μου.

Νόμισα πὼς θὰ μ' ἁρπαζε ἀπ' τὸ λαιμό. Συγκρατήθηκε ὅμως, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη καὶ σταμάτησε, βουβός, τρέμοντας ἀπ' τὴν προσπάθεια ποὺ ἔβαζε.

Μ' ὅλο τὸν ὁρμητικό χαρακτῆρα του, κατάφερνε ὡστόσο νὰ ἐπιβάλλεται στὸν ἑαυτό του. Ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν εἶχα δῆ νὰ παρασύρεται ἀπ' τὸ θυμό καὶ νὰ συγκρατῆται ἀμέσως, μὲ τὴ δυνατὴ του θέλησι...

Ὅταν γύρισε πάλι πρὸς τὸ μέρος μου, ἦταν σχετικὰ ἥρεμος. Τὸ μέτωπό του ὅμως βρεχόταν ἀπὸ ἱδρῶτα καὶ τὸ πρόσωπό του ἔμενε κατάλευκο.

—Ἀπὸ πόσον καιρὸ διαρκεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

—Ἀγαπῶ τὴν κόρη σας ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ἀπ' τὴ μέρα δηλαδὴ ποὺ μπῆκα στὸ σπίτι σας. Ἡ στάσι μου ἀπέναντί της ἦταν πάντα ἄψογη. Ἂν, μὲ μιὰ λέξι της, μὲ μιὰ ματιά της, μοῦδινε τὴν παραμικρότερη ἐλπίδα, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ συγκρατήσω τὸ μυστικό μου, δὲ θἄχα τὴ δύναμι νὰ μένω ἐδῶ, στὴν ὑπηρεσία τοῦ πατέρα της...

—Ὥστε λοιπόν, ἀφοῦ πάψατε τώρα νὰ κρατᾶτε τὸ μυστικό σας, σημαίνει ὅτι ἐλπίζετε;

—Μάλιστα! Ἐλπίζω νὰ παντρευτῶ μιὰ μέρα τὴν κόρη σας!

»Ἀκοῦστε, σὲρ Χένρυ. Ξέρετε μόνο τὶς χειρότερες ἀπ' τὶς λεπτομέρειες ποὺ μ' ἀφοροῦν. Ὁ παππούς μου κι' ὁ προπάππος μου ἀπ' τὴ μητέρα μου ἦταν, ὅπως σᾶς εἶπα, λαθρέμποροι. Εἶχα ὅμως πατέρα ἕνα τίμιο ἄνθρωπο. Τὸ παρελθόν μου εἶναι ἄψογο. Θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἴσο μ' ὁποιονδήποτε. Ἂν, γιὰ νὰ γίνη κανεὶς γαμπρὸς σᾶς δὲν ἀρκῆ μονάχα ν' ἀγαπάη τὴν κόρη σας καὶ νἀναι ἠθικὸς ἄνθρωπος, τί ἄλλο ἀπαιτεῖτε ἀκόμα;

—Τί ἀπαιτῶ; Μιὰ κοινωνικὴ θέσι, μιὰ περιουσία! Ἡ ἠθικὴ σας τελειότης θἀπρεπε νὰ σᾶς κάνῃ νὰ καταλάβετε πὼς δὲ μπορεῖτε, μ' ἕνα μισθουλάκο, νὰ ἐξασφαλίσετε στὴν κόρη μου τὴ ζωὴ ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ τάξι της.

Δὲν εἶχα προβλέψει αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, ποὺ μ' ἀποστόμωσε.

—Θὰ περιμένετε λοιπὸν ἀπ' τὴ γυναῖκα σας νὰ πληρώνῃ καὶ τὰ ἀτομικά σας ἔξοδα; πρόσθεσε ὁ σὲρ Χένρυ.

—Μοῦ χρειάζονται λεφτά...τραύλισα. Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, αὐτό!

—Θἄπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆτε, πρὶν κάνετε τὴν αἴτησί σας στὴν κόρη μου.

—Δὲν τῆς ἔκανα καμμιὰ αἴτησι! ἀπάντησα πειραγμένος. Κι' οὔτε θὰ τῆς κάνω, ἐφόσον δὲ θὰ μπορῶ ἀκόμα νὰ καταθέσω στὰ πόδια της μιὰ περιουσία!

—Σᾶς θεωρῶ ἄνθρωπο μὲ ἀρχές! εἶπε ὁ σὲρ Χένρυ, ἁπλώνοντάς μου τὸ χέρι μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Λένε πὼς στὴ Νότιο Ἀφρικὴ μπορεῖ νὰ πλουτίση κανείς. Μὴ κάνετε τὴν εὐκαιρία..

—Ἡ θ' ἀποχτήσω περιουσία, ἢ δὲ θὰ ξαναδῶ πιὰ ἐκείνη ποὺ ἀγαπῶ! φώναξα μὲ ἄγρια ἐνεργητικότητα.

— Δὲν ἔχω συστατικὰ γράμματα... Αὐτὲς εἶναι οἱ φωτογραφίες ποὺ ἔβγαλα τὸ καλοκαίρι στὴν πλάζ!...

Κι' ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ σὲρ Ντύνκαν. Στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου ὡστόσο ἐνοιωθα πόσο λίγες πιθανότητες εἶχα νὰ πραγματοποιήσω τ' ὄνειρό μου...

Β'

Ἔμενα λίγα βήματα μακρυὰ ἀπ' τὸ Γκάρεν πάνω στὸν παλιὸ δρόμο τοῦ Λονδίνου, στὸ μοναχικὸ σπιτάκι μιᾶς ἡλικιωμένης χήρας, τῆς κ. Μπένχαμ, ποὺ εἶχε ἕνα γυιὸ ναυτικό.

Ἡ σπιτονοικοκυρά μου κεντοῦσε κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ της, ὅταν μπῆκα στὸν κῆπο. Ἀκοῦγοντας τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιξε, σηκώθηκε, παραξενεμένη ποὺ μ' ἔβλεπε ἐκεῖ τέτοια ὥρα.

Τρία ὁλόκληρα χρόνια, δὲν εἶχε ἄλλη συντροφιὰ ἀπ' τὴ δική μου. Ὁ γυιός της ἐρχόταν σπάνια κι' ἔμενε πολὺ λίγο κοντά της.

Μαντεύοντας τώρα τὴ λύπη μου, ἡ καλὴ γυναῖκα προσπάθησε νὰ δείξῃ θάρρος, γιὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ καὶ μένα

Τὴν ἀποχαιρέτησα βιαστικά, μάζεψα σ' ἕνα βαλιτσάκι ὅσα πράγματα χρειαζόμουν, κι' ἔφυγα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σαντχέδεν.

Τὸ ἀεράκι ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ πέλαγος, ἀναζωογόνησε τὸ μυαλό μου. Ἔπλαθα χίλια ὡραῖα ὄνειρα...

Σχημάτισα τὴν πεποίθησι πὼς εἶχα πολὺ μεγαλύτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας στὴ ζωὴ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ποὺ ἤξερα τὰ παραδείγματά τους. Γιατί, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐνεργητικότητά μου, τὴ σωματικὴ μου δύναμι, τὴν ὑγεία καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά μου, εἶχα στὴν τσέπη μου καὶ 50 λίρες. Ἐπίσης εἶχα μιὰ μικρὴ κτηματικὴ περιουσία, ποὺ ἀποφάσισα νὰ τὴν πουλήσω ἀμέσως.

Τὴν ἀποτελοῦσε ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, κοντὰ στὴ θάλασσα, στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀπ' τὸ Σαντχέδεν στὸ Τόουερμπριτζ. Γι' αὐτὴ τὴ θέσι του, εἶχε πάρει τὴν ὀνομασία «Μισὸς Δρόμος».

Βρισκόταν μέσα σ' ἕνα κτῆμα λίγων στρεμμάτων κι' εἶχε μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ περιπετειῶδεις ἱστορίες.

Ἀνῆκε ἀρχικὰ στὸν προπάππο μου Πῆτερ Μπῆμις, ποὺ τὸν θεωροῦσαν σ' ὅλη τὴν περιοχὴ παλιάνθρωπο τοῦ χειροτέρου εἴδους.

Ὁ Μπῆμις ἦταν τώρα 91 χρονῶν, ὁ παλιότερος κι' ὁ πιὸ κακοφημισμένος κάτοικος τοῦ Μπόνπορτ. Ἡ ἀδάμαστη θέλησί του, ὁ ὄγκουλος καὶ τολμηρὸς συγχρόνως χαρακτήρας του, προδίνονταν ἀπ' τὴ γαμψὴ μύτη του, ἀπ' τὴ λάμψι τῶν μικρῶν μαύρων ματιῶν του, κρυμμένων κάτω ἀπ' τὰ ἄσπρα καὶ πυκνὰ φρύδια του, ἀπ' ὅλη τέλος τὴν ἐμφάνισί του.

Τύραννος πάντα στὸ σπίτι του, δὲ μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ οὔτε γυναῖκα οὔτε παιδί. Ὁ γυιός του Μπέν, ὁ παππούς μου, ἀναγκάστηκε, μόλις παντρεύτηκε, νὰ στείλῃ τὴ γυναῖκα του στὸ Σαντχέδεν, ὅπου πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε κάθε Κυριακὴ μονάχα. Ὅταν τοῦ τὸ ἐπιτρέπανε οἱ δουλειές του.

Μπροστὰ στὸν προπάππο μου, ὁ παππούς μου ἦταν ἄγγελος... Ἦταν ἕνας καλὸς κι' ἀβλαβὴς ἀνθρωπάκος, ἀλιτήριος κι' αὐτός, ἀλλὰ σὲ πολὺ μικρότερο βαθμό. Θἄθελε ἴσως νὰ ζήσῃ ἐντιμα, δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπιβολὴ τοῦ πατέρα του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε καμμιὰ ἀντίρρησι.

Ὁ Πῆτερ Μπῆμις μεταχειριζόταν τὸ Μπέν σὰν ἁπλὸ ἐργαλεῖο. Τοῦ φερνόταν σὰν νἄταν μικρὸ παιδί παρ' ὅλα τὰ ἄσπρα μαλλιά του, καὶ τὸν κρατοῦσε ἀκόμη ὑπὸ αὐστηρὴ κηδεμονία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐκμεταλλεύονταν φαινομενικὰ γιὰ πανδοχεῖο τὸ σπίτι τοῦ «Μισοῦ Δρόμου», στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶχαν ἐγκαταστήσει ἐκεῖ μέσα μιὰ ἀποθήκη λαθραίων καὶ μαζεύαν ὅλους τοὺς λαθρεμπόρους τοῦ τόπου. Ὁ προπάππος μου ἦταν ἀρχηγός τους.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ τμῆμα τῆς παραλίας, οἱ μαλακοὶ βράχοι τῆς ἀκτῆς εἶναι φαγωμένοι ἀπ' τὰ κύματα. Κοντὰ στὴ θάλασσα, ὑπῆρχε μιὰ σπηλιά, ὅπου ἀποθηκεύαζαν οἱ λαθρέμποροι τὰ ἐμπορεύματά τους.

Λέγανε πὼς ἡ σπηλιὰ αὐτὴ ἐπικοινωνοῦσε κρυφὰ μὲ τὸ σπίτι τοῦ προπάππου μου.

Μὴ ἔχοντας ἀκόμα ἀρκετὰ μέσα γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὸ λαθρεμπόριο, οἱ τελωνοφύλακες ἀποφεύγανε ὅσο μποροῦσαν τὸ «Μισὸ Δρόμο», γιατὶ ξέρανε πὼς συχνάζανε ἐκεῖ καθάρματα ποὺ τραβοῦσανε πιστόλι γιὰ ψύλλου πήδημα..

Κανεὶς ἄλλωστε δὲν πλησίαζε ἀκίνδυνα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἡ συμμορία τῶν λαθρεμπόρων ἀποτελεῖτο ἀπὸ «κάθε καρυδιᾶς καρύδι».

Ἀναμεσά τους ὑπῆρχε καὶ κάποιος ποὺ

τὸν λέγανε «Πῆτερ ὁ Γάλλος», γιὰ νὰ τὸν ξεχωρίζουν ἀπ' τὸν προπάππο μου.

Μιὰ μέρα λοιπόν, οἱ δυὸ Πῆτερ μάλωσαν μεταξύ τους. Κι' ὁ Γάλλος, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν προπάππο μου, ἀνατίναξε μέσα στὴ σπηλιὰ δυὸ βαρέλια μπαρούτι. Ἡ ἔκρηξι ἔφραξε τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Ἔτσι, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ μπῆ κανεὶς ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας.

Δὲ χρειάζονταν περισσότερα, γιὰ νὰ καταστραφῆ ὁ προπάππος μου κι' οἱ σύντροφοί του. Στὸ τέλος, ὁ πρῶτος ἀναγκάστηκε νὰ πουλήση τὸ σπίτι στὸν πατέρα μου, ποὺ εἶχε παντρευτῆ μὲ τὴ Σούζαν Μπῆμις, τὴν κόρη τοῦ παπποῦ μου Μπέν.

Ὁ πατέρας μου ἦταν καπετάνιος ἑνὸς καραβιοῦ. Πνίγηκε σὲ κάποιο ναυάγιο, λίγο καιρὸ μετὰ τὴ γέννησί μου. Ἡ μητέρα μου, ἀπαρηγόρητη ποὺ εἶχε χάσει ἕνα τόσο τίμιο καὶ καλὸ ἄνθρωπο, τὸν ἀκολούθησε στὸν τάφο, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο. Κι' ἔτσι κληρονόμησα ἐγὼ τὸ σπίτι τοῦ «Μισοῦ Δρόμου».

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχή, ὁ προπάππος μου πιάστηκε ἀπ' τὴν ἀστυνομία καὶ καταδικάσθηκε σὲ 7 χρονῶν φυλάκισι. Τότε ὁ παπποῦς μου, ἀπογοητευμένος ἀπ' τὰ μικρὰ κέρδη τοῦ λαθρεμπορίου, ἄφισε πιὰ αὐτὴ τὴ δουλειά. Ποθοῦσε ἄλλωστε πάντα μιὰ ζωὴ ἥσυχη καὶ φρόνιμη.

Λυτρωμένος λοιπὸν ἀπ' τὸ ζυγὸ τοῦ πατέρα του, ἐγκαταστάθηκε στὸ «Μισὸ Δρόμο», φρόντισε γιὰ ὅλες τὶς διατυπώσεις, γιὰ νὰ μοῦ ἐξασφαλίση τὰ κληρονομικά μου δικαιώματα, κι' ἀνέλαβε νὰ μὲ μεγαλώση καὶ νὰ μὲ μορφώση.

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή, ὁ προπάππος μου ἔνοιωσε ἀηδία γιὰ τὶς ἀλλαγὲς ποὺ εἶχαν συμβῆ στὸ μεταξὺ σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα. Καταλαβαίνοντας πὼς εἶχαν πιὰ περάσει οἱ μέρες δόξας τοῦ λαθρεμπορίου, ἀρνήθηκε μὲ κάποια πρόφασι νὰ μείνη κι' αὐτὸς στὸ «Μισὸ Δρόμο».

Κανεὶς δὲν ἤξερε ποιοὺς πόρους ζωῆς εἶχε τώρα. Περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες του στὶς ταβέρνες τῶν γύρω χωριῶν. Πολλὲς φορές, τὸν βλέπανε οἱ κάτοικοι τοῦ Μπόνπορτ νὰ κάθεται στὴν παραλία, μὲ ζαρωμένα τὰ φρύδια καὶ μὲ τὴ ματιὰ καρφωμένη στὴ θάλασσα

Κάθε μῆνα ὅμως, πήγαινε ταχτικὰ στὸ «Μισὸ Δρόμο» κι' ἔμενε ἐκεῖ δυὸ μέρες γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξεσκάση λίγο καὶ «τὸ παιδὶ» — ὅπως ἔλεγε τὸ γυιό του. Τότε ὁ γέρο-παπποῦς μου εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ πηγαίνη σὲ κάποιο χωριό, ὅπου δὲν ἦταν πολὺ γνωστός, γιὰ νὰ μεθύση μὲ τὴν ἡσυχία του.

Εἶχα προσέξει πὼς ποτὲ πατέρας καὶ γυιὸς δὲ λείπανε κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἀπ' τὸ σπίτι — κι' αὐτὸ μὲ εἶχε παραξενέψει κάπως.

★

Ἐνῶ συλλογιζόμουν τώρα ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶχα φτάσει στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου κι' ἔβλεπα κοντὰ στὴν ἀκτὴ τὸ τετραγωνικὸ καὶ μονώροφο κτίριο, ποὺ στὰ πόδια του σπάζανε τὰ κύματα.

Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, εἶδα μὲ ἔκπληξι πὼς ἦταν κατάκλειστα πόρτες καὶ παράθυρα. Χτύπησα, ἀλλὰ δὲν πῆρα καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἄρχιζα νὰ ὑποθέτω πὼς ὁ παπποῦς μου εἶχε παραβῆ γιὰ μιὰ φορὰ τὶς συνήθειές του κι' εἶχε φύγει, ἀφίνοντας ἔρημο τὸ σπίτι.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἀκούγοντας ἕνα πετραδάκι νὰ κυλάη στὰ κεραμίδια, σήκωσα τὸ κεφάλι μου κι' εἶδα τὸν παπποῦ μου νὰ κρυφοκυττάζη ἀπ' τὰ μισάνοιχτα φύλλα ἑνὸς φεγγίτη.

— Κατεβαίνω ἐγγονούλη μου... μοῦ εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή, ὅταν κατάλαβε πὼς τὸν εἶχα ἀνακαλύψει

Μοῦ ἄνοιξε σὲ λίγο τὴν πόρτα.

— Μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος... μοῦ ἐξήγησε.

Ἦταν ἕνας γέρος, μὲ ζαρωμένο πρόσωπο, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ ζωηρὰ ἀκόμη.

Εἶχε τὴ μανία, ὅταν μιλοῦσε, νὰ στριφογυρίζη τὴ γλῶσσα του μέσα στὸ στόμα του, σὰν νὰ πιπίλιζε καραμέλλα...

Κατάλαβα πὼς μοῦ ἔλεγε ψέμματα ὅτι κοιμότανε. Γιατί, πάνω στὸ τραπέζι, ὑπῆρχε ἕνα πιάτο μὲ βραστὲς πατάτες, ζεστὲς ἀκόμα.

Δὲν ἔχασα ὡστόσο καιρὸ ἀναζητῶντας τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς προφάσεώς του. Προχώρησα ἀμέσως στὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου: Τοῦ ἀνάγγειλα μὲ συντομία ὅτι σκόπευα νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Μὲ κύτταξε μιὰ στιγμὴ μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ὕστερα φώναξε εὔθυμα, χτυπῶντας τὸ χέρι του πάνω στὸ γόνατό του:

— Πῶς! Θὰ κάνης αὐτὴ τὴ φάρσα, μικρέ μου; Θὰ κόψης τὰ παλαμάρια;... Ἔ λοιπόν, δὲ σὲ πίστευα ἱκανὸ γιὰ τέτοιο πρᾶγμα! Κρῖμα ποὺ δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ πατέρας! Θἄμενε ἐνθουσιασμένος... Γιατὶ ἔχει τόσο ἄσχημη ἰδέα γιὰ σένα, ὥστε φτύνει μὲ περιφρόνησι ὅταν προφέρη τ' ὄνομά σου... Δός μου το, αὐτό...

Κι' ἅπλωσε νὰ πάρη τὴ βαλίτσα μου.

— Ὄχι, δὲ μπορῶ νὰ μείνω, τοῦ εἶπα. Πρέπει νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο.

— Μὰ βέβαια, βέβαια... Ὁπωσδήποτε ὅμως, δός μου το, ἀγόρι μου... Ἄ, ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ πατέρας! Δός μου το. Ξέρω μιὰ κρυψῶνα, ποὺ κανείς...

— Ὄχι, ἐπέμεινα κρατῶντας γερὰ τὴ βαλίτσα μου. Ὄχι, τὴ θέλω μαζί μου.

— Πῶς! Θὰ βγάλης περίπατο τὰ κατορθώματά σου, μέρα-μεσημέρι;

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω.

— Μά, διάβολε, τί ἔχεις λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴ βαλίτσα;

— Τὰ ροῦχα μου. Τί ἄλλο;

Ὁ παπποῦς μου σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα, ἀπογοητευμένος.

— Κι' ἐγώ, εἶπε, νόμιζα πὼς τὄσκαζες μὲ τ' ἀσημικὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀφεντικοῦ σου καὶ πὼς ἐρχόσουν γιὰ νὰ σοῦ τὰ φυλάξουμε ὥσπου νὰ ἐξασφαλιστῆς!... Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ πατέρας! Θὰ σ' ἔστρωνε στὸ βρισίδι..

»Μὰ τότε λοιπὸν γιατὶ ἦρθες ἀπὸ δῶ;

— Χρειάζομαι λεφτά.

— Μήπως θὰ μοῦ ζητήσης τὸ νοίκι αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ θὰ τ' ἄφινε σὲ μένα ἡ μητέρα σου, ἂν εἶχε φιλότιμο καὶ καταλάβαινε τὸ καθῆκον της;... Σκέψου πὼς σ' ἔστειλα σὲ καλὸ σχολεῖο, σὲ κράτησα ἐδῶ ὡς τὰ 16 χρόνια σου, σὲ μόρφωσα σὰ λόρδο! Κατὰ τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ ἔχω κάνει, μοῦ στοίχισες πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσα μοῦ ἄφισε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἡ μητέρα σου, ἡ Σούζυ.

Ἤξερα πολὺ καλὰ τί ποσὸν εἶχε ἀφίσει πεθαίνοντας ἡ μητέρα μου, ἐκτὸς ἀπ' τὸ σπίτι, καὶ πόσο εἶχε στοιχίσει ἡ μόρφωσί μου στὸν παπποῦ μου. Ὑπῆρχε λοιπὸν μιὰ ἀρκετὴ διαφορά, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ τὴ ζητήσω ἂν ἤθελα. Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε πὼς ὁ παπποῦς μου δὲν εἶχε πληρώσει ποτὲ πεντάρα γιὰ τὸ νοίκι του...

Σίγουρος λοιπὸν πὼς τόσο ὁ παπποῦς μου ὅσο κι' ὁ προπάππος μου εἶχαν πόρους ζωῆς, δὲ δίστασα νὰ ἐξηγήσω στὸν πρῶτο ὅτι σκόπευα νὰ πουλήσω τὸ σπίτι. Ἂν ἀρνιόταν νὰ τ' ἀγοράση ὁ ἴδιος, θὰ πήναινα ἀμέσως στὸ μεσίτη τοῦ Μπόνπορτ, ποὺ μοῦ εἶχε γράψει δυὸ φορὲς ρωτῶντας με ἂν ἤθελα νὰ τὸ πουλήσω.

— Ἄπληστο κι' ἄκαρδο παιδί! διαμαρτυρήθηκε ὁ παπποῦς μου. Δὲ σκέφτηκες λοιπὸν τί θ' ἀπογίνω ἐγὼ ὁ δυστυχισμένος, ἂν μὲ διώξης ἀπὸ δῶ;

— Οὔτε κι' ὁ πατέρας σας δὲν εἶχε μόνιμη κατοικία, ἀπάντησα. Γιατὶ νἄχετε σεῖς; Τί σᾶς ἐμποδίζει νὰ ζήσετε μαζί του;

— Νὰ ζήσω μὲ τὸν πατέρα; Καὶ ποιὸς θὰ μοῦ δίνη τότε κάρβουνα καὶ μάλλινα σκεπάσματα γιὰ τὸ χειμῶνα; Ποῦ θὰ βρίσκω καπνὸ γιὰ τὴν πίπα μου; Ὤ, ἂν μποροῦσε κανεὶς ἱεροκήρυκας νὰ μαλακώση τὴ σκληρὴ καρδιά σου!... Ἄπονε!

Προχώρησα πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος ὅμως ἔτρεξε καὶ μὲ σταμάτησε.

— Μιὰ στιγμὴ μικρέ μου! μοῦ εἶπε. Ἀλήθεια, ἔχεις σκοπὸ νὰ πουλήσης τὸ σπίτι στὸ μεσίτη;

— Βέβαια, ἂν δὲ θέλετε νὰ τ' ἀγοράσετε σεῖς

Βλέποντάς με ἔτσι ἀποφασιστικό, ἄλλαξε τακτική. Στὰ γαλανά του μάτια ζωγραφιζόταν ἕνα παράξενο μίγμα ἀπὸ φόβο, πονηριὰ κι' ὑπολογισμό. Τραβοῦσε νευρικὰ τὰ πλαδαρὰ καὶ ζαρωμένα του μάγουλα μὲ τ' ἀδύνατα δάχτυλά του.

— Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τὸν πατέρα... μοῦ εἶπε. Τί τιμὴ ζητᾶς;

— Ὄχι λιγώτερο ἀπὸ 100 λίρες.

— Θὰ τὶς ἔχης αὔριο τὸ πρωΐ.

Καί, βλέποντας πὼς ἔδειχνα δισταγμὸ καὶ δυσπιστία, ὁ παπποῦς μου πρόσθεσε:

— Βέβαια, ὁ μεσίτης δὲ θὰ σὲ πληρώση ἔτσι ἀμέσως!

Ἀναγνώρισα πὼς εἶχε δίκηο.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησα. Θἄμαι ἐδῶ αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς 10 ἀκριβῶς. Ἢ θἄχετε ἕτοιμα τὰ λεφτά, ἢ θὰ χάσετε τὸ σπίτι.

— Στὸ μεταξὺ ὅμως, δὲ θὰ πᾶς νὰ δῆς τὸ μεσίτη!

— Ὄχι, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Θέλω νὰ μοῦ τὸ ὁρκιστῆς. Καὶ σοῦ ὁρκίζομαι κι' ἐγὼ πὼς θἄχω τὰ λεφτά.

Τοῦ ἐπανέλαβα τὴν ὑπόσχεσί μου.

Φεύγοντας, ἀναρωτιόμουν γιατὶ ἐπέμενε τόσο νὰ κρατήση τὸ σπίτι. Ἦταν βέβαιο πὼς δὲν εἶχε διαθέσιμα λεφτὰ γιὰ νὰ τ' ἀγοράση, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲ θὰ ἀνέβαλλε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Θὰ φοβότανε μήπως πάω στὸ μεταξὺ στὸ μεσίτη.

Ὁ πατέρας του φαινόταν πὼς εἶχε ἀκόμα χειρότερα οἰκονομικὰ χάλια. Ξέροντας δὲ ὅτι περιφρονοῦσε τὸ γυιό του, δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω πὼς ὁ τελευταῖος εἶχε τόση πεποίθησι ὅτι θὰ τοὔπαιρνε ἕνα τέτοιο δάνειο...

Στὸ Σαντχέβεν, πῆρα ἕνα δωμάτιο γιὰ τὴ νύχτα στὸ πανδοχεῖο. Ἐνῶ ἔτρωγα, στὴ μικρὴ σάλλα ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο, εἶδα τὸν παπποῦ μου νὰ κατεβαίνη τὸ λόφο καὶ νἄρχεται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀπ' τὸ περπάτημά του φαινόταν πὼς σκόπευε νὰ κάνη πολὺ δρόμο.

Ὅταν ἔφτασε ἀντίκρυ στὸ πανδοχεῖο, σταμάτησε καὶ κύτταξε τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα του. Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του, ἔκανε μερικὰ βήματα ἀκόμα, μὲ ὕφος ἀναποφάσιστο, ξανασταμάτησε κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, σὰν νὰ μὴν ἤξερε ποιὰ διεύθυνσι νὰ πάρη...

Χάιδεψε τὰ πλαδαρά του μάγουλα, διστακτικός. Τέλος, χτύπησε χάμω τὸ πόδι του, σὰν νἄθελε νὰ πῆ: «Στὸ διάβολο, ὅλ' αὐτά!», προχώρησε πρὸς τὸ πανδοχεῖο καὶ μπῆκε στὴ μεγάλη σάλλα...

Βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ τ' ἀπόγεμα, ὅταν βγῆκα γιὰ νὰ ξεμουδιάσω λίγο καὶ νὰ κουβεντιάσω μὲ κανένα γνωστό μου.

Ὅταν γύρισα στὸ πανδοχεῖο, εἶχε πιὰ βραδυάσει. Ἀλλ' ὁ παπποῦς μου βρισκόταν ἐκεῖ ἀκόμα καὶ τραύλιζε κάποιο παληὸ τραγουδάκι.

Τέλος, ἦταν ἐκεῖ καὶ τὴ νύχτα, κατὰ τὶς 10, ὅταν ἀνέβηκα γιὰ ὕπνο. Μάλωνε μὲ τὴν παρέα του κι' ἀνακάτευε φριχτὲς βλαστήμιες μὲ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἄκουσα τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ πανδοχείου νὰ τοῦ συνιστάη νὰ γυρίση στὸ σπίτι του σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Οἱ φίλοι του προσπάθησαν νὰ τὸν βγάλουν ἔξω

Ἀκούστηκαν ὕστερα συρτὲς πατημασιὲς στὰ σκαλοπάτια ποὺ βγάζανε στὸ δρόμο. Καί, ξαφνικά, ὁ κρότος ἑνὸς κορμιοῦ ποὺ ἔπεφτε, κι' ἕνα διαπεραστικὸ ξεφωνητὸ τῆς ξενοδόχισσας.

Βγῆκα βιαστικὰ ἀπ' τὴν κάμαρά μου κι' ἔτρεξα νὰ δῶ τί εἶχε συμβῆ.

Μερικοὶ ἄντρες προσπαθοῦσαν ν' ἀνασηκώσουν τὸν παπποῦ μου. Ἐκεῖνος κύτταζε γύρω του, μὲ μάτια θολά. Προσπάθησε νὰ σταθῆ ὄρθιος, ἀλλὰ τὸ ἀριστερὸ πόδι του λύγισε. Τὸ εἶχε σπάσει, πέφτοντας.

Ξαπλώθηκε πάλι χάμω. Τράβηξα τὸ σπασμένο πόδι του, ποὺ εἶχε διπλωθῆ κάτω ἀπὸ τ' ἄλλο.

— Λιποθύμησε, κύριε! Ἀνοῖχτε του τὸ γιακᾶ... μοῦ σύστησε ἡ ξενοδόχισσα

Κι' ἔτρεξε νὰ φέρη νερό.

Ξεκούμπωσα τὸ γιακᾶ τοῦ πουκαμίσου του. Καὶ βρῆκα τότε, κρεμασμένο ἀπ' τὸ λαιμό του, ἕνα πέτσινο σακκουλάκι σὰν ἐκεῖνα ποὺ φορᾶνε οἱ θαλασσινοὶ γιὰ φυλαχτὰ κατὰ τῆς τρικυμίας.

Ὁ παπποῦς μου ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ μὲ κύτταξε μιὰ στιγμὴ μὲ ἠλίθιο ὕφος. Ὕστερα, νοιώθοντας τὰ δάχτυλά μου στὸ λαιμό του, ἔφερε ζωηρὰ τὸ χέρι του στὸ σακκουλάκι.

— Τ' ἄγγιξες καθόλου; μοῦ φώναξε μὲ μανία.

Καὶ συγχρόνως τὸ ψαχούλευε, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν ὑπῆρχε ἀκόμα μέσα τὸ περιεχόμενό του.

— Τ' ἄνοιξες; Τὄψαξες;.. πρόσθεσε.

— Μὰ ὄχι, σᾶς βεβαιῶ, τοῦ ἀπάντησα.

Ὁ τρόμος τὸν εἶχε ξεμεθύσει. Ἔκρυψε τὸ σακκουλάκι κάτω ἀπ' τὸ πουκάμισό του καὶ ξανακούμπωσε βιαστικὰ τὸ γιακᾶ του. Ὕστερα ἔσφιξε πάνω τὰ δυό του χέρια, σὰν νὰ προφύλαγε κάποιο θησαυρό, κάποιο πρᾶγμα ἀπ' τὸ ὁποῖο κρεμόταν ἡ ζωή του... Ἡ ἐπιθυμία νὰ κρύψη τὸ μυστικό του, τὸν ἔκανε νὰ ξεχνάη ἀκόμα καὶ τοὺς πόνους του...

☀

Φέρανε ἕνα στρῶμα στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ πανδοχείου καὶ ξάπλωσαν ἀπάνω τὸν παπποῦ μου. Συγχρόνως, μερικοὶ ἀπ' τὴν παρέα του τρέχανε νὰ φέρουν ἀπ' τὸ Μπόνπορτ ἕνα πρακτικὸ γιατρὸ μὲ μεγάλη φήμη.

Χρειάστηκε νὰ τὸν σηκώσουν ἀπ' τὸ κρεβάτι του, νὰ τοῦ ἐξηγήσουν πὼς χρειάζονταν τὰ φῶτα του καὶ νὰ τὸν πείσουν πὼς θὰ πληρωνότανε... Πέρασαν ἔτσι τρεῖς ὧρες, ὥσπου νὰ τὸν φέρουνε.

Στὸ μεταξύ, ὁ παπποῦς μου ὑπόφερε σὰν κολασμένος. Μὰ δὲν ἔπαψε οὔτε δευτερόλεπτο νὰ σφίγγη μὲ τὸ χέρι του τὸ σακκουλάκι ποὺ κρεμόταν στὸ στῆθος του.

Κάποια στιγμή, θέλοντας ν' ἀλλάξη θέσι, φάνηκε πὼς θὰ ξαναλιποθυμοῦσε. Ἀναστέναξε τότε, τὸ πρόσωπό του βράχηκε ἀπὸ ἱδρῶτα κι' ἡ ματιά του μὲ ἱκέτεψε νὰ πάω κοντά.

— Ἂν χάσω πάλι τὶς αἰσθήσεις μου, μουρμούρισε μὲ φωνὴ μισόσβυστη, πές μου πὼς δὲ θὰ βρῆς τὴν εὐκαιρία νὰ μοῦ πάρης τὸ σακκουλάκι!..

Τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς δὲ θ' ἄγγιζε κανεὶς τὸ σακκουλάκι του, ὅ,τι κι' ἂν συνέβαινε.

— Ἂν ὅμως ἀργήσω νὰ συνέλθω, πρόσθεσε μὲ κόπο, ἂν τὰ πράγματα πάρουν ἄσχημο δρόμο, ἂν αὔριο τὸ πρωῒ στὶς 10 τἄχω τινάξει, τότε θ' ἀνοίξης τὸ σακκουλάκι καὶ θὰ δῆς τί ἔχει μέσα. Μ' ἀκοῦς;

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα. Καὶ μ' ἀνάγκασε νὰ ἐπαναλάβω τὴν ὑπόσχεσί μου, ὅταν ὁ πρακτικὸς γιατρὸς τὸν προειδοποίησε πὼς θὰ περνοῦσε μιὰ πολὺ δυσάρεστη δοκιμασία.

Ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι τὸν ἔκανε νὰ πονέση πολύ, ἀλλὰ τὸν ἀνακούφισε. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, εἶχε συνέλθει πιὰ τελείως.

— Νὰ μὲ ξαπλώσουν σ' ἕνα φορεῖο καὶ νὰ μὲ πᾶνε στὸ σπίτι, εἶπε. Θέλω νὰ σταθῶ γρήγορα στὰ πόδια μου.

Ὁ πρακτικὸς γιατρὸς γέλασε

— Θὰ μείνετε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεστε, τοῦ ἀπάντησε. Δὲ θὰ μπορέσετε νὰ κουνηθῆτε ἀπ' τὸ κρεβάτι, πρὶν περάσουν δυὸ βδομάδες. Κι' ὅταν θὰ γυρίσετε σπίτι σας, θὰ χρειαστῆτε ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ σᾶς βοηθάη.

— Ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὲ βοηθάη;... τραύλισε ὁ παπποῦς μου.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ φαινόταν πὼς τοῦ ἔφερνε φρίκη. Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, σὰν νὰ μὴν κατάφερνε ν' ἀντιληφθῆ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ βρῆ κάποιον τρόπο γιὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίση...

Ὅταν ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό μου, ἡ ὥρα ἦταν 3 τὸ πρωΐ. Στὶς 8 σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ κατέβηκα νὰ δῶ τὸν παπποῦ μου.

Τὸν βρῆκα ξύπνιο. Μὲ ὑποδέχτηκε μὲ φανερὴ ἱκανοποίησι.

— Πῆγα νὰ σκάσω τὴ νύχτα! μοῦ εἶπε. Μὰ τώρα μοῦ φαίνεται πὼς ἀναπνέω πιὸ ἄνετα... Πρέπει νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὸν πατέρα.. Τώρα ἀμέσως!

Νόμισα πὼς τὸν βασάνιζε ἡ σκέψι τῆς ἀγορᾶς τοῦ σπιτιοῦ.

— Μὴ στενοχωριέσθε, ἀπάντησα. Μπορῶ νὰ περιμένω μερικὲς μέρες γιὰ τὰ λεφτά.

— Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ δῆς τὸν πατέρα, τώρα ἀμέσως, μοῦ ξαναεῖπε ἀνυπόμονα. Θὰ πᾶς στὸ Μπόνπορτ, στὸ μπακάλικο τῆς μὶς Ἔντγαρς. Θ' ἀνεβῆς στὸ πατάρι... Ἂν δὲν τὸν βρῆς ἐκεῖ, ψάξε ὅλες τὶς ταβέρνες καὶ τὰ μπάρ.. Πρέπει νὰ τὸν βρῆς, δίχως ἄλλο!...

Χαμήλωσε τὴ φωνή του, κυττάζοντας φοβισμένα γύρω, καὶ πρόσθεσε:

— Εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου!

Τὸν κύτταξα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω. Ἡ ἔκφρασί του ἔδειχνε πὼς δὲν ἔλεγε ψέμματα.

— Τί ὥρα εἶναι; μὲ ρώτησε.

— Ὀχτώ

— Καὶ ποιὰ ὥρα ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι;

— Ἤρθατε ἐδῶ χτὲς τὸ μεσημέρι.

Λογάριασε μὲ τὰ δάχτυλά του πόσες ὧρες εἶχαν περάσει.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνης στιγμή! μοῦ εἶπε ὕστερα μὲ σοβαρὴ φωνή. Πρέπει νὰ βρῆς τὸν πατέρα καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρης ἐδῶ, ὡς τὸ μεσημέρι τὸ ἀργότερο.

— Κι' ἂν δὲν τὸν βρῶ;

— Τότε... ὁ Θεὸς ἂς μᾶς λυπηθῆ! Ἄκουσε! Ἂν ὡς τὶς 11½ δὲν τὸν ἔχης βρῆ, ξαναγύρισε ἐδῶ. Θἄχης φτάσει κατὰ τὶς 12½, περπατῶντας μὲ καλὸ βῆμα... Ἡ παραμικρὴ ἀργοπορία σου πέρα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὥρα, μπορεῖ νὰ φέρη ἕνα μεγάλο κακό!..

Ὁ τόνος του μοὔκανε βαθειὰ ἐντύπωσι. Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν περιέργειά μου, δὲν τὸν ρώτησα τίποτα.

Ἔφαγα κάτι, στὸ πόδι, καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ Μπόνπορτ. Ἔψαξα παντοῦ γιὰ τὸ γέρο Πῆτερ. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μὲ πληροφορήση ποῦ βρισκότανε.

— Ἀρχίζει νὰ γκρινιάζη, μοῦ εἶπαν, πὼς ἡ μπύρα εἶναι κομμένη ἢ πὼς εἶναι ἄσχημος ὁ καπνός, καὶ φεύγει τότε γιὰ νὰ βρῆ ἀλλοῦ καλύτερα. Δὲ λέει σὲ κανένα ποῦ θὰ πάη, δὲ ρωτάει τὴ γνώμη κανενός...

Στὶς 11½, ἔφυγα ἄπρακτος ἀπ' τὸ Μπόνπορτ.

— Εἶχα προβλέψει πὼς δὲ θὰ τὸν εὕρισκες ἴσως.. μοῦ εἶπε ὁ παπποῦς μου, ὅταν γύρισα στὸ πανδοχεῖο. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ χάνεται ἔτσι... Κλεῖσε τώρα καλὰ τὴν πόρτα, μικρέ μου, γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθη κανεὶς ἄλλος!

Ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ πλησίασα πάλι στὸ μαξιλάρι του.

— Θὰ μοῦ ὁρκιστῆς στὴ ζωή σου πὼς θὰ κρατήσης τὸ μυστικό! μοῦ εἶπε σοβαρά, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

— Νὰ τ' ἀκούσω πρῶτα... Δὲν ἀναλαμβάνω ὑποχρεώσεις τόσο ἐπιπόλαια...

— Αὐτὰ κάνει ἡ μόρφωσι!.. Ἐγὼ ποὺ εἶμαι 70 χρονῶν, δὲν τολμάω νὰ παρακούσω τὸν πατέρα, γιατὶ εἶν' ἄξιος νὰ μὲ σκοτώση! Ἔλα, ὁρκίσου μου πὼς θὰ κρατήσης τὸ μυστικό!

— Ὄχι!

— Ἔλα, μικρέ μου, ἐσὺ εἶσαι καλὸς κατὰ βάθος... Ἂν σοὔλεγα κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση τὸ θάνατο ἑνὸς ἀθώου γέρου, θὰ πήγαινες νὰ τὸ διαλαλήσης στὸν πρῶτο τυχόντα;

— Εἶν' ἀπίθανο αὐτό.

— Τότε λοιπόν, χωρὶς νὰ μοῦ ὁρκιστῆς, μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης τὸ λόγο σου πὼς δὲ θὰ ἐπαναλάβης σὲ κανένα αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ;... Ἂς μὴ συζητᾶμε περισσότερο. Ἂς παραδεχτοῦμε πὼς μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες... Πάρε λοιπὸν τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πήγαινε ἀμέσως ἐκεῖ.

Ἔψαξε κάτω ἀπ' τὰ σεντόνια του, ἔβγαλε δεύτερο κλειδὶ κι' ἐξακολούθησε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Μ' αὐτὸ τ' ἄλλο, θ' ἀνοίξης τὸ πηγάδι ποὺ βρίσκεται στὸ πλυσταριό. Θ' ἀνασηκώσης τὸ σκέπασμα, θὰ βάλης μέσα στὸν κουβᾶ μερικὰ φαγώσιμα καὶ θὰ τὸν κατεβάσης μέσα στὸ πηγάδι. Ὅταν καταλάβης πὼς ἄγγιξε τὸν πάτο, θὰ σφυρίξης, σὰν νὰ φωνάζης ἕνα σκυλί. Θὰ μετρήσης σιγὰ-σιγὰ ὡς τὰ πενῆντα. Ὕστερα θὰ ξανανεβάσης τὸν κουβᾶ, θὰ κλείσης τὸ σκέπασμα, θὰ τὸ κλειδώσης καλά, θὰ κλειδώσης προσεχτικὰ καὶ τὸ σπίτι καὶ θὰ μοῦ ξαναφέρης τὰ κλειδιά... Σὲ δυὸ ὧρες, θἄχης ξεμπερδέψει.

— Τί ὑπάρχει στὸ βυθὸ τοῦ πηγαδιοῦ; ρώτησα μὲ περιέργεια.

Ὁ παπποῦς μου μισόκλεισε τὰ μάτια του καὶ στριφογύρισε τὴ γλῶσσα του μέσ' στὸ στόμα του. Κατάλαβα πὼς προετοίμαζε κάποιο ψέμμα..

— Τί ὑπάρχει στὸ βυθό; μοῦ εἶπε. Μά, βέβαια ἕνα πλάσμα ζωντανό... Τί εἴδους ζωντανὰ πλάσματα κρατᾶνε συνήθως μέσα σὲ λάκκους; Τὶς ἀρκοῦδες, διάβολε! Εἶναι λοιπὸν μιὰ ἀρκούδα... μιὰ ἀρκούδα τοῦ πατέρα!...

»Δὲ λέω πὼς εἶναι λογικὸ νὰ φυλάω στὸ πηγάδι τοῦ σπιτιοῦ μιὰ ἀρκούδα.. Μὰ τί νὰ κάνω; Ἂν τὴν ἀφίσω νὰ ψοφήση, ὁ πατέρας θὰ μοῦ σπάση τὸ κεφάλι... Ξέρεις τώρα γιατὶ ζητοῦσα τόσο νὰ βρῶ τὸν πατέρα καὶ γιατὶ ἤθελα νὰ γυρίσω ὁπωσδήποτε στὸ σπίτι.

Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε πεισθῆ κι' ὁ ἴδιος ἀπ' τὴν ἀφελέστατη αὐτὴ ἐξήγησι καὶ πὼς πίστευε σχεδὸν ὅτι μὲ εἶχε πείσει καὶ μένα...

— Τί φαγητὰ πρέπει νὰ βάλω μέσα στὸν κουβᾶ; τὸν ρώτησα.

— Θὰ βρῆς στὸ τραπέζι χοιρινὸ κρέας. Κόψε μιὰ καλὴ φέτα. Ὑπάρχουν ἐπίσης πατάτες βραστές. Πάρε τρεῖς-τέσσερες. Κόψε κι' ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμί.

Μοῦ σύστησε ν' ἀκολουθήσω πιστὰ τὶς ὁδηγίες του καὶ νὰ γυρίσω στὸ πανδοχεῖο ἀμέσως μόλις θὰ τελείωνα. Μὲ προειδοποίησε ἀκόμα πώς, ἂν ὁ πατέρας του ὑποπτευόταν ποτὲ ὅτι ἤξερα τὸ μυστικὸ τῆς ἀρκούδας, δὲ θὰ δίσταζε νὰ μὲ ξεκάνη, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν προδώσω γι' αὐτὴ τὴν παράνομη ἰδιοτροπία του νὰ διατηρῆ μιὰ ἀρκούδα...

Ἐνῶ πήγαινα στὸ σπίτι, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς οἱ ἐξηγήσεις τοῦ παπποῦ μου δὲν ἦταν καθόλου λογικές. Ὅσο τρελλὸς κι' ἂν ἦταν ὁ προπάππος μου, δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ κρατάη δίχως λόγο μιὰ ἀρκούδα στὸ βάθος ἑνὸς πηγαδιοῦ!

Κι' ἄλλωστε, ἕνα τέτοιο ζῶο δὲ χρειαζότανε τὶς τροφὲς ποὺ μοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ παπποῦς μου!

Δὲν ἔβλεπα παρὰ μιὰ πιθανὴ ἐξήγησι: Ὁ φυλακισμένος τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν κάποιος ἄνθρωπος, κάποιος ἐπίφοβος ἐχθρός, ποὺ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ τὸν σκοτώσουν ὁ παπποῦς μου κι' ὁ προπάππος μου!

Βρῆκα τὸ σπίτι ὅπως τὄχα ἀφίσει χτές. Πόρτες καὶ παράθυρα ἦταν κλειστά. Οἱ πατάτες βρίσκονταν πάντα πάνω στὸ τραπέζι.

Τώρα ἐξηγοῦσα τὴ χτεσινὴ στάσι τοῦ παπποῦ μου: Τὸν εἶχα διακόψει, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοίμαζε τὸ φαγητὸ τοῦ μυστηριώδους φυλακισμένου.

Τὸ πλυσταριὸ βρισκότανε δίπλα καὶ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα φεγγίτη. Οἱ τοῖχοι καὶ τὰ πάτερα τοῦ ταβανιοῦ ἦταν ἀσβεστωμένα. Πάνω σὲ μιὰ μακρυὰ ἐταζέρα ὑπῆρχαν διάφορα μαγειρικὰ σκεύη καὶ τρόφιμα.

Τὸ πηγάδι βρισκόταν στὸ κέντρο. Γύρω ἀπ' τὸ στόμιό του ἦταν χτισμένο ἕνα πεζούλι, ὡς ἕνα μέτρο ψηλό. Τὸ ἄνοιγμά του ἦταν κλεισμένο μ' ἕνα γερὸ σκέπασμα, δρύινο, ἐφωδιασμένο μ' ἕνα λουκέτο.

Σ' ἕνα δοκάρι τῆς στέγης ἦταν στερεωμένη μιὰ τροχαλία. Ἀπ' αὐτὴν περνοῦσε ἕνα σκοινί, ποὺ ἡ μιὰ ἄκρη του ἦταν δεμένη σ' ἕνα γάντζο τοῦ τοίχου, ἐνῶ στὴν ἄλλη ἦταν δεμένος ἕνας κουβᾶς.

Ἄνοιξα τὸ λουκέτο, μὲ ταραχὴ κι' ἀνυπομονησία, ἀνασήκωσα τὸ σκέπασμα καὶ κύτταξα μέσα στὸ πηγάδι. Μὰ δὲν εἶδα τίποτα, ἐκτὸς ἀπ' τὰ χτιστὰ τοιχώματά του, οὔτε κι' ἄκουσα τίποτα.

— Βρίσκεται κανεὶς ἐκεῖ κάτω; φώναξα.

Μοῦ ἀπάντησε μόνο ἡ ἠχὼ τῆς φωνῆς μου..

Ἡ σιωπὴ ἐκείνη μὲ τρόμαξε. Κύτταξα γύρω μου κι' εἶδα πάνω στὴν ἐταζέρα ἕνα κερὶ κι' ἕνα κουτὶ σπίρτα.

Ἔλυσα τότε τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ ἀπ' τὸ γάντζο καὶ κατέβασα τὸν κουβᾶ ὡς τὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ. Ἄναψα τὸ κερὶ καὶ τὄστησα μέσα. Ὕστερα ἄρχισα ν' ἀφίνω σιγὰ-σιγὰ τὸ σκοινί.

Τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ἀδυνάτιζε λίγο-λίγο. Τέλος, ἔπαψε νὰ φωτίζη τὰ τοιχώματα τοῦ πηγαδιοῦ καὶ διακρινότανε μόνο σὰ μιὰ μικρὴ λάμψι. Τὸ πηγάδι φαινόταν ἀτελείωτο..

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔφτασε στὸ χέρι μου ἡ ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ, ὁ κουβᾶς ἄγγιξε τὸ βυθὸ καὶ τὸ χερούλι του ἔπεσε πρὸς

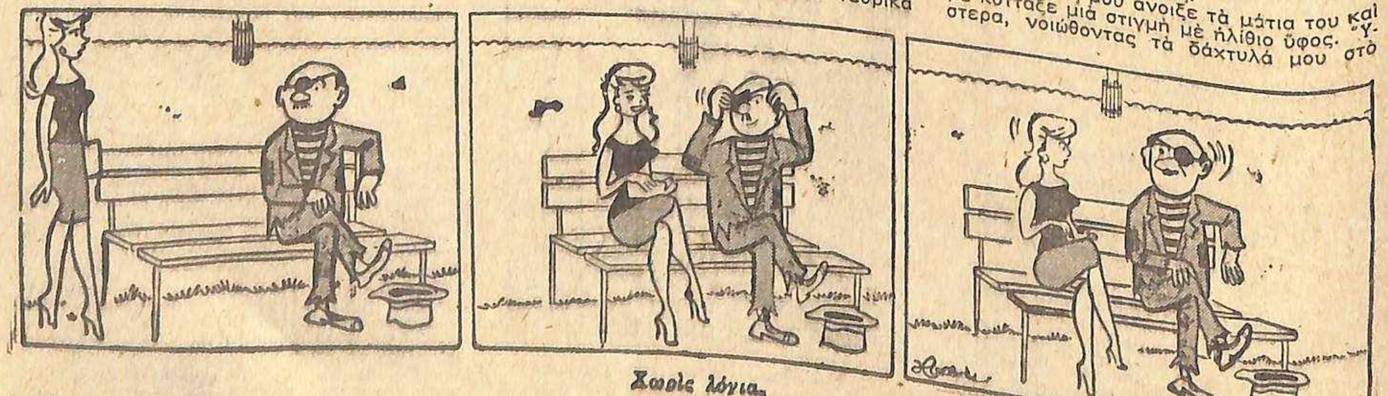

Χωρὶς λόγια

Τὸ τέχνασμα ἑνὸς Δὸν Ζουάν

τὰ πλάγια μ' ἕνα ξερὸ κρότο ποὺ ἔκανε δυὸ ὁλόκληρα δευτερόλεπτα νὰ φτάση ὡς ἀπάνω.

Ἂν ὑπῆρχε κάτι στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, κάποιο ζῶο ἢ κάποιος ἄνθρωπος, ὁ κουβᾶς θὰ χτυποῦσε πάνω του, ἀντὶ ν' ἀγγίξη τὸ βυθό. Ἂν πάλι στεκόταν κανεὶς ὀρθιος θὰ τὸν διέκρινα στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ. Μὰ δὲν ἔβλεπα τίποτα...

Ξανανέβασα τὸν κουβᾶ καὶ τὸν ξανακατέβασα δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμα. Φώναξα ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα.

Μήπως λοιπὸν παραμιλοῦσε ὁ παπποῦς μου, ὅταν μοῦ εἶχε ἀναθέσει ἐκείνη τὴν ἀποστολή;...

Σκέφθηκα ὡστόσο πὼς δὲν εἶχα ἀκολουθήσει ὡς τὸ τέλος τὶς ὁδηγίες του κι' ἀποφάσισα νὰ κάνω ἕνα τελευταῖο πείραμα. Ἔβγαλα ἀπ' τὸν κουβᾶ τὸ κερί, τοποθέτησα στὴ θέσι του τὰ τρόφιμα ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ὁ παπποῦς μου, τὸν κατέβασα μέσα στὸ πηγάδι καὶ σφύριξα, ὅπως στὰ σκυλιά.

Ἐνῶ μετροῦσα ὡς τὰ πενῆντα, ἀφουγκραζόμουνα συγχρόνως. Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα νὰ κουνιέται κάτι στὸ βυθό... Ἐξακολούθησα ὡστόσο τὸ μέτρημα, γιὰ νἄναι πιὸ βέβαιο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειράματος.

Ὅταν ξανανέβασα τὸν κουβᾶ, εἶδα μὲ κατάπληξι πὼς λείπανε τὰ τρόφιμα καὶ πὼς ὑπῆρχε στὴ θέσι τους μιὰ ἀδειανὴ στάμνα. Ὁ παπποῦς μου εἶχε σκεφθῆ τὸ φαγητό, εἶχε ξεχάσει ὅμως τὸ νερὸ ποὺ χρειαζόταν ὁ φυλακισμένος. Κι' ἐκείνος μοῦ ὑποδείκνυε τώρα τὴν παράλειψι, στέλνοντάς μου τὴ στάμνα του.

Σίγουρα λοιπόν, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα πλάσμα μὲ χέρια!

Σαστισμένος ἀπ' τὴν πρωτοφανῆ ἐκείνη περιπέτειά μου, γέμισα τὴ στάμνα μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ τὴν κατέβασα στὸ πηγάδι. Σφύριξα πάλι καὶ περίμενα, μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο...

Ἄκουσα τότε τὸν πιὸ παράξενο, τὸν πιὸ ἀπερίγραπτο, τὸν πιὸ παραπονετικὸ μουσικὸ ἦχο ποὺ εἶχε φτάσει ποτὲ στ' αὐτιά μου — κάτι σὰν στεναγμό, ἢ σὰν σβυσμένη πνοὴ αἰολικῆς ἅρπας...

Τί ἔπρεπε νὰ κάνω τώρα;...

Ξανακατέβασα ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ κερί, ἀλλὰ δὲ διέκρινα τίποτα. Ὁ ψίθυρος σταμάτησε.

Ἕνας γυμνασμένος ἄντρας θὰ γλυστροῦσε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σκοινιοῦ ὡς τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ καὶ θὰ ξανανέβαινε ὕστερα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀλλ' οἱ δικές μου δυνάμεις δὲ μοῦ ἐπιτρέπανε νὰ ἐπιχειρήσω ἕνα τέτοιο τόλμημα — ἀκόμα κι' ἂν εὕρισκα τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσω τὸν τρόμο τοῦ ἀγνώστου...

Βέβαια, τὸ καθῆκον μοῦ ἐπέβαλλε νὰ κατεβῶ στὸ πηγάδι καὶ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστικὸ τοῦ γερο-κακούργου, τοῦ προπάππου μου — γιατὶ καταλάβαινα πὼς ὁ παπποῦς μου, σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα πειθήνιο ὄργανο τοῦ πατέρα του.

Ἂν ἤθελα ὅμως νὰ μάθω περισσότερα πράγματα, ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω μὲ προφύλαξι. Ἔπρεπε προπάντων ν' ἀποκοιμίσω ὅσο τὸ δυνατὸν τὴ δυσπιστία τοῦ παππού μου.

Ξανάκλεισα τὸ πηγάδι, ἔβαλα πάλι τὸν κουβᾶ στὴ θέσι ποὺ τὸν εἶχα βρῆ, βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι καὶ κλείδωσα τὴν ἐξώπορτα.

Ἐνῶ πήγαινα πρὸς τὸ πανδοχεῖο, μιὰ ἰδέα ἔλαμψε ξαφνικὰ στὸ μυαλό μου.

Εἶχα συλλογιστῆ πὼς ἦταν παράξενο νὰ ὑπάρχη ἕνα πηγάδι, σ' ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων μόνο ἀπ' τὴ θάλασσα... Ἦταν ἄραγε κάποιο ὑπόγειο κοίλωμα, ὅπου μαζεύονταν τὰ νερὰ τῆς βροχῆς, ἀφοῦ περνοῦσαν ἀπ' τὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ ἐδάφους;

Μιὰ ἄλλη ἐξήγησι μοῦ φαινόταν πιθανώτερη. Τὸ πηγάδι εἶχε φτιαχτῆ ἄλλοτε, γιὰ νὰ συγκοινωνῆ τὸ σπίτι τοῦ προπάππου μου μὲ τὴ βραχώδη ἀκτή. Κάποια πλάγια στοὰ λοιπόν, ποὺ δὲ φαινόταν ἀπ' τὸ στόμιό του, ὁδηγοῦσε ἴσως ὡς τὴ σπηλιά, ποὺ εἶχε φράξει ἄλλοτε τὴν εἴσοδό της ὁ ἐκδικητικὸς Πῆτερ ὁ Γάλλος.

Ἔτσι δικαιολογιότανε τὸ ὅτι δὲν εἶχα δῆ τίποτα στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ, ὅταν κατέβασα τὸ ἀναμμένο κερί.

Δὲν ἀνάφερα λέξι στὸν παππού μου, οὔτε γιὰ τὸν παράξενο ἦχο ποὺ εἶχα ἀκούσει, οὔτε γιὰ ὅσα φανταζόμουνα. Ἔδειξα μόνο μεγάλη περιέργεια γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀρκούδας. Ρώτησα πῶς εἶχε βρεθῆ ἐκεῖ αὐτὸ τὸ ζῶο.

— Οἱ νέοι δὲν πρέπει νὰ κάνουν ἐρωτήσεις, ἀπάντησε ὁ παππούς μου ξεγελασμένος ἀπ' τὴν προσποιητὴ ἀφέλειά μου. Ὀφείλουν μονάχα νὰ πιστεύουν ὅ,τι τοὺς λένε οἱ μεγαλύτεροι!

»Καὶ τώρα θὰ ξαναπᾶς στὸ Μπόνπορτ, νὰ φᾶζης πάλι γιὰ τὸν πατέρα. Θὰ κυττάζης σ' ὅλες τὶς ταβέρνες Θ' ἀφίσης παντοῦ ἐντολὴ νὰ τοῦ ποῦνε πὼς τὸν ζητάει ὁ γυιός του, γιατὶ εἶναι ἄσχημα... Ἂν δὲν τὸν βρῆς στὸ Μπόνπορτ, κάνε μιὰ βόλτα στὰ γύρω χωριά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ, ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

29ον

— Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ σοῦ πῶ, Ναρσίς... Μονάχα ὅτι, ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, ἡ ζωή μου κατάντησε φριχτή, ἀνυπόφορη... Ὅπως εἶπες κι' ὁ ἴδιος πρὶν ἀπὸ λίγο, φέρθηκα ἄτιμα ἀπέναντί σου...

— Ὥστε λοιπόν.., ἔγινε δική σου... κι' ἡ Μαρσὲλ εἶναι κόρη σου!

Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος μιλοῦσε μὲ φωνὴ παράξενη, μακρυνή.

— Καταλαβαίνεις, Ναρσίς, πόσο ὑπόφερα, ὅταν ἔγινε λόγος γιὰ γάμο τῆς Μαρσὲλ μέ... μὲ τὸν ἄλλο;

— Ναί, ναί... Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ δίκαιη τιμωρία σου!

— Ὑπῆρξα ἔνοχος, τὸ παραδέχομαι... μὰ σοῦ ὁρκίζομαι πὼς ἀξίζω νὰ μὲ λυπηθῆς!

— Ἄ, μπᾶ; Ζητᾶς καὶ οἶκτο τώρα;

Κι' ὁ Ναρσὶς πρόσθεσε, ἀφίνοντας νὰ ξεχυθῆ λίγη ἀπὸ τὴν ἄγρια ζήλεια, ποὺ βασάνιζε τὴν ψυχή του:

— Σὲ εἶχε ἀγαπήσει... δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ σ' ἀγαποῦσε ἀκόμα;

— Ναρσίς!...

— Βλεπόσαστε συχνά!... Ἦταν τόσο εὔκολο!... Ἂν ὑπῆρχε ἕνας ἄνθρωπος, στὸν κόσμο, ποὺ τοῦ εἶχα τυφλὴ ἐμπιστοσύνη, αὐτὸς ἦσουν ἐσύ!... Δὲ μποροῦσε νὰ περάσῃ κἂν ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι πὼς θὰ φερνάσουν ἄτιμα... Ὅσο γι' αὐτήν, Θεέ μου...

Σταμάτησε, πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του καὶ ψιθύρισε:

— Νὰ ξέρῃς ὅμως πὼς δὲ σὲ συγχωρῶ! Ὄχι, ὅσο ζῶ, δὲ θὰ συχωρέσω οὔτε σένα, οὔτε ἐκείνη!... Σ' ἀφίνω ὅμως νὰ ζήσῃς, γιατὶ ἡ ζωή σου δὲ μοῦ ἀνήκει... Πήγαινε νὰ πολεμήσῃς... καὶ μὴ ξαναγυρίσῃς ἀπὸ κεῖ! Κατάλαβες;

— Σοῦ εἶπα πὼς θὰ σὲ ὑπακούσω...

Ὁ Ναρσὶς κυριεύθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ κρίσι μανίας. Γέλασε σαρκαστικά, κυττάζοντας γύρω του, τὰ εὐλαβικὰ διατηρημένα ἐνθύμια τῆς Μπριζίτ... Ἅρπαξε τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ ποδοπάτησε. Ἔσπασε τὸ βάζο καὶ πέταξε μακρυὰ τὰ κοσμήματα, ποὺ καθένα τους θύμιζε κάποια μέρα εὐτυχίας, κάποια ἐπέτειο...

Μιὰ τρέλλα τὸν ἔσπρωχνε νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ὑπῆρχε ἐκεῖ, ὅ,τι θύμιζε τὴ Μπριζίτ!

— Ναρσίς! Τί κάνεις ἐκεῖ;

— Δὲ θέλω νὰ μείνῃ τίποτα ἀπ' αὐτήν... τίποτα, τίποτα!...

— Τί θὰ πῆς στὴ Μαρσέλ, δυστυχισμένε; Πῶς θὰ τῆς ἐξηγήσῃς;...

— Ἡ Μαρσὲλ δὲν εἶναι κόρη μου.

— Ἡ Μπριζὶτ ὅμως εἶναι μητέρα της! Πήγαινε λοιπὸν νὰ τῆς πῆς τὴν ἀλήθεια!

Ὁ Ναρσὶς σταμάτησε ἀπότομα, σὰν κεραυνοβολημένος.

— Ναί, βέβαια... Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα... μουρμούρισε.

Ἔμεινε σιωπηλὸς πολλὴ ὥρα... Ὕστερα ἔκανε ἕνα νόημα στὸν Παρός, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Φύγε! πρόφερε.

Ἐκεῖνος γονάτισε μπροστά του.

— Σοῦ ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦκανα.

— Δὲ θὰ σὲ συχωρέσω ποτέ, στὸ εἶπα... Σ' ὅλη σου τὴ ζωή, σκόρπισες γύρω σου τὸ κακό... Σήμερα, στὸ κατώφλι τῶν γερατειῶν, συγκομίζεις δάκρυα. Πληρώνεις... Εἶναι δίκαιο!... Ἔξασε τ' ὄνομά μου... ξέχασε αὐτὸ τὸ σπίτι... Φύγε, φύγε!...

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Ναρσὶς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, ἦταν μόνος. Ὁ Παρὸς εἶχε χαθῆ.

ΙΕ'.

Στὶς 26 Σεπτεμβρίου, ἡ μονάδα τοῦ Παρὸς ἔκανε μιὰ ἐπίθεσι. Ὁ Παρὸς βρισκόταν ἐπικεφαλῆς.

Εἶχε θελήσει ἤδη πολλὲς φορὲς νὰ πεθάνη... Μὰ ἤξερε πώς, τὸ βράδυ αὐτό, εἶχε φτάσει ἡ τελευταία του ὥρα...

Τὸ μόνο, ποὺ τὸν λυποῦσε, ἦταν πὼς δὲ θὰ πέθαινε μονάχα γιὰ τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ἐγωϊσμό, γιὰ νὰ γιατρευτῆ καὶ νὰ λυτρωθῆ ἐπιτέλους ἡ καρδιά του.

Ὄρθιος ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια καὶ τὰ πτώματα, ἄκουσε νἄρχεται ἀφυρίζοντας μιὰ ὀβίδα... Μὰ τὸν κυρίεψε ἕνας φόβος ἀνίκητος, ὅταν κατάλαβε, ὅτι δὲν ἐρχόταν ἀπὸ τὶς γερμανικὲς γραμμές, ἀλλ' ἀπ' τὶς γαλλικές. Ἀπὸ κακὸ ὑπολογισμό, θἄπεφτε ἀνάμεσα στοὺς Γάλλους στρατιῶτες.

Ὁ Παρὸς οὐρλιασε — ὅπως διηγήθηκαν ἀργότερα ὅσοι ἔτυχε νὰ βρίσκωνται κοντά του:

— Ὄχι! Ὄχι αὐτό!...

Ἡ ὀβίδα ἔπεσε, ἔσκασε... κι' ὁ Παρὸς σωριάστηκε μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος.

Εἶχε κοπῆ τὸ ἕνα του πόδι ἀπ' τὸ μηρό. Ὡστόσο δὲ λιποθύμησε. Ἐκεῖνοι, ποὺ ἔτρεξαν κοντά του, τὸν ἄκουσαν νὰ λέῃ:

— Δὲν τ' ἄξιζα, αὐτό... Εἶναι πάρα πολύ, Θεέ μου, πάρα πολύ!...

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου νὰ φτάσουν οἱ τραυματιοφορεῖς καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν. Στὸ μεταξύ, εἶχε χάσει ὅλο του τὸ αἷμα καὶ τὶς αἰσθήσεις του.

Συνῆλθε σ' ἕνα κινητὸ χειρουργεῖο. Ἕνας στρατιωτικὸς γιατρὸς ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

Ὁ Παρὸς τὸν ρώτησε ἀμέσως:

— Πέστε μου τὴν ἀλήθεια, γιατρέ. Πόσο πρόκειται νὰ ζήσω ἀκόμα; Δυὸ-τρεῖς μέρες;

— Ἐκεῖνος ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀμφιβολίας.

— Τρεῖς μέρες ἴσως... ἀπάντησε.

— Καλά. Σᾶς εὐχαριστῶ...

— Θέλετε νὰ εἰδοποιήσω κανένα ἀπ' τοὺς δικούς σας;

— Δὲν ἔχω οἰκογένεια, γιατρέ.

Καὶ πρόσθεσε, μ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο: — Ναί, εἶμαι μόνος στὸν κόσμο... Ὡστόσο... ἂν θέλετε... εἰδοποιῆστε τὴν κ. Ἀνριὲτ Λερουά.. ὁδὸς Λουῒ-Μπλάν, στὸ Μπελβού...

Ὕστερα ξαναλιποθύμησε.

Στὶς ὧρες, ποὺ ἀκολούθησαν, ἄλλοτε ἔπεφτε σὲ κῶμα κι' ἄλλοτε ξαναγύριζε στὴ ζωή.

Πρὸς τὸ βράδυ τῆς δεύτερης μέρας, εἶπε:

— Δὲ θὰ κρατήσω μέχρι αὔριο...

Αὐτὴς τῆς γνώμης ἦταν κι' ὁ γιατρός. Ὁ πληγωμένος εἶχε χάσει πιὰ τὶς δυνάμεις του.

— Γράψατε... ἐκεῖ ποὺ σᾶς εἶπα; μουρμούρισε.

— Μάλιστα. Ἔκανα κάτι καλύτερο: Μπόρεσα νὰ στείλω ἕνα τηλεγράφημα.

— Φαίνεται, λοιπόν, πὼς δὲ θἄρθη...

Γελιόταν ὅμως: Ἡ Ἀνριὲτ ἔφτασε τὸ ἴδιο βράδυ, τρέμοντας ἀπ' τὴ συγκίνησι. Ὁ Παρὸς τὴν εἶδε, εὐτυχισμένος, νὰ πλησιάζη στὸ κρεβάτι του.

— Δὲ σᾶς περίμενα πιά... μουρμούρισε.

— Γιατί ἀμφιβάλλατε;...

— Ἀμφιβάλλω γιὰ ὅλα...

Ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία τῆς Ἀνριὲτ ἀλλοιώθηκε ἀπὸ μιὰ ἐλαφρειὰ σύσπασι — ὅπως χαϊδεύει ἀνάλαφρα ὁ ἄνεμος ἕνα ἤρεμο καὶ ξάστερο νερό.

— Δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σᾶς ἀγαπῶ. Μαρσέλ... σᾶς τὸ εἶπα!

Ὁ Παρὸς ἔκλεισε τὰ μάτια του, γιὰ ν' ἀπολαύση βαθύτερα τὴν τρυφερὴ ἐκείνη λέξι.

— Ναί, ἄφησα νὰ χαθῆ μιὰ μεγάλη εὐτυχία... ψιθύρισε. Μὰ πλήρωσα ἀκριβὰ τὰ σφάλματά μου... πολὺ ἀκριβά... Τούλάχιστον, θὰ φύγω ἀφίνοντάς σας εὐτυχισμένη... Ὁ γυιός σας...

— Ξέρω... Εἶδα τὸν Ἀνρί... Εἶν' ἐλεύθερος, κοντά μου... ὥσπου ν' ἀναθεωρηθῆ ἡ δίκη του καὶ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ τιμή του.

— Νὰ τοῦ πῆτε... πὼς τὸν ἀγαποῦσα σὰν πατέρας... καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε τὸ λόγο... ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχω πιά...

Ὁ Παρὸς σώπασε γιὰ λίγο. Ὁ θάνατος τὸν σκέπαζε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὰ μαῦρα φτερά του...

— Θἄθελα πολὺ νὰ τὸν ξαναδῶ... τραύλισε.

Ἡ Ἀνριὲτ ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ μέτωπό του, βρεγμένο ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα.

— Ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ τὸν ξαναδῆς, τοῦ εἶπε, Γιατί... ὁ Θεὸς ἂς μὲ συχωρέσῃ... λιπόμουνα πάντα, ποὺ δὲν ἦταν δικό σου παιδί! Εἶναι γυιὸς ἑνὸς ἄλλου... κι' ὡστόσο τὸν ἀγάπησα τόσο, μ' ὅλη τὴ μητρική μου ἀγάπη καὶ μὲ τὸν ἀνέλπιδο ἔρωτά μου γιὰ σένα...

— Εἶν' ἐδῶ;

— Ναί.

— Γρήγορα, γρήγορα! Νοιώθω πὼς σβυνώ... φεύγω...

— Δὲν εἶναι μόνος. Ἦρθε μαζί του κι' ἡ Μαρσέλ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Τὰ Σπίτια καὶ τὰ Αὐτοκίνητα
τῶν Τυχερῶν τοῦ
ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ
ἐδημιούργησαν καὶ ἄλλο πρόβλημα κυκλοφορίας

Πρόσεξε!...

...θὰ προλάβῃς τὸ μεγαλύτερο ἀτύχημα τῆς ζωῆς σου, ἐὰν πάρῃς ἀμέσως τώρα ἕνα

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ἔφετος μεγαλύτερα κέρδη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά:

ΣΠΙΤΙΑ · ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ · ΜΕΤΡΗΤΑ

Το μαγνητόφωνο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πριν προλάβη ή Λίλυ να καταλάβη τί συνέβαινε, τη χτύπησε με το χαρτοκόπτη..

— Λίλυ, κάνε μου τη χάρι να δακτυλογραφήσης μιά στιγμή αυτά τα χειρόγραφα, είπε ο Μπόϋντ Χάρρις στη γυναίκα του, μπαίνοντας στο μεγάλο λίβινγκ - ρούμ.

Η Λίλυ κουβέντιαζε εκείνη τη στιγμή με το συμπρωταγωνιστή της, το Βίκτορ Πάουερς. Σήκωσε το ξανθό κεφάλι της, με μιά κίνησι γεμάτη δυσφορία.

— Αποφάσισα να κάνω μιά άλλαγή στο σενάριο του καινούργιου μου έργου, συνέχισε ο άντρας της.

— Τί χρειαζόταν ή άλλαγή; είπε ή Λίλυ, πηγαίνοντας βαρυεστημένα προς τη γραφομηχανή.

Κάθησε ωστόσο, πήρε τα χαρτιά, που της έδωσε ο Χάρρις κι' άρχισε να γράφη.

Ο Βίκτορ σηκώθηκε άπ' την πολυθρόνα του και πήγε κοντά της.

Ο Χάρρις βγήκε άπ' το δωμάτιο. Κι' έκανε μιά γκριμάτσα, βλέποντας πώς ο θόρυβος της γραφομηχανής είχε σταματήσει άμεσως...

Ήταν βέβαιος ότι, αυτή τη στιγμή, ή γυναίκα του κι' ο Πάουερς φιλιόντουσαν!

Είχε αντιληφθή άπό καιρό τις σχέσεις τους, άλλα δεν είχε πή τίποτα, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία γιά να εκδικηθή.

Η γραφομηχανή ξανάρχισε. Κι' όταν ύστερα άπό λίγο ο συγγραφέας ξαναμπήκε στο λίβινγκ-ρούμ, τα άντίγραφα ήταν έτοιμα.

— Μ' αυτή την άλλαγή, που έκανες, θα χρειαστή ν' άλλάξης και ολόκληση την τρίτη πράξι, παρατήρησε ή Λίλυ. Κι' άλλωστε, γιατί να σκοτώνουμαι άπ' τη μέση του έργου; Τί θα βάλης πάρα κάτω;

— Δεν ξέρω άκόμα, δήλωσε ο Χάρρις . Θα σκεφτώ... Τώρα πάστε το ένα άντίγραφο έσυ και τ' άλλο ο Βίκτορ και διαβάστε τους ρόλους σας, με όσο περισσότερη φυσικότητα γίνεται. Έτσι, θα δώ κι' εγώ άν άξίζη πραγματικά αυτή ή σκηνή.

— Μά, Μπόϋντ, βιάζομαι! διαμαρτυρήθηκε ο Πάουερς. Πρέπει να προλάβω τ' αεροπλάνο.

— Δε θ' άργήσης, τον βεβαίωσε ο συγγραφέας. Λίγες γραμμές είναι μόνο... Περίμενε ένα λεπτό να βάλω το μαγνητόφωνο, γιά να «γυρίσω» κι' αυτή τη σκηνή, όπως κάναμε και γιά τις άλλες... Είσαστε έτοιμοι; Άρχίστε!

— Ώστε δε θέλεις νάρθής μαζί μου, όπως μου είχες υποσχεθή;... άρχισε ο Πάουερς, ενώ ο Χάρρις άνοιγε το μαγνητόφωνο.

— «Μη με κυττάζης έτσι», διάβασε ή Λίλη. «Το βλέμμα σου με τρομάζει!».

Η φωνή της έδειχνε άληθινό τρόμο.

— «Καί πώς θάβελες να σε κυττάζω, ύστερα άπ' τη στάσι σου;», είπε σκληρά ο Πάουερ. «Τρυφερά κι' ερωτευμένα, όπως χτές, που μούλεγες άκόμα πώς μ' άγαπάς; Μού ξέσκισες την καρδιά, μού καταστρέψες τη ζωή μου! Τόσον καιρό κάναμε σχέδια γιά το μέλλον, και τώρα μού τα γκρεμίζεις όλα!».

Ο Μπόϋντ του έκανε νόημα να δείχνη περισσότερη συγκίνησι.

— «Δε μπορώ να τον έγκαταλείψω», συνέχισε το διάβασμα ή Λίλυ. «Δεν καταλαβαίνεις τη θέσι μου;...».

— «Μέχρι χτές όμως, μούλεγες πώς μπορούσες!», φώναξε ο Πάουερς. «Μέχρι χτές, φαινόσουν ένθουσιασμένη με την ιδέα πώς θα γλύτωνες άπ' την τυρανnία του... Τί συμβαίνει λοιπόν;».

Ο τόνος του ήταν γεμάτος βιαιότητα.

— «Σε παρακαλώ, μή... Μη με κυττάζης έτσι!», ικέτεψε ή Λίλυ. «Άχ, άφησέ μου το χέρι.. Με πονάς! Κάνεις σά νάχης σκοπό...».

Η φράσι της έσβυσε σ' ένα φοβισμένο ψίθυρο.

Έρριξε μιά ματιά στον άντρα της. Εκείνος της έγνεψε επιδοκιμαστικά.

— «Χρυσέ μου, ξέρεις πώς σε λατρεύω», συνέχισε με πάθος. «Αυτός ο μήνας, που περάσαμε μαζί, ήταν ένα ύπέροχο όνειρο! Γιατί δε θέλεις να εξακολουθήσουμε ν' αγαπιόμαστε κρυφά;».

— «Δε μπορώ να φύγω καί να σ' άφίσω σ' αυτόν! Καταλαβαίνω γιατί δε θέλεις να τον άφίσης! Είναι πλούσιος κι' έχει μιά θέσι, που εξασφαλίζει και τη δική σου... Αυτό δεν είναι; Ξεπουλάς την άγάπη μας, με πετάς γιά μερικά ψωροδολλάρια και γιά λίγη φήμη. Μα δε θά το άνεχτώ, αυτό! Καί ξέρεις πώς θά σε πληρώσω;...».

Ο Πάουερς ούρλιαζε τώρα κι' ή Λίλυ έβγαλε μιά κραυγή φρίκης.

— «Έτσι!... Έτσι!... Έτσι!», μούγκρισε ο ήθοποιός.

Ο Μπόϋντ έκλεισε το μαγνητόφωνο.

— Δε μ' άρέσει καθόλου, δήλωσε κατηγορηματικά. Τώρα που την άκουσα, μού φαίνεται τρομερά κοινότοπη».

Πήρε τα δυο άντίγραφα και τα πέταξε στη φωτιά, που έκαιγε στο τζάκι.

— Καλά έκανες, του είπε ή γυναίκα του. Θά ήταν πολύ άνόητο να με σκοτώνη ο φίλος μου μ' ένα μαχαίρι.

— Δε θά ήταν μαχαίρι, άλλά χαρτοκόπτης, σαν αυτόν εδώ... παρατήρησε ο συγγραφέας, δίνοντάς τον στον Πάουερς.

Εκείνος τον περιεργάστηκε κι' ύστερα τον άκούμπησε πάνω στο γραφείο.

— Μόλις προφταίνω τ' αεροπλάνο μου, δήλωσε. Γειά σας λοιπόν. Θά σάς ξαναδώ σε δυο μήνες.

Αντάλλαξε μιά τρυφερή ματιά με τη Λίλυ κι' έφυγε βιαστικά.

— Έλα να δής κάτι... είπε ο Μπόϋντ στη γυναίκα του, μόλις έπαψαν ν' άκούγωνται τα βήματα του άντιζήλου του.

Η γυναίκα του πλησίασε κι' έσκυψε πάνω στο γραφείο, στο σημείο, που της έδειχνε. Αμέσως ο Μπόϋντ έπιασε με το γαντοφορεμένο χέρι του το χαρτοκόπτη, ενώ με τ' άλλο άνοιγε το μαγνητόφωνο. Καί, πρίν προλάβη ή Λίλυ να καταλάβη τί συνέβαινε, τη χτύπησε δυο φορές με το μυτερό όπλο.

Ο βόγγος της νέας γυναίκας κι' ο γδούπος που κανε το κορμί της πέφτοντας στο πάτωμα, άποτυπώθηκαν στην κορδέλλα του μαγνητόφωνου.

Εύχαριστημένος άπ' τον έαυτό του, ο συγγραφέας βγήκε άπ' το σπίτι και τράβηξε γιά το μπάρ, που σύχναζε κάθε βράδυ, γιά να πιή μερικά ποτηράκια ούίσκυ.

Γύρισε μετά άπό δυό ώρες κι' έπαιξε μπροστά στο μαγνητόφωνο το ρόλο του συζύγου, που γυρνάει και βρίσκει δολοφονημένη την άγαπημένη του γυναίκα.

Οι κραυγές της άγωνίας του και το τηλεφώνημα, που έκανε άμέσως στην άστυνομία, άποτυπώθηκαν κι' αυτά...

*

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής, που έφτασε μαζί με το βοηθό του και μ' ένα γιατρό, δεν άργησε ν' άνακαλύψη, ότι το μαγνητόφωνο ήταν άνοιχτό. Ο Μπόϋντ έκανε πώς έμεινε έκπληκτος άπό την άποκάλυψι. Κι' όταν ο έπιθεωρητής έβαλε άπ' την άρχή την κορδέλλα κι' άκούστηκε ο γνωστός διάλογος, ο συγγραφέας παράστησε το συντριμμένο.

— Δεν το φανταζόμουν... δεν το περίμενα... τραύλισε. Η φωνή είναι του Βίκτορ Πάουερς, του πρωταγωνιστή. Έζησε μαζί μας όλο τον τελευταίο μήνα... μά δεν είχα ύποπτευθή τίποτα... Ήξερα πώς θάφευγε άπόψε γιά κάποιο νησί του Είρηνικού, γιά να ξεκουραστή, όπως μάς έλεγε. Είναι άπίστευτο!...

Καί ξέσπασε σε δυνατούς λυγμούς.

Ο γιατρός τον πήγε στο μπανιο, γιά να τον συνεφέρη. Κι' ο βοηθός είπε στον έπιθεωρητή:

— Τον καϋμένο! Φαίνεται πώς το χτύπημα του κόστισε πολύ...

— Δεν είμαι καί τόσο βέβαιος γι' αυτό, δήλωσε ο έπιθεωρητής. Αυτή ή ύπόθεσι μού φαίνεται πολύ περίεργη... Είναι άπίθανη ή σύμπτωσι να βρίσκεται άνοιχτό το μαγνητόφωνο την ώρα του έγκλήματος... Κι' ύστερα, πρόσεξες κάτι; Η νεκρή έχει μόνο δυό πληγές, ενώ άπ' το διάλογο φαίνεται πώς ο δολοφόνος τη χτύπησε τρείς φορές. Γι' αυτό είπε τρείς φορές: «Έτσι!... Έτσι!... Έτσι!...».

— Μα μπορεί να του ξέφυγε το τρίτο χτύπημα, παρατήρησε ο βοηθός.

— Μάλλον κάτι άλλο συμβαίνει, είπε ο έπιθεωρητής. Κάτι που το ύποπτεύομαι, άλλά δε μπορώ άκόμα να τ' άποδείξω.

Έκανε μιά βόλτα στο δωμάτιο καί σταμάτησε άπότομα μπροστά στη γραφομηχανή. Σήκωσε δέκα σταμάτησε άπότομα μπροστά στη γραφομηχανή. Σήκωσε ένα άντίγραφο, που βρισκόταν δίπλα της, πάνω στο τραπεζάκι, κι' άρχισε να διαβάζη.

Τα μάτια του άστραψαν, άπ' τις πρώτες κιόλας λέξεις. Σήκωσε το κεφάλι του κι' άντίκρυσε το Μπόϋντ, που γύριζε έκείνη τη στιγμή με το γιατρό καί, που είχε σταθή σά μαρμαρωμένος στην πόρτα, βλέποντας τι διάβαζε ο έπιθεωρητής.

— Τα σχεδιάσατε όλα καλά, κύριε Μπόϋντ, του είπε είρωνικά. Μά, γιά να πετύχετε άπόλυτα, χρειαζόταν ένα χτύπημα περισσότερο... κι' ένα άντίγραφο λιγώτερο!

○○ ΣΑ·Ι·ΜΟΝ ΚΟΝ

ΑΡΝΗΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Κάποιος άγνωστος είχε κλέψει τσιγάρα άξίας 300 δολλαρίων άπό την καντίνα ενός νοσοκομείου του Μεξικού. Η διεύθυνσι του νοσοκομείου σκέφθηκε τότε να λειτουργήση αυτόματος καί να φωτογραφήση τον κλέφτη, άν ξαναγύριζε. Το σχέδιο όμως άπέτυχε, γιατί μηχανή, έτσι ώστε να ξαναγύριζε. Το σχέδιο όμως άπέτυχε, γιατί έπειτα άπό μιά βδομάδα είχαν κλέψει καί τη φωτογραφική μηχανή.

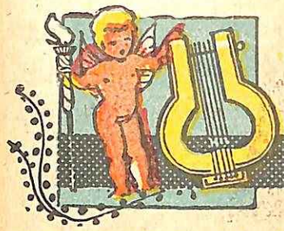

Θρυλικοί έρωτες της αρχαιότητος

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΠΡΩΤΕΑΣ

Η αρχαία μυθολογία μάς λέει ότι ο Πρωτέας ήταν γυιός του Ποσειδώνα και της Θέτιδος καί τον παριστάνει με κορμό καί κεφάλι γίγαντα καί ουρά ψαριού. Μάς λέει άκόμη ότι έξουσίαζε την ξηρά καί τη θάλασσα κι' ότι είχε το χάρισμα ν' άλλάζη μορφή καί να έμφανίζεται με διαφορετικό τρόπο την κάθε φορά στους άνθρώπους. Αλλ' ο Ηρόδοτος μάς τον παρουσιάζει σά βασιλιά της Αιγύπτου κι' οι νεώτεροι έρευνητές συμφωνούν μαζί του ξεκινώντας άπό την άρχή ότι κάθε μύθος άνταποκρίνεται σε κάποιο πραγματικό γεγονός, που παραμορφώθηκε με τον καιρό καί πήρε συμβολική ή άλληγορική σημασία. Ο Πρωτέας του Ηροδότου είναι έτσι ένας πανίσχυρος βασιλιάς, που έξουσιάζει όλη την Αίγυπτο καί που οι στόλοι του αιλακώνουν τη Μεσόγειο πρός όλες τις διευθύνσεις. Είναι κυριάρχος, λοιπόν, σε γη καί θάλασσα κι' έχει συγκεντρώσει άμύθητους θησαυρούς. Σύμφωνα με μιά παλιά συνήθεια, που διατηρήθηκε καί στά κατοπινά χρόνια, ο Πρωτέας έμφανιζόταν σ' εκείνους που δεχόταν σε άκρόασι, φωνάζοντας άλλοτε δέρμα ταύρου, άλλοτε δέρμα λιονταριού ή κροκοδείλου, καί' άλλοτε στολιζόταν με κλαδιά καί φύλλα κι' έπαιρνε τη μορφή αυτού ή εκείνου του δέντρου. Απ' αυτή τη συνήθεια προήλθε ή φήμη ότι έμφανιζόταν κάθε φορά με διαφορετική μορφή.

Στη χώρα αυτού του Πρωτέα, λοιπόν, έρριξαν οι άνεμοι τον Πάρι, όταν έφυγε άπό τη Σπάρτη μαζί με την Ελένη.

Ο Πάρις προσπάθησε στην άρχή να ξεγελάση τον Πρωτέα καί του άφηγήθηκε μιά φανταστική ιστορία. Αλλά στό τέλος, άναγκάστηκε να όμολογήση την άλήθεια. Καί το ίδιο έκαμαν κι' οι άνθρωποί του.

Ο Πρωτέας τότε του είπε:

— Είσαι ο χειρότερος άπό τους άνθρώπους που έχω γνωρίσει ώς τώρα. Πρόδωσες τη φιλοξενία του βασιλιά Μενελάου, που σε δέχτηκε μ' έμπιστοσύνη στο παλάτι του καί τούκλεψες τη γυναίκα του. Αλλα δεν περιορίστηκες σ' αυτό μόνο. Τούκλεψες επίσης καί τους θησαυρούς του. Έπειτα άπ' αυτές τις πράξεις σου, θα είχα κάθε δικαίωμα να σε σκοτώσω. Αλλά άπ' αυτές τις πράξεις σου, θα είχα κάθε δικαίωμα να σε σκοτώσω. Αλλά τά ιερά σημεία, που οι ιερείς του Ηρακλή χάραξαν στό κορμί σου, σε προστατεύουν. Νά, λοιπόν, ποιά είναι ή άπόφασί μου. Θά κρατήσω την Ελένη καί τους θησαυρούς, γιά γά δώσω κι' αυτούς κι' εκείνη στο Μενέλαο, άν ποτέ έρθη γά μού τά ζητήση. Σύ, όμως, δε μπορείς γά μείνης περισσότερο εδώ. Σού δίνω, λοιπόν, όπως καί στούς συντρόφους σου, προθεσμία τριών ημερών γιά γά φύγετε άπό τη χώρα μου. Σε διαφορετική περίπτωσι, θά σάς φερθώ σάν γά είσαστε έχθροί.

Έτσι, ο Πάρις άναγκάστηκε γά ξαναγυρίση στην πατρίδα του.

Αλλ' οί Έλληνες δε μπορούσαν, θέβαια, γά μάθουν γ' γρήγορη καί δραματική έξέλιξι που είχε ή άπαγωγή της όμορφης βασίλισσας της Σπάρτης καί, νομίζοντας ότι ο Πάρις την είχε όδηγήσει στην πατρίδα του, έξεστράτευσαν έναντίον της Τροίας.

Όταν έφτασαν έκεί, ζήτησαν πρώτα άπό τους Τρώες νά τους δώσουν την Ελένη καί τους θησαυρούς του Μενελάου. Αυτοί, όμως, άπάντησαν ότι ούτε τη σύζυγο του βασιλιά της Σπάρτης ούτε τους θησαυρούς του έκρυβαν πίσω άπό τά τείχη τους κι' ότι οί Έλληνες έπρεπε νά τά ζητήσουν άλλού. Αλλά δεν τους είπαν ποΰ, γιατί ούτε αυτοί τό ήξεραν. Ο Πάρις, που το είδώλιό του είχε τερματισθή τόσο άπροσδόκητα, είτε γιά γά έκδικηθή το Μενέλαο, είτε γιατί φοβόταν ότι ο βασιλιάς της Σπάρτης θά σκότωνε τη γυναίκα του, άν του φανέρωνε ποΰ μπορούσε νά τη θρή, είχε προτιμήσει νά μην πή τίποτα σε κανένα. Καί την ίδια σιωπή είχε άπαιτήσει άπό τους ναύτες των καραβιών του, άπειλώντας πώς θά σκότωνε εκείνον που θ' άνοιγε το στόμα του γιά γά μιλήση.

Οί Έλληνες, όμως, βλέποντας τον Πάρι άνάμεσα στους άλλους Τρώες, δεν πίστεψαν ότι ή Ελένη μπορούσε νά μη βρίσκόταν μαζί του.

Έτσι άρχισε ο πόλεμος.

Ο Ηρόδοτος, που άφηγείται αυτή την ιστορία, υποστηρίζει την άκριβειά της με έπιχειρήματα, που φαίνονται άστεία σήμερα. Αν, λέει, ή Ελένη βρισκόταν στην Τροία, οί Τρώες, γιά την ξανάδιναν στους Έλληνες, είτε το ήθελε ο Πάρις, είτε όχι. Γιατί ο Πρίαμος κι' οι έπιφανείς Τρώτες δεν ήταν, θέβαια, τόσο παράφρονες, γιά γ' άδιαφορήσουν γιά τη ζωή τη δική τους καί τη ζωή των παιδιών τους καί γιά νά έκθέσουν σε τόσο τρομερό κίνδυνο την πατρίδα τους, μόνο καί μόνο γιά νά μπορή ο Πάρις γά συζή μέ την Ελένη. Καί προσθέτει ο πατέρας της Ιστορίας: «Εγώ είμαι θέβαιος ότι κι' άν άκόμη ο ίδιος ο Πρίαμος είχε την Ελένη, θά την ξανάδινε πρόθυμα στους Έλληνες, γιά νά γλυτώση την οικογένειά του καί την πατρίδα του άπό τά δεινά που τήν άπειλούσαν... Αλλ' οί Τρώες δεν είχαν την Ελένη. Κι' αυτό οί Έλληνες δεν ήθελαν νά το πιστέψουν».

Στό μεταξύ, άλλωστε, είχαν άρχίσει μικροσυγκρούσεις. Καί, σιγά σιγά, ο πόλεμος γενικεύτηκε. Ο πόλεμος αύτός, όπως είναι γνωστό, κράτησε δέκα όλόκληρα χρόνια, ώσπου, τελικά, οί Έλληνες κυρίεψαν τό Ίλιον. Καί τότε καταλάβαν πώς οί Τρώες τους είχαν πή την άλήθεια. Γιατί δε θρήκαν ούτε την Ελένη, ούτε τους θησαυρούς.

Το μέρος όπου θρισκόταν ή Ελένη, ο Πάρις το φανέρωσε μόνο λίγο πρίν ξεψυχήση, όταν χτυπήθηκε άπό το θέλος του Φιλοκτήτη.

— Πηγαίνετε στο βασιλιά Πρωτέα, στην Αίγυπτο, είπε στους Έλληνες. Εκεί θά θρήτε την Ελένη καί τους θησαυρούς του Μενελάου!

Ποιά τρομερή άπογοήτευσι γιά τους Έλληνες! Είχαν δεκαοχτώ σει δέκα όλόκληρα χρόνια κι' είχαν χάσει άλλους τόν πατέρα, άλλος τον άδελφό κι' άλλος το γυιό του σ' έναν άσκοπο πόλεμο! Καί γι' αυτό τιμωρήθηκαν σκληρά άπό τους θεούς. Μόνον έκείνοι που έδειξαν εύλάθεια καί μεγαλοψυχία μετά την άλωσι του Ιλίου, ο Νέστωρ, ο Νεοπτόλεμος, ο Φιλοκτήτης, ο Ιδομενεύς κι' ο Διομήδης ξαναγύρισαν σώοι καί χωρίς νά ταλαιπωρηθούν στις πατρίδες τους. Πολλοί άλλοι πέθαναν στό ταξίδι όπως ο Αίας ο Λοκρός. Άλλοι άκόμη ξαναγύρισαν έπειτα άπό μακροχρόνιες περιπέτειες, όπως ο Οδυσσεύς.

Αλλ' ας έλθωμε στο Μενέλαο.

Μόλις έμαθε ότι ή γυναίκα του κι' οι θησαυροί του βρίσκονταν στην Αίγυπτο, διευθύνθηκε έκεί με τα πλοία του, άνέπλευσε το Νείλο κι' έφτασε στη Μέμφιδα. Ο Πρωτέας τον δέχτηκε άμέσως στό άνακτορό του καί διαστρηκε νά του πή ότι οί θησαυροί του ήταν άνέπαφοι κι' ότι μπορούσε νά τους πάρη όποτε ήθελε.

Αλλ' ο Μενέλαος ένδιαφερόταν περισσότερο γιά τη' Ελένη.

— Έζησε άλάθητη κοντά μου, τον βεβαίωσε ο Πρωτέας.

Δε φάνηκε, ώστόσο, πρόθυμος νά του την δώση.

Η Ελένη, του είπε, φοβόταν την έκδίκησί του...

Αλλ' ή άλήθεια ήταν πώς δεν ήθελε νά την άφήση νά φύγη άπό κοντά του.

Όταν ο Πρωτέας έδίωξε τον Πάρι άπό την Αίγυπτο, ή Ελένη, τρελλή άπό τη λύπη της, έξέσπασε σε κατάρες έναντίον του βασιλιά της Αιγύπτου κι' άρνιόταν έπίμονα νά τον ίδή.

Αλλ' ο Πρωτέας, που είχε γνωτεφθή άπό την όμορφιά της, δεν έδειξε καμμιά θία. Είχε ένα πολύτιμο σύμμαχο: το χρόνο. Κι' ήξερε πώς μπορούσε νά θασιστή σ' αυτόν... Οί έλπίδες του, άλλωστε, δε διαψεύστηκαν. Η όμορφη κόρη του Τυνδάρεω έπαψε κάποτε νά κλαίη κι' ο πόθος της γιά τη ζωή φούντωσε καί πάλι μέσα της... Αυτή τη στιγμή περίμενε ο βασιλιάς της Αιγύπτου, γιά νά της φανερώση την άγάπη του. Κι' ή Ελένη, μέ τη φλογερή ιδιοσυγκρασία της, δεν άργησε νά του άνοίξη την άγκαλιά της.

Αλλά τώρα νοσταλγούσε το άνάκτορό της στη Σπάρτη. Έτσι, συνεννοήθηκε μέ τον άντρα της καί μιά νύχτα έφυγε κρυφά άπό τά άνάκτορα του Πρωτέα κι' έπιθιάστηκε στο πλοίο του.

Ο Μενέλαος, που φοβόταν μήπως ο Πρωτέας στείλη πίσω του πλοία, γιά νά τον καταδιώξουν καί νά του πάρουν την Ελένη, προτού ξεκινήση άπό τη Μέμφιδα σκότωσε δίλους τους Αιγυπτίους φρουρούς που θρίσκονταν στό λιμάνι. Αλλ' οί θεοί τον τιμώρησαν καί τον έκαμαν νά περιπλανηθή πολλά χρόνια, ώσπου νά ξαναγυρίση στην πατρίδα του.

Η Ελένη είχε πιά κουραστή άπό τις πολλές περιπέτειές της. Κι' άλλωστε δεν ήταν πιά πολύ νέα. Έτσι, ή δεύτερη περίοδος της συζυγικής ζωής της μέ το Μενέλαο κύλησε ήρεμα καί πιθανόν ευτυχισμένη.

Αλλ' άν ο μεγαλόψυχος Μενέλαος είχε συχωρέσει την άπιστη σύζυγό του, δεν έκαμαν το ίδιο κι' οί δυό γυιοί του, ο Νικόστρατος κι' ο Μεγαπένθης. Αυτοί δε συχώρεσαν ποτέ τη μητέρα τους. Κι' όταν πέθανε ο πατέρας τους καί πήραν την έξουσία στά χέρια τους, την έδιωξαν άπό τη Σπάρτη.

Η Ελένη κατέφυγε τότε στη Ρόδο, έλπίζοντας ότι θάθρισκε φιλοξενία κοντά στην Αργείτισσα Πολυξώ, που θασίλευε έκεί, έπιτροπεύοντας τον άνήλικο γυιό της. Ο άντρας της, ο άνδρείος Τληπόλεμος, είχε σκοτωθή μπροστά στά τείχη της Τροίας, πολεμώντας μαζί μέ τους άλλους Έλληνες.

Αλλ' ή έξόριστη θασίλισσα της Σπάρτης γελάστηκε στις έλπίδες της. Η Πολυξώ, είτε γιατί τη ζήλευε γιά την όμορφιά της, που ήταν άκόμη πολύ μεγάλη, είτε γιατί τη θεωρούσε ύπεύθυνη γιά το θάνατο του άγαπημένου της συζύγου, έντυσε τις ύπηρέτριές της σάν Ερινύες καί τις πρόσταξε νά πιάσουν την Ελένη καί νά την κρεμάσουν άπό ένα δέντρο. Στό μέρος αυτό οί Ρόδιοι έχτισαν άργότερα ένα ναό, που τον άφιέρωσαν στην Ελένη Δενδρίτιδα.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πρωτοσίλεως καί Λαοδάμεια.

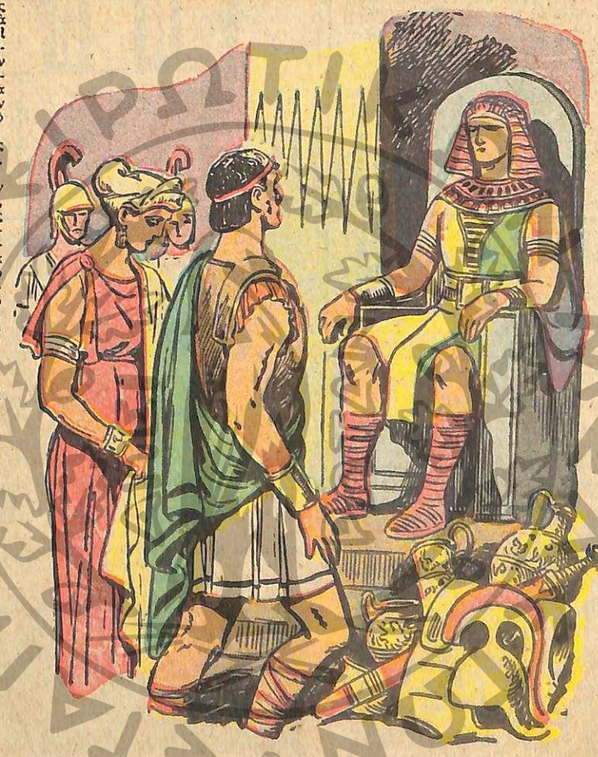

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Α ν α ζ ν ώ σ τ η, Ε π τ α β χ ί α: Είναι ανάγκη να γίνη άπαξ ιγκοσκοπικός και προτιμότερο ακτινογραφικός έλεγχος του γαστροεντερικού συστήματος από έμπειρο ακτινολόγο, το αποτέλεσμα του οποίου θάναι ο οδηγός της ενοεικυσμένης θεραπευτικής αγωγής. Μέχρι τότε θα αποφεύγετε τα γυρά, άλμυρά, ξυνά, τηγανιτά και σάλτσες. Προτιμώτερο το κρέας και το ψάρι ψητά, και προτιμεσημέρι-βράδυ ½ ώρα μετά το φαγητό μία tabl. Elcosal.

Α τ υ χ ο ύ Κ. Π.: Είναι αλήθεια ότι σήμερα όλες οι παραμορφώσεις λόγω άτυχημάτων και μεγάλης μάλιστα έκτάσεως επαναφέρονται στην πρώτη κατάστασι, κατόπιν πλαστικής χειρουργικής επεμβάσεως. Στην προκειμένη όμως περίπτωσι, μόνο ό ειδικός χειρουργός θα σας κατατοπίση γιά όλες τις λεπτομέρειες έπί τών οποίων ζητάτε την προσωπική μου γνώμη. Αύτό βεβαίως μόνο στην Α-θήνα μπορεί νά γίνη.

Ε. Μ. Δ.: Δυστυχώς ή περίπτωσι γιά την οποία μού ζητάτε τή γνώμη μου είναι τής ορμοδιότητος του νευρολόγου, ό οποίος καί πρέπει προσωπικώς νά σάς έξετάση. Έφσο έκεί πού μένετε δέν υπάρχει ειδικός νευρολόγος, μέχρις ότου κατορθώσετε νά έξετασθήτε, θά κάμετε 15—20 ένέσεις Calcibromine ένδοφλεβίως καί θά παίρνετε τρία κουταλάκια την ήμέρα Passineurol ή Atarax. Αποφεύγετε δσο σάς είναι δυνατό τις ψυχικές συγκινήσεις.

Α σ π ρ η ζ ω ή: Δέ μού αναφέρετε πότε καί πού ήσαν οί γιατροί, πού σάς έξέτασαν. Γι' αύτό θά σάς συνεβούλευα, έφσο, όπως μου λέτε, έχετε τά μέσα νά μείνετε στην Αθήνα λίγο καιρό, νά έλθετε νά εισαχθήτε σέ ένα νοσοκομείο, όπου καί άσφαλης διάγνωσι θά γίνη καί ή ένδεδειγμένη θεραπεία θά έφαρμοσθή.

Τ. Ξ. Κ.: Έφσο βλέπετε έλαφρά έστω βελτίωσι, έξακολουθήσετε την ίδια θεραπεία με καταπότια μόνο τού φαρμάκου Teston ή Arenorm καί μού ξαναγράφετε.

Ο. Π. Ρ.: Θά ήτο προτιμότερο νά είχα ύπ' όψι μου τίς έξετάσεις τού αίματος. Πάντως σάς συνιστώ νά πέρνετε τρία κουταλάκια την ήμέρα Hepavite ή Solepar B12 ή δυό κουτιά ένέσεις Beliv forte ή Solepar B12. Προσακτική διαιτητική αγωγή καί άνάπαυσι.

Α γ ν ω σ τ ο Χ.: Είσαι άκατάληλα γιά συζητήσεις θέματα δπως αύτό, πού σάς ένδιαφέρει καί πού μόνο με συνάντησι με τό γιατρό λύεται.

Μ α ρ α μ έ ν ο Ρ ό δ ο: Θάπρεπε νά ξέρετε ύπ' όψι σας ότι γενικώς οί διάφορες κρίσεις του θέρματος είναι, εφόσον έφορα, συνοδευόνται καί άπό τίς άπαραίτητες προφυλάξεις άπό τις έπιβαρύνσεις τών καιρικών μεταβολών. Έχοντας, λοιπόν, ύπ' όψι σας την άνωτέρω παρατήρησι, θά κάνετε χρήσι τού λοιπού της Beauty Cream with vitamine A της Lydia P, σέ συνδυασμό με την Tonic Lotion της Lydia P. Καί, σέ καιρό, θά μού γράψετε άποτελέσματα.

Ε π ο χ ι ώ τ η Κ. 30: Τό ζήτημα της ύγείας είναι πρωτεύον άγαπητέ μου κύριε, γι' αύτό δέν έπιτρέπεται νά παρελείπεται ποτέ κάθε φροντίδα γιά τη διατήρησί της. Τώρα πλέον παραλθε ή έποχή τών λουτρών καί θά περιορισθήτε μόνο στή φαρμακευτική αγωγή. Θά κάμετε δυό κουτιά ένέσεις Neo - Multi B forte ή έπίσης δυό κουτιά B. Complex καί έντρίβες με Expon. Άν τά ένοχλήματα έξακολουθούν, τότε θά κάμετε 10—15 ένέσεις Bedoc 12 ή Dodec τών 1000γ.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μ ι κ ρ ή δ υ σ τ υ χ ί α μ έ ν η: Λέμε σε: Ή έλλειψι προϊόντος πιθανός νά οφείλεται στην άτελή διάπλασι του κόλπου ή στη μεμβράνη πού άποφράσσει την είσοδό του. Τά ύγρά καί λοίπα συμπτώματα είναι άπολύτως φυσιολογικής έκφράσεως της γενετησίας σφαίρας σέ ώρισμένες στιγμές όπως μού γράφετε. Σάς συγχωρώ καί έγώ νά ύποβληθήτε τό ταχύτερο στην πλαστική έπανάστασι της κολπικής κοιλότητος.

M. Sat — Cameroun: Λόγω τού θέματος, γράφω λεπτομερώς στη διεύθυνσι πού μού στείλατε.

Μ ι α έ ρ ω τ ό τ η ε υ ρ έ α Ζ α ν τ ι ν ί ο υ: Τά σπίτια καί ένα χλητίνε ύγρά όφείλονται όπως άπεδείξε καί ή μικροβιολογική έξέτασι σέ μόλυσι του κόλπου άπό τριχομονάδες. Θεραπευτικώς, μετά τή λήξι της περιόδου θά κάνετε κάθε βράδυ κολπική πλύσι μ' ένα κουτάλι της κομπόστας άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σ' ένα κιλό νερό ζεστό. Στή συνέχεια θά τοποθετήτε βαθειά ένδοκολπικώς δυό μαλακά θησαυρό. Άποστείλατε διεύθυνσι που έπιθυμείτε γιά νά σάς γράψω λεπτομερώς.

Ο ρ φ α ν ο ύ λ α Μ. Σ., Γ ώ θ ε ι ο: Οί άνωμαλίες της περιόδου στή περίπτωσί σας όφείλονται σέ πρωτοπαθή άνεπάρκεια τών ωοθηκών. Την κατάστασι χειροτερεύουν ή κακή διατροφή καί οί δυσμενείς συνθήκες της ζωής. Θεραπευτικώς, μετά τη λήξι της περιόδου θά κάνετε πέντε ένέσεις — μιά ένεσι κάθε δυό ήμέρες — άπό τό φάρμακο Amp. Feminorm τών 5 mg. Όκτώ δέ ήμέρες πρό της άναμενομένης περιόδου θά κάνετε δυό ένέσεις — μιά κάθε δυό ήμέρες — άπό τό φάρμακο Amp. Lutorm τών 25 mg. Κατά τό μεσοδιάστημα τού κύκλου θά παίρνετε δυό χάπια την ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. VITEN No 1 flacon. Ή θεραπεία θά συνεχιστή έπί τετράμηνο.

Κ α κ ο ύ Σ υ ν ε ι ρ ο, Β ό λ ο: Πρό πάσης άναγραφής φαρμάκων ή ιατρικής συμβουλής είναι άπαραίτητο νά ύποβληθήτε τό ταχύτερο σέ λεπτομερή ιατρική έξέτασι.

Κ ρ ι ν ο λ ί ν η 18 + 1, Ά γ ρ ί ν ι ο: Έφαρμόζεται με θετικά άποτελέσματα, άλλά καί με ώρισμένες προϋποθέσεις.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α ν ή σ υ χ ο ν έ ο Θ. Τ., Θ ε σ σ α λ ο ν ί κ η: Πάσχετε άπό ψυχανγκαστική νεύρωσι, πού σάς καθηλώνει πρός άρρωστημένες σκέψεις καί άπαρχολήσεις, τών οποίων βέβαια γνωρίζετε τό παθολογικό, άλλά δέ μπορεστε ν' άπαλλαγήτε καί σάς δημιουργούν άγχος. Με την άρρώστια σας δέν έχει καμμιά σχέσι ή Vespa. Άπλώς έπειδή αύτή σάς άπασχολεί ψυχικά, ή χροιά τών ψυχαναγκαστικών έκδηλώσεων είναι σχετική. Πρέπει ν' άντιμετωπίσετε την άρρώστια καί όχι τά άντικείμενα, μέ τά οποία αύτή άσχολείται. Άν φύγουν αύτά, θά έλθουν κάποια άλλα, πού δέ λείπουν ποτέ άπό τή ζωή μας. Νά πάρετε Tabl. Largactil de 25 mg. fl. No 5, άπό τρία ήμερησίως, άφού άρχίσετε άπό μικρές δόσεις καί αύξάνετε άπό μικρές δόσεις καί αύξάνετε μυϊκώς έναλλάξ. Έπίσης νά γίνουν ένδο 10 καί Amp. Multi - B forte No 10. Άν δέν άπαντήσουν τά φαινόμενα, πρέπει νά έξεταστήτε νευρολογικώς.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
και ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 18
Τ. Λ. 620-666
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8

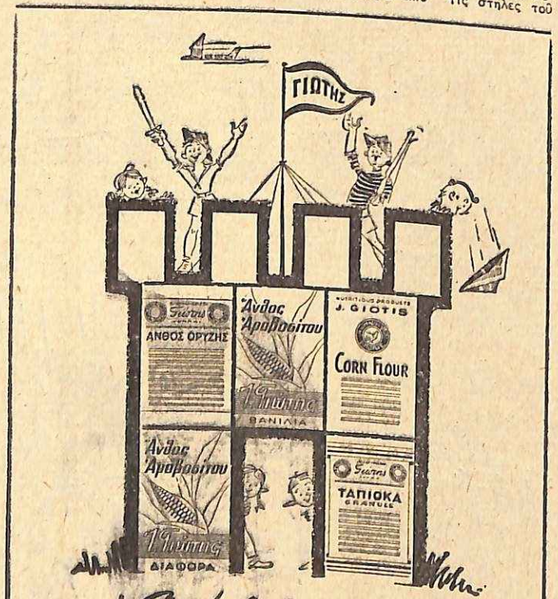

Απόλυτο Φρούριο
της υγείας τών παιδιών σας
οι μοναδικές παιδικές τροφές
ΓΙΩΤΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΤΙΝΟΥ 3

LAIT VELOUTÉ "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)
* Γαλακτώδες τονωτικη κρέμα
* Δροσίζει καί ξεκουράζει τό πρόσωπο
* Συγκρατεί δαυμασίως την πούδρα

ΕΥΘΥΜΗ

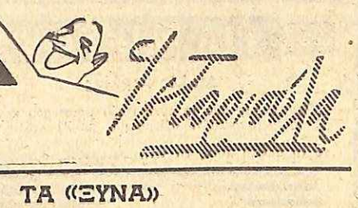

ΤΑ «ΞΥΝΑ»

Έχω μιά άδυναμία. Άγαπώ τά ξυνά. Άλλά νά έξηγούμεθα: Άγαπώ τά ξυνά φρούτα καί όχι τίς... μουρνταριές! Γιατί, καθώς θά ξέρετε, έχει καθιερωθή «ξυνά» νά λέγωνται καί οί έρωτικές περιπέτειες. Ίσως ύπάρχει μέσα μου κάποια όργανική άνωμαλία. Άλλοιώς δέ μπορεί νά έξηγηθή ή μανία μου νά τρώω λεμόνια, ένώ άντιθέτως τά «ξυνά» (σέ εισαγωγικά) δέ μέ ένδιαφέρουν καθόλου. Μπορείτε άφοβα νά μού άναθέσετε νά κάνω συντροφιά στην ώμορφη γυναίκα σας. Θά μείνω μαζί της όλόκληρη νύχτα, χωρίς νά έπιχειρήσω ούτε νά τη φιλήσω! Ίσως νομίσετε ότι είμαι άνώμαλος τύπος. Έ, όχι! Είμαι όμαλώτατος, άφού είμαι παντρεμένος με τη Μαρίκα, μιά χαριτωμένη γυναικούλα, πού ζή εύτυχισμένη μαζί μου.

Ύστερα άπό την εισαγωγή αύτή πού ώπως θά δήτε διαθάζοντας τά παρακάτω, ήταν άπαραίτητη, μπαίνω στό κυρίως θέμα:

Ήταν ένα Κυριακάτικο άπόγευμα πού μπήκαν γιά πρώτη φορά οί αφύλλοι στ' αύτιά μου». Ή γυναίκα μου είχε όργανώσει ένα σκαλωμάρι - πάρτυ καί φυσικά τό σκαλωμάρι μας ήταν κατάμεστο άπό φιλενάδες της γυναίκας του; Έ ταν έλέπη όμορφη γυναίκα, κρύβεται, Καίτη μου! Γιατί; Έξή γησέ μου το έσύ!...

ΚΑΙΤΗ Είσαι ύπερβολική, Λιλίκα. Ό άνθρωπος δέν κρύβεται. Δέ διασκεδάζει μέ τό κουνιάκι καί όλο παίζει μαζί μας! Αύτό εἶν'

Ή Λιλίκα κακάρισε είρωνικά:

ΛΙΛΙΚΑ: Λές;

ΚΑΙΤΗ: Μάλιστα! Άγαπάει φλερτάρει μαζί σου!

Νέο κακαριστό γελάκι της Λιλίκας.

ΛΙΛΙΚΑ: Λές;

ΚΑΙΤΗ: «Ω!» μά είσαι ύπερβολική! Ύπάρχουν καί άντρες πού είναι σέ όλη τους τη ζωή χερτεμένοι μέ τις γυναίκες τους. Σ' αύτήν την κατηγορία πρέπει ν' ά ήκη κι' ό Τάκης!

Έπειδή ό Τάκης είμαι έγώ, καταλαβαίνετε τί αίσθάνθηκα μέσα μου έκείνη τη στιγμή! Ώστε έτσι, λοιπόν; Τά δηλυκά είχαν άρχίσει νά μέ έρωτεύωνται έπειδή ήμουν ίδεώδης σύζυγος! Γιά μιά στιγμή μικρό δισταγμό): Ξέρεις, Τάκη μου, ήθελα νά σέ παρακαλέσω... Δηλαδή, νά, θέλω νά πώ, ότι θά έπρεπε νά είσαι λίγο πιό εύγενικός στίς φιλενάδες μου!

ΕΓΩ (πού μοῦ ἦρθε ἀμέσως στὸ μυαλό ἡ κουβέντα τῆς Λιλίκας με τὴ γυναίκα που Καίτη): Θὲς νὰ πῆς ὅτι δὲν εἶμαι εὐγενικὸς ἐπειδὴ δὲ τοὺς... ρίχνομαι;

Ἡ Μαρίκα κόλλησε τὰ χειλάκια της στὸ σφέρκο μου ὅλο τρυφερότητα.

ΜΑΡΙΚΑ: Ὄχι, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ πιστώνω κάθε μέρα, ὅτι στὴ σκέψι σου δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ μόνο γυναίκα: Ἐγώ! Ἀλλά, νά... θέλω νά πῶ ὅτι...Ωχ! καημένε Τάκη, δὲ τά ξέρεις τὰ κοριτσόπουλα; "Αμα συναντήσουν ἕναν ἄντρα σοβαρό τὸν... παρεξηγοῦν!

ΕΓΩ: Τὸν παρεξηγοῦν; Δηλαδή;

ΜΑΡΙΚΑ (πάλι μὲ κάποιο δισταγμό): Θὰ σοῦ πῶ κάτι, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ τὸ πάρης στὰ σοβαρά. Ἡ Λιλίκα προχτές, μοῦκανε μιὰ διάκριτη ἐρώτησι.

ΕΓΩ: Νὰ τὴν ἀκούσω!

ΜΑΡΙΚΑ: Νά... μὲ ρώτησε... Καλύτερα ὅμως νὰ μὴ στὴν πῶ!

ΕΓΩ: Θὰ στὴν πῶ ἐγώ! Σὲ ρώτησαν ἀν εἶμαι... θερμὸς σύζυγος!

ΜΑΡΙΚΑ (μὲ ξέσπασμα): Πῶς τὸ ξέρεις;

ΕΓΩ: Τὸ φαντάζομαι! Καὶ σὺ τί τῆς ἀπάντησες;

ΜΑΡΙΚΑ (ὅλο γλύκα): Τί ἤθελες νὰ τῆς ἀπαντήσω; Τὴν ἀλήθεια!

ΕΓΩ: Κι' ἐκείνη τί εἶπε;

ΜΑΡΙΚΑ: Γέλασε εἰρωνικά...

Ὅπως θὰ ἀντιλαμβάνεσθε, ὕστερα ἀπὸ τὴ στιχομυθία μὲ τὴ γυναίκα μου ἔπρεπε νὰ λάβω τὰ μέτρα μου, ἀν ἤθελα νὰ διατηρήσω τὴ συζυγική μου εὐτυχία. Γιατί καὶ ἡ Μαρίκα, γυναίκα εἶναι. Καί, ὡς γνωστόν, οἱ γυναῖκες ἐπηρεάζονται ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο πάρτυ ποὺ ἔγινε στὸ σπίτι μου μετὰ τὸ πρωτὸ ποὺ σᾶς ἀνάφερα, ἄλλαξα τακτική. Ἐρρίχτηκα «χονδρικῶς» ὄχι μόνο στὴ Λιλίκα, ἀλλὰ σὲ ὅλες τὶς φιλενάδες τῆς γυναίκας μου! Καὶ περίεργο! Καμμιὰ δὲ μοῦ ἔκανε τὸ «σύκο-κούκο».

Τὸν πρῶτο μου «φιλικὸ περίπατο» τὸν ἔκανα βέβαια μὲ τὴ Λιλίκα. Πήγαμε στὴ Βουλιαγμένη γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε ἀπὸ τοὺς ἐρημικοὺς βράχους τὴ δύσι. Καὶ πραγματικὰ τὸ θέαμα ἦταν μαγευτικό. Τόσο μαγευτικό, ποὺ ἡ Λιλίκα σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκστάσεως ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου. Καὶ ἐπειδὴ οἱ «δρακοι» ἔχουν ἐξαφανιστῆ τελευταῖα, δὲ δίστασα νὰ γίνω λίγο πιὸ τολμηρός. Πρὸς Θεοῦ μὴ νομίσετε ὅτι εἶχα ὑπ' ὄψει μου νὰ ἀπατήσω τὴ Μαρίκα. Ἡ πρόθεσί μου ἦταν νὰ βγάλω ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς Λιλίκας τὴν ὑποψία ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ρωτήση τὴ γυναίκα μου ἂν εἶμαι θερμὸς σύζυγος.

Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ περίεργη Λιλίκα ἐπείστηκε ἀπολύτως ὅτι εἶχε πέσει ἔξω...

Τὸν δεύτερο «φιλικὸ μου περίπατο» τὸν ἔκανα μὲ τὴν Καίτη. "Ω! μὰ εἶναι ἕνα εἰλικρινέστατο κορίτσι. Δὲ δίστασα νὰ μοῦ πῆ ἐχαρτί καὶ καλαμάρι» τί διέδιδε ἡ Λιλίκα εἰς βάρος μου.

Ἐλάτε, τώρα, στὴ θέσι μου. Μποροῦσα νὰ μὴν ἐξουδετερώσω μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα τὸ «σοὺς-κοὺς» τῆς Λιλίκας; Καὶ τὸ ἐξουδετέρωσα ἀξιοπρεπῶς, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς Καίτης νὰ συνεχίσουμε τοὺς «φιλικοὺς περιπάτους» μας.

Ἀλλὰ τοὺς «φιλικοὺς περιπάτους» τοὺς συνέχισα καὶ μὲ τὴ Λιλίκα καὶ μὲ τὴν Πέπη καὶ μὲ τὴν Λόλα καὶ μὲ τὴν Κάθρην, ποὺ κι' αὐτὲς ἦταν ἀγαπημένες φιλενάδες τῆς γυναίκας μου καὶ ἐπηρεασμένες ἀπ' τὸ κουτσομπολιὸ τῆς Λιλίκας...

*

Οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν χωρὶς νὰ ἔχω οὔτε μιὰ ἡμέρα ἐλεύθερη... «φιλικοῦ περιπάτου». Καὶ φυσικὰ γυρνοῦσα στὸ σπίτι, κατάκοπος ἀπ' τὴν κούρασι. «Ἐπέρτα ξέρος καὶ δὲν γυρνοῦσα ἀπ' τὰ ὄλλο πλευρό, παρὰ γιὰ νὰ σταματήσω τὸ ξυνητήρι καὶ νὰ τιναχτῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Τὴν τρίτη βδομάδα τῆς τέτοιες τακτικῆς μου, ἡ Μαρίκα δὲν κρατήθηκε πιὰ κι' ἔγινε μεταξύ μας ὁ ἑξῆς διάλογος:

ΜΑΡΙΚΑ: Τάκη, ἤθελα κάτι νὰ σὲ ρωτήσω!

ΕΓΩ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! Μήπως οἱ φιλενάδες σου ἐξακολουθοῦν νὰ σὲ στενοχωροῦν μὲ ἐρωτήσεις;

ΜΑΡΙΚΑ: Ὄχι. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ συμπεριφορά σου ἀπέναντί τους. Καμμιὰ δὲ μοῦ ξανάκανε προσβλητικούς ὑπαινιγμούς γιὰ σένα. Ἀλλά... μήπως εἶσαι ἀσθενέστερος αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρό;

"Ημουν ἐξαιρετικὰ καλὰ στὴν ὑγειά μου! Οἱ φιλικοὶ περίπατοι μοῦ εἶχαν δώσει καινούργια ζωή κι' ἐπὶ πλέον δὲν αἰσθανόμουν καμμιὰ τύψι συνειδήσεως. Ἡ ἴδια ἡ γυναίκα μου μὲ εἶχε ἀναγκάσει νὰ μ' ἀφήσουν καὶ τὰ «ξυνά»...

Ν. ΤΣΕΚ.

Κάτι πού άλλάζει τά πάντα

ΑΝ άφήσετε στό σπίτι σας ένα παράθυρο δίχως κουρτίνα θά σάς φανή άδειο. Δέν είναι έτσι; Δυό φύλλα πού πέφτουν ίσια, ένα στόρ, ή δυό φύλλα μέ βολάν δπως στήν εικόνα πού άκολουθεί...

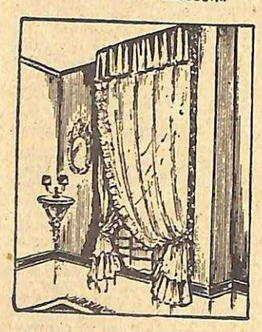

...άνάλογα μέ τό στύλ τοῦ δωματίου πού ντύνουμε τά παράθυρα καί... δλα άλλάζουν.

Οί κουρτίνες ίσως δέν είναι άπό τά πιό άκριβά πράγματα πού έχουμε στό δωμάτιο. Άλλά άσφαλῶς είναι άπό τά σημαντικώτερα.

Στίς κουρτίνες δύο σημεῖα πρέπει νά προσέξετε, τό ὕφασμα άλλά καί τό ράψιμο. Τό ὕφασμα πρέπει νά είναι ώραῖο καί γερό γιά νά άντέξη στό πέρασμα τοῦ χρόνου. Αὐτό άπαιτεῖ τό νοικοκυρίδι. Ένα έκλεκτῆς ποιότητος Έλβετικό βουαλάζ ή μιά δαντέλλα προσεκτικά διαλεγμένη είναι αὐτό πού σάς χρειάζεται.

Άν θέλετε νά άποφύγετε περιττό κόπο καί συγχρόνως νά ἔχετε θετική οἰκονομία, τότε άποτανθῆτε στό γνωστό κατάστημα «ΜΙΖΡΑΧΗ» στήν όδό Καλαμιώτου άρ. 10... Έκεῖ θά βρῆτε δλων τῶν εἰδῶν ὑφάσματα διά στόρ.

Δαντέλλες σέ άφάνταστη ποικιλία. Βουαλάζ Έλβετικά σέ δλα τά φάρδη καί ποιότητες. Μαρκιζέττες σέ έκλεκτά σχέδια. Δέν ὑπάρχει πραγματικά ὕφασμα γιά κουρτίνες πού δέν θά τό βρῆτε στό κατάστημα ΜΙΖΡΑΧΗ... Καί δλα αὐτά στίς καλύτερες τιμές τῆς ἀγορᾶς.

Στό εἰδικό αὐτό κατάστημα σάς περιμένει, έπίσης μιά εὐχάριστος ἔκπληξις, δταν σχεδόν δωρεάν σάς παρέχεται άρίστη ἐργασία άπό ἕνα ἄρτια ὀργανωμένο ἐργαστήριο μέ μακρόχρονη πεῖρα γιά τό ράψιμο τοῦ Στόρ σας.

Άκόμη θά εὕρητε πρόθυμο καί εἰδικευμένο προσωπικό πού θά σάς κατατοπίση λύνοντάς σας τήν κάθε άπορία.

Γιά δλα αὐτά ἐγγύησις εἶναι πενήντα ἐτῶν πεῖρα στό κατάστημα ΜΙΖΡΑΧΗ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ–ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρνῶν 98 — Άμφιλοχίας 1

Δέχεται καθ' ἑκάστην 10 — 12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει.

Τηλέφωνον 810.760

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Διπλός κοχλίας

Ξεκινῶντας άπό τό κέντρο τοῦ άριστεροῦ κοχλία, θά συμπληρώσετε τό σχέδιό μας μέ 21 λέξεις, τῶν ὁποίων σάς δίνομε πιό κάτω τίς σημασίες. Άν βρῆτε τή σωστή λύσι, θά μποροῦσετε τότε, διαβάζοντας

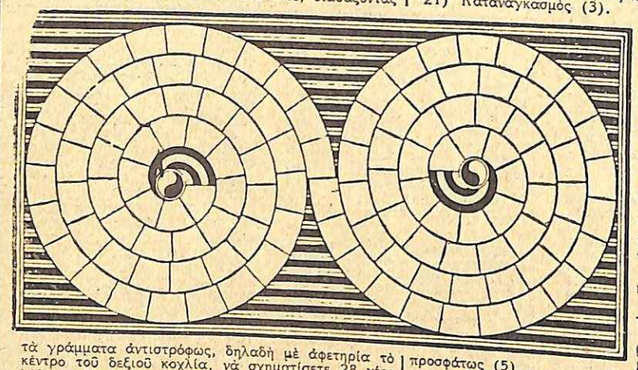

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Άρθρο στόν πληθυντικό (2).
2) Έορτάζει στίς 3 Φεβρουαρίου (6).
3) Ναυτική βάσι τῆς Ν. Ἰταλίας (5).
4) Άοχικά ἱδρύματος (3).
5) Γουΐδων ....: Ἰταλός ζωγράφος, μαθητής τοῦ Καρράτσι (4).
6) Άλεῦρι ἐκλεκτῆς ποιότητος (6).
7) Περιουσία γιά τούς χωρικούς (2).
8) Τό μικρό ὄνομα περιφήμου άστέρος, πού ἔσβυσε προσφάτως (5).
9) Λίπος μηχανῶν (6).
10) Κουκούτσι (5).
11) Ζιζάνιο τοῦ σίτου (4).
12) Θεός τῶν Ἰνδῶν (4).
13) Ἐμπνέει σεβασμό (4).
14) Χαϊδευτικό γυναικείου ὀνόματος (4).
15) Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου (4).
16) Στέφανος ... Ὀδύγγρος στρατηγός, ἐκπονήσας πρό τοῦ Λεσσέψ σχέδιο τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ (3).
17) Ἥρωΐς τοῦ Ἴψεν (4).
18) Πολεμικό παράγγελμα (3).
19) Στό ξύλο δέν εἶναι... ὑγρά (4).
20) Πόλις τοῦ Ἰράκ, μέ μεγάλη παραγωγή φοινίκων (6).
21) Ἐπιφώνημα, πού συνοδεύει άναστεναγμό (3).
22) Ἐπώνυμο δύο γνωστῶν στάρ (2).
23) Τό πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας (6).
24) Ἱερεύς τοῦ Θιέτ (5).
25) Τήν διπλασιάζουν συχνά οἱ ταξιτζῆδες (6).
26) Προσαγόρευσι άνδρός στήν Ἰταλία (6).
27) Παγιδεύει (4).
28) Μικρός καρπός (4).

τά γράμματα άντιστρόφως, δηλαδή μέ άφετηρία τό κέντρο τοῦ δεξιοῦ κοχλία, νά σχηματίσετε 28 νέες λέξεις, τῶν ὁποίων έπίσης σάς δίνουμε πιό κάτω τίς σημασίες. Ὁ άριθμός μέσα σέ παρένθεσι άντιπροσωπεύει τόν άριθμό τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ἐκεῖ βρίσκομε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται (5).
2) Ὀνομασία ἰθαγενῶν φυλῶν τῆς Α. Άφρικῆς (6).
3) Τουρκική λέξι, πού σημαίνει χάρι, ἔλεος (6).
4) Γένος καί μάλιστα ἐκλεκτό (5).
5) Κάτι πολύτιμο (6).
6) Σύζυγος τοῦ Ἰακώβ (5).
7) Νόστιμο θαλασσινό (6).
8) Εἶδος γαλλικοῦ γλυκίσματος (7).
9) Άκάθαρτον (7).
10) Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς (5).
11) Λεβέντικος, παλληκαρίσιος (8).
12) Πιό γνωστή ὡς καραμπίνα (6).
13) Άρχαία ὀνομασία τῶν χωρῶν τῶν περιλαμβανομένων μεταξύ Ἰνδοῦ καί Πυρήτος, τοῦ Καυκάσου, τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ καί τοῦ Περσικοῦ κόλπου (6).
14) Άκαθαρσία (5).
15) Λέγονται καί σπάροι (6).
16) Περίοδος νηστείας γιά τούς Μωαμεθανούς (8).
17) Χαρακτηρίζει ἐκλεκτά πράγματα (6).
18) Δυνατό ποτό (4).
19) Ὁ σελλοποιός στήν άραβική (8).
20) Ὄνομα διασήμου γκάγκστερ (2).
21) Καταναγκασμός (3).

Μνημο — Τέστ

Δ.—

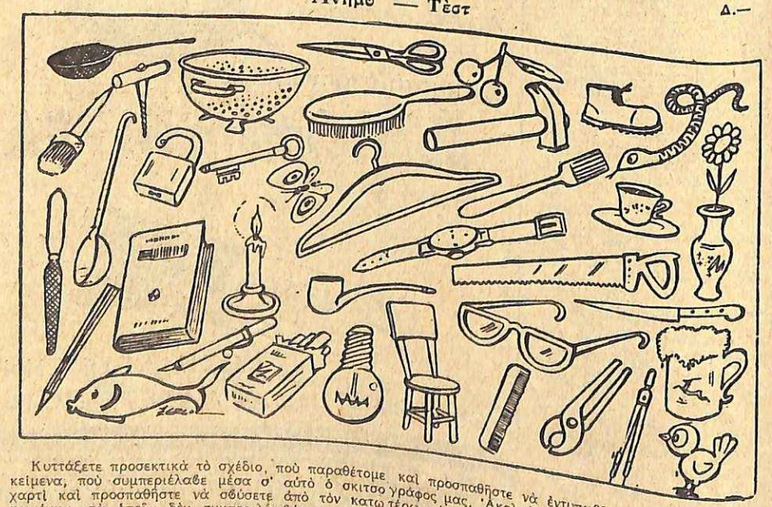

Κυττάξετε προσεκτικά τό σχέδιο, πού παραθέτομε καί προσπαθῆστε νά ἐντυπωθῆτε τά διάφορα άντικείμενα, πού συμπεριέλαβε μέσα σ' αὐτό ὁ σκιτσογράφος μας. Άκολούθως, σκεπάστε τό σχέδιο μ' ἕνα χαρτί καί προσπαθῆστε νά σβύσετε άπό τόν κατωτέρω πίνακα τήν ὀνομασία δέκα τουλάχιστον άντικειμένων, τά ὁποῖα δέν συμπεριλαμβάνονται στό σχέδιο.

Δαχτυλίδι, Μπουκάλι, Καλάμι, Κέρι, Διαβήτης, Πετσλούδα, Πηρούνι, Γάτα, Γάντι, Λάμπα, Βιβλίο. Νόμισμα, Γυαλιά, Ρολόϊ, Ψάρι, Ξυράφι, Ρόδα, Καρέκλα, Τσιγάρο, Θερμόμετρο, Περιοδικό, Μπανάνα. Σφυρί, Καρφί, Πριόνι.

Στόν πίνακα αὐτό ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ 12 πράγματα, πού δέν συμπεριλαμβάνονται στό σχέδιο. Πρέπει νά σημειώσετε τουλάχιστον ἕξη ἐπιτυχίες, γιά νά μπορῆτε νά ὑπερηφανεύεστε γιά τή μνήμη καί τήν παρατηρητικότητά σας. Άν ἐπιτύχετε περισσότερες, θά σάς άξίζουν θερμά συγχαρητήρια. Γιά κάθε λάθος ὅμως θά άφαιρῆτε ἕνα βαθμό άπό τίς ἐπιτυχίες, πού σημειώσατε.

Οἱ λύσεις στή σελ. 65

γκρέκα

Kolynos SUPER WHITE

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

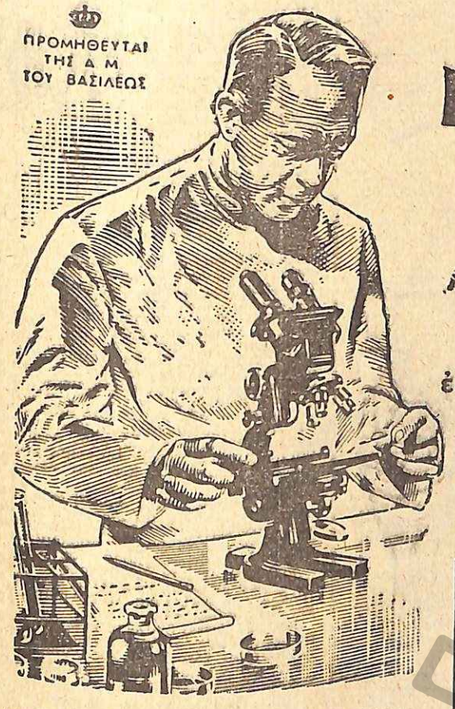

Μιὰ ἐντελῶς **ΝΕΑ** ὀδοντόκρεμα μέ τελείως **ΝΕΑ** συστατικά, γεῦσι καί *μεγαλυτέραν προστασίαν*

ἐκυκλοφόρησεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν.

Ἀπόδειξις τῆς ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ πού παρέχει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ (Πεῖραμα Petri - Dish)

Ἡ παραπλεύρως εὑρισκομένη εἰκὼν δεικνύει τὴν ἐν ἐργαστηρίῳ ἐπίδρασιν ἐπὶ δοκιμαστικῆς πλακὸς τῆς **ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ**, ἐπὶ καλλιεργήματος μικροοργανισμῶν τοῦ στόματος. Ὁπὴ χαραχθεῖσα ἐπὶ τοῦ καλλιεργήματος ἐπληρώθη μὲ **ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ** (Εἰκὼν Νº 1) καὶ ἄλλαι ἐπληρώθησαν μὲ ἄλλας διεθνῶς γνωστὰς ὀδοντοκρέμας (Εἰκὼν Νº 2, 3).

Ἡ πολὺ καθαρὰ - περιοχὴ ἡ σχηματισθεῖσα γύρω τῆς **ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ** δεικνύει τὸν βαθμὸν τῆς προστασίας τῶν ὀδόντων κατὰ τῆς τερηδόνος **Αἱ ἄλλαι ὀδοντόκρεμαι** δεικνύουν τὴν ἀνεπαρκῆ ἐπίδρασιν.

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ ΤΟΥ

Τό Ἄσπρο περιστέρι εἶναι μιά παληά ἀναγνώστριά μας. Γλύτωσε άπό πολλά άπρόοπτα καί άπό θλιβερές άποφάσεις. Σήμερα δέ εἶναι 25 ἐτῶν, ὡραία κοπέλλα (ὅπως μοῦ γράφει), κι' ἐρωτευμένη μ' ἕνα σοβαρό καί εὐγενικό νέο.

Τήν ἀγαπᾶ κι' ἐκεῖνος, γι' αὐτό ἐπῆγε στόν πατέρα της καί τή ζήτησε γιά γυναῖκα του. Ἔτσι άραβωνιάστηκαν.

Ὁ νέος ὅμως άρρώστησε ξαφνικά, καί οἱ γιατροί τόν συμβούλεψαν νά πάη στή «Σωτηρία», ὅπου μέ τά νέα φάρμακα καί τίς νέες μεθόδους, θά γίνη έντελῶς καλά.

Ἡ άραβωνιαστικιά του ὅμως εἶναι άπελπισμένη. Κλαίει διαρκῶς κι' ἔχει πάρει τραγική άπόφασι γ' αὐτοκτονήση, ἄν πεθάνη ὁ ἀγαπημένος της.

«Δέ μέ νοιάζει, γράφει, ἄν ἀρρώσταινε τό γάμο μας, ἄρκεί νά γίνη καλά. Μά ἄν δέν γίνη, τί τή θέλω τή ζωή; Ἡ ζωή του εἶναι ἡ ζωή μου! Τί τή θέλω, λοιπόν, τή ζωή ἄν πεθάνη;»

Καί παρακάτω:

«Ἀκόμη κι' ἄν μέ σώσουν άπό τό θάνατο, δέν πρόκειται νά παντρευτῶ, γιατί δέ θά τόν ξεχάσω ποτέ!»

Αὐτό εἶναι τό γράμμα της κι' ἡ περιπέτειά της.

Τή συμβουλεύω νά μείνη ψύχραιμη καί νά μήν άπελπίζεται, γιατί ὁ ἀγαπημένος της ὁπωσδήποτε θά γίνη καλά, ἀφοῦ αὐτό λένε καί οἱ γιατροί.

Πρέπει ὅμως νά κάνη ὑπομονή, γιατί τόσο ἡ ἀρρώστεια, ὅσο καί ἡ άνάρρωσι άπαιτοῦν χρόνο.

Εὔχομαι περαστικά στόν ἀγαπημένο της καί τή συμβουλεύω νά ἔχη θάρρος καί νά περιμένη.

Μαντζουράτου: Καταλαβαίνω τούς ἐνθουσιασμούς σας πού ἀγαίνουν μέσα άπό τά νειάτα. Δυστυχῶς τά νειάτα εἶναι πολλές φορές τυφλά καί άπερίσκεπτα.

Πιστεύουν πώς ὅλα θά εἶναι πάντα ρόδινα, πώς ἡ εὐτυχία βρίσκεται στήν ἐφήμερη εὐθυμία. Πιστεύουν στήν παράφορη ἀγάπη, κι' άδιαφοροῦν γιά τόν οἰκονομικό παράγοντα.

Ὁ ἐνθουσιασμός ὅμως τυφλώνει καί παρασύρει σέ άπερισκεψίες.

Αὐτό συμβαίνει καί μέ σᾶς σήμερα.

Σᾶς ἀγαποῦν οἱ γονεῖς σας καί ἐπιμένως θέλουν νά σᾶς δοῦν άποκατεστημένο μ' ἕνα τίμιο καί σοβαρό νέο, πού νά σᾶς ἐξασφαλίση μιά άνετη ζωή.

Τί ἄλλο παραπάνω θέλετε; Ἡ μᾶλλον κάνετε πώς δέν τά θέλετε, ἐπειδή ὑπάρχει ὁ ἕνας στή μέση, ὁ ἀγνώστος, μέ τήν «κεφαλή μπαξέ».

Ξεχνᾶτε πώς ὅταν άρχίσουν οἱ εὐθύνες καί οἱ ὑποχρεώσεις τῆς οἰκογένειας, αὐτός ὁ «μπαξές» θά γεμίση στενοχωρίες καί πώς ἐσεῖς θά βρίσκετε τή ζωή ἄχαρη καί θλιβερή, ὅταν δέ θά ὑπάρχουν οἱ εὐκολίες τῆς ἀνέσεως.

Μή περιφρονῆτε, λοιπόν, τή γνώμη καί τή θέλησι τῶν γονέων σας. Δεχθῆτε αὐτό πού σᾶς προτείνουν καί προσπαθῆστε νά πλησιάσετε τό νέο, πού σᾶς δίνουν, γιά νά γνωρίσετε τά ψυχικά του χαρίσματα.

Ἀνυπόμονη καρδούλα: Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κάθε νέα, μέ τήν ἀλληλογραφία πού ἔχει μέ κάποιον, περιμένει ἕνα εἰδύλλιο, πού νά καταλήξη σέ γάμο.

Μέ τούς νέους ὅμως δέ συμβαίνει τό ἴδιο πολύ δέ περισσότερο μ' αὐτόν, πού δέν ἔχει κάν τή στοιχειώδη άνατροφή νά μή γράφη πράγματα πού ἀφοροῦν τήν ἰδιωτική του ζωή. Μήπως θέλει νά παρουσιαστῆ ὡς Δόν Ζουάν;

Νομίζω, πώς τό καλλίτερο, πού ἔχετε νά κάνετε εἶναι, νά διακόψετε τήν ἀλληλογραφία. Κι' ἄν ἀπειλήση νά τοῦ ἀπαντήσετε ὅτι δέν ἐπιθυμεῖτε νά δώσετε συνέχεια.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Οἱ λωλάδες
ΤΗΣ ΦΘΑΛΙΑΣ

Βαρυγγόμιες

Η καρσινὴ τσ' Ἐφταλίας φώναζε μὲ καμάρι:

— Εἶμαι ἀπὸ σόϊ κι' ἀπ' ἀράδα...

— Κι' ἀπὸ κόκκινη φοράδα! τζόντιαζε ἡ Ἐφταλία στὸ κογιοναμέντο, γιατὶ δὲν νταγιαντοῦσε ν' ἀκούη τσοὶ καυχησιὲς τση καὶ τ' ἀρχοντιλίκια τση.

— Καλὲ φταλία, τὴ ρωτοῦσε ἡ γυναικογειτονιά, γιατί το' ἐχεις τόσο καράζι, κι' ἀχτι;

— Γιατὶ δὲ νταγιαντῶ νὰ μὲ φωνάζη λωλο-φταλία ποὺ νὰ λωλαθῇ καὶ νὰ τὴν πᾶνε Χριστέ μου στὰ σπιτάλια, γρήγορα κι' ὀψά!

— Σῶπα γιὰ τὸ Θεό! τῆς λέγανε φοβισμένες μὴ τὴν βρῇ ἡ ἄδικη ὥρα. Εἶνε κρίμα, εἶν' ἁμαρτία φταλία μου, νὰ βαρυγγομᾶς.

Δυστυχῶς, οἱ κατάρες της πιάσανε. Κι' ἔτσι προχτὲς ἕνα ἀχ! κι' ὕστερα ἕνα πλάφ! ἀκούστηκε. Ἀμέσως ἡ τρεξε καὶ βρῆκε τὴν καρσινή τση ἀνάσκελα, νὰ ξεφωνίζη καὶ νὰ λέη παλάβρες κι' ἀλλ' ἀντ' ἄλλων:

— Φέρτε τὸ γκάζ τενεκὲ μὲ τσοὶ λίρες, ποὺ μοῦ κλέψατε!

Καὶ τότες τρέξανε οὔλες σουρουσούτλεν μὲ αἰθέρα, μὲ σπίρτο ντεθίνο καὶ τῆς τρίβανε τὶς κλειδῶσες, τῆς βάζανε φουμέντα στὸν ἀφαλό, τῆς κάνανε κίλια ρεμέντια. Κι' ἡ Ἐφταλία ποῦχε τὸ σκοπό τση ἡ πανοῦργα τοὺς εἶπε:

— Ἐγὼ πάω νὰ ἀθιζάρω τὸ σόϊ τση.

Θὲς γιατὶ πισμάνεψε γιὰ τὶς βαρυγγόμιες καὶ τόχε βάρος μέσα τση, θὲς γιατὶ ἤτανε περίεργη κι' ἐντριγκαρισμένη, βρῆκε ἀραλῆκι νὰ πάη νὰ γνωρίση καὶ νὰ κομφιρμάρη, ἂν ὑπάρχουν αὐτοὶ οἱ πλούσιοι συγγενεῖς κι' ἂν τὴν κάνουνε κάζο, καὶ τὴν ὑπεραγαποῦνε, ὁπως ἤλεγε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πῆγε στὸ νονό τση.

— Γιὰ τὸ Θεό! τοῦπε συγκινημένη κι' ἀνήσυχη. Προφτάζτε, μιὰ νευρικὴ κρίοι ἤρθε στὴν βαφτισιμιά σας καὶ δὲν τὴν κάνουμε ζάφτι!

— Ἄκουσε, κερά μου, τῆς φώναξε ἀγριεμένος, ἂν σ' ἔστειλε ἡ μεγάλη καταφερτζοῦ γιὰ τράκα, κρίμα στὰ ναῦλα ποῦδωσες. Λοιπὸν τράβα ἄϊντε κι' ἄσε με στὴ φτώχεια μου.

Καὶ μὲ σπρωξιὲς τὴν ἤβγαλε ὄξω κι' ὄξω

Κι' ἡ Ἐφταλία χωρὶς νὰ χάση τὸ σὰν φρουά τση, μιὰ καὶ δυό, τὸ νταμπάνωσε καὶ πῆγε σ' ἕνα γιατρὸ ζάδερφό τση.

Ἀμέσως ἐκεῖνος πῆγε κοντά, το' ἤπιασε τὸ σαγόνι καὶ τὴ ρώτησε:

— Σπικότι; Γιὰ βγάλε τὴ γλῶσσα σου.

— Καλὲ οὔτε σπικότι, οὔτε τζιγέρι, γιὰ τὴν καρσινὴ μου ἤρθα.

Μὰ ἐκεῖνος βιαστικὸς κι' ἀφηρημένος τὴν ξαναρώτησε:

— Νεφρά; Γόυσου νὰ σὲ βιζιτάρω!

— Καλὲ Χριστὸς καὶ Παναγιά, γιατί νὰ γδυθῶ; Ἐγὼ ἤρθα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν ζαδέρφη σας.

— Γιὰ τὴν ζαδέρφη μου; Καλὸ κουμάσι θᾶσαι καὶ σὺ σὰν κι' ἐκείνη. Ὄξω!

Ἔτσι ἡ Ἐφταλία μὲ δυὸ σπρωξιὲς βρέθηκε στὸ δρόμο. Μὰ ὅπως ἤτανε γυναῖκα ποὺ δὲν τόβαζε κάτω, πῆγε νὰ βρῇ κι' ἕνα γέρο θεῖο τσῆ καρσινῆς τση.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ, τῆς εἶπαν χαμογελαστά, τὸν πήγανε σὲ μιὰ κλινική.

Τὴν ἀναπνοὴ τση πῆρε ἡ Ἐφταλία στὸ Παγκράτι μπῆκε στὴν κλινική, τὸν βρῆκε, πλησίασε ἀλλὰ δὲν πρόφταξε νὰ πῇ λέξι, γιατὶ ὁ γέρος τάλε κούαλε σὰν τὴν καρσινή τση φώναξε:

— Εἶμαι ὁ Ἀριστοτέλης Ὀνάσης, δέστε στὸ μουράγιο τὰ καράβια μου καὶ τ' ἀρεοπλάνα μου...

— Μὴν τρομάζης κερά μου, πλησίασε καὶ τσ' εἶπε ἕνας νοσοκόμος. Ἔχει μιὰ μεγαλομανία, εἶναι κληρονομικό... Ἔχουνε κι' ἄλλα κρούσματα μέσ' τὴν φαμελιά τους.

— Ὅστε εἶναι σοῖκό τους; ρώτησε ξαφνιασμένη ἡ Ἐφταλία. Ἂμ ἔτσι πέ μου, κι' ἐγὼ τόχα βάρος στὴ ψυχή μου. Ἤλεγα πῶς τὴν πιάσανε οἱ κατάρες κι' οἱ βαρυγγόμιες μου

Κι' εὐχαριστημένη καὶ ξαλαφρωμένη ἔφυγε μεγαλόπρεπη.

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Ἔχω ἕνα γράμμα γιὰ σᾶς, δεσποινίς! Χρειάζεται νὰ βάλω γραμματόσημο;

— Λοιπόν, Γιῶργο, πάμε ἕνα μικρὸ λάθος. Ἡ κυρία Ἀγαπούλη μένει, βέβαια, στὸ ἕκτο πάτωμα, ἀλλὰ στὸ διπλανὸ πολυκατοικία!

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πετάξουμε ἕνα ἐκατοστάρικο στὸν ὀδοντογιατρό!

Οἱ ἰδιοτροπίες
ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἡ «κυρία» μου

Η κυρία σας, εἴπατε; Δηλαδὴ τί ἐννοεῖτε; Ὅτι ἡ κυρία τὴν ὁποίαν μᾶς παρουσιάζετε εἶναι κυρίαρχός σάς, σᾶς ἔχει, δηλαδή, ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον κυριότητα, κατοχὴν καὶ ἰδιοκτησίαν της; Αὐτὸ ἐννοεῖτε; Ὄχι; Λέτε «ὄχι» καὶ μειδιᾶτε συγχρόνως. Λοιπόν, γιὰ ἐξηγήστε μου παρακαλῶ τί θέλετε νὰ πῆτε μὲ τὴν ἐπιθλητικὴ αὐτὴ ὀνομασία ποὺ ἀποδίδετε σὲ τοῦτη τὴν παχυλὴ σαρανταπεντάρα ποὺ συνοδεύετε κα τὴν ὁποίαν μᾶς συνιστᾶτε. Α! θέλετε νὰ πῆτε ὅτι εἶναι ἡ σύζυγός σας. Καὶ ἀφοῦ, λοιπόν, εἶναι ἡ σύζυγός σας, γιατὶ σώνει καὶ καλὰ τὴν ἀποκαλεῖτε «κυρία» σας; Τί εἰπατε; Πῶς νὰ πῆτε; Νὰ πῆτε, ἀπὸ δῶ ἡ «γυναίκα μου», ἡ «σύζυγός μου», ἡ «συμβία μου», τὸ «ἕτερόν μου ἥμισυ» καὶ τὸ πολύ, ἂν ἐπιθυμῆτε τόσο σφοδρῶς νὰ βάλετε καὶ τὸ «κυρία» μέσα, νὰ προσθέσετε καὶ τὸ ἐπίθετον: «Ἡ κυρία Παρταδοπούλου». Εἶναι λίγο σαχλὸ τὸ πρᾶγμα, βέβαια, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους εἶναι ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς.

Ὄχι ἡ «κυρία μου»

Διότι τὸ «κυρία μου», ὅπως τὸ λέτε, ἐνέχει τὴν ἔννοιαν τῆς κυριότητος καὶ τῆς ἰδιοκτησίας. Τὴν ἔννοιαν τοῦ αὐθέντου. «Κυρία» σας, πάει νὰ πῇ ὅτι σᾶς ἔχει ὅπως ἔχει τὸ σκυλάκι της ἢ ὅπως ἄλλοτε ποτέ, εἶχαν τοὺς σκλάβους καὶ τοὺς δούλους. «Κυρία μου» σημαίνει ὅτι σᾶς τραβάει ἀπὸ τὴ μύτη, ὑπακούετε, ὅτι σᾶς ὑποχρεώνει νὰ στέκεσθε σοῦζα ἐνώπιόν της, ὅτι σᾶς βάζει κάτω καὶ σᾶς πατάει στὸ λαιμό. Αὐτὸ πάει νὰ πῇ «κυρία μου». Ὁ αὐθέντης μου καὶ κυρίαρχός μου, στὸν ὁποῖο εἶμαι πάντοτε εἰς στάσιν προσοχῆς καὶ ἑν ἀναμονῇ διαταγῶν. Καὶ ὄχι σύζυγός μου.

Πῶς εἴπατε; Ἔτσι συνηθίζεται; Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ἂν συνηθίζεται, συνηθίζεται κακῶς μετοξὺ μερικῶν δήθεν κυρίων μόνον, οἱ ὁποῖοι νομίζουν κατὰ παρεξήγησιν ὅτι ἔτσι προσδίδουν κάποιο κῦρος στὸ ἕτερον ἥμισύ τους ἐνῶ τὸ μόνο ποὺ κατορθώνουν εἶναι ὅτι τὸ ἐξευτελίζουν τὸ δικό τους. Μ' ἐννοεῖτε, κύριε Παρταδοπουλε;

Καὶ δὲν ἀρκεῖ, ὅτι λέτε σεῖς καὶ οἱ ὁμοιοέαται σας ἡ «κυρία μου», ἀλλὰ παίρνετε κι' ἕνα βλακωδῶς γλυκύτατον ὕφος, σὰν νὰ παρουσιάζετε καμμιὰ μαρκησία. Ἀνθρωπάκια!

Ναί, δὲν ἀντιλέγω ὅτι καὶ πολλὲς κυρίες συνηθίζουν, ἀντὶ νὰ λένε ὁ «σύζυγός μου» νὰ λένε ὁ «κύριος μου». Κι' αὐτὸ λάθος, ἀλλὰ αὐτό, τουλάχιστον τὸ καταλαβαίνω. Διότι ὁ σύζυγος εἶναι κύριος καὶ αὐθέντης τῆς κυρίας, κατὰ τὸ πατροπαράδοτα ἔθιμα. Καὶ δικαιοῦται ἡ μαντάμ νὰ λέη «ὁ κύριός μου»

Ἀλλὰ ὁ κύριος, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ λέη ἡ «κυρία μου» καὶ «μοῦ εἶπε ἡ κυρία μου» καὶ «ἐπῆρα τὴν κυρία μου» καὶ «ἡ κυρία μου σᾶς χαιρετᾶ» καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὄχι, κύριε Παρταδόπουλε, νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μὲ ξανασπῆτε. Γιατὶ μὲ κάτι τέτοια διατρίπτετε τὸ γόητρον τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

Νὰ μὴν τὸ ἐπαναλάβετε λοιπόν, γιατὶ μοῦ δίνετε πολὺ στὰ νεῦρα ποὺ νὰ σᾶς πάρη ὁ διάολος κύριε καὶ κυρία Παρταδοπούλου.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τῆς στιγμῆς

— Πάρτε ἕνα λουλουδάκι, ἀφεντικό!
— Ὄχι, παιδί μου.
— Τιὰ τὴν κυρία σας.
— Εἶμαι ἀνύπαντρος
— Πάρτε τότε ἕνα γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σας.
— Δὲν ἔχω.
— Τότε πάρτε ἕνα γιὰ νὰ χαρῆτε γιὰ τὴ μεγάλη τύχη σας!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ αὐγὴ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Δύο χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ Σπῦρος Καρύτης διορίστηκε ὡς ἀγροτικὸς ἰατρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ χωριὸ τῆς Κορινθίας. Κανεὶς ὡστόσο ἀπὸ τὸ χωριὸ δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τ' ὄνομά του. Δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸν ρωτήσουν, οὔτε ἀπὸ ποιὸ μέρος ἦταν, οὔτε ἂν εἶχε οἰκογένεια, γιατὶ ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε δώσει θάρρος σὲ κανένα, ἔξω ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο του. Ἀπόφευγε νὰ πηγαίνη σὲ μαγαζιά, ὅπου σύχναζαν ὁ πρόεδρος, ὁ δάσκαλος κι' ὁ παπᾶς.

Ἡ Κοινότητα τοῦ εἶχε παραχωρήσει δύο συνεχόμενα δωμάτια, ποὺ τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἰατρεῖο καὶ τ' ἄλλο γιὰ ὑπνοδωμάτιο. Ἦταν τρία μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, πάνω ἀπὸ μιὰ ἀποθήκη, κοντὰ στὸ σχολεῖο. Τὰ παράθυρά τους ἔβλεπαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ πρὸς τὸν κάμπο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πρὸς τὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου.

Κανεὶς δὲν εἶχε δῆ ποτὲ ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη τοῦ γιατροῦ. Γιὰ ν' ἀποφεύγη μάλιστα τὶς προσκλήσεις στὶς γιορταστικὲς ἡμέρες, ἔμπαινε στὸ τζίπ του καὶ πήγαινε ἑκδρομὴ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, γιὰ νὰ λειτουργηθῇ καὶ νὰ φάη σὲ καμμιὰ ἐξοχικὴ ταβερνούλα, ὁλομόναχος.

Μιὰ νύχτα, τὸν φώναξαν νὰ πάη νὰ δῇ ἕνα ἄρρωστο παιδί. Ντύθηκε γρήγορα, πῆρε τὴν τσάντα του καὶ ἀκολούθησε ἕνα γέρο χωρικό.

Τὰ μάτια του κύτταζαν μπροστά, ἀδιάφορα, ἀκόμη κι' ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι καὶ τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα δωμάτιο στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἕνα παιδάκι ἕξη ἐτῶν φλογίζονταν ἀπὸ τὸν πυρετό, πάνω σ' ἕνα κρεβάτι. Ὁ γιατρὸς ἔπιασε τὸ χέρι του, ἔσκυψε, τὸ ἐξέτασε μὲ προσοχή. Ρώτησε τὸ γέρο γιὰ διάφορα πράγματα, κι' ἔκανε μιὰ ἔνεσι στὸ παιδί. Δυὸ γυναῖκες κάθονταν παράμερα, μιὰ γριὰ καὶ μιὰ νέα. Ἡ νέα φοροῦσε μαῦρα κι' εἶχε ὡραῖα, λεπτὰ χαρακτηριστικά. Δὲ φοροῦσε μαντῆλι, ὅπως οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐνδιέφερε τὸ γιατρό, ποὺ, μόλις τὴν πρόσεξε, γιατὶ διαρκῶς μιλοῦσε στὸ γέρο.

— Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ξαναπεράσω, γιὰ νὰ τοῦ κάνω ἄλλη μιὰ ἔνεσι... τοῦ εἶπε.

Κατέβηκε ὕστερα τὶς σκάλες, βγῆκε στὸν ἔρημο δρόμο, μέσα στὸ σκοτάδι. Καί, μὲ βῆμα ἀργό, τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιό του.

Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο βρισκόταν ἕνα πεζοῦλι, ὅπου κάθονταν οἱ χωρικοὶ καὶ περίμεναν τὴ σειρά τους, ὅταν πήγαιναν τὴν ἡμέρα νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦν.

Δὲν ἦταν κουρασμένος, ἀλλὰ κάθησε στὸ πεζοῦλι αὐτό, πρὶν ἀνεβῇ στὸ δωμάτιό του. Στὸ μισοσκόταδο ξεχώριζε τὸ ἀσβεστωμένο σχολεῖο καὶ μερικὰ ψηλὰ δέντρα. ποὺ μέσα ἀπὸ τὸ φύλλωμά τους ψιθύριζε ἁπαλὰ τὸ ἀεράκι τῆς νύχτας.

Μιὰ γαλήνη ἀπέραντη ἁπλωνόταν γύρω του, ὄχι ὅμως καὶ μέσα στὴν ψυχή του.

Ἐκεῖνο τὸ σχολεῖο, ἀντίκρυ του. ὅπου βούιζε τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδάκια, τοῦ ἔφερνε ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις, ποὺ γέμιζαν ἀπὸ μελαγχολία τὴν ψυχή του.

Ἀνάμεσα σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδάκια, ποὺ τἄβλεπε ἀπὸ μέρα ἀπὸ τὸ παράθυρό του νὰ παίζουν χαρούμενα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου τοῦ φαινόταν πὼς ξεχώριζε κάποιο μὲ χρυσὲς μπούκλες. Ἔτσι τόχε γνωρίσει τὸ παιδί, ποὺ ἀγαποῦσε, μωρουδάκι ἀκόμη, σὲ μιὰ κλινική. Τώρα θὰ ἦταν μεγάλο, ἕξη χρόνων, ξανθὸ καὶ ὁμορφο, ὅπως ἐκεῖνο ποὺ εἶχε δῆ ἐκείνη τὴ νύχτα, νὰ καίγεται ἀπὸ τὸν πυρετό. Στὸ σπίτι, ποὺ ξαφνικά, τοῦ ἦρθε στὸ μυαλό του μιὰ λεπτομέρεια. Στὸ σπίτι, ποὺ τὸν φώναξαν ἐκείνη τὴ νύχτα, εἶχε ξαναπάει ποὺ ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Τότε ἦταν ἄρρωστη ἡ γυναῖκα τοῦ γέρου. Ἔτσι τὸ πέτυχε. Ἐφυγε, ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἐκεῖ. Καὶ τὸ πέτυχε. Ἔφυγε, ὅμως ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἐκεῖ. Καὶ τὸ πέτυχε. Ἔφυγε, μιὰ μέρα ἀπελπίστηκε καὶ ζήτησε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, νὰ διορισθῇ στὴν ἐπαρχία, ὡς ἀγροτικὸς γιατρός. Καὶ τὸ πέτυχε. Ἔφυγε, λοιπόν, παίρνοντας μαζί του ἕνα βαθὺ πόνο, γιατ' εἶχε χάσει τὸ παιδί του καὶ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε!

Ἔτσι, ὁ γιατρὸς Σπῦρος Καρύτης, μὲ τὸ σκυθρωπὸ μελαγχολικὸ πρόσωπο, δὲ χαμογελοῦσε παρὰ μόνο στὰ ξανθὰ παιδάκια, ποὺ ἐμοιάζαν μὲ τὸ δικό του.

— Μερόπη, ἐσύ; ψιθύρισε ὁ γιατρός.

Σηκώθηκε πολὺ πρωῒ, νύχτα σχεδόν, τὴν ἐπομένη. Ἔπρεπε νὰ πάη γιὰ τὴν ἔνεσι τοῦ παιδιοῦ. Τοῦ ἄνοιξε ἡ νέα γυναῖκα, κουκουλωμένη μ' ἕνα μαῦρο σάλι.

Δὲν τῆς ἔρριξε οὔτε μιὰ ματιά, μόνο πέρασε στὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν τὸ παιδί.

Τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ κάνη τὴν ἔνεσι, ἄκουσε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο τὴ γριὰ νὰ λέη στὴ νέα γυναῖκα:

— Μερόπη, ἐμένα μὲ χρειάζεσαι ἄλλο; Θὰ πάω μὲ τὸν πατέρα σου στ' ἀμπέλι.

Ὁ γιατρὸς γύρισε ἀπότομα καὶ κύτταξε τὴ νέα γυναῖκα. Τὴν κύτταξε καλά, μέσα στὰ μάτια καὶ ψιθύρισε:

— Μερόπη, ἐσύ;...

Ἐκείνη χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ ψιθύρισε:

— Ναί, Σπῦρο, ἐγώ!...

— Αὐτό, λοιπόν, τὸ παιδί; Εἶναι....

— Τὸ δικό μας παιδί!

Τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ ἔτρεμε. Ἔσκυψε πιὸ πολὺ πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ ἄρρωστο. Ἔσφιξε τὰ δόντια του, συγκράτησε τὴν τρεμούλα του κι' ἔκανε τὴν ἔνεσι. Ἔπειτα κάθησε βαρὺς πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Μερόπη καὶ τῆς εἶπε μὲ παράπονο:

— Γιατί μ' ἐγκατέλειψες;

— Ἐγώ; Ἐσὺ χάθηκες! Δὲ φάνηκες καθόλου ἕξη μῆνες!...

Ὁ Σπῦρος τότε τῆς διηγήθηκε τὸ δυστύχημά του καὶ τοὺς πόνους τοῦ κεφαλιοῦ του, ποὺ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ σκεφτῇ καί, τέλος, τὴν ἀπομόνωσί του, τόσους μῆνες στὸ χωριό του. Τῆς μίλησε κατόπιν γιὰ τὸ σπαραγμό του, ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν τὴ βρῆκε.

— Ποῦ εἶχες πάει, Μερόπη; Ποῦ εἶχες χαθῆ;

Ἡ ἱστορία ἐκείνη ἦταν πιὸ τραγική: Ὅταν οἱ γονεῖς της ἔμαθαν πὼς ἡ κόρη τους εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἕνα παιδί, δὲν ἤθελαν πιὰ νὰ τὴν ξαναδοῦν. Τὴν ἐδιώξαν ἀπὸ κοντά τους. Ἐκείνη τότε ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Θεσσαλονίκη. Δούλεψε ἕνα χρόνο μοδίστρα σ' ἕνα μεγάλο μοδιστράδικο καὶ τότε κάποιος νέος τῆς πρότεινε γάμο. Ἡ Μερόπη, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ Σπύρου, πίστεψε ὅτι δὲν τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὅτι γι' αὐτὸ τὴν ἐγκατέλειψε. Ἔτσι, δέχτηκε αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ δώση στὸ παιδί της ἕνα προστάτη. Ἀλλά, πάνω στὸ χρόνο, ὁ ἄντρας της πέθανε καί, κουρασμένη ἀπὸ τὴ ζωή της, ξαναγύρισε κοντὰ στοὺς γονεῖς της, ποὺ τὴν κάλεσαν νὰ ζήση μαζί τους.

— Ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα, Σπῦρο. Παντρεύτηκα, γιατὶ πίστεψα πὼς μ' ἐγκατέλειψες καὶ γιατὶ ἔπρεπε νὰ δώσω στὸ παιδὶ ἕναν πατέρα... Δὲν ἔπαψα ὅμως νὰ σ' ἀγαπῶ, οὔτε στιγμή!...

— Οὔτε κι' ἐγώ, Μερόπη!... Γι' αὐτὸ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα... Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ χωριό.

— Χωρὶς νὰ ξέρης, ὅτι εἶναι τὸ δικό μου χωριό!...

— Ναί, ἡ μοῖρα δὲν ἤθελε νὰ μᾶς χωρίση γιὰ πάντα κι' ἔβαλε τὸ παιδί νὰ μᾶς ἑνώση καὶ πάλι!...

Ἀγκαλιασμένοι, ἔβλεπαν τώρα τὴν αὐγὴ νὰ ροδίζη καὶ τὸν ἥλιο νὰ ρίχνη τὶς πρῶτες του ἀχτῖδες μέσ' ἀπ' τὸ παράθυρο, πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ...

*

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ἔγινε ὁ γάμος τοῦ γιατροῦ Σπύρου Καρύτη μὲ τὴ Μερόπη, σ' ἕνα ἐξωκκλήσι. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ οἱ χωριανοὶ ἔβλεπαν τὸ γιατρό τους νὰ τοὺς χαμογελᾶ... Ἡ εὐτυχία εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχή του!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἡ σελὶς τῆς γυναικός

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΠΟ τὸν περασμένο μῆνα ὡς σήμερα οἱ διάφοροι ἀθηναϊκοὶ ραπτικοὶ οἶκοι μᾶς παρουσίασαν ὁλόκληρη σειρὰ παρισινῶν μοντέλων. Ἔτσι πήραμε μιὰ σαφῆ ἰδέα γιὰ τὸ φετεινὸ ντύσιμο τῆς γυναίκας.

Ἀσφαλῶς πολλὲς ἀπὸ τὶς Ἀθηναῖες ἀναγνώστριές μας θὰ παρακολούθησαν τὶς ἐκθέσεις αὐτὲς καὶ θὰ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν τὶς διάφορες ἰδιότροπες γραμμές, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ φετεινὴ μόδα. Γιὰ ὅσες ὅμως δὲν παρηκολούθησαν τὶς ἐκθέσεις καθὼς καὶ γιὰ τὶς ἀναγνώστριές μας τῶν ἐπαρχιῶν, θὰ δώσωμε ἕναν ἀπολογισμὸ σχετικὰ μὲ ὅ,τι εἴδαμε.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα: Ἡ γενικὴ ἐντύπωσι σχετικὰ μὲ τὰ χρώματα τῆς χειμερινῆς περιόδου εἶναι ὅτι θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ γκρὶ σὲ διαφόρους τόνους, ἀλλὰ ἰδίως τὰ σκοτεινόχρωμα: Γκρὶ-φέρ, γκρὶ-ἐλεφάν, γκρὶ-σουρί, εἶναι τὸ κυριώτερο χρῶμα ποὺ θὰ δοῦμε ἰδίως γιὰ ντὲ-πιές.

Ἄλλο χρῶμα ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, θὰ εἶναι τὸ πράσινο κι' αὐτὸ σκοτεινόχρωμο γιὰ καθημερινὰ φορέματα καὶ σὲ ζωηρὲς ἀποχρώσεις γι' ἀπογευματινὲς τουαλέττες ἢ βραδυνές.

Κοντὰ σ' αὐτὰ ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τοῦ μπὲζ ὡς τὸ ταμπὰ καὶ τὸ μαρόν.

Ἔπειτα ἔρχεται τὸ μπλέ, ἄλλοτε σκοτεινόχρωμο, ἄλλοτε ζωηρό.

Καὶ ἡ βεντέττα τῆς χειμερινῆς περιόδου εἶναι τὸ βιολὲ σὲ διάφορους τόνους. Προσοχὴ ὅμως! Εἶναι ἕνα δύσκολο χρῶμα, ποὺ δὲν πηγαίνει σὲ ὅλες. Θὰ τὸ δοῦμε ἰδίως σὲ ἀμπιγιὲ φορέματα ὅπως καὶ σὲ ἀμπιγιὲ σύνολα.

Τέλος τὸ μαῦρο, ὁ «βασιλεὺς» τῶν χρωμάτων, ποὺ δὲν περνᾶ ποτὲ ἡ μόδα του καὶ συντελεῖ πάντα σὲ μιὰ κομψὴ ἐμφάνισι.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τὰ ὑφάσματα, ποὺ παρουσίασαν οἱ ἀθηναϊκὲς ἐκθέσεις, εἶναι «μελαγζὲ» λαινὰζ γιὰ τὰ «ντὲ-πιὲς» ἢ τὰ τρουὰ-πιὲς καὶ μονόχρωμα γιὰ ἀμπιγιὲ τουαλεττίτσες, ποὺ προορίζονται γιὰ ἕνα κοκταίηλ ἢ γιὰ μιὰ ἀπογευματινὴ συγκέντρωσι πρὸ τοῦ δείπνου. Τὰ ἐντελῶς βραδυνὰ εἶναι μεταξωτὰ φανταιζὶ ἢ μονόχρωμα, ὅπου τὸ χρυσὸ καὶ τὸ ἀσῆμι συνδυάζονται μέσα στὴν ὕφανσι τοῦ ὑφάσματος.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὡραιότατο.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΨΙ

Τὸ φετεινὸ ντύσιμο, ἐνῶ παρουσιάζει μεγάλη ἁπλότητα στὶς γραμμές του, ἔχει ὡστόσο μερικὲς πρωτότυπες ἰδιοτροπίες. Αὐτὲς κυρίως φιγουράρισαν μὲ πολλὴ ἐπιτυχία στὶς ἀθηναϊκὲς ἐπιδείξεις. Ἂς δοῦμε μερικὲς ἀπ' αὐτές. Σὲ «ντὲ-πιές», ἀλλὰ καὶ σὲ ἀμπιγιὲ φορέματα εἴδαμε μιὰ τελευταία ἰδιοτροπία στὰ μανίκια. Τὰ μανίκια, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε πὼς παίρνουν μιὰ προεξέχουσα θέσι στὸ σύνολο τῆς ἐμφανίσεως, παίρνουν τὸ σχῆμα τοῦ μπαλονιοῦ. Ἡ μασχάλη δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς φτάνει ὡς τὴ μέση καὶ τὸ φάρδος αὐτὸ συνεχίζεται σ' ὅλο τὸ μανίκι, ποὺ διπλώνοντας πρὸς τὰ κάτω καὶ σφίγγοντας ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα μ' ἕνα λάστιχο, πέφτει ὡς ἀρκετὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα μὲ τὴν εὐρύχωρη πάντα γραμμή του.

Τὰ μανίκια αὐτὰ δίνουν μιὰ ἐντελῶς πρωτότυπη καὶ μοντέρνα γραμμὴ στὸ σύνολο τῆς σιλουέττας. Ἐξαιρετικὰ ἄνετη πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐνῶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω συνεχίζεται μιὰ τονισμένη εὐθυγραμμία.

Στὰ ντὲ-πιὲς ἡ μοντέρνα αὐτὴ γραμμὴ τῶν μανικιῶν συνδυάζεται σὲ μιὰ βέστα σὲ μάκρος, ποὺ φτάνει ὡς τὴ μέση τῶν γοφῶν μὲ στρογγυλὸ κλείσιμο στὸ λαιμὸ καὶ δυὸ κουμπιὰ πάνω ἀπὸ τὴ μέση τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο κάτω ἀπ' αὐτή, ἐνῶ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα περιορίζει τὸ φάρδος τῆς βέστας σχηματίζοντας πτυχὲς ἐπάνω καὶ κάτω ἀπὸ τὴ μέση. Ἡ φούστα τοῦ ντὲ-πιὲς συνεχίζεται μὲ ἄνεσι γύρω στοὺς γοφοὺς στενεύοντας πρὸς τὰ κάτω.

Στὶς ἀμπιγιὲ τουαλέττες τὰ ἰδιόρρυθμα αὐτὰ μανίκια συνδυάζονται μὲ ντραπαριστὰ κορσὰζ καὶ μὲ μεγάλα ντεκολτὲ ἰδιαιτέρως βαθιὰ στὴν πλάτη. Στὴ μέση ἡ φαρδειὰ ζώνη ἰδιαιτέρως ἐφαρμοστὴ στὴ μέση καὶ μὲ ἀγκράφα γιὰ δέσιμο ἀποτελεῖ τὸ ἐνδιάμεσο μεταξὺ τῆς ἄνετης γραμμῆς τοῦ μπούστου καὶ τῆς εὐθυγραμμίας τοῦ κάτω μέρους.

Ο ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Ἄλλη ἰδιοτροπία τῆς φετεινῆς μόδας, ποὺ παρουσίασαν ἐπίσης οἱ ἀθηναϊκὲς ἐκθέσεις μόδας, εἶναι φοῦστες, ποὺ μ' ἕνα δίπλωμα κάτω εἶναι πιασμένες σ' ἕνα φουρὼ ποὺ μόλις προεξέχει.

Φορέματα-ρεδιγκότες σὲ κιμονὸ κόψι στοὺς ὤμους καὶ μανίκια εὐθύγραμμα σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ. Αὐτὰ τὰ φορέματα-ρεδιγκότες, ἀφοῦ σχηματίσουν καλὰ τὴ μέση, ἀποκτοῦν ἄνεσι πρὸς τὰ κάτω καὶ πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα σχηματίζουν τὸ δίπλωμα, ποὺ ἀναφέραμε, πιασμένο πάνω στὸ φουρώ, ὥστε νὰ σχηματίζῃ μπουφά.ν

Αὐτὸ τὸ σκέρτσο τὸ εἴδαμε καὶ σὲ βραδυνὲς τουαλέττες ἀπὸ μονόχρωμα ἢ φανταιζὶ μεταξωτὰ ἢ καὶ μπροσέ.

Ἐδῶ τὸ ἐφαρμοστὸ κορσάζ, χωρὶς μανίκια καὶ μὲ μεγάλο ντεκολτὲ συνδυάζεται μὲ φούστα, τῆς ὁποίας τὸ φάρδος ἀρχίζει ἀπὸ τὴ μέση. Ὅσο κατεβαίνομε τὸ φάρδος περιορίζεται δίνοντας τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀναποδογυρισμένου τριαντάφυλλου.

Ἡ πάντοτε φαρδειὰ ζώνη στολίζει τὴ μέση καμωμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἢ ἀπὸ κορδέλλα στὸ ἴδιο χρῶμα, ἀλλὰ σὲ ἄλλο τόνο.

ΤΟ ΓΑΛΟΝΙ ΣΑΝ ΣΤΟΛΙΣΜΑ

Μιὰ χαριτωμένη λεπτομέρεια, ποὺ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς χειμερινῆς περιόδου, εἶναι τὸ γαλόνι, ποὺ στολίζει τὰ διάφορα φορέματα.

Παρουσιάζεται σὲ διάφορες ποιότητες, πότε μάλλινο, πότε βαμβακερὸ καὶ πότε μεταξωτό. Ἐπίσης ἀσημένιο ἢ χρυσό.

Σὲ ἁπλᾶ ντὲ-πιές, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ εὐθύγραμμη φούστα καὶ μιὰ ριχτὴ βέστα βλέπομε τὸ γαλόνι νὰ στολίζῃ ὁλοτρόγυρα τὴ βέστα, τόσο στὴ γραμμὴ τοῦ ἀνοίγματος, ὅσο καὶ στὸ κάτω ἄκρο καὶ στὸ γιακᾶ καὶ στὶς τσέπες καὶ στὰ μανίκια.

Τὸ γαλόνι στὰ μελανζὲ ὑφάσματα εἶναι μονόχρωμο σ' ἕνα χρῶμα, ποὺ νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὸ χρῶμα τοῦ μελανζὲ ὑφάσματος. Σὲ ἀσπρόμαυρα σύνολα τὸ γαλόνι θὰ εἶναι μαῦρο, σὲ σύνολα ταμπὰ τὸ γαλόνι εἶναι μαρὸν κ.ο.κ.

ΧΡΥΣΑ ΚΑΙ ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΓΑΛΟΝΙΑ

Γιὰ τὰ πιὸ λουσᾶτα σύνολα διαλέγομε ἕνα γαλόνι χρυσὸ ἢ ἀσημένιο ἀνάλογα μὲ τὸ τί πάει καλύτερα μὲ τὸ χρῶμα τοῦ συνόλου.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι τὸ σύνολο καὶ ἀπὸ φανταιζὶ ὕφασμα.

Πάντως, αὐτὰ τὰ σύνολα ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο φόρεμα χωρὶς μανίκια καὶ ἀπὸ μιὰ φούστα μὲ κορσελὲ μέση καὶ μιὰ ριχτὴ καζάκα.

Τὸ φόρεμα γίνεται εὐθύγραμμο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ ἐλαφρὰ τονισμένη τὴ μέση καὶ ἀμέσως κάτω ἀπ' αὐτὴν ἀκολουθεῖ ἕνα γαρνίρισμα ἀπὸ δυὸ σειρὲς γαλόνι.

Ἡ ριχτὴ καζάκα κατά τι κοντήτερη, ἀφίνει νὰ φαίνεται τὸ στόλισμα τοῦ γαλονιοῦ, καταλήγοντας κι' αὐτὴ σὲ γαρνίρισμα ἀπὸ τὸ ἴδιο γαλόνι.

Τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ συνεχίζεται μπροστὰ μ' ἕνα βαθὺ ἄνοιγμα καὶ ἡ ὅλη γραμμὴ λαιμοῦ καὶ ἀνοίγματος στολίζεται κι' αὐτὴ μὲ δυὸ σειρὲς γαλόνι.

Τὸ ἴδιο στολίζει τὸ τελείωμα τοῦ τρουὰ-κὰρ μανικιοῦ.

Ἂν προτιμήσωμε τὸ σύνολο καζάκας καὶ κορσελὲ φούστας, τὴ γαρνίρομε κι' αὐτὴν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴ μέση μὲ γαλόνι.

Τὸ χρυσὸ γαλόνι συνδυάζεται ὡραιότατα μὲ μελανζὲ ἢ μονόχρωμα λαινὰζ στὸν τόνο τοῦ ταμπᾶ, ἐνῶ τὸ ἀσημένιο γαλόνι τὸ βλέπομε νὰ στολίζῃ λαινὰζ σὲ τόνους γκρί.

Η ΜΟΥΣΕΛΙΝΑ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Στὰ ἀμπιγιὲ φορέματα θὰ δοῦμε τὴ μουσελίνα νὰ προσφέρῃ τὴν ἀνάλαφρη χάρι της.

Ὅλα τὰ χρώματα τῆς μόδας ἔχουν ἐδῶ τὴ θέσι τους κι' ἀνάμεσά τους πάντα τὸ λευκὸ καὶ τὸ μαῦρο.

Οἱ μουσελινένιες τουαλέττες ἀκολουθοῦν τὴ γραμμὴ φλοῦ μὲ ντραπαριστὰ κορσάζ.

Κάποτε αὐτὰ τὰ κορσὰζ συνεχίζονται μὲ μεγάλους γιακάδες σὲ ἐξαιρετικὰ ἐβαζὲ γραμμή, ὥστε νὰ σχηματίζεται στὴν πλάτη μεγάλο ντεκολτέ.

Ἡ φούστα σ' αὐτὰ τὰ φορέματα εἶναι πολὺ σουρωτὴ καὶ συχνὰ ἔχει δυὸ καὶ τρία βολάν, ὥστε νὰ παρουσιάζῃ μιὰ πιὸ πλούσια ἐμφάνισι.

Στὶς μουσελινένιες τουαλέττες τὰ μανίκια εἶναι κοντὰ μὲ ὁριζόντιες πτυχὲς σὰν συνέχεια τοῦ ντραπαρίσματος τοῦ κορσάζ.

Τὸ μάκρος καὶ στὰ ἀμπιγιὲ φορέματα παραμένει πάντοτε τὸ γνωστὸ ὡς κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα. Σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις βλέπομε τουαλέττες μὲ μακρειὲς φοῦστες.

ΜΟΔΑΤΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ

Χαρακτηριστικὰ στολίδια τῆς ἐποχῆς, εἶναι τὰ μεγάλα κουμπιὰ στὸν τόπο κοσμήματος. Γαρνίρουν τὰ κορσὰζ στὶς ἀμπιγιὲ τουαλέττες, ποὺ ἔχουν σταυρωτὰ κουμπώματα.

Τὸ κορσὰζ στὸν ὦμο ἢ στὴ μέση στολίζεται μ' ἕνα ὄμορφο ἄνθος ἢ ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες ἀντιπροσωπευτικὸ τῆς ἐποχῆς.

Φυσικά, τὰ κολλιὲ εἶναι ἀπαραίτητα. Ὅλα σὲ τρεῖς καὶ τέσσερις σειρὲς καὶ χρώματα ποὺ νὰ ἐναρμονίζωνται μὲ τὸ χρῶμα τῆς τουαλέττας.

Ὅλα τὰ μοντέλα, ποὺ ἔδειξαν οἱ διάφορες συλλογὲς εἶχαν τὸ κολλιέ τους.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν στὸ σχολεῖο, ἔχει κι' αὐτὸ ὑποστῆ τὴν ἐξέλιξί του ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ ὁμοιομορφία ἦταν ὅρος ἀπαράβατος στὴ σχολικὴ ἐμφάνισι.

Οἱ μακρειὲς ποδιὲς σὲ σκοῦρο χρῶμα μαῦρο ἢ μπλὲ-μαρὲν ἀνάγονται πιὰ στὴν ἱστορία. Τὰ σημερινὰ παιδιὰ θὰ ἔχαναν ἀσφαλῶς τὴν εὐθυμία τους, ἂν τὰ ἀναγκάζαμε νὰ ὑποστοῦν τὴ σκυθρωπὴ αὐτὴ περιβολή...

Ἂς δοῦμε λοιπὸν πῶς τὰ ντύνει σήμερα τὰ παιδιὰ ἡ μόδα σύμφωνα μὲ τὶς καινούργιες ἀντιλήψεις.

ΠΟΔΙΑ—ΜΠΛΟΥΖΑ

Ἡ βάσι τοῦ σημερινοῦ ντυσίματος, εἶναι μιὰ πλισσεδωτὴ φούστα μονόχρωμη ἢ σκωτσέζικη ἢ καντριγιέ. Ἡ φούστα αὐτὴ θὰ συμπληρώνεται ἀνάλογα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς στιγμῆς, πότε μὲ μιὰ μπλούζα φανελλένια ἢ βαμβακερή, πότε μ' ἕνα πουλόβερ, σὲ χρῶμα ποὺ νὰ συνδυάζεται μὲ τὴ φούστα.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ βασικὸ αὐτὸ ντύσιμο τὸ κάθε παιδάκι θὰ φορῇ μιὰ ἄνετη καὶ ριχτὴ μπλούζα-ποδιά, τῆς ὁποίας τὸ μάκρος θὰ φτάνῃ ὡς τὰ μισὰ μόνον τῆς φούστας.

Ἡ κόψι της θὰ ἔχῃ νωμίτη καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸν σουρίτσες, ποὺ θὰ δίνουν στὴ μπλούζα-ποδιὰ τὴν ἄνεσι ποὺ χρειάζεται.

Τὰ μανίκια εἶναι μακρυὰ μὲ πουανιὲ καὶ τὸ κούμπωμα φτάνει ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ μὲ γιακαδάκι κατεβαστὸ ἢ ἄρθιο.

Οἱ τσέπες εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητες κοφτὲς ἢ προσθετές.

Τὸ ὕφασμα ποὺ χρησιμοποιοῦμε γι' αὐτὲς τὶς ποδιές, εἶναι ἡ ποπλίνα, τὸ τουὰλ ντὲ Βισὺ καὶ τὰ τσίτια σὲ καλὴ ποιότητα.

Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα, τὸ κάθε παιδάκι μπορεῖ νὰ διαλέξῃ ὅ,τι θέλει ἢ ὅ,τι θέλει ἡ μαμᾶ του...

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

Τὰ πλεχτὰ εἶναι πάντα ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν. Πουλόβερ, σουέτερ, κάρντιγκαν γιὰ κοριτσάκια ἢ ἀγοράκια μὲ πλισσεδωτὲς φουστίτσες ἢ κοντὰ παντελονάκια.

Φέτος ὅμως ἡ μόδα λανσάρει καὶ πολλὰ κασκὸλ μάλλινα, ποὺ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τὰ ἐπανωφόρια ἢ τὶς βέστες. Θὰ διαλέξωμε πάντα ἕνα ζωηρὸ χρῶμα καὶ τὸ ἴδιο χρῶμα ἔχει καὶ τὸ σκουφάκι ποὺ θὰ φορέσῃ τὸ παιδί.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Γιὰ τὰ φρύδια καὶ τὰ τσίνορα

Μπορεῖτε νὰ βάφετε καὶ νὰ διατηρῆτε συγχρόνως τὰ φρύδια σας καὶ τὰ τσίνορά σας μὲ τὸν ἑξῆς εὔκολο τρόπο:

Ἀνάβετε λιβάνι μέσα σ' ἕνα σιδερένιο πιατάκι. Ὕστερα κρατᾶτε πάνω στὴ φλόγα του ἕνα μικρὸ μετάλλινο καπάκι βάζου. Ὅταν μαυρίσῃ ἀρκετά, μαζεύετε αὐτὴ τὴν καπνιά, τὴν ἀνακατεύετε καλὰ μὲ λίγη βαζελίνη καὶ μὲ τὸ μῖγμα αὐτὸ ἀλείφετε τὶς βλεφαρίδες καὶ τὰ φρύδια σας, χρησιμοποιῶντας ἕνα εἰδικὸ βουρτσάκι.

Ἡ βαζελίνη δυναμώνει τὶς τρίχες κι' ἡ καπνὰ τὶς μαυρίζει. Αὐτὸ δὲ τὸ κάπνισμα ζωηρεύει τὸ πρόσωπο.

Ἔτσι ἀποφεύγετε τὰ διάφορα προϊόντα, ποὺ μπορεῖ κάποτε νὰ βλάψουν τὰ μάτια, ἂν περιέχουν δηλητηριώδεις οὐσίες.

1) Ντὲ-πιὲς ἀπὸ ἀσπρόμαυρο καρεδάτο λαινὰζ μὲ τὰ μοδάτα μανίκια-μπαλόν. 2) Βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ ταφτὰ μὲ τὴν ἰδιοτροπη φουσκωτὴ φούστα πρὸς τὰ κάτω. 3) Φόρεμα-ρεδιγκότα μὲ τὴν ἴδια ἰδιοτροπία στὴ φούστα.

1) Ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ μὲ τὴ φούστα ποὺ διπλώνει πρὸς τὰ κάτω. 2) Φόρεμα μὲ ριχτὸ μπολερὸ γαρνιρισμένο μὲ τρέσσα.

1) καὶ 2) Μπλοῦζες-ποδιὲς κατάλληλες γιὰ τὸ σχολεῖο. Μακρειὰ ποδιὰ-μπλούζα μὲ μανίκια τρουὰ-κὰρ καὶ κλειστὸ γιακᾶ. 3) Μπλούζα-ποδιὰ ἀπὸ μονόχρωμη ποπλίνα. 4) Ἀγορίστικη μπλούζα-ποδιὰ σὲ γκρίζο χρῶμα. 5) Μπλούζα-ποδιὰ γαρνιρισμένη μὲ σειρητάκι. 6) Συνδυασμὸς πλεκτοῦ κασκὸλ καὶ σκούφου

Φαντάσου

Ὑπερωκεάνια ποὺ θὰ πετοῦν καὶ αὐτοκίνητα χωρὶς ρόδες

ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ!

Η ΕΠΟΧΗ μας μᾶς ἐπιφυλάσσει ἀκόμη πολλὲς ἐκπλήξεις στὸ ζήτημα τῶν χερσαίων καὶ θαλασσίων συγκοινωνιῶν, χωρὶς νὰ μιλήσωμε γιὰ τὶς ἐναέριες. Οἱ ἐπιστήμονες λογαριάζουν ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ κατορθώσουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια σὰν μέσο κινήσεως καὶ ἐπεξεργάζονται ἀπὸ τώρα τὰ πιὸ τολμηρὰ σχέδια, ποὺ δὲν φαίνεται ὅτι θ' ἀργήσουν νὰ πραγματοποιηθοῦν. Τὰ σχέδια αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀληθινὴ ἐπανάσταση στὸ πεδίο τῆς ναυπηγικῆς καὶ τῶν τεχνικῶν κατασκευῶν. Παραθέτομε κατωτέρω τὰ πιὸ σημαντικὰ ἀνάμεσα σ' αὐτά:

1) Ἡ «γόνδολα» ποὺ θὰ διασχίζη τοὺς ὠκεανοὺς

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀτομικὸ πλοῖο, ποὺ μπορεῖ νὰ ταξιδέψη ἐπὶ

ἀπεριόριστο χρόνο σ' ὅλες τὶς θάλασσες καὶ ν' ἀντιμετωπίση τὶς μεγαλύτερες τρικυμίες, χωρὶς τὸν παραμικρὸ κίνδυνο. Ἡ ἀσφάλεια ποὺ παρέχει εἶναι 100%. Τὸ σχέδιο προέρχεται ἀπὸ μιὰ ὁμάδα Γερμανῶν τεχνικῶν, ποὺ τὸ ἐπεξεργάστηκαν μὲ λεπτολόγο ἀκρίβεια σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες.

Τὸ πλοῖο αὐτὸ θ' ἀποτελῆται ἀπὸ τρία μέρη:

α) Ἀπὸ ἕνα ἀτομικὸ ὑποβρύχιο. Δεδομένου ὅτι κανεὶς δὲ θὰ βρίσκεται μέσα σ' αὐτό, οἱ μολύβδινες πλάκες προστασίας ἀπὸ τὶς ἀκτινοβολίες θὰ εἶναι περιττές. Τὸ ὑποβρύχιο αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ λείπη κάθε περιττὸ βάρος, θὰ ἔχη τεραστία ἀντοχὴ καὶ θὰ μπορῆ ν' ἀναπτύξη καταπληκτικὲς ταχύτητες.

β) Ἀπὸ ἕναν ἰσχυρότατο πύργο, ποὺ θὰ ὑψώνεται πρὸς τὰ πάνω καὶ θὰ βγαίνη ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

γ) Ἀπὸ ἕνα πλοῖο σὲ σχῆμα γόνδολας, ποὺ θὰ στηρίζεται πάνω στὸν πύργο. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ βρίσκωνται ὁ κυβερνήτης καὶ τὸ πλήρωμα. Εἰδικοὶ μοχλοὶ θὰ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ βάζουν σὲ κίνησι τοὺς ἀτομικοὺς κινητῆρες τοῦ ὑποβρυχίου. Τὸ πλοῖο αὐτό, ποὺ θὰ ταξιδεύη στὸν ἀέρα, θὰ μεταφέρη ἐπιβάτες καὶ ἐμπορεύματα. Οἱ ἀκτινοβολίες τοῦ ἀτομικοῦ κινητῆρος θὰ διασκορπίζωνται μέσα στὴ θάλασσα καὶ οἱ ἐπιβάτες θὰ εἶναι τελείως ἀπρόσβλητοι ἀπ' αὐτές.

2) Ὁ «ἱπτάμενος δίσκος, ποὺ θ' ἀντικαταστήση τὰ ὑπερωκεάνεια

Οἱ Ἄγγλοι τεχνικοὶ σχεδίασαν ἕνα ἀμφίβιο μέσον, ποὺ εἶναι ταυτόχρονα ἀεροπλάνο καὶ ὑπερωκεάνειο. Ζυγίζει 15.000 τόννους καὶ μπορεῖ νὰ μεταφέρη 1000 ἐπιβάτες. Ἔχει σχῆμα ἱπταμένου δίσκου καὶ κινεῖται μὲ ἀτομικοὺς ἀντιδραστῆρες. Οἱ ἐν λόγω ἀντιδραστῆρες ἐκσφενδονίζουν πρὸς τὰ κάτω ἕνα ἰσχυρότατο ρεῦμα ἀέρος, ποὺ σχηματίζει ἕνα εἶδος «μαξιλαριοῦ». Πάνω σ' αὐτὸ τὸ «μαξιλάρι» κινεῖται τὸ σκάφος, ποὺ μπορεῖ ν' ἀνέλθη σὲ ὕψος 20 περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Τὸ σκάφος αὐτὸ μπορεῖ νὰ κινηθῆ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ στὴν ξηρά. Ἀλλ' ἐδῶ οἱ δυνατότητές του εἶναι περιωρισμένες. Μπορεῖ νὰ τρέξη π. χ. πάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο

αὐτοκινητόδρομο, ἀπὸ μιὰ ὁμαλὴ πεδιάδα κτλ. Ἀλλ' ὅταν τὸ ἔδαφος εἶναι ἀνώμαλο ἢ σχηματίζει ἀπότομες πτυχώσεις, ἡ πτῆσις γίνεται ἐπικίνδυνη, γιατί, ὅπως εἴπαμε, τὸ σκάφος δὲ μπορεῖ ν' ἀνεβῆ πάνω ἀπὸ τὰ 20 μέτρα.

3) Τὸ αὐτοκίνητο χωρὶς ρόδες

Ἕνας Ἀμερικανὸς βεβαιώνει ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, τὰ αὐτοκίνητα θὰ κυκλοφοροῦν χωρὶς ρόδες. Θὰ κινοῦνται στὸν ἀέρα, σὲ ὕψος 30—80 μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ θὰ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ δύο ὁριζοντίους ἀντιδραστῆρες, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέπουν ν' ἀνυψώνωνται στὸν ἀέρα καὶ νὰ κινοῦνται ὅπως καὶ τὰ ἐλικόπτερα. Ὁ ὁδηγὸς κι' οἱ ἐπιβάτες θὰ κάθωνται στὸ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιδραστήρων διάστημα, θὰ προστατεύωνται δὲ ἀπὸ μολύβδινες πλάκες ἀρκετοῦ πάχους, ποὺ δὲ θὰ ἐπιτρέπουν τὸ πέρασμα τῶν ἀκτινοβολιῶν. Τὸ αὐτοκίνητο χωρὶς ρόδες θὰ λύση τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας στὶς μεγαλοπόλεις, ποὺ ἐμφανίζει τόση ὀξύτητα

4) Ὁ «ἱπτάμενος θαλάσσιος δίσκος»

Μιλήσαμε παραπάνω γιὰ τὸ ἀγγλικὸ σχέδιο ὑπερωκεανείου, ποὺ θὰ πετάη σὲ ὕψος 20 μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Οἱ Γερμανοὶ τεχνικοὶ ἐπενόησαν, ὅμως, κάτι καλύτερο. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἱπτάμενο δίσκο, διαμέτρου 300 μέτρων καὶ βάρους 40.000 τόννων, ποὺ θὰ πετάη πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀέρος πάχους 2—5 μέτρων μὲ ταχύτητα 240 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ὁ δίσκος αὐτὸς θὰ εἶναι ταυτόχρονα ὑπερωκεάνειο καὶ πλωτὴ βάσι προσγειώσεως καὶ ἀπογειώσεως ἀεροπλάνων. Πάνω στὴν πλάτ-φόρμα του θὰ μποροῦν νὰ πάρουν θέσι 20—30 ἀεροπλάνα, ποὺ θὰ μεταφέρουν τοὺς ἐπιβάτες στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ τους, ἀπὸ τὸ πιὸ πρόσφορο σημεῖο τῆς διαδρομῆς. Ἔτσι, τὰ ταξίδια θὰ συντομευθοῦν κατὰ πολύ.

5) Ἡ «κινητὴ λίμνη» ποὺ θὰ ἑνώση τὸ Ρῆνο μὲ τὸ Δούναβι

Πρόκειται γιὰ ἕνα μεγαλόπνοο γερμανικὸ σχέδιο ποὺ προβλέπει τὴν κατασκευὴ μιᾶς κολοσσιαίας σήραγγος, ποὺ θὰ συνδέση τὸ Ρῆνο μὲ τὸ Δούναβι. Ἡ σήραγξ αὐτὴ θ' ἀρχίση ἀπὸ τὴ Στουτγάρδη (Ρῆνος) καὶ θὰ τερματίζη στὴν Οὔλμη (Δούναβις). Μέσα σ' αὐτὴν θὰ κυλοφοροῦν δυὸ συρμοί, ἕνας πρὸς τὴ μιὰ κατεύθυνσι κι' ἕνας πρὸς τὴν ἄλλη ποὺ θὰ κινοῦνται ὁ καθένας μὲ 32 ἰσχυρότατους ἀτομικοὺς κινητῆρες. Ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ θὰ βρίσκεται πάνω σὲ στύλους. Κάθε συρμὸς θὰ μεταφέρη μιὰ δεξαμενὴ μήκους 90 καὶ πλάτους 15 μέτρων.

Ἂς ὑποθέσωμε τώρα ὅτι ἕνα πλοῖο ποὺ ἔφτασε στὴ Στουτγάρδη, διασχίζοντας τὸ Ρῆνο, θέλει νὰ περάση στὸ Δούναβι, γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ταξίδι του. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης. Εἰδικοὶ ἀνυψωτῆρες θὰ τὸ ἀνυψώσουν ὡς τὸ ἐπίπεδο τῆς τεχνητῆς λίμνης καὶ θὰ τὸ τοποθετοῦν μέσα σ' αὐτήν. Ὁ συρμὸς θὰ ξεκινάη ἀμέσως κι' ὅταν φθάση στὴν Οὔλμη, ἄλλα μηχανήματα θὰ κατεβάζουν τὸ πλοῖο ὡς τὰ νερὰ τοῦ Δουνάβεως. Μὲ τὸ τρόπο αὐτό, τὰ ποταμόπλοια θὰ διασχίζουν τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη.

1) Ἡ «γόνδολα» ποὺ θὰ διασχίζη τοὺς ὠκεανούς. Θὰ στηρίζεται πάνω σ' ἕναν πύργο, ποὺ θὰ προβάλλη ἀπὸ ἕνα ἀτομικὸ ὑποβρύχιο. 2) Ὁ «ἱπτάμενος δίσκος», ποὺ θὰ ἀντικαταστήση τὰ ὑπερωκεάνεια. Θὰ πετάη σὲ ὕψος 20 μέτρων ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ θὰ κινῆται πάνω σ' ἕνα εἶδος «μαξιλαριοῦ» ἀπὸ ἀέρα. 3) Τὸ αὐτοκίνητο χωρὶς ρόδες θὰ πετάη σὲ ὕψος 30—80 μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος. 4) Ὁ «ἱπτάμενος θαλάσσιος δίσκος» θὰ εἶναι συγχρόνως μιὰ πλωτὴ βάσι κι' ἕνα ὑπερωκεάνειο. Ἡ βάσι αὐτὴ θὰ μεταφέρη 20—30 ἀεροπλάνα καὶ θὰ πετάη σὲ ὕψος 2—5 μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. 5) Ἡ τεχνητὴ λίμνη, ποὺ θὰ κινῆται πάνω σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ συρμό καὶ θὰ μεταφέρη τὰ ποταμόπλοια ἀπὸ τὸ Ρῆνο στὸ Δούναβι καὶ ἀντιστροφα.

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΛΑΪΟΝΕΛ ΟΥΑΪΤ

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ κ. Κίτεριτζ βρίσκει στὸν κῆπο της τὸ πτῶμα τῆς Λουΐζας Τζούλιο καὶ εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία. Ἡ μητέρα τῆς νεκρῆς, ξετρελλαμένη ἀπὸ ἀπελπισία, ζητάει τὸ λόγο ἀπ' τὴ Μὺρτλ γιατὶ τὴν εἶχαν ἀφίσει νὰ φύγη μονάχη ἀργὰ τὴ νύχτα. Ἡ Μὺρτλ τὴ διώχνει. Ὑποψιάζεται ὅμως πὼς σκότωσε ὁ ἄντρας της τὴ μικρή, ἐπειδὴ τοῦ ἀντιστεκότανε. Ὡστόσο, ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται μᾶλλον τὸ Λὲν Νάϊλσεν γιὰ τὸ ἔγκλημα. Ἀλλωστε οἱ Μὰκ Νάλλυ τὸν βεβαιώνουν ὅτι ἡ Λουΐζα ἔφυγε τὴ νύχτα ἀπ' τὸ σπίτι τους, ἀφοῦ τῆς πλήρωσαν ὅσα τῆς χρωστοῦσαν, κι' ὅτι δὲν ἔχουν ἰδέα τί ἀπόγινε. Οἱ ὑποψίες τοῦ Τζίντεον ἐνισχύονται ἀπ' τὸ ὅτι ὁ Λὲν Νάϊλσεν δὲ γύρισε ἀπ' τὴν ἀστυνομία στὸ σπίτι του ὅπως εἶχε πῆ πὼς θἄκανε, ἀλλὰ ἔχει ἐξαφανισθῆ. Διατάζει λοιπὸν νὰ τὸν βροῦνε καὶ νὰ τὸν συλλάβουνε. Φεύγοντας ἀπ' τὴν ἀστυνομία, ὁ Λὲν μπῆκε σ' ἕνα μπὰρ γιὰ νὰ πιῆ μιὰ μπύρα, καὶ μέθυσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

5ον

Μὰ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ τέτοια πράγματα. Δὲν εἶχε πιῆ πολύ, παρὰ μονάχα δυὸ-τρεῖς φορὲς στὴ ζωή του, σὲ περιστάσεις ἐντελῶς ἐξαιρετικές. Κι' ὕστερα, βδομάδες ὁλόκληρες, εἶχε τύψεις καὶ πονοκέφαλο κι' ὁρκιζότανε νὰ μὴ τὸ ξανακάνη...

Ὅταν τελείωσε τὴν πέμπτη μπύρα του, δὲν ἤξερε πιὰ ποῦ βρισκότανε. Ἔνοιωθε ὡστόσο τὸν ἑαυτό του περίφημα, στὴ φόρμα του... Μόνο ποὺ ἔβλεπε διπλὰ τὰ πράγματα! Πίστεψε πὼς αὐτὸ συνέβαινε ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ γυαλιά του. Εἶχε ξεχάσει ἀκόμα καὶ ποῦ καὶ πὼς τὰ εἶχε χάσει.

Τὸ μπὰρ ἄρχισε νὰ γεμίζη πελάτες. Ὁ μπάρμαν ἦταν τώρα ἀπασχολημένος, ἔτσι ποὺ χρειάστηκε νὰ χτυπήση ὁ Λὲν τὴν ἄκρη τοῦ ποτηριοῦ του γιὰ νὰ τραβήξη τὴν προσοχή του. Ἐκεῖνος ἐτοίμασε τότε ἄλλη μιὰ μπύρα καὶ τὴν ἐβαλε μπροστά του, χωρὶς νὰ περιμένη παραγγελία...

Ὁ Λὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ μπὰρ λίγο μετὰ τὴ 11½. Βλέποντας ἀπέναντι ἕνα ἀνθοπωλεῖο, πῆγε ὡς ἐκεῖ, τρεκλίζοντας ἐλαφρά, κι' ἀγόρασε ἕνα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα. Ἄξιζε μιὰ μικρὴ ἀποζημίωσι σὲ τόσους μπελάδες...

Ἔπειτα ξεκίνησε μὲ τ' αὐτοκίνητό του. Μὴ ἔχοντας τὰ γυαλιά του, ὁδηγοῦσε μὲ ἄπειρες προφυλάξεις.

Ὅταν ἔφτασε ἐπιτέλους στὸ δρόμο του, πρόσεξε ἀμέσως τοὺς ἀργοξεκολους ποὺ ἦταν μαζεμένοι ἀκόμα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Κίτριτζ. Ἦταν τόσο πυκνὸς ὁ κόσμος, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ χτυπήση πολλὲς φορὲς τὸ κλάξον γιὰ νὰ μπορέση νὰ περάση.

Ἄφισε τ' αὐτοκίνητο στὴν ἀλλέα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα του. Κατὰ λαβαίνοντας πὼς συνέβαινε κάτι ἀνώμαλο, σταμάτησε γιὰ νὰ ζητήση πληροφορίες ἀπὸ κάποιον ἀγνωστό του. Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε ἕνα λεπτὸ ἀμίλητος, κι' ὕστερα φώναξε:

—Μὰ ἀπὸ ποῦ ξεφυτρώσατε, τοῦ λόγου σας; Δὲν ξέρετε πὼς ἔγινε ἕνα ἔγκλημα σ' αὐτὸ τὸ δρόμο; Τώρα μόλις πήρανε τὸ πτῶμα!

—Ἔγκλημα;...

—Ναί. Κι' ἀπ' τὰ χειρότερα μάλιστα!

Ὁ Λὲν ἀνέβηκε τρέχοντας τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα κι' ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα του. Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδε, ἦταν ἡ Ἄλλι. Στεκόταν στὴ μέση τοῦ λίβινγκρούμ καὶ τὸν κύτταζε...

—Βλέπεις πὼς εἶχα δίκηο; τῆς φώναξε. Βλέπεις πὼς δὲν εἶχα γελαστῆ; Βρήκανε τὸ πτῶμα!

Καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴν Ἄλλι, δὲν πρόσεξε τὴν παράξενη ματιά της.

—Σοῦφερα τριαντάφυλλα, κοῦκλα μου, πρόσθεσε.

Ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον, ποὺ στεκότανε κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ λίβινγκ-ρούμ, πρόλαβε ν' ἁρπάξη τὴν Ἄλλι, καθὼς ἔπεφτε λιπόθυμη. Τὴ συγκράτησε ἐγκαίρως, μη. πρὶν σπάση τὸ κεφάλι της στὴ γωνία τοῦ τραπεζιοῦ...

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Ἄλλι ἦταν ξαπλωμένη στὸν καναπέ, μὲ τὰ πόδια της ἀνασηκωμένα πάνω σὲ μαξιλάρια καὶ μὲ μιὰ βρεγμένη πετσέτα στὸ μέτωπο.

Ὁ μικρὸς Μπίλυ στεκότανε μεροβιὰ βήματα πιὸ πέρα καὶ κύτταζε τὴ μητέρα του μὲ φοβισμένο ὕφος. Ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον ἦταν ὄρθιος δίπλα στὸ Λὲν Νάϊλσεν, κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ χώλ.

—Εἴσαστε βέβαιη πὼς συνῆλθατε ἐντελῶς; τῆς εἶπε. Μήπως θέλετε νὰ σᾶς στείλω κάποιον νὰ σᾶς κρατήση συντροφιά;

—Ὄχι, εὐχαριστῶ... ἀπάντησε ἐκείνη μὲ φωνὴ ἀδύνατη ἀλλὰ καθαρή. Μόνο ποὺ... δὲν καταλαβαίνω γιατὶ πρέπει νὰ πάρετε τὸ Λὲν μαζί σας στὴν ἀστυνομία! Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἀνακρίνατε μὲ τὸ παραπάνω...

—Δὲν τὸν παίρνω γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνω, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Τὸν συλλαμβάνω ὡς ὕποπτο φόνου!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Ἄλλι δὲ λιποθύμησε. Δὲν ἔδειξε κὰν τὴν ταραχή της. Ἔμεινε ἁπλῶς ξαπλωμένη, κυττάζοντας πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλο.

Ὅσο γιὰ τὸ Λέν, ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀποσβολωμένος. Ὕστερα στράφηκε ζωηρὰ στὸν ἐπιθεωρητή. Εἶχε ξεζαλιστῆ τελείως. Δὲν ἔνοιωθε πιὰ τὴν ἀόριστη ἐκείνη κατάστασι εὐφορίας ποὺ αἰσθανόταν ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο...

—Τρελλαθῆκατε, διάβολε; φώναξε. Βρῆκα ἕνα πτῶμα. Ἤρθα καὶ σᾶς εἰδοποίησα ἀμέσως... Φαντάζεσθε πὼς θἀρχόμουνα νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἂν εἶχα σκοτώσει κάποιον; Μά...

—Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἀσχολοῦμαι μ' ἕναν ἄντρα δολοφονημένο, εἶπε μὲ φωνὴ μονότονη ὁ Τζάντεον, ἐνῶ συγχρόνως κύτταζε ἐξεταστικὰ τὶς γρατζουνιὲς στὸ πρόσωπο τοῦ Λέν. Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ πτῶμα ἑνὸς ἄντρα. Ἐγὼ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴ δολοφονία μιᾶς κοπελλίτσας, μὲ μαῦρα μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά... Φαίνεται πὼς κάνατε λάθος στὸ φύλο! Ἡ ὥρα κι' ὁ τόπος ποὺ μᾶς ἀναφέρατε, ἦταν ἴσως σωστά. Ἀλλὰ γελαστῆκατε στὸ φύλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Τὸ τραγικὸ τέλος τῆς Λουΐζας Τζούλιο εἶχε ἀπρόοπτο ἀντίκτυπο στὴ ζωὴ ἀρκετῶν ἀνθρώπων, πολλοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους δὲν εἶχαν ξανακούσει ποτὲ ὡς τότε νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν, οὔτε κὰν γιὰ τὸ Φερλόουν Ἄκρ.

Ὁ Μάρτιν Σάουντερς, ἀνταποκριτὴς στὸ Λόνγκ Ἄϊλαντ μιᾶς σκανδαλοθηρικῆς ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔστειλε μιὰ τόσο καλὴ περιγραφή, ὥστε διορίσθηκε ἐπισήμως ρεπόρτερ. Ἐπωφελήθηκε δὲ ἀπ' αὐτὸ γιὰ νὰ παντρευτῆ μὲ τὴν κοπέλλα ποὺ εἶχε ἀραβωνιαστῆ ἐδῶ καὶ ἕξη χρόνια, καταδικάζοντας τὴν ἔτσι σὲ ἰσόβια φτώχεια — σὰν γυναίκα δημοσιογράφου.

Ἐξ ἄλλου, ἕνας κάποιος Πέτερς, ποὺ ἔπρεπε νὰ γράψη τὸ σχετικὸ ρεπορτὰζ σὲ μιὰ μεγάλη πρωϊνὴ ἐφημερίδα, μέθυσε στὸ μπάρ, ἀντίκρυ στὴν ἀστυνομία, ἐνῶ περίμενε συμπληρωματικὲς πληροφορίες, ἀμέσως τὴ δουλειὰ του κι' ἀπολύθηκε ἀπ' τὴν ἐφημερίδα του. Ἀργότερα πῆρε μιὰ ἀντιπροσωπεία ἠλεκτρικῶν συσκευῶν καὶ κατέληξε νὰ γίνη πολυεκατομμυριοῦχος, μ' ἕνα σωρὸ καταστήματα δικά του.

Μιὰ κάποια κυρία Τσιφόσκε, ποὺ εἶχε φτάσει τελευταία στὸ Φερλόουν Ἄκρ καὶ ζητοῦσε μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ γνωριστῆ μὲ τὴ γειτόνισσά της τὴν κ. Κάρτουιτ, ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὸ ἔγκλημα γιὰ τὰ πιόση κουβέντα μαζί της καὶ νὰ γίνη ἡ καλύτερη φίλη της. Ἀπ' τὴ γνωριμία τους αὐτὴ ξεκίνησε ἕνας ἐμπορικὸς συνεταιρισμὸς τῶν συζύγων τους, ποὺ ὠφέλησε καὶ τοὺς δυό.

Πολὺ περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους αὐτοὺς, ἐπηρεάσθηκε ἀπ' τὸ ἔγκλημα ὁ νεαρὸς Πήτερ Ντόυλ. Ὁ Πήτερ ἦταν ἕνα ἀγοράκι 12 χρονῶν, μοναχογυιὸς τοῦ Πέτρικ καὶ τῆς Ἄνν Ντόυλ. Ἡ ζωηρὴ φαντασία του τον εἶχε κάνει συστηματικὸ μυθομανῆ. Ἡ μητέρα του χαρακτήριζε κάπως διαφορετικὰ καὶ πιὸ πεζὰ αὐτὴ τὴν τάσι του: Τὸν θεωροῦσε ἀδιόρθωτο ψεύτη.

Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ τὴ δολοφονία τῆς Λουΐζας, δὲν ἔσκασε ἐπεισόδεμματα ποτὲ στὴ ζωή του. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ μεταμόρφωσί του αὐτὴ ἦρθε κάπως καθυστερημένη. Εἶχε δηλαδὴ πῆ ἤδη ἕνα ψέμμα — τὸ τελευταῖο του — ποὺ συντέλεσε στὴ δημιουργία μιᾶς πεπιθήσεως μέσα στὸ νοῦ τοῦ ἀστυνομικοῦ Κλίφορντ Τζίντεον καὶ λίγο ἔλειψε νὰ στείλη τὸ Λὲν Νίλσεν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!

Ἦταν παρέξενο παιδί, ὁ Πήτερ Ντόυλ. Ἐνῶ οἱ συνομήλικοί του εἶχαν πάψει ἀπὸ καιρὸ νὰ πιστεύουν στὸν Ἅγιο Βασίλη, αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ στέλνη γράμματα. Πίστευε ἀκόμα στὰ στοιχειὰ καὶ τὶς νεράϊδες. Τοῦ ἄρεσε ἡ ἀπομόνωσι. Ἀντὶ νὰ παίζη μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς, προτιμοῦσε νὰ προνοῆ τὶς ἐλεύθερες ὧρες του καταβροχθίζοντας βιβλία.

Ἀπ' τὰ παραμύθια μὲ τὶς νεράϊδες, πέρασε στὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Καὶ φαντάζεται πάντα πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἥρως τους. Ὁ ντετέκτιβ μὲ τὴν ἀετίσια ματιὰ ποὺ διαλεύκαινε τὰ σκοτεινότερα μυστήρια κι' ἔβαζε τὰ γυαλιὰ στοὺς συναδέλφους του τῆς Σκότλαντ Γιὰρδ — ἢ τῆς γαλλικῆς Ἀσφαλείας, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσι.

Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος, ἀφοῦ πῆρε τὸ πρωϊνό του, κλείστη-

Μικρὴ ἱστορία

Γραβάτα πολυτελείας

Κύριος, ἑορτάσας τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν — χρόνια του πολλά — ἔλαβε μεταξὺ τῶν ὀλίγων δώρων, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐτίμησαν συγγενεῖς καὶ φίλοι, καὶ μιὰ γραβάτα ἐπιμελῶς κατοχυρωμένην ἐντὸς φακέλλου πολυτελείας, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴ φίρμα γνωστοτάτου καὶ... ἐγκυροτάτου ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς πρωτευούσης, ποὺ φημίζεται γιὰ τὶς ἐξαιρετικές καί... ἀκριβὲς γραβάτες του. Ἀλλὰ τὸ σχέδιο καὶ τὸ χρῶμα δὲν ἄρεσαν στὸν λαβόντα, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπεφάσισε νὰ προβῆ στὴν ἀλλαγή της, κατὰ τὸ πρακτικὸ σύστημα, ποὺ ἐφαρμόζουν ὅλα σχεδὸν τὰ μαγαζιά: «Τὸ μὴ ἀρέσον, ἀνταλλάσσεται». Παρουσιάζεται, λοιπόν, καὶ λέγει:

— Θὰ ἤθελα ν' ἀλλάξω μιὰ γραβάτα παρακαλῶ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε.

Ὁ ὑπάλληλος ἀνοίγει τὸ φάκελλο, ἀνασύρει τὴ γραβάτα καὶ... κουνάει τὸ κεφάλι, μειδιῶν συγχρόνως, μὲ κάποια δόσι εἰρωνείας:

— Δυστυχῶς, δὲ γίνεται.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ μὲν φάκελλος εἶναι τοῦ καταστήματός μας, ἡ γραβάτα ὅμως ὄχι. Τὴν ἔχουν ἀγοράσει ἀπὸ ἄλλου.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Μὰ δὲ βλέπετε, ποὺ ἡ γραβάτα δὲν ἔχει τὴ φίρμα μας ἀπὸ μέσα; Ἐξ ἄλλου, ἐμεῖς δὲ βάζουμε τέτοιες γραβάτες στὸ μαγαζί μας!

Ὁ κύριος... συντρίβη. Ὁ δὲ ὑπάλληλος τὸν παρηγόρησε:

— Δὲν εἶσθε ὁ πρῶτος, ποὺ τὴν παθαίνετε, κύριε. Τὰ συνήθουν πολὺ κάτι τέτοια!...

Καὶ φαίνεται, ὅτι τά... παρασυνηθίζουν!

κε στὴν κάμαρά του γιὰ νὰ παίξη θέατρο. Εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα ἔργο κι' ἔφτιανε τοὺς χαρτονενίους καραγκιόζηδες ποὺ θὰ ἤταν οἱ «ἠθοποιοί» του. Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόλησι ὅμως, τὸν διέκοψε ἡ μητέρα του, διώχνοντας τον ἀπ' τὴν κάμαρά του κι' ἀπ' τὸ σπίτι. Εὕρισκε πὼς δὲν ἤταν καθόλου ὑγιεινὸ γιὰ ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας του νὰ μένη κλεισμένο στὴν κάμαρά του, μὲ τέτοια ὡραῖα καιρό, ἀντὶ νὰ τρέξη, νὰ πηδήση, στὸ ὕπαιθρο καὶ στὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ὁ Πήτερ ἀγαγκάστηκε νὰ φορέση τὸ πέτσινο σακκάκι του καὶ νὰ βγῆ γιὰ νὰ κάνη μιὰ βόλτα. Περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸ γκαράζ, εἶχε ἐφοδιαστῆ μ' ἕνα μακρὺ ξύλο, σὰν μπαστούνι. Ἄρχισε ὕστερα νὰ τριγυρίζη ἀσκοπα στὸ δρόμο. Ἀντὶ ὅμως νὰ περπατάη στὸ πεζοδρόμιο, ἀκολουθοῦσε τὸ ρεῖθρο. Κουνοῦσε ἀφηρημένα τὸ μπαστοῦνι του κι' εἶχε τὸ νοῦ του στὸ ἔργο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξη στὸ «θέατρα» του, στὴν κάμαρά του.

Οἱ χαρτονένιοι καραγκιόζηδες δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσαν. Πρὶν στρίψη λοιπὸν στὸ Κρέσεντ Ντράϊβ, ἀποφάσισε ἀπότομα νὰ στρατολογήση μερικοὺς φίλους ἀπ' τὴ γειτονιά, ὥστε νὰ παίξουν τὸ ἔργο του ἀληθινοὶ ἠθοποιοί, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Θὰ μποροῦσε νὰ δίνη τὶς παραστάσεις του στὸ γκαράζ, πίσω ἀπ' τὸ σπίτι.

Θὰ τὰ ὀργάνωνε ὅλα μόνος του. Ψάχνοντας στὴν ἀποθήκη τους, θἄβρισκε ἀσφαλῶς τίποτε παληὰ ραῦχα καί...

Σ' αὐτὸ τὸ στάδιο τῶν σκέψεών του εἶχε φτάσει, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸν ἀριθμὸ 98 τοῦ Κρέσεντ Ντράϊβ. Σταμάτησε μιὰ στιγμή, συλλογισμένος. Καθὼς κουνοῦσε ἀφηρημένα τὸ μπαστοῦνι του, ἔνοιωσε ξαφνικὰ πὼς ἡ ἄκρη του εἶχε συναντήσει κάποιο ἐμπόδιο.

Κύτταξε χάμω, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του, καὶ εἶδε τὴ ρεμπούμπλικα. Καθὼς ἔσκυβε νὰ τὴν πάρη, πρόσεξε, πεσμένα δίπλα, καὶ τὰ ματογυάλια, ποὺ ὁ ἕνας φακός τους ἤταν σπασμένος.

Πῆρε μηχανικὰ τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα καὶ τάχωσε στὴ φαρδειὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Τὸ καπέλλο ἤταν λίγο μεγάλο, καὶ τὸ κανε ρολὸ γιὰ νὰ χωρέση. Τὰ δυὸ αὐτὰ εὑρήματά του θὰ τοῦ χρησιμεύανε γιὰ τὴν παράστασί του.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὅμως, ὁ Πήτερ εἶχε ξεχάσει τελείως τὸ ἔργο του. Ὅπως καὶ ἑκατοντάδες ἄλλα παιδιὰ τοῦ Φερλόυν, εἶχε νὰ σκεφθῆ τώρα κάτι ἄλλο, πολὺ πιὸ συνταρακτικὸ καὶ πραγματικό.

Εἶχε ἀνακατευτῆ κι' αὐτὸς μὲ τὸ πυκνὸ πλῆθος ποὺ σπρωχνόταν γύρω ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Κίτριτζ, ἐνῶ ἡ ἀστυνομία ἔπαιρνε τὸ πτῶμα τῆς Λουΐζας Τζούλιο.

Ἀλλ' ὁ Πήτερ ξεχώρισε σὲ κάτι ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα παιδιά: Σχημάτισε σχεδὸν ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι πὼς ἤταν ἕνας ἀπ' τοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ δράματος ποὺ ξετυλιγόταν μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ἄρχισε ἀμέσως νὰ κυττάζη προσεχτικὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πηγαινοέρχονταν πολυάσχολοι. Προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἤταν ντέτεκτιβ καὶ ποιοὶ τεχνικοὶ τῆς ἀστυνομίας.

Κύτταξε ἐπίσης ὅσους βρίσκονταν γύρω του, γιὰ νὰ δῆ ἂν κάποιος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε ὕφος ἐνόχου, ἂν ἤταν ἀνάμεσά τους ὁ δολοφόνος...

Αὐτὸ ἤταν κάτι, διάβολε! Δὲν ἤταν μιὰ φανταστικὴ ἱστορία, ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ἀλλὰ ἕνα ἔγκλημα ἀληθινό, ἀληθινότατο!

Ὅταν ὁ ἀρχιφύλακας Φίνερτυ ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Κίτριτζ, γιὰ νὰ πάη νὰ πάρη πληροφορίες ἀπ' τοὺς Μὰκ Νάλλυ, ὁ Πήτερ κατάλαβε ἀμέσως πὼς αὐτὸς ἦταν ντέτεκτιβ. Δὲν ἤταν δύσκολο ἄλλωστε νὰ τὸ μαντέψη, γιατὶ ὁ Φίνερτυ εἶχε ὕφος ἀστυνομικοῦ.

Ὁ Πήτερ, γοητευμένος, τὸν ἀκολούθησε βῆμα πρὸς βῆμα. Ὅσην ὥρα ὁ Φίνερτυ ἐξέταζε τὸ Χόουαρντ καὶ τὴ Μύρτλ Μὰκ Νάλλυ, ὁ Πήτερ ἔμενε χωμένος σὲ κάτι θάμνους, δίπλα στὸ παράθυρο τοῦ λίβινγκ-ρούμ, μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο γιὰ ν' ἀκούση τί λέγανε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἦταν μεταμορφωμένος ἀπ' τὴ συγκίνησι καὶ ψαχνόταν νευρικὰ μέσα στὶς τσέπες τοῦ πέτσινου σακκακιοῦ του... Ξαφνικά, τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν τὰ σπασμένα ματογυάλια. Καὶ τότε τοῦ ἦρθε ἡ μεγάλη ἔμπνευσι!...

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Μὰκ Νάλλυ, ὁ Φίνερτυ δὲν τοῦ ἔδωσε προσοχή. Ἐνῶ ὅμως βρισκόταν στὴ μέση τῆς ἀλλέας ποὺ ὁδηγοῦσε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ στὸ πεζοδρόμιο, ἔνοιωσε νὰ τὸν τραβᾶη κάποιος ἀπ' τὸ μανίκι του μπλὲ κοστουμιοῦ του. Δὲ στάθηκε. Γύρισε μονάχα καὶ κύτταξε τὸ ἀγοράκι μὲ τὶς φακίδες στὸ πρόσωπο, ποὺ εἶχε καρφωμένα πάνω του τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια. Εἶδε πὼς ἤταν ξεκουφωτὸ πὼς εἶχε κόκκινα μαλλιὰ κομμένα πολὺ κοντά, σὰν βούρτσα, καὶ πὼς κρατοῦσε στὸ χέρι μιὰ ἀντρικὴ ρεμπούμπλικα.

— Ἄσε με, μικρέ, τοῦ εἶπε μὲ δυσφορία. Δὲ βλέπεις πὼς ἔχω δουλειά;

— Εἴσαστε ντέτεκτιβ... ἔκανε ὁ Πήτερ Ντόϋλ, μὲ τόνο βεβαιότητος κι' ὄχι ἐρωτήσεως.

— Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα γιά... Ἀκοῦστε, κύριε! Εἴσαστε ντέτεκτιβ.. δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ μικρὸς δὲ φαινότανε καθόλου διατεθειμένος ν' ἀφίση τὸ μανίκι του. Βλέποντας ὅμως πὼς τὸν κύτταζαν πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁ Φίνερτυ δὲν τόλμησε νὰ τοῦ φέρη ἄσχημα, οὔτε καὶ νὰ ἐλευθερώση τὸ χέρι του μ' ἀπότομο τρόπο. Δίστασε μιὰ στιγμή.

— Σοῦ λέω πὼς ἔχω δουλειά, παιδί μου, ξανάπε. Φῦγε, ἄφισέ με...

— Ἀκοῦστε, κύριε, ἐπέμεινε ὁ Πήτερ πραστὰ ἀπὸ τὰ νεύρα ὅσο μποροῦσε σιγανώτερα τὴ στριγγὴ φωνή του. Ἔχετε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Εἶμαι ντέτεκτιβ καὶ κάνω τὴν ἔρευνά μου, ἀπάντησε ὁ Φίνερτυ. Μὴ μ' ἐνοχλῆς λοιπὸν περισσότερο, γιατὶ ἔχω πολλὴ δουλειά.

— Ἀφοῦ κάνετε ἔρευνα γιὰ τὸ ἔγκλημα, πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε. Μπᾶ, μπᾶ. Πρέπει νὰ σ' ἀκούσω;... Καλύτερα, ἄκουσέ με ἐσύ. Ἀφισέ με ἥσυχο, ἂν δὲ θέλης νὰ σὲ ξαπλώσω πάνω στὸ γόνατό μου καὶ νὰ σοῦ τὶς βρέξω στὰ φαχνά!

Συγχρόνως ὁ Φίνερτυ ξέσφιξε μὲ μαλακὸ τρόπο, τὰ δάχτυλα τοῦ Πήτερ ποὺ εἶχαν γαντζωθῆ στὸ μανίκι του.

— Ἀκοῦστε με! ἐπέμεινε ὁ μικρός. Ἔχω ἕνα στοιχεῖο... κάτι ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήση ἴσια στὸ δολοφόνο!

— Μπᾶ! Ἔχεις ἕνα στοιχεῖο; εἶπε ὁ Φίνερτυ, μ' ἕνα χαμόγελο εἰρωνικὸ καὶ δύσπιστο.

— Μάλιστα. Νά το!

Ἐκ' ὁ Πήτερ ἔβαλε στὸν ἀστυνομικὸ τὴ ρεπούμπλικα καὶ τὰ ματογυάλια.

Ὁ Φίνερτυ τὰ κύτταξε μιὰ στιγμή, σαστισμένος.

Ὅταν ἄνοιξε, πάλι τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήση, ἡ φωνή του ἤταν φιλική, ἀλλὰ καὶ λίγο περιφρονητική. Αὐτὸς ὁ τόνος του στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς μεγαλύτερης —καὶ τῆς τελευταίας ψευτιᾶς ποὺ εἶπε ὁ Πήτερ στὴ ζωή του...

— Ἔ, τί εἶν' αὐτὸ τὸ καπέλλο καὶ τὰ ματογυάλια, μικρέ; εἶπε ὁ Φίνερτυ.

Ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Πήτερ εἶχε ἁπλῶς τὸ σκοπὸ νὰ πῆ στὸν ἀστυνομικὸ πὼς εἶχε βρῆ στὸ δρόμο αὐτὰ τὰ δυὸ ἀντικείμενα, κοντὰ στὸ θέατρο τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὴ ἤταν ἡ πρόθεσί του — νὰ ἐξηγήση τὰ πράγματα ὅπως ἀκριβῶς εἶχαν συμβῆ — ἀκόμα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήση. Μὰ ὁ κοροϊδευτικὸς τόνος τοῦ Φίνερτυ τὸν πείσμωσε καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀπαντήση:

— Τὰ βρῆκα σήμερα τὸ πρωΐ, ἐκεῖ κάτω... στὸν κῆπο ὅπου βρίσκοτανε τὸ πτῶμα. Ἀκριβῶς δίπλα στὸ θάμνο. Ἔψαξα καὶ τὰ βρῆκα...

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Πήτερ Ντόϋλ εἶπαινε στὸν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, ἀπ' ὅπου εἶχε βγῆ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ Λὲν Νίλσεν.

Ἦταν ἡ ὡραιότερη μέρα τῆς ζωῆς του. Ποὺ μποροῦσε ποτὲ νὰ συγκριθῆ μ' ὅλες ἐκείνες τὶς ἀνόητες ἱστορίες ποὺ ἔπλαθε μὲ τὴ φαντασία του;... Τὸ θέατρο ὡκη ζωή. Ὁ Πήτερ εἶχε γίνει ὁ ἥρως τῆς μυστηριώδους ὑποθέσεως μιᾶς ἀληθινῆς δολοφονίας!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἶχε πιὰ καταλήξει νὰ πεισθῆ ὅτι εἶχε βρῆ πραγματικὰ τὴ ρεμπούμπλικα καὶ τὰ ματογυάλια μέσα στὸν κῆπο τῆς Μάϊβας Κίτριτζ, δίπλα στὸν ψηλὸ θάμνο...

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον κύτταζε τὰ ματογυάλια καὶ τὸ καπέλλο ποὺ βρίσκονταν μπροστά του, πάνω στὸ τραπέζι. Εἶχε βγάλει δυὸ συμπεράσματα: Πρῶτον, ὅτι ὁ Φίνερτυ δὲν ἤταν τόσο ἡλίθιος ὅσο τὸν νόμιζε. Δεύτερον, ὅτι δὲν ἔπρεπε ποτὲ πιὰ νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ συμπάθεια ἢ ἀντιπάθειά του γιὰ ἕνα ὑποπτο, ὅταν ἀναλάβαινε νὰ διαφωτίση ἕνα ἔγκλημα.

Ἡ ἀλήθεια ἤταν ὡστόσο πὼς εἶχε ἀδ·κο καὶ στὰ δύο. Αὐτὸ ὅμως εἶν' ἄλλο ζήτημα...

Ὁ Πήτερ Ντόϋλ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ πὼς ἤταν ἕνα ὄργανο τοῦ πεπρωμένου. Μὰ κι' ὁ Τὸμ Σβάνσον συντέλεσε κι' αὐτὸς ὄχι λίγο στὸ χαντάκωμα τοῦ Λὲν Νίλσεν...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡστόσο πὼς τὸ ψέμμα τοῦ δεύτερου δὲν ἀποτελοῦσε προϊὸν φαντασίας ποὺ ξεχείλιζε, ἀλλὰ τοῦ τὸ εἶχε ἐμπνεύσει μᾶλλον τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως...

Ἡ πρώτη ἀπ' τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ὑποβλήθηκαν οἱ Σβάνσον, ἔγινε τὸ ἀπόγεμα τοῦ Σαββάτου, κατὰ τὶς 3. Τὴν ἔκανε ἕνας νέος καὶ φιλόδοξος πόλισμαν τῆς Τροχαίας, ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦσαν ἐκτάκτως γιὰ βοηθὸ ντέτεκτιβ. Λεγότανε Φρέντ Φαραντάϊν. Εἶχαν στείλει αὐτὸν στοὺς Σβάνσον, γιατί, ἀπ' τὴν ἀρχή, δὲν τοὺς θεωροῦσαν σπουδαίους μάρτυρες. Οἱ Σβάνσον εἶχαν προγευματίσει ὀργά. Μένανε ἀμίλητοι, καθένας βυθισμένος στὶς σκέψεις του.

Τὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε συμβῆ στὴν ἀντικρυνὴ πλευρὰ τοῦ δρόμου, δὲν τοὺς ἐνδιέφερε καθόλου. Τοὺς φτάνανε οἱ δικοί τους μπελάδες, ὥστε νὰ μὴν ἀσχολοῦνται καὶ μὲ ξένους.

Οὔτε στιγμὴ δὲν τοὺς πέρασε ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσε νἄχουν τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ τὸ ἔγκλημα— τουλάχιστον ὡς τὴν ὥρα ποὺ ὁ Τὸμ ἔβαλε τὸ ραδιόφωνο κι' ἄκουσαν τὶς λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεως. Τότε μονάχα μάθανε πὼς τὸ θῦμα ἤταν ἡ κοπελλίτσα ποὺ εἶχε φυλάξει τὸ μωρὸ ἑνὸς ἀπ' τοὺς καλεσμένους τους, τὸ προηγούμενο βράδυ.

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ἄκουσαν τὰ νέα, ἔτυχε νὰ σκέπτωνται κι' οἱ δυὸ τοὺς Μὰκ Νάλλυ. Ἡ Γκρέϊς θυμόταν ὅτι ἡ Μύρτλ Μὰκ Νάλλυ εἶχε ἐξαφανισθῆ γιὰ λίγο, πρὸς τὸ τέλος τοῦ πάρτυ. Θυμόταν ἐπίσης ὅτι, λίγο ἀφοῦ παρατήρησε τὴν ἀπουσία τῆς γειτόνισσάς της, ἀναζήτησε τὸν Τὸμ καὶ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά.

Εἶχε δώσει κι' ἄλλα πολλὰ πάρλεσμένες διάφορες ὁμορφες ξανθὲς κοπέλλες ποὺ πίνανε πολύ... Θυμότανε καλὰ τὴ νύχτα—ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια — ποὺ εἶχε τσακώσει τὸν ἄντανα της κι' ἐκείνη τὴν ξεντόοπη, τὴν Ἔλεν Σχβάρτς, νὰ φιλιοῦνται καὶ νὰ χαϊδεύωνται μέσα στ' αὐτοκίνητο, στὸ γκαράζ!

Πρᾶγμα περίεργο δέ: Ἡ Μύρτλ ἔμοιαζε λίγο μὲ τὴν Ἔλεν Σχβάρτς. Κι' εἶχαν κι' οἱ δυό τους γιὰ ἄντρες κάτι ἀσήμαντα ἀνθρωπάκια, ποὺ φαίνονταν νὰ τ' ἀντιπαθοῦνε...

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ χτεσινοβραδυνοῦ πάρτυ, μέσα στὸ γλέντι καὶ στὴ φασαρία, ἡ Γκρέϊς δὲ μποροῦσε νὰ θυμηθῆ μὲ ποιὰ σειρὰ εἶχαν συμβῆ τὰ γεγονότα... Πάντως, εἶχε χαθῆ ἡ Μύρτλ. Ὕστερα τὴν εἶδε διαπιστώσει πὼς δὲ βρισκότανε πιὰ ἐκεῖ ὁ Τόμ.

Ὁ ἐγωϊσμός της δὲν τὴν ἄφισε νὰ βγῆ ἔξω, νὰ ψάξη νὰ τοὺς βρῆ. Περίμενε ὅμως μ' ἀγωνία τὸ γυρισμό της Μύρτλ. Ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνη ἐπιτέλους, τῆς φάνηκε ταραγμένη καὶ ξεμαλλιασμένη... Αὐτὸ συνέβη πολὺ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Τὸμ θἄχε γυρίσει τότε κι' αὐτὸς καὶ θὰ ἑτοίμαζε ἕνα τελευταῖο κέρασμα γιὰ τοὺς καλεσμένους τους, ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ σύγουν.

Ἡ Γκρέϊς εἶχε σκοπὸ νὰ μὴν πῆ λέξι. Αὐτὸ θἄκανε ἄλλωστε, ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἐκείνη ἡ καινούργια ἱστορία...

Ὁ Τόμ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, σκεπτότανε κι' αὐτὸς τὴ Μύρτλ Μὰκ Νάλλυ... Ὅπως εἶχε φλερτάρει μαζί του! Μὰ κάτι τι ἀπ' τὸ ὕφος της, ἀπ' τὸ φέσι μό της, τὸν ἔπειθε πὼς δὲ θὰ τοὔλεγε ὄχι, ἂν τῆς ριχνότανε...

Τὴν εἶχε δῆ χτὲς τὴ νύχτα νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ σπίτι. Καὶ τὴν εἶχε παρακολουθήσει πραγματικὰ — ὅπως τὸ εἶχε ὑποπτευθῆ ἡ Γκρέϊς. Εἶχε μείνει ὅμως μέσα στὸν κῆπο τους κυττάζοντάς την ἀπὸ κεῖ νὰ διασχίζη τὸ δρόμο.

Εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό του... Σίγουρα, ἡ νέα γυναίκα πήγαινε νὰ δῆ ἂν ἤταν ἥσυχο τὸ μωρό της, καὶ θὰ ξαναγύριζε γρήγορα. Θὰ τὴ σταματοῦσε τότε καὶ θὰ τῆς μιλοῦσε...

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε. Πέρασαν δέκα λεπτά, ἕνα τέταρτο... Ὁ Τὸμ ἄρχισε νἄ ἀνυπομονῆ.

Ἄκουσε τότε νὰ χτυπάη μιὰ πόρτα, στὴν ἀντικρυνὴ πλευρὰ τοῦ δρόμου. Τὴν ἄλλη στιγμή, κάποιος ἄρχισε νὰ τρέχη.

Μπροῦσε νἄταν ἡ Μύρτλ. Μὰ δὲν ἤταν σίγουρος γι' αὐτὸ ὁ Τόμ.

Ἦταν σίγουρος ὡστόσο γιὰ κάτι ἄλλο: Ὅτι, ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, μιὰ δεύτερη σιλουέτα βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Μὰκ Νάλλυ.

Κρυμμένος στὴ σκιά, ὁ Τὸμ ἄκουσε τὴν ἐξερεθισμένη φωνὴ τῆς Μύρτλ, καθὼς οἱ δυὸ σιλουέτες περνοῦσαν μερικὰ μέτρα μακρυά του:

—Ἠλίθιε! Βρωμιάρη!... Γιατί τρόμαξε ἔτσι ἡ κοπέλλα; Τί τῆς ἔκανες;... Ἀλλοίμονό σου, ἄν...

Δὲ μπόρεσε ν' ἀκούση τὴν ὑπόλοιπη φράσι, γιατὶ οἱ δυὸ σκιὲς εἶχαν κάνει τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ μποῦνε ἀπ' τὴν κουζίνα.

Ἀνασήκωσε τότε τοὺς ὤμους του, πέταξε τὸ τσιγάρο του καὶ μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ σπίτι.

Ὅταν γύρισαν ἡ Μύρτλ κι' ὁ Χόουαρντ, ἡ Γκρέϊς βρισκόταν στὴν κουζίνα. Εἶχε βγάλει ἀμέσως τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἀντρόγυνο εἶχε τσακωθῆ. Καὶ πίστεψε ἀκλόνητα πὼς ὁ Μὰκ Νάλλυ εἶχε πιάσει τὴ γυναίκα του ἔξω μὲ τὸν Τόμ.

Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Δὲν τῆς ἀρέσανε οἱ σκηνές...

Ὅταν λοιπόν, τὸ Σάββατο τ' ἀπόγεμα, τοὺς ἀνέκρινε ὁ Φαραντάϊη σχετικὰ μὲ τὸ πάρτυ τους, ἡ Γκρέϊς κι' ὁ Τὸμ εἶχαν καθένας ἐτοιμη τὴν ἱστορία του.

Ὁ ἀστυνομικὸς τοὺς ρώτησε ἂν εἶχαν δῆ ν' ἀπουσιάζη κάποιος ἀπ' τοὺς καλεσμένους τους, στὸ διάστημα τῆς βραδυᾶς.

—Ὄχι, ἀπάντησε πρῶτος ὁ Τόμ. Μείνανε ὅλοι ἐδῶ συνεχῶς, ὣς τὸ τέλος.

Δὲ μποροῦσε νὰ ὁμολογήση μπροστὰ στὴ γυναῖκα του πὼς εἶχε παρακολουθήσει τὴ Μύρτλ στὸν κῆπο. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ τῆς δώση εὐκαιρία γιὰ καινούργιο καυγᾶ. Ἄλλωστε, κατὰ τὴ γνώμη του, ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία.

Ἡ Γκρέϊς τὸν κύτταξε μιὰ στιγμή, κρύβοντας μὲ κόπο τὴν ἐκπληξί της. Ἦταν ἕτοιμη νὰ μιλήση, ἀλλὰ τὴν πρόλαβε ὁ Φαραντάϊη.

— Σκέφθηκε, εἶπε, πὼς ἴσως νἄχε φύγει κάποιος καλεσμένος σας ἀπὸ νωρὶς καὶ νἄχε δῆ κάτι τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς βοηθήση στὴν ἔρευνά μας γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἡ Γκρέϊς κατάλαβε ξαφνικὰ πὼς θὰ ἤταν καταστροφή, ἂν μιλοῦσε γιὰ τὴν προσωρινὴ ἐξαφάνισι τοῦ Μὰκ Νάλλυ. Τὸ μόνο ἀποτέλεσμα θἄταν καινούργιες ἐρωτήσεις καὶ καινούργισι μπελάδες...

Ὄχι, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος ν' ἀνακατευτοῦνε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! Κατελάβαινε πολὺ καλὰ πὼς ὁ Τὸμ ἔλεγε ψέματα, καὶ πίστευε πὼς καταλάβαινε τὸ γιατί: Δὲν ἤθελε ὁ ἄντρας της νὰ ὁμολογήση μπροστὰ της πὼς εἶχε παρακολουθήσει τὴ Μύρτλ Μὰκ Νάλλυ.

Πάντως, αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ἔγκλημα. Βέβαια, ἂν εἶχε δῆ κάτι σημαντικὸ ὁ Τόμ, θὰ μιλοῦσε...

Κι' ὁ Τὸμ μίλησε:

—Ὄχι, δὲν εἶδα κανένα νὰ φεύγη ἀπ' τὸ σπίτι μας, εἶπε. Βγῆκα ὅμως ἐγὼ ἕνα - δυὸ λεπτά, πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Εἶχα ἀνάγκη νὰ πάρω λίγο ἀέρα.

Ἡ Γκρέϊς κι' ὁ Φαραντάϊη τὸν κύτταξαν κι' οἱ δυὸ μὲ ἔκπληξι.

— Ναί, συνέχισε ὁ Τόμ, βγῆκα ἀπ' τὴν ἔμπρος πόρτα γιὰ νὰ καπνίσω ἕνα τσιγάρο κι' εἶδα κάτι ποὺ μπορεῖ νἄχη σημασία: Ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα βρίσκονταν στὴν ἀντικρυνὴ πλευ-

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Ἀπὸ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες διεπιστώθη ὅτι:
Κύριος συντελεστὴς γιὰ τὴν νεανικὴ καὶ δροσερὴ τρυφερότητα τοῦ δέρματος εἶναι ἡ περιεκτικότης του σὲ ὑγρό.
Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὸ δέρμα χάνει σιγὰ-σιγὰ αὐτὸ τὸ ὑγρὸ καὶ ἀρχίζει νὰ δίψᾶ. Πρώτη ἔνδειξις εἶναι οἱ μικρὲς ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα.

Μιὰ ἀποτελεσματικὴ λύσις.

Μὲ τὴν NIVEA ἔχετε τὴν βεβαιότητα νὰ ἐξουδετερώνετε τὴν ἔλλειψι αὐτή. Τὰ δραστικὰ συστατικὰ τῆς κρέμας NIVEA δίνουν στὸ δέρμα νὰ πιῆ. Ἔτσι ἀναπληρώνουν τὸ ὑγρό του καὶ ξαναδίνουν στὸ δέρμα τὴν ὁμορφιά του.

NIVEA Creme

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

LEO

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ «KEROGLOW»

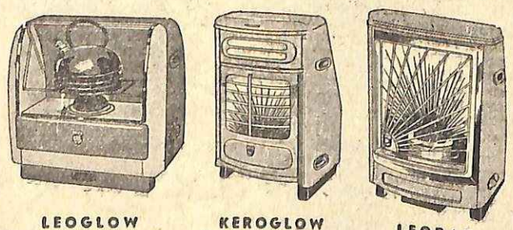

LEOGLOW
Θερμαίνει 2 Δωμ. καὶ μαγειρεύει!
Κατανάλωσις ἀρχ. 0,30

KEROGLOW
Θερμαίνει 2 Δωμ., Χώλ
Κατανάλωσις ἀρχ 0,30

LEORAY
Θερ.3 Δωμ.συγκεντρωμένο
Κατανάλωσις ἀρχ 0,50 ὡρισίως

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ **KEROGLOW** χωρὶς μπουρνιά, καθεροῦ πετρελαίου, τελείως ἀόσμοι μὲ τριπλοῦν καυστῆρα, καίουν τὰ ὑπόλοιπα τῶν καυσίμων καὶ ἀερίων. Οἰκονομικαί, ἀκτινοβολοῦσαι μὲ μίαν ἠρεμαστικὴν λαμψιν φωτιᾶς,σὰν τζάκι, ἀέρόθερμοι, παλυτελεῖς ἀπὸ ἀνεξεῦδωτον χαλυβδ ἐμαγιέ, ἁπλαῖ εἰς χρῆσιν. Παρελήφθησαν παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου-εἰσαγωγέως **Ν. ΚΟΥΒΟΥΤΣΑΚΗ Αἰόλου 53** Τηλ **22-720**, πωλοῦνται στὰ εἰδικὰ Καταστήματα, ἔχουν τερασττίαν ζήτησιν ἀπὸ τοὺς κατωθι χώρας

Ἀμερικὴν Καναδᾶν, Ὁλλανδίαν, Βελγίον, Γαλλίον, Αὐστραλίαν Ἰνδίας Εἶναι Ἀγγλικῆς προελεύσεως Προσέξατε τὰς ἀπομιμήσεις ἔστω καὶ τῆς ἰδίας προελεύσεως. Ἡ **KEROGLOW** εἶναι προϊὸν μακρᾶς πείρας, μεγάλης παραγωγῆς καὶ ζητήσεως

Προμηθευτοὶ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρμάδος καὶ ὅλων κυβερνήσεων

ΔΙΑΝΑ

Καὶ μὲ κλειστὰ μάτια τὸ ξεχωρίζεις

- Γιατὶ τὸ ροῦχο γίνεται ἁπαλὸ σὰ χάδι καὶ διατηρεῖ ἕνα λεπτὸ εὐγενικὸ ἄρωμα, τὸ ἄρωμα τοῦ **ROL**.

ROL μὲ 07

- 07 μιὰ θαυματουργὴ προσθήκη στὸ ROL.
- 07 Τὸ ΑΟΡΑΤΟ ΓΑΝΤΙ ποὺ προστατεύει τὰ χέρια σας.

ROL μὲ 07!

- Μπουγάδα πεντακάθαρη χέρια βελουδένια...

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

ROL μὲ 07!

καὶ μὴ ξεχνᾶτε πὼς σὲ κάθε κουτὶ **ROL** ὑπάρχει πάντα ἕνα χαρουμενο **ΔΩΡΟ** ἔκπληξις.

—"ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ..

Διά πρώτην φοράν έκυκλοφόρησαν στην Ελλάδα καλλυντικά άνώτερα των εύρωπαϊκών. Τά καλλυντικά «ARIETTE» δίνουν στό δέρμα τροφή, τό προστατεύουν καί τό διατηρούν νεανικό καί δροσερό.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «ARIETTE»
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Πωλούνται παντού

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

(ερμανική)

ΚΟΜΕΤ: Ηλεκτρομαγνητικαί, άδόρυβες, άφθαρτες, παραγωγικαί

ΚΟΛΙΜΠΡΙ:

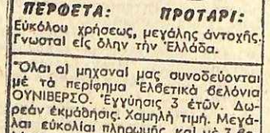

ΠΕΡΦΕΤΑ: Εύκόλου χρήσεως, μεγάλης άντοχής. Γνωσταί είς όλην τήν Ελλάδα.

ΠΡΟΤΑΡΙ:

Όλαι αί μηχαναί μας συνοδεύονται μέ τά περίφημα Ελβετικά θελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ. Έγγύησις 3 ετών. Δωρεάν έκμάθησις. Χαμηλή τιμή. Μεγάλαι εύκολίαι πληρωμής καί μέ 3 θελόνια έκάστη.

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε.
Θεμιστοκλέους 4 (Στοά) Άθήναι
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ Ο.Ε.
Π. Μελά 12 - Θεσσαλονίκη

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ
Τής Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως. Δέχεται όδός Μετσόβου 25, Α' όροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π.μ. καί 5—8 μ.μ. Τηλ. 810.975

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ
ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Άπλουστάτη χρήσις
Άπόδοσις τεραστία

ρά τοῦ δρόμου καὶ φαίνονταν πῶς μάλωναν.

Συγχρόνως ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πῶς εἶχε φερθῆ πολὺ ἔξυπνα. Ἔτσι, ἂν οἱ Μὰκ Νάλλυ ὁμολογοῦσαν πῶς εἶχαν φύγει ἀπ' τὸ σπίτι του, κι' ἂν κατὰ τύχην τὸν εἶχαν δῆ, δὲ θὰ βρισκόταν ἐκτεθειμένος.

— Μάλωναν, εἶπατε; Καὶ δὲν τοὺς ἀναγνωρίσατε; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Ὄχι. Ἦταν πολὺ σκοτεινά... Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, εἶναι πὼς ἦταν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα καὶ πὼς στέκονταν μπροστὰ στὸ σπίτι τῶν Μὰκ Νάλλυ. Μὰ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς καλεσμένους μας, εἶμαι σίγουρος!

— Γιατί μαλώνανε ἄραγε;

Ὁ Τὸμ δίστασε, κι' ὕστερα ἀπάντησε, δίχως πολλὴ πεποίθηση:

— Ποῦ νὰ ξέρω;... Ἔτσι μοῦ φάνηκε... Κι' ἄλλωστε, δὲν ἦταν δική μου δουλειά... Βρίσκονταν ἐκεῖ ἀκόμα, ὅταν ξαναμπῆκα στὸ σπίτι.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τοὺς περιγράψετε; Παρατηρήσατε τίποτα;...

— Ὄχι, τίποτα ἀπολύτως. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, εἶναι πὼς ἦταν ἄντρας καὶ γυναῖκα... Ἄ, ναί! Ἦταν κι' οἱ δυὸ χωρὶς καπέλλο. Αὐτὸ θυμᾶμαι μονάχα...

Ἡ Γκρέϊς περίμενε νὰ τελειώσῃ ὁ ἀστυνομικὸς τὴν ἐξέτασι καὶ νὰ φύγῃ. Ὕστερα ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι στὸν ἄντρα της:

— Εἶδες τοὺς Μὰκ Νάλλυ... δὲν εἶν' ἔτσι; τοῦ εἶπε.

Ὁ Τὸμ τὴν κύτταξε ἕνα λεπτό, πρὶν ν' ἀπαντήσῃ. Ὕστερα εἶπε, μὲ φωνὴ ξερὴ καὶ παγωμένη:

— Μὴ λὲς βλακεῖες. Δὲν ξέρω ποιοί ἦταν. Ξέρω μονάχα πὼς εἶδα δυὸ ἄτομα...

»Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀνακατευόμαστε σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία! Ἀρκετοὺς μπελάδες ἔχουμε... Εἶπες ἄλλωστε καὶ σὺ στὸν ἀστυνομικὸ πὼς δὲν ἀντιληφθήκαμε νὰ βγῆκε κανεὶς ἀπ' τοὺς καλεσμένους μας. Ἂς μείνουν ἐκεῖ τὰ πράγματα!

Ἡ Γκρέϊς κύτταξε στὰ μάτια τὸν ἄντρα της, κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ναί, συμφωνῶ κι' ἐγὼ πὼς δὲν ἔχομε κανένα συμφέρον ν' ἀνακατευτοῦμε περισσότερο.

Τ' ἀπόγεμα τοῦ Σαββάτου, ἀργά, ὅταν τοὺς ἀνάκρινε ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον, ἡ Μύρτλ κι' ὁ Χόουαρντ Μὰκ Νάλλυ ἀρνήθηκαν κι' οἱ δυὸ πὼς εἶχαν φύγει ἀπ' τὸ πάρτυ τῶν Σβάνσον, πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ εἶχαν γυρίσει μαζὶ στὸ σπίτι τους κι' εἶχαν βρῆ ἀκόμα ἐκεῖ τὴ Λουΐζα.

Ὁ Χόουαρντ εἶπε ψέμματα στὸν ἀστυνόμο γιὰ ἕνα λόγο εὐνόητο: γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ τὴ γνωριμία τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας! Ἤξερε πώς, ἂν ἡ ἀστυνομία ὑποψιαζόταν τί εἶχε συμβῆ στὴν κουζίνα του, τὸ προηγούμενο βράδυ, μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ καταδικασμένος προκαταβολικά!

Ἡ Μύρτλ πάλι εἶπε ψέμματα, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ δῇ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της κατηγορούμενο γιὰ δολοφονία — ὅσο κι' ἂν τὸν μισοῦσε.

Μὰ κι' ἡ Μάρθα Κίτεριτζ συνετέλεσε κι' αὐτὴ μὲ τὸν τρόπο της στὸ νὰ πεισθῇ ὁλόενα περισσότερο ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον πὼς ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ Λὲν Νάϊλσεν. Τόκανε ἐντελῶς ἀθῶα καὶ στὴν τύχη. Μιλῶντας δηλαδὴ στὸν ἀστυνόμο γιὰ τὸ τί εἶχε κάνει πρὶν ἀνακαλύψῃ τὸ πτῶμα, εἶπε κάτι ποὺ ἔβλαψε πολὺ τὸ Λὲν—καὶ ποὺ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι στὸ Τζίντεον.

Ὅταν μίλησε, δὲ φανταζότανε καθόλου πὼς ὁ Λὲν Νάϊλσεν ἦταν ὑποπτος. Οὔτε κι' ἤθελε, βέβαια, νὰ κάνῃ κακὸ σ' αὐτὸν ἢ σ' ὁποιονδήποτε ἄλλον.

Ὡστόσο, εἶπε, ἀπαντῶντας σὲ μιὰ ἐρώτησι τοῦ ἀστυνόμου:

— Μὰ ναί, βέβαια, τοὺς ξέρω τοὺς Νάϊλσεν. Σὰν γείτονες, ἁπλῶς... Μάλιστα, ὁ κ. Νάϊλσεν πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι μου, μεσικὰ λεπτὰ πρὶν σᾶς τηλεφωνήσω. Δὲ φάνηκε νὰ μὲ εἶδε, αὐτὲ νὰ μ' ἄκουσε ὅταν τοῦ μίλησα. Περίεργο! Συνήθως, εἶναι πολὺ εὐγενικὸς κύριος... Ὑποθέτω πὼς θὰ τὸν ἀπασχολοῦσε κάτι τι...

— Τὸ ἴδιο ὑποθέτω κι' ἐγώ, εἶπε ξερὰ ὁ Τζίντεον. Καὶ πιστεύω πὼς ξέρω τί ἦταν αὐτὸ τὸ κάτι.

Ὁ Ντομένικ Σπάγκαν ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε, μὲ τὴν κατάθεσί του, νὰ ἐλαφρώσῃ ἀρκετὰ τὴ θέσι τοῦ Λὲν Νάϊλσεν. Κι' ὅμως δὲν παρουσιάστηκε στὴν ἀνάκρισι — ὄχι γιατὶ ἤθελε νὰ βλάψῃ τὸ Λέν, ἀλλ' ἀπεναντίας μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν βοηθήσῃ!

Ὁ Ντομένικ ἦταν ὁ σωφὲρ τοῦ ταξί, ποὺ εἶχε πάει στὸ σπίτι του τὸ Λέν, ἀργὰ τὴ νύχτα τῆς Παρασκευῆς. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν κοῦρσα, εἶχε πάει τ' αὐτοκίνητό του στὸ γκαραζ κι' εἶχε γυρίσει μὲ τὸ μετρὸ στὸ σπίτι του, στὸ Μπρόνξ.

Δὲν ἔμαθε τὸ ἔγκλημα τοῦ Φερλόουν Ἄκρ, παρὰ πολὺ ἀργὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πήγαινε γιὰ νὰ ξαναπιάσῃ δουλειά. Οἱ ἐφημερίδες γράφανε κι' ὅλας πὼς εἶχε συλληφθῆ ὁ Λὲν ὡς ὑποπτος. Δημοσίευαν τὴ φωτογραφία του, καθὼς κι' ἕνα ἀρκετὰ ρετουσαρισμένο πορτραῖτο τῆς Λουΐζας Τζούλιο καὶ μερικὲς φωτογραφίες τοῦ μέρους ὅπου εἶχε ἀνακαλυφθῆ τὸ πτῶμα.

Ὁ Ντομένικ διάβασε ἅπληστα ὅλη αὐτὴ τὴν εἰδησεογραφία.

Εἶχε ἀναγνωρίσει ἀμέσως τὴ φωτογραφία τοῦ Λὲν καὶ θυμότανε τὴ διεύθυνσί του.

Ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ παρουσιαστῇ ἀμέσως στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ διηγηθῇ ὅ,τι ἤξερε. Μὰ ὕστερα τὸ σκέφθηκε καλύτερα.

Αὐτὸς ὁ Λὲν Νάϊλσεν ἦταν τόσο μεθυσμένος, ὥστε δὲ μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του... Τώρα που προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς περασμένης νύχτας, ὁ Ντομένικ ἀναρωτήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἂν ἡ πόρτα ἐκείνη ἦταν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Νάϊλσεν... Θυμότανε πὼς εἶχε δῆ τὸ Λὲν νὰ κάνῃ τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, τρεκλίζοντας, καὶ νὰ μπαίνῃ ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

Αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ θὰ ἐνδιέφερε σίγουρα τὴν ἀστυνομία. Μά, σμένος καὶ νὰ μὴ βρίσκῃ τὴν κλειδαρότρυπα τῆς πόρτας του, αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς εἶναι δολοφόνος. Κι' ὁ Ντομένικ ἤξερε τὶς μεθοδους τῆς ἀστυνομίας — ἡ τουλάχιστον πίστευε πὼς τὶς ἤξερε... Ἂν πήγαινε νὰ τους πῇ πὼς ὁ πελάτης του ἦταν μεθυσμένος καὶ πὼς εἶχε μπῆ σ' ἕνα ξένο σπίτι σὰν διαρρήκτης, θὰ τοὺς ἔφτανε αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν πιστέψουν ἕνοχο γιὰ κάθε τι...

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Μποροῦσε νὰ βρῆ ὁ Ντομένικ τὸ μπελά του, γιατὶ δὲν εἶχε πάει ἀμέσως ν' ἀναφέρῃ αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια στὴν ἀστυνομία. Δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴν ἄδειά του.

Τοὺς ἤξερε καλά, τοὺς ἀστυνομικούς! Ἐδῶ καὶ δυὸ μήνες, τοῦ εἶχαν κοπανήσει ἕνα πρόστιμο — ἕνα ὁλόκληρο βδομαδιάτικο — γιὰ μιὰ ἀσήμαντη παράβασι τῶν κανονισμῶν τῆς τροχαίας!

— Ἂς πάνε νὰ κουρεύωνται, τὰ ᾽χα! μουρμούρισε.

Γιατί νὰ τοὺς βοηθήσῃ, στὸ κάτω-κάτω; Γιὰ νὰ χειροτερέψῃ ἀκόμα περισσότερο τὴ θέσι ἐκείνου τοῦ φουκαρᾶ; Νὰ τὴ στοὺς ἀστυνομικοὺς πὼς εἶχε τέτοιο μεθύσι, που δὲν ἤξερε τί ἔκανε;... Μά, σίγουρα, δὲ θὰ τὸν ὠφελοῦσε καθόλου αὐτό. Καὶ θάβαζε σὲ μπελάδες τὸ Ντομένικ.

»Ὄχι, ὄχι, καλύτερα ἦταν νὰ κάρῃση στ' αὐγά του...

Ἔτσι, ὁ μόνος μάρτυς ποὺ

ΣΛΟΑΝΣ

Τὸ γνωστὸ ἀμερικανικὸ φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς ὡς ὑγρὸν δι' ἐπαλείψεις ἀπὸ 75 ἐτῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμο, διὰ τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ρευματισμῶν, μυαλγιῶν, νευραλγιῶν, καὶ ἰσχιαλγιῶν.

Κυκλοφορεῖ τώρα καὶ ὡς ἀλοιφή, εὐχρηστη, μὲ ὀσμὴ εὐχάριστη.

ΣΛΟΑΝ'Σ

ΣΥΝΤΑΓΗ
Παϊδάκια ἁρνίσια μὲ σάλτσα

Γιὰ 6 ἄτομα. Λυώνετε 15 δράμια βούτυρο καὶ τηγανίζετε 6 παϊδάκια κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές, ἕως ὅτου ροδίσουν. Καβουρδίζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα 2 κρεμμύδια καὶ προσθέτετε 6 δράμια ἀλεύρι, τὸ ἀλάτι καὶ πιπέρι. Ρίχνετε τὰ παϊδάκια στὴν κατσαρόλα, τὴν σκεπάζετε καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ 20 λεπτά. Σερβίρετε μὲ μπύρα. Ἡ μπύρα περιέχει 50 ὠφέλιμα συστατικά. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο ποτὸ σὲ βιταμίνες Β. Πίνετε κάθε μέρα μπύρα Φίξ. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

ΠΑΙΔΙΚΑ
Ἐπανοφόρια καὶ Μοντγκόμφυ
στὸ
Bambino
ΕΡΜΟΥ 21 - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΟΦΙΑ ΠΕΡΡΕΑ
(Ἐπιστήμων Μαῖα)
Μετεφέρθη εἰς τὸ νέον της ἰατρεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βεΐκου καὶ Ντούσα Μπότσαρη 5 μετὰ τὴν Πλατεῖα Γαρυφάλλου, καὶ δέχεται καθημερινῶς 9—1 π. μ. καὶ 5—8 μ. μ. Τηλ. 90.961. Ἑκάστην Πέμπτην ἀπόγευμα δέχεται δωρεάν.

θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ μιὰ πρώτη ἐπιβεβαίωσι τῆς ἱστορίας τοῦ Λὲν Νάϊλσεν, δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἐξυπηρετοῦσε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Τὸ Σάββατο τ' ἀπόγεμα, στὶς 6 παρὰ 5', ὁ Τζέραλντ Τόμλινσον βρισκόταν ἑκατὸν δέκα χιλιόμετρα βόρεια ἀπ' τὸ Ἄλμπανυ. Τ' αὐτοκίνητό του ἔτρεχε μὲ λογικὴ ταχύτητα — 80 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Λογάριαζε λοιπὸν ὅτι σὲ μιὰ-δυὸ ὧρες θὰ περνοῦσε τὰ σύνορα.

Εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ πάρῃ ξαφνικὰ αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, κι' ἔτσι ἦταν φοβερὰ κακόκεφος. Ἡ μόνη παρηγοριά του ἦταν οἱ 48 χιλιάδες δολλάρια ποὺ εἶχε κρύψει μέσα στὴν ταπετσαρία τοῦ πίσω καθίσματος τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ λεφτά, ὅλα τοῦ εἶχαν ἔρθει στραβὰ κι' ἀνάποδα. Ὅλα... Πρῶτα, ἐκείνη ἡ καταραμένη ἡ γυναίκα ποὺβαλε τὶς φωνές. Ὕστερα, τὸ πάθημα τοῦ Ἀρμπουκλ...

Ὄχι πὼς νοιαζότανε γιὰ τὸν Ἀρμπουκλ. Μὲ τὸ νὰ πληγωθῇ ὅμως ἔτσι ἠλίθια, ὁ συνένοχος του τὸν εἶχε βάλει σὲ φοβερούς μπελάδες! Εἶχε ἀναγκαστῇ ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως τὸ πρόγραμμά του... καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ φυτέψῃ δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι τοῦ ἐτοιμοθάνατου Ἀρμπουκλ, μέσ' στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας, γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ.

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε δὲ αὐτό, εἶχε παρουσιαστῇ ξαφνικὰ κι' ἐκεῖνος ὁ μπεκρῆς, πάνω στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή!

Δὲ μποροῦσε νὰ ξέρῃ ὁ Τόμλινσον τί εἶχε δῆ ἢ τί εἶχε καταλάβει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Μὰ ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του — προπάντων ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβῆ μὲ τὸν Ἀρμπουκλ...

Βλαστήμησε ἀνάμεσα στὰ δόντια του, στὴ σκέψι πὼς εἶχε καταστρώσει τόσο καλὰ τὸ σχέδιό του... Θἄπρεπε κανονικὰ νὰ ἦταν τώρα ἡσυχος στὸ σπίτι του, στὸ Φερλόουν Ἄκρ, καὶ νὰ ξεκουραζόταν περιμένοντας νὰ ἑτοιμαστῇ τὸ φαγητό. Θὰ φρόντιζε ὕστερα ν' ἀναπαυθῇ μερικὲς βδομάδες σὲ κάποια ἀσφαλισμένη κρυψώνα, ὥσπου νὰ βρῇ εὐκαιρία νὰ φύγῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Θ' ἄφινε ἀρκετὰ λεφτὰ στὴ νύφη του, γιὰ νὰ περάσῃ κάμποσο καιρό, αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της. Κι' ἔπειτα θὰ πήγαινε ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ φοβᾶται τίποτα.

Ἐνῶ τώρα, ὁ Θεὸς ἤξερε τί θὰ συνέβαινε!...

Δὲν ἀνησυχοῦσε πολὺ γιὰ τὴ Μάριαν καὶ γιὰ τὴ μικρή. Τὸ κοριτσάκι δὲν ἤξερε σχεδὸν τίποτα, κι' ἄλλωστε ἦταν τόσο φοβισμένο, ποὺ δὲ θὰ τολμοῦσε ποτὲ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖ. Δὲν ἦταν μέσα στὸ σπίτι... Εὐτυχῶς, εἶχε προλάβει νὰ καθαρίσῃ τὸ γκαράζ καὶ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν ὑπῆρχαν ὑποπτα σημάδια στὴν κάμαρα. Ὅσο κι' ἂν ἔψαχνε ἡ ἀστυνομία ἐκεῖ μέσα, δὲ θἄβρισκε τίποτα.

Ὄχι, ὁ κίνδυνος ἦταν ἀλλοῦ... Ἔφταιγε ἐκεῖνος ὁ μπεκρῆς, ποὺ εἶχε χάσει τὸ σπίτι του κι' εἶχε ξεφυτρώσει ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔπρεπε, στὴν πιὸ κακὴ στιγμή!

Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ μάθῃ ὁ Τόμλινσον τί εἶχε δῆ πραγματικὰ καὶ τί θὰ θυμόταν ὅταν ξεμεθοῦσε. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔμενε λοιπὸν νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ τὸ σκάσῃ, ὅσο ἦταν ἀκόμα καιρός.

Ἔπεφτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ σκέπτεται τὸ Νάϊλσεν, κι' ὁ νοῦς του ξαναπῆγε στὴ νύφη του. Ἀπὸ μιὰ πλευρά, ἦταν ἀληθινὰ εὐχαριστημένος ποὺ τὴν εἶχε ξεφορτωθῆ, αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της. Λυπόταν μονάχα γιατὶ εἶχε χάσει μιὰ περίφημη μαγείρισσα.

Οἱ μαγειρικὲς ἱκανότητες τῆς Μάριαν τοῦ θύμισαν ξαφνικὰ πὼς πεινοῦσε. Δὲν εἶχε φάει τίποτα, ὅλη τὴ μέρα, κι' εἶχε κουραστῇ πολὺ σωματικὰ καὶ ψυχικά... Πῶς θἄχε δύναμι λοιπὸν γιὰ νὰ σκάψῃ τὸ παγωμένο χῶμα;...

Λίγο πιὸ πέρα, στὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ δρόμου, εἶδε μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή. Πλησιάζοντας, ἔκοψε ταχύτητα. Κι' εἶδε πὼς ἦταν ἕνα μικρὸ μπὰρ γιὰ τοὺς περαστικούς. Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του στέκονταν δυὸ καμιόνια κι' ἕνα πλῆθος ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Τόμλινσον δίστασε μιὰ στιγμή, μὲ τὸ πόδι στὸ πεντάλ τοῦ ντεμπραγιάζ. Ὕστερα πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Σταμάτησε δίπλα στὸ ἕνα καμιόνι, ἔβγαλε τὸ κλειδὶ τοῦ διακόπτη, κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ τὸ κλείδωσε, πρὶν μπῇ στὸ μπάρ.

Ὅταν πέρασε τὸ κατῶφλι κι' ἔνοιωσε τὴ ζέστη καὶ τὶς εὐωδιὲς τῆς κουζίνας, σκέφθηκε πὼς εἶχε κάνει θαυμάσια ποὺ σταμάτησε. Ἔπεφτε λίγο χιόνι καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν κρῦο, παρ' ὅλο τὸ καλοριφὲρ του.

Ὁ Τόμλινσον πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ ταμεῖο καὶ κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, σὲ μιὰ γωνιά. Τρεῖς ἄντρες κάθονταν στὰ ψηλὰ σκαμνιά, μπροστὰ στὸν πάγκο, σκυμμένοι πάνω ἀπ' τὰ γεμάτα πιάτα τους.

Πίσω ἀπ' τὸν πάγκο βρίσκονταν μιὰ νέα κοπέλλα μὲ κολλαρισμένη ποδιὰ κι' ἕνας ἄντρας μὲ μπλούζα καὶ σκούφο μαγείρου. Ἡ σερβιτόρα πλησίασε ἀμέσως στὸ τραπέζι τοῦ Τόμλινσον. Κρατοῦσε μιὰ δακτυλογραφημένη λίστα. Τοῦ τὴν ἔδωσε, χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν κύτταξε κάν.

— Ἔνα σάντουϊτς μὲ ζεστὸ ροσμπὶφ κι' ἕνα καφέ, παράγγειλε. Ὕστερα θὰ μοῦ φέρετε μιὰ μηλόπιττα — ἂν ἔχετε — κι' ἄλλο καφέ.

Ἡ κοπέλλα ἔφυγε, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία. Περνῶντας ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ πάγκου, σταμάτησε μιὰ στιγμή, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ γύρισε τὸ κουμπὶ τῆς τηλεοράσεως, ποὺ βρισκότανε πάνω σὲ μιὰ ἐταζέρα.

— Κυττάχτε ἂν μπορῆτε νὰ πάρετε, τ' ἀποτελέσματα ἀπ' τὶς κοῦρσες! τῆς φώναξε ἕνας πελάτης.

— Τὰ δίνουν ἔπειτα ἀπ' τὸ δελτίο εἰδήσεων, τῶν 6 καὶ τέταρτο, ἀπάντησε ἡ σερβιτόρα.

Μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο, ὁ Τόμλινσον ἄκουγε ἕνα ἐκφωνητὴ ποὺ ἐξυμνοῦσε τὶς προσόντα μιᾶς ὡρισμένης μάρκας τσιγάρων μὲ ἐκλεκτὸ καπνό...

Ὕστερα πῆρε τὸ μικρόφωνο ἕνας ἄλλος, γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὶς εἰδήσεις. Ἀφιέρωσε τὰ πρῶτα λεπτὰ τῆς ἐκπομπῆς του στὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ πολιτικὰ γεγονότα. Τὸν διέκοψε μιὰ καινουργια διαφήμισι. Ὅταν ξαναπῆρε τὸ λόγο, ἔδωσε τὶς τελευταίες εἰδήσεις ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη. Κι' ἄρχισε μὲ τὴ δολοφονία μιᾶς μαθήτριας τοῦ Λονγκ Ἄϊλαντ, τῆς Λουΐζας Τζούλιο, ποὺ εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα της στὸ ψηλὸ προάστιο Φερλόουν Ἄκρ.

Ὁ Τόμλινσον, μὲ τὸ πρόσωπο τελείως ἀνέκφραστο, ἀναπήκωσε τὰ μάτια του τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως ἡ εἰκόνα τοῦ κήπου τῶν Κίτεριτζ. Ἀμέσως κατόπιν, ἡ εἰκόνα ἄλλαξε κι ἔδειξε πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ μπαίνανε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Συγχρόνως, ἄλεγε ὁ ἐκφωνητής:

«Ἀργὰ τ' ἀπόγεμα, ὁ Λὲν Νάϊλσεν, ποὺ κατοικεῖ μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του στὸν ἀριθμὸ 96 τοῦ Κρέσεντ Ντράϊβ, στὸ Φερλόουν, δυὸ σπίτια πιὸ πέρα ἀπ' τὸ μέρος ὅπου βρέθηκε τὸ πτῶμα, κρατεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ ἀνάκρισι. Φαίνεται πὼς δὲ μπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ ποῦ βρισκότανε τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος. Ὅταν συνελήφθη, εἶχε βαθιὲς γρατζουνιὲς στὰ χέρια καὶ στὸ πρόσωπο...»

Ὁ Τζέραλντ Τόμλινσον χαμήλωσε γρήγορα τὰ μάτια του κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ φλυτζάνι τοῦ καφὲ ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ τραπέζι, μπροστά του. Ἦταν τόσο ἔντονη ἡ ἀνακούφισι ποὺ ἔνοιωθε, ὥστε δυσκολευότανε πολὺ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του.

Νάϊλσεν... Ναί, δὲν ὑπῆρχε

ἀμφιβολία! Αὐτὸς ἦταν... Ὁ μεθυσμένος, ποὺ τοῦ εἶχε χαλάσει ὅλα του τὰ σχέδια...

Τί ἀνέλπιστη τύχη! Ἀπίστευτη ἀλήθινά!... Ἄδικα λοιπὸν ἔφευγε τώρα, γιατὶ φοβόταν ἐκεῖνο τὸ μπεκρή!...

Ἀναστέναξε βαθειὰ κι' ἤπιε ἄλλη μιὰ γουλιὰ καφέ. Ὥστε λοιπὸν ἡ ἀστυνομία εἶχε συλλάβει τὸ Νάιλσεν καὶ τὸν ὑποπτευότανε γιὰ τὴ δολοφονία τῆς μικρῆς! Τί ὡραία σύμπτωσι! Ἦταν ἀλήθινὰ αὐτὸ ποὺ τοῦ χρειαζότανε...

Ἤξερε καλὰ ὁ Τόμλινσον πῶς ἐνεργοῦσε ἡ ἀστυνομία. Ἤξερε τὴ νοοτροπία τῶν ντέτεκτιβ, εἶχε δοκιμάσει ὁ ἴδιος τὶς μεθόδους τους.

Εἶχαν τώρα φορτωθῆ μιὰ ὑπόθεσι δολοφονίας. Εἶχαν βρῆ τὸ πτῶμα τοῦ θύματος καὶ κρατοῦσαν τὸν ὕποπτο ὑπ' ἀριθμὸν 1. Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν ἀνησυχοῦσε, αὐτός, ὁ Τόμλινσον;

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ θὰ ἐνδιαφέρονταν καθόλου γιὰ μιὰ ἔνοπλο ληστεία ποὺ εἶχε γίνει 30 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ κεῖ, καὶ μάλιστα ἕξω ἀπ' τὸν τομέα τῆς δικαιοδοσίας τους. Δὲ θὰ σκέπτονταν καθόλου ἕναν ἄνθρωπο σκοτωμένο μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ μέτωπο, ἕνα νεκρὸ ποὺ ἀγνοοῦσαν ἀκόμα καὶ τὴν ὕπαρξί του.

Τὸ μόνο ποὺ θὰ τοὺς ἐνδιέφερε, θὰ ἦταν νὰ συγκεντρώσουν ἀρκετὲς ἀποδείξεις γιὰ νὰ στείλουν τὸ Λὲν Νάιλσεν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα...

Ὅταν ὁ Τόμλινσον βγῆκε ἀπ' τὸ μπάρ, δέκα λεπτὰ ἀργότερα, τράβηξε μὲ τ' αὐτοκίνητό του πρὸς τὸ νότο. Ἔπαιρνε πάλι τὴ διεύθυνσι τῆς Νέας Ὑόρκης, ξαναγύριζε στὸ Λόνγκ Ἄϊλαντ καὶ στὸ Φερλόουν Ἄηρ.

Ἦταν ἥσυχος τώρα. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε νάναι ἥσυχος. Δὲν εἶχε νὰ κάνη τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένη καὶ ν' ἀφίση τὰ γεγονότα νὰ τραβήξουν τὸ δρόμο τους.

Ἦταν λίγο περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ὁ Τόμλινσον ξαναβρέθηκε στὸ Κρέσεντ Ντράϊβ κι' ἔκοψε ταχύτητα γιὰ νὰ μπῆ στὸ γκαράζ του.

Παρατήρησε ὅτι, ἐνῶ τὸ δικό του σπίτι ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι, ἦταν ἀπεναντίας κατάφωτο τὸ λίβινγκ-ροὺμ τῆς γειτονικῆς βίλλας τῶν Νάιλσεν. Εἶχε προσέξει ἐπίσης δυὸ αὐτοκίνητα στοιματημένα ἐκεῖ ἀπ' ἔξω.

Χαμογελοῦσε λοιπὸν μὲ κάποια εἰρωνεία, καθὼς ἔμπαινε στὸ σπίτι του ἀπ' τὴν πίσω πόρτα...

⁂

Ὅλα τ' ἀπογέματα τοῦ Σαββάτου, ἐδῶ καὶ 20 χρόνια, ὁ Μάρτιν Σβάζυ, ὁ κυριώτερος συνέταιρος τοῦ γραφείου Σβάζυ, Στήλ, Καλντουώτερ καὶ Κόν, πήγαινε νὰ παίξη γκόλφ στὴ λέσχη τοῦ Γουέτσεστερ. Ὅταν ὁ καιρὸς δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε, ἔπαιζε μπρὶτζ στὰ σαλόνια τῆς λέσχης.

Δὲν ἔκανε ποτὲ ἐξαίρεσι σ' αὐτὴ τὴ συνήθειά του, παρὰ μονάχα σὲ δυὸ τραγικὲς περιπτώσεις. Ἡ πρώτη ἦταν ὅταν ἡ γυναίκα του εἶχε σκοτωθῆ σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα κι' ἡ δεύτερη ὅταν εἶχε μάθει πὼς ὁ μοναχογυιός του ἀναφερότανε ὡς ἐξαφανισθεὶς στὴν Κορέα.

Ὁ Μάρτιν Σβάζυ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ν' ἀλλάξη τὶς συνήθειές του γιὰ ἀσήμαντα γεγονότα. Ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ διαβολεμένους δικηγόρους τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ὁλόκληρης τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ φίρμα Σβάζυ, Στήλ Καλντουώτερ καὶ Κὸν εἶχε εἰδικευθῆ στὴ νομοθεσία τῶν ἑταιρειῶν. Ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους πελάτες της ἦταν ἡ Ἀνατολικὴ Ἑταιρεία Μηχανημάτων. Εἶχε ἀναλάβει τὶς ὑποθέσεις της ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

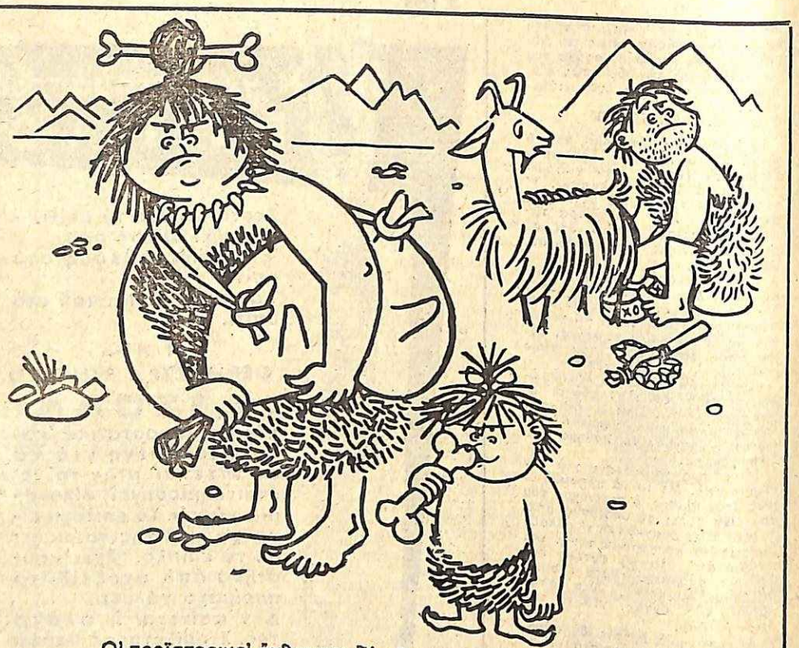

Οἱ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐγνώριζαν τὴν θεωρίαν τῆς σχετικότητος, τὴν τηλεόρασιν καὶ τοὺς δορυφόρους. Ἔπρεπε νὰ βασίζωνται στὴν σωματική τους δύναμι γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφήν τους καὶ νὰ μπορέσουν

ΖΗΤΗΜΑ ΖΩΗΣ

μὲ τὰ θηρία καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως.

Ἤξευραν ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τροφές τους, τὸ ἐκχύλισμα τοῦ κριθαριοῦ, ἡ πρωτόγονη μπύρα, ἦταν ἕνα ἀγνὸ ποτὸ ποὺ τοὺς ἔδινε εὐχαρίστηση, δύναμι καὶ ὑγεία.

Τὴν μετέφεραν μέσα σὲ ἀσκοὺς ἀπὸ δέρμα κατσίκας καὶ ἀποτελοῦσε ἕνα βασικὸ παράγοντα τῆς διατροφῆς των. Ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερα ἐξακολουθεῖ ἡ μπύρα νὰ εἶναι τὸ πιὸ διαδεδομένο ποτὸ σ' ὅλον τὸν κόσμο, γιατὶ εἶναι τὸ πιὸ ὑγιεινό.

Τὴν παράδοσι συνεχίζει στὴν Ἑλλάδο ἡ ἐξαιρετικὴ μπύρα Φίξ.

Περιέχει 50 ὠφέλιμα συστατικὰ τὰ πιὸ εὐεργετικὰ γιὰ τὴν ὑγεία. Προσφέρει στὸν ὀργανισμὸ τὶς Βιταμίνες P_{ca}, B_2, PP, B_6.

ΦΙΞ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐφιστῶμεν καὶ πάλιν τὴν προσοχὴν τοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον μᾶς τιμᾶ μὲ τὴν προτίμησίν του ὅπως κατὰ τὰς ἀγοράς του, προσέχῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἀρωματικῶν σαπώνων μας ἀνάγλυφον σφραγῖδα: "Π. Δ. ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗΣ" διὰ νὰ μὴ πίπτῃ θῦμα ἀπομιμήσεων χειρίστης ποιότητος, αἱ ὁποῖαι ἐπιχειροῦνται εἰδικώτερον διὰ τοὺς δύο τύπους μας: "ΜΑΡΟΥΛΙΟΥ" καὶ "ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ" 82%

Βιομηχανία Σαπώνων

"Π. Δ. ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗΣ"

ΩΡΑΙΟ ΞΥΡΙΣΜΑ

Ἐπιτυγχάνεται μόνο μὲ τὴ Lotion

ZAAR No 3

Ἡ Lotion ZAAR No 3 σᾶς θεραπεύει καὶ σᾶς προφυλάσσει καὶ ἀπὸ τὸν παραμικρότερον ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου σας διὰ φανεύσῃται. Ὅλα τὰ μικρόσωπου σας γίνεται ἁπαλὸ καὶ πλήρες ὑγείας τὸ δὲ ξύρισμα μεταβάλλεται σὲ πραγματικὴ ἀπόλαυσι. Ἐφαρμόσατε τὴν Lotion ZAAR No 3 καὶ ἀποφεύγετε τὶς διάφορες κολύνες καὶ οἰνοπνεύματα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνεπαρκῆ καὶ ἐρεθιστικά.

Μεταχειρισθῆτε χωρὶς διαταγμὸν τὴ Lotion ZAAR No 3. Εἶναι πρακτικὴ ὄχι μόνον διὰ σᾶς ἀλλὰ καὶ πολὺ προσιτὴ διὰ ὅλους μας καὶ πολὺ ὠφέλιμος ἐπίσης.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα. Παρασκευάζεται καὶ ἀποθηκεύεται εἰς τὸ Φαρμακεῖον ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ ὁδὸς Σόλωνος 35. Τηλ. 610-764.

ΠΙΑΝΑ, ραδιοφωνα καὶ παντὸς εἴδους ἐπιπλα στιλβώνονται, διὰ ντοῦκο καὶ χειρός. Εὐγενίου Καραβία 7 (Ἅγιος Λουκᾶς Πατησίων).

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΛΛΑΔΟΣ – ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Πῶς παρουσιάζεται ἡ ἀθλητικὴ κατάστασι

Μὲ ζωηρὴ ἀνυπομονησία οἱ Ἕλληνες φίλαθλοι καὶ εἰδικώτερα οἱ πολυπληθεῖς φίλοι τοῦ δημοφιλοῦς ποδοσφαίρου, περιμένουν τὴν ἔλευσι τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους! Γιατί, τὴν ἡμέρα αὐτή, στὸ Βελιγράδι, θὰ γίνῃ ἕνας ἀγώνας σπουδαιότατης γιὰ τὰ ἑλληνικὰ χρώματα σημασίας.

Ὁ ἀγώνας αὐτὸς στὴν πρωτεύουσα τῆς φίλης χώρας θὰ ἔχῃ ὡς ἀντιπάλους τὶς ἐθνικὲς ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες Ἑλλάδος καὶ Γιουγκοσλαυΐας. Ἡ ἰδιαίτερη σημασία τῆς συναντήσεως ἐγκειται στὸ ὅτι αὐτὴ περιλαμβάνεται στὸ «Ὀλυμπιακὸ τουρνουά».

Ἀλλ' ἂς διευκρινίσουμε περισσότερο τὴν ἐπισημότητα, ποὺ ἔχει ὁ Ἑλληνογιουγκοσλαυϊκὸς αὐτὸς ἀγώνας.

Ὡς γνωστόν, τοῦ χρόνου θὰ γίνουν στὴ Ρώμη οἱ 18οι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Σ' αὐτούς, φυσικά, περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἄθλημα τοῦ ποδοσφαίρου. Λόγῳ ὅμως τῆς συμμετοχῆς μεγάλου ἀριθμοῦ ὁμάδων (κρατῶν δηλαδὴ) ἀπεφασίσθη νὰ γίνουν ἀπὸ ἐφέτος προκριματικοὶ ἀγῶνες καθ' ὁμίλους. Ἔτσι, οἱ ὁμάδες, ποὺ δήλωσαν ποδοσφαιρικὴ συμμετοχὴ στὴ 18η Ὀλυμπιάδα, διαιρέθηκαν σὲ 16 «κύκλους», ἀναλόγως τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς. Κάθε γκρουπ περιλαμβάνει τρεῖς ἕως τέσσερες ὁμάδες, ποὺ θὰ συναντηθοῦν μεταξύ τους ἀπὸ δύο φορὲς (δύο γύροι). Ἡ νικήτρια ὁμάδος κάθε ὁμίλου θὰ προκριθῇ γιὰ τοὺς τελικοὺς τῆς Ρώμης. Ἔτσι, τοῦ χρόνου, θὰ βρεθοῦν στὴν ἰταλικὴ πρωτεύουσα 16 ὁμάδες, νικήτριες τῶν ἰσαρίθμων ὁμίλων τῶν προκριματικῶν ἀγώνων.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁμίλους αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ περιλαμβάνων τὶς ἐθνικὲς ὁμάδες Ἑλλάδος, Γιουγκοσλαυΐας καὶ Ἰσραήλ. Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, οἱ τρεῖς αὐτὲς ὁμάδες θὰ δώσουν μεταξύ τους δυὸ πλὲς συναντήσεις, γιὰ ν' ἀναδειχθῇ ἡ νικήτρια τοῦ ὁμίλου, ποὺ θὰ προκριθῇ, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες 15 γιὰ τοὺς τελικοὺς τῆς 18ης Ὀλυμπιάδος.

Νά, λοιπόν, ποῦ ἔγκειται ἡ ἰδιαίτερη καὶ μεγάλη σημασία καὶ μεγάλης ἡμέρας Ἑλληνογιουγκοσλαυϊκοῦ ἀγῶνος στὸ Βελιγράδι.

Βάσει τοῦ προγράμματος, στὸν ὁμιλο, τοῦ ὁποίου μετέχουμε, θὰ γίνουν 6 ἀγῶνες: Δυὸ Ἑλλάδος - Γιουγκοσλαυΐας (ἕνας στὸ Βελιγράδι καὶ ἕνας στὴν Ἀθήνα), δυὸ Γιουγκοσλαυΐας - Ἰσραὴλ (Τὲλ Ἀβίβ καὶ Βελιγράδι) καὶ δυὸ Ἑλλάδος - Ἰσραήλ (Τὲλ Ἀβίβ καὶ Ἀθῆναι).

Ἀπὸ τὶς ἓξη αὐτὲς συναντήσεις ἔχει ἤδη γίνει ἡ μία. Ἡ πρώτη Ἰσραὴλ - Γιουγκοσλαυΐας, ποὺ διεξήχθη στὸ Τὲλ Ἀβίβ, πρὸ μηνὸς καὶ ἔληξε ἰσόπαλη 2—2. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ εἶναι εὐνοϊκὸ γιὰ μᾶς, γιατὶ καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοί μας ἔχασαν ἀπὸ ἕνα βαθμό. Ὡστόσο, ὅμως, εὐνοεῖ καὶ τὴ Γιουγκοσλαυΐα, γιατὶ πέτυχε τοιλάχιστο νὰ μὴν ἡττηθῇ σὲ ἀγῶνα «ἐκτὸς ἑδρας».

Ὁ ἀγώνας τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς εἶναι ὁ δεύτερος τοῦ ὁμίλου μας. Ἀπὸ ἀπόψεως ὑπεδάφους, εὐνοεῖται ἡ Γιουγκοσλαυΐα. Ἡ Ἑλλάς, ὅμως, ἔχει τὸ ἀβαντάζ, ὅτι θὰ δώσῃ τοὺς δεύτερους ἀγῶνες πρὸς τοὺς ἀντιπάλους της στὴν Ἀθήνα, δεδομένου, ὅτι ὁ πρῶτος μας ἀγὼν μὲ τὸ Ἰσραὴλ θὰ γίνῃ στὸ Τὲλ Ἀβίβ.

⁂

Ἔτσι, γιὰ πολλοστὴ φορά, οἱ ἐθνικὲς ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες τῶν δύο γειτονικῶν καὶ συμμάχων χωρῶν, θὰ συναντηθοῦν πάλι μεταξύ τους.

Ἡ ἱστορία τῶν ἑλληνογιουγκοσλαυϊκῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων εἶναι παλιὰ καὶ μᾶς διασκεδάζει, ὅτι ἡ ὁμάδα τῆς φίλης χώρας ἦταν κατὰ κανόνα ὑπεράνω τῆς καὶ τεχνικώτερη τῆς μικώτερη καὶ τεχνικώτερη τῆς δικῆς μας. Αὐτό, φυσικά, δὲν πρόκειται ν' ἀμφισβητηθῇ, δεδομένου ὅτι τὸ γιουγκοσλαυϊκὸ ποδόσφαιρο εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ προηγμένα στὸν κόσμο.

Δὲ θὰ ἐπεκταθοῦμε στὴ μακρὰ ἱστορία τῶν συναντήσεων τῶν δύο αὐτῶν ἐθνικῶν ὁμάδων. Θὰ σημειώσουμε μόνο, ὅτι στὴν τελευταία τριετία συναντήθηκαν μεταξὺ τους 4 φορές. Δυὸ ἀπ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις ἔγιναν τὸ 1956 καὶ ἦσαν ἀκριβῶς ἀντιστοίχως αὐτῶν, ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν ἐφέτος. Ἦσαν δηλαδὴ προκριματικὲς γιὰ τὸ ὀλυμπιακὸ τουρνουά τῆς Μελβούρνης. Καὶ τότε μετείχαμε στὸν ἴδιο ὅμιλο μὲ τὴ Γιουγκοσλαυΐα καὶ τὸ Ἰσραήλ. Στοὺς ἀγῶνες ἐκείνους, ἡ γιουγκοσλαυϊκὴ ὁμάδα νίκησε τὴν ἑλληνικὴ μὲ 1—0 (καὶ στοὺς δυό), τόσο στὸ Βελιγράδι, ὅσο καὶ στὴν Ἀθήνα. Ἐπίσης ἡ Γιουγκοσλαυΐα νίκησε τὸ Ἰσραὴλ καὶ προεκρίθη γιὰ τοὺς τελικοὺς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τῆς Μελβούρνης.

Οἱ ἄλλοι δύο τελευταῖοι ἀγῶνες Ἑλλάδος - Γιουγκοσλαυΐας ἔγιναν πέρυσι καὶ ἦσαν προκριματικοὶ γιὰ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου. Ὁ πρῶτος ἀγώνας ἔγινε στὴν Ἀθήνα καὶ ἔληξε ἰσόπαλος (0—0). Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ τιμητικώτερο γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ὁμάδα ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες Ἑλλάδος - Γιουγκοσλαυΐας τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἡ δεύτερη συνάντησι γιὰ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο ἔγινε στὸ Βελιγράδι, ὅπου ἡ γιουγκοσλαυϊκὴ ὁμάδα ἐπεκράτησε μὲ ἐλληνικὴ ἐνδεκάδα σημείωσε εὐρεῖα νίκη, ἐπιβληθεῖσα τῆς δικῆς μας, μὲ 4—1.

⁂

Ἡ ἐθνικὴ ὁμάδα τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀρχίσει νὰ προπαρασκευάζεται γιὰ τὸν προσεχῆ κρίσιμο ἀγῶνα της. Προπονητὴς της εἶναι ὁ Γάλλος κ. Πὼλ Μπαρόν, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς καλυτέρους προπονητὰς ποδοσφαίρου τῆς Εὐρώπης. Ἐκλέκτωρ τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος εἶναι ὁ κ. Ν. Κατράντζος.

Ἡ πολυμερὴς ἀπασχόλησι τῶν παικτῶν μας σὲ ἀγῶνες πρωταθλήματος ἢ φιλικούς, δὲν ἐπέτρεψε, φυσικά, νὰ δημιουργηθῇ μία μόνιμη ἐθνικὴ ὁμάδα καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπρόσκοπτη προπόνησι τῶν μελῶν της. Γι' αὐτό, ἡ προετοιμασία τους δὲν εἶναι, βέβαια, ἡ ἐνδεδειγμένη, ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ ἐπεβλήθη ἀπὸ τὴν κατάστασι. Πάντως, ὁ κ. Μπαρὸν κατέβαλε ὅση προσπάθεια μποροῦσε στὸ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ τοῦ παραχωρήθηκε, γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν παικτῶν μας κι' ἐλπίζεται, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα θὰ πραγματοποίηση καλὴ ἐμφάνισι στὸ Βελιγράδι.

Οἱ ἐπιλεγέντες τελικὰ γιὰ τὴν ἐθνικὴ μας ὁμάδα παίκτες εἶναι οἱ ἑξῆς: Τερματοφύλακες: Θεοδωρίδης, Βουτσαρᾶς. Ὀπισθοφύλακες: Ρώσιδης, Λιοκωλάκης, Τ.Παπουλίδης, Μαυροπουλος. Μέσοι: Πολύζος, Λιχναρούλης, Τ. Λουκανίδης, Κυπηγοί: Σοφιανίδης, Νεστορίδης, Ψωμιάδης, Μπέμπης, Ἰωάννου (Δόξης Δράμας) Καλλιοτζῆς, Σιδέρης καὶ Σοφιανός.

Ἀπὸ τοὺς παραπάνω παίκτες, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες μας ἀπὸ τὸ περιοδικὸ μὰς ἐκλέκτορος, οἱ φερόμενοι ὡς τακτικοί, ποὺ θὰ ἀποτελέσουν τὴ βασικὴ ἑλληνικὴ ἐνδεκάδα στὸ Βελιγράδι, θὰ εἶναι οἱ ἑξῆς: Τερματοφύλακας: Θεοδωρίδης, ἀριστερὸς μπακ Ρώσιδης, κέντερ-μπακ Λιοκωλάκης, ἀριστερὸς μπακ Τάκης Παπουλίδης, δεξιὸς Τάκης Πολυχρονίου, ἀριστερὸς χαφ Τάκης Λουκανίδης, ἐξω δεξιὰ Σοφιανίδης, μέσα δεξιὰ Νεστορίδης, κέντερ φορ Ψωμιάδης, μέσα ἀριστερὰ Μπέμπης ἐξω ἀριστερὰ Ἰωάννου. Ὑπάρχει, ὅμως καὶ ἡ πιθανότης μερικῆς ἀλλαγῆς τῆς συνθέσεως.

Ἡ συνάντησις Ἑλλάδος-Γιουγκοσλαυΐας στὸ Βελιγράδι προβάλλεται συναρπαστική καὶ πεισματώδης. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἐξασφαλίσουμε εἶναι νὰ ὑπερφαλίσουν οἱ ἐθιεθνεῖς μας τοὺς ἑαυτούς των καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ συμμετοχή μας στὴν ἱστορικὴ Ὀλυμπιάδα τῆς Ρώμης.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὴν τελευταία προπόνησι τῆς Ἐθνικῆς ὁμάδος, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ διακεκριμένου Γάλλου προπονητοῦ κ. Πὼλ Μπαρὸν (διακρινομένου ἀριστερά). Δεξιὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς ὁμάδος Ἡλίας Ρώσιδης, ἐνῶ πιὸ δεξιὰ ἀσκουμενος τὸ συμπαίκτη του Κώστα Πολυχρονίου.

Στὸ βάθος ὁ Λινοξυλάκης.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Διπλὸς χοχλίας

Ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία:

1) ΑΓΟΡΑ. 2) ΚΑΦΡΟΙ. 3) ΝΙΣΑΦΙ. 4) ΡΑΪΣΑ. 5) ΜΑΛΑΜΑ. 6) ΡΑΧΗΛ. 7) ΧΑΒΑΡΟ. 8) ΣΑΒΑΡΕΝ. 9) ΡΥΠΑΡΟΝ. 10) ΡΥΤΙΣ. 11) ΑΣΗΚΙΚΟΣ. 12) ΑΡΑΒΙΣ 13) ΑΡΙΑΝΗ. 14) ΡΥΠΟΣ. 15) ΣΑΡΓΟΙ. 16) ΡΑΜΑΖΑΝΙ. 17) ΡΑΦΙΝΕ. 18) ΡΑΚΙ. 19) ΣΑΡΑΪΣΗΣ. 20) ΑΛ. 21) ΒΙΑ.

Ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ δεξιοῦ κοχλία:

1) ΑΙ. 2) ΒΛΑΣΗΣ. 3) ΤΑΡΑΣ. 4) ΙΚΑ. 5) ΡΕΝΙ. 6) ΦΑΡΙΝΑ. 7) ΖΑ. 8) ΜΑΡΙΟ. 9) ΓΡΑΣΣΟ. 10) ΠΥΡΗΝ. 11) ΑΙΡΑ. 12) ΣΙΒΑ. 13) ΡΑΣΟ. 14) ΚΙΚΗ. 15) ΣΑΣΙ. 16) ΤΥΡ. 17) ΝΟΡΑ. 18) ΠΥΡ. 19) ΝΕΡΑ. 20) ΒΑΣΟΡΑ. 21) ΒΑΧ. 22) ΛΗ. 23) ΧΑΡΑΜΑ. 24) ΛΑΜΑΣ. 25) ΤΑΡΙΦΑ. 26) ΣΙΝΙΟΡ. 27) ΦΑΚΑ. 28) ΡΟΓΑ.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 770 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΙΚΑΝΟΙ — ΑΜΑΓΚΕΡ. 2) ΑΠΟΡΩ — ΦΡΑΓΚΟΝ. 3) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΚΟΡΥΤΣΑ. 4) ΑΝΑΛΟΝ — ΣΑΤΙΡΑ — ΑΚΙ. 5) ΑΛΘΟΣ — ΠΗΛΙΝΑ — ΤΑΝ. 6) ΥΦΟΣ — ΚΑΜΑΡΑ — ΑΔΙΚΑ. 7) ΣΗΣ — ΑΓΑΜΑ — ΙΣΑΚΙΣ. 8) ΑΜΦΙ — ΑΝΑΤΙΜΩ. 9) ΣΦΑΛΕΡΟΝ — ΑΝΑΤΑΣΣΩ. 10) ΚΑΝΟΝΕΣ — ΟΜΑΣ. 11) ΣΤΟΛΟΙ — ΚΟΣΜΟ — ΚΑΙ. 12) ΤΑΛΑΣ — ΑΡΚΤΟΣ — ΣΑΝΑ. 13) ΙΝΑ — ΓΛΟΙΟΣ — ΑΠΛΟΙ. 14) ΦΟΣ — ΠΑΤΙΝΑ — ΑΜΑΛΙΑ. 15) ΟΣΤΕΙΝΑ — ΙΑΠΩΝΙΑ. 16) ΟΡΑΤΙΟΣ — ΜΟΜΙΑ. 17) ΑΣΩΤΙΑΙ — ΑΝΑΣΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΛΥΣΙΣ — ΣΤΙΦΟΣ. 2) ΑΝΑΦΗ — ΤΑΝΟΣ. 3) ΚΑΛΑΘΟΣ — ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ. 4) ΑΠΑΛΟΣ — ΑΛΑΛΑ — ΕΡΩ. 5) ΝΟΜΟΣ — ΜΕΝΟΣ — ΠΙΑΤ. 6) ΟΡΑΝ — ΚΑΦΡΟΙ — ΓΑΝΤΙ. 7) ΙΩΝ — ΠΑΓΙΟΝ — ΑΑΤΑΪΓΑ. 8) ΑΣΗΜΑ — ΝΕΚΡΟΙ — ΟΙ. 9) ΑΛΑΜΑ — ΣΟΚΙΝ. 10) ΑΡ — ΤΙΡΑΝΑ — ΣΤΟΑΙ. 11) ΜΑΚΙΝΑ — ΑΝΟΜΟΣ — ΑΜΑ. 12) ΑΓΟΡΑ — ΙΤΑΜΟΣ — ΑΠΟΝ. 13) ΓΚΡΑ — ΑΣΙΤΑ — ΑΜΩΜΑ. 14) ΚΟΥ — ΔΑΜΑΣ — ΣΠΑΝΙΣ. 15) ΕΝΤΑΤΙΚΟΣ — ΚΑΛΙΑΣ. 16) ΣΚΑΚΙ — ΑΝΟΙΑ. 17) ΜΑΙΝΑΣ — ΩΡΙΑΙΑ.

⁂

Τὸ φάντασμα τῆς «Ἄσπρης Μάγισσας»

Οἱ τουρίστες, ποὺ περνᾶνε ἀπὸ τὴ γραφικὴ Τζαμάϊκα, δὲν παραλείπουν συνήθως νὰ ἐπισκεφθοῦνε καὶ τὰ στοιχειωμένα ἐρείπια τοῦ «Ρὸς Σπιτιοῦ». Κι' ἀκοῦνε μὲ φρίκη ἀπ' τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου τὴν ἱστορία τῆς «Ἄσπρης Μάγισσας», ποὺ ζοῦσε κάποτε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Τὴ λέγανε "Ἀννι Πάτερσον κι' ἦταν μιὰ γυναίκα μὲ μαῦρα ὀμορφιὰ καὶ μὲ ὁλογερὴ ἰδιοσυγκρασία. Εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα, πολὺ νέα ἀκόμα. Κι' ὅμως βαρέθηκε γρήγορα τὸν ἄντρα της καὶ τὸν δολοφόνησε.

Ἀφοῦ ἔμεινε ἔτσι ἐλεύθερη, ἄρχισε νὰ ἐρωτοτροπῆ μὲ τοὺς λευκοὺς ἐπιστάτες τῶν γειτονικῶν ζαχαροφυτειῶν. Τοὺς καλοῦσε στὸ σπίτι της, σὲ ὀργιαστικὰ γλέντια. Ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά τους, κ' ἀφοῦ τοὺς βαρύτανε ἕνα-ἕνα, τοὺς σκότωνε. Ἀλλὰ τὰ ἐγκλήματά της ἐμεναν ἀτιμώρητα — ὅπως κι' ἡ ὁλοφωνία τοῦ ἄντρα της — γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν ἀρκετὲς ἀποδείξεις ἐναντίον της.

Ἀνάμεσα στοὺς τρομοκρατημένους μαύρους δούλους, ἄρχισε νὰ κυκλοφορῇ ἡ φήμη πὼς ἡ "Ἀννι ἐπιδιώτανε στὴ μαῦρη μαγεία. Κάτι τὴ βάτσιανε «Ἄσπρη Μάγισσα». Οἱ λευκοὶ γείτονες της ψιθύριζαν ἄλλα πράγματα: ὅτι ἦταν φόνισσα καὶ δηλητηριάστρια.

Μὰ ἡ ἰδιαίτερη ἀνησυχάτανε γιὰ ὅλ' αὐτά. Ἀχόρταγη γιὰ ἔρωτα, ἔκανε τοὺς πελώριους φίλους της κι' ἀπακτοῦσε καινούργιους.

Μιὰ μέρα ὅμως, ποὺ μαστίγωσε μέχρι θανάτου ἕνα ὡραῖο μιγάδα σκλάβο της, οἱ ἄλλοι δούλοι της ἐξεγέρθηκαν πιὰ ἀπ' τὴν τόση σκληρότητά της, μπήκανε στὸ σπίτι της καὶ τὴν κατακρεούργησανε φριχτά.

Ἡ ὁμορφη κι' ἀπάνθρωπη "Ἀννι εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή της τὰ ἀμέτρητα ἐγκλήματά της. Καὶ πεθαμένη ὅμως, οἱ δοῦλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὴ φοβοῦνται καὶ νὰ τὴ μισοῦνε. Κανεὶς δὲ δεχότανε νὰ τὴ θάψῃ, ὥσπου οἱ τοπικὲς ἀρχὲς ἀναάσσανε αὐτὴ τὴ δουλειὰ σὲ κάποιο ξένο ἅμαξα, ποὺ ἀγνοοῦσε ὅλη τὴν ἱστορία. Αὐτὸς ἔσκαψε ἕνα λάκκο κι' ἔθαψε μὲ τὰ χέρια του τὴν "Ἀννι.

Ἡ τοποθεσία τοῦ τάφου της μένει ἀγνωστη. Ὅπως πιστεύουν ὅμως οἱ ντόπιοι, τὸ φάντασμα τῆς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμφανίζεται στὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ της.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ Ἀστρομάτα

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἕνας γέρος ἀπὸ τὴ Λαπωνία ὁδηγοῦσε τὸν τάρανδό του πάνω στὰ ἔρημα βουνά. Λίγο πιὸ πίσω ἀκολουθοῦσε ἡ γυναῖκα του μὲ τὸ δικό της Ἐλκηθρο, κρατῶντας στὰ γόνατα τὸ μωρό της.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ γιὰ νὰ πάρουν κατόπιν τὸν κατήφορο, ἀπάντησαν ἕνα κοπάδι λύκους, ποὺ βγῆκαν νὰ κυνηγήσουν τοὺς τάρανδους.

Ἡ γυναῖκα, μόλις τοὺς εἶδε, τὴν ἔπιασε τέτοια τρομάρα, ποὺ παράλυσε κι' ἄφησε τὸ παιδὶ νὰ πέσῃ πάνω στὸ χιόνι. Ἔβαλε τὶς φωνὲς γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ ζῶο της, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ὁ τάρανδος ἤξερε πῶς τὸν κυνηγοῦσαν οἱ λύκοι κι' ἔτρεχε ἀκόμα πιὸ γρήγορα.

Οἱ λύκοι ἔφτασαν στὸ μέρος, ποὺ ἦταν πεταμένο τὸ παιδάκι. Ἐκεῖνο δὲν ἔκλαιγε, παρὰ τοὺς κυττοῦσε. Τ' ἀθῶα ματάκια του εἶχαν μιὰ περίεργη δύναμι. Τὰ πεινασμένα ζῶα ἔσκυψαν, τὸ κύτταξαν σαστισμένα κι' ὕστερα ἔτρεξαν νὰ προφτάσουνε τοὺς τάρανδους.

Τὸ μικρὸ κειτόταν μονάχο τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα στὸ χιονισμένο βουνό. Κυττοῦσε τ' ἀστέρια καὶ τὸ κυττοῦσαν κι' αὐτά, σὰ νὰ τὸ λυπόντουσαν.

Γιὰ καλή του τύχη πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας χωρικός, ποὺ γύριζε ἀπ' τὴ Νορβηγία μὲ ἁλάτι καὶ ἀλεῦρι. Σήκωσε τὸ παιδί, τὸ πῆρε στὸ Ἐλκηθρό του καὶ τὸ πῆγε σπίτι του.

— Γυναίκα, εἶπε, αὐτὸ μᾶς τὸ στέλνει ὁ Θεός. Καὶ τῆς διηγήθηκε πῶς τόχε βρῆ.

Ἡ γυναῖκα τοῦθελε τὴν προβιά, ποὺ μ' αὐτὴν ἦταν τυλιγμένο, καὶ τοῦβωσε γάλα ζεστό.

— Θἄσαι παιδί μας, τοῦλεγε. Ὁ Σόρσα θἄναι πατέρας σου κι' ἐγὼ μάνα σού. Ὁ ΣΙ. μου, ὁ Πάλτε κι' ὁ Μάτε θἀ χαροῦν, ποὺ θἄχουν μιὰν ἀδελφούλα. Μπορεῖ καὶ νἄσαι βαφτισμένο...

— Δὲν τὸ πιστεύω, γυναῖκα, εἶπε ὁ Σόρσα. Στὴ Λαπωνία οἱ ἐκκλησίες πέφτουν πολὺ μακρυά. Καὶ, μιὰ φορὰ στὰ τόσα χρόνια, μαζεύουν ὅλα τ' ἀβάφτιστα τοῦ χωριοῦ καὶ τὰ στέλνουν στὴν ἐκκλησία. Μὰ ἐμεῖς καλὰ θὰ κάνουμε νὰ τὸ βαστίσουμε...

Κι' ὅταν τὸ πῆγαν γιὰ βάφτισμα, ἡ γυναῖκα τοῦδωσε τὸ δικό της ὄνομα, Ὁ παπᾶς ὅμως, βλέποντας τὰ ζωηρὰ σὰν ἀστέρια μάτια τοῦ κοριτσιοῦ, εἶπε:

— Ἀστρομάτα, ἔποεπε νὰ τὸ πῆτε κι' ὄχι Λίζα.

Ἔτσι, τὸ Ἀστρομάτα τῆς ἔμεινε κι' ἡ γειτονιὰ τὴ φώναζε μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἡ Ἀστρομάτα δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ τρία, ὅταν ἡ θετὴ μητέρα πρόσεξε κάτι περίεργο: Τὰ μάτια τῆς μικρῆς εἶχαν μιὰ δύναμι, ποὺ τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ τῆς ἀντισταθῇ. Ἄμα τ' ἀγόρια τὴν πείραζαν, δὲ μιλοῦσε, μονάχα τὰ κυττοῦσε, κι' αὐτὰ ἀμέσως ἡσύχαζαν. Ἡ μαύρη γάτα δὲ μποροῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ. Καὶ τὸ σκυλάκι σταματοῦσε τὸ γαύγισμά του, μόλις ἡ Ἀστρομάτα κάρφωνε πάνω του τὰ μάτια της. Ἡ μητέρα νόμιζε πὼς τὰ μάτια της γυαλίζανε στὸ σκοτάδι. Μιὰ μέρα μάλιστα, ποὺ χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπ' τὸ πολὺ χιόνι, ἡ Ἀστρομάτα ξεπόσβαλε στὸ κατῶφλι κι' ἡ χιονοθύελλα σταμάτησε...

Ἡ μητέρα τὸ ἀγαποῦσε τὸ κοριτσάκι. Μά, ὅταν κάρφωνε τὰ μάτια πάνω της, ἔλεγε ποῦ καὶ ποῦ:

— Μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι. Κάνεις σὰ νὰ θέλῃς νὰ μὲ τουπήσῃς μὲ τὰ μάτια σου!

Ἡ Ἀστρομάτα χαμήλωνε τὸ κεφαλάκι της, μὰ δὲν καταλάβαινε τίποτε. Ἔβλεπε μόνο πὼς ἡ μητέρα της στενοχωριότανε.

Ἡ μικρούλα εἶχε κλείσει πιὰ τὰ τρία. Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα καθότανε κι' ἔγνεθε. Ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὸν ἀντρα της, ποὺ εἶχε φύγει ξανὰ γιὰ ἁλάτι κι' ἀλεῦρι. Θυμήθηκε ἀκόμα πὼς τὸ ἄλογο εἶχε χάσει τ' ἀριστερό του πέταλο.

Σὲ μιὰ γωνιά, ἡ Ἀστρομάτα εἶχε καβαλλήσει ἕνα σκαμνάκι κι' ἔκανε τάχα πὼς κρατάει τὰ γκέμια τοῦ ἄλογου. Καί, ξαφνικά, εἶπε:

— Ἡ μάννα μου λέει πὼς ἔχασες τὸ ἀριστερό σου πέταλο!

— Ποῦ τὸ ξέρεις ἐσύ; ρώτησε ἐκείνη περίεργη.

— Τὸ εἶδα, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ μικρή.

Ἡ μητέρα δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο.

Σὲ δυὸ μέρες φιλοξένησαν στὸ σπίτι ἕναν ὁδοιπόρο. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ μητέρα εἶδε πὼς εἶχε χάσει ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι. Φαντάσθηκε πὼς ὁ ξένος θἀ τὸ εἶχε κλέψει. Ἔψαξε τὰ ροῦχα του, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε. Ἡ Ἀστρομάτα, μόλις ξύπνησε, κύτταξε κατάματα τὸν ξένο καί, ξαφνιασμένη, εἶπε:

— Ἔχει στὸ στόμα του ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι!

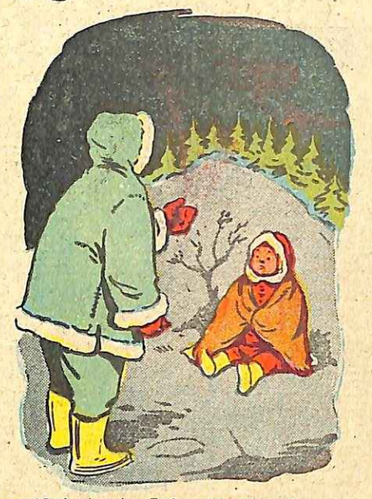

— Ἀπὸ τὸ χιόνι ἦρθε, στὸ χιόνι τὴν ἀφήνω... εἶπε ἡ Μούρα.

Τοῦ τὸ βρῆκαν καὶ τὸν ἔδιωξαν μὲ τὶς κλωτσιές. Μὰ καὶ πάλι ἡ μητέρα δὲν εἶπε τίποτε.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ Πάλτε ἀρρώστησε. Ὁ παπᾶς, ποὺ ἦταν καὶ γιατρός, ἦρθε νὰ δῇ τὸ παιδί. Ἡ μητέρα εἶχε δυὸ σολωμούς. Κι' ἐκεῖ, ποὺ συλλογιζόταν ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ τοῦ χαρίσῃ, ἡ Ἀστρομάτα, ποὺπαιζε μὲ μιὰ σκούπα, ἔκανε πὼς τὴ ρωτοῦσε:

— Τὸ μικρὸ σολωμὸ νὰ σοῦ δώσω ἢ τὸ μεγάλο; Ὁ μικρὸς σοῦ φτάνει!...

Ἡ μητέρα ἄκουσε τὰ λόγια της καὶ δὲ βάσταξε πιά. Μόλις ἔφυγε ὁ παπᾶς, πῆρε τὴν Ἀστρομάτα καὶ τὴν ἔκλεισε κάτω στὸ κελλάρι.

«Σίγουρα, μάγια ἔχουν κάνει στὴ μικρή!», εἶπε μέσα της.

Τῆς Ἀστρομάτας δὲν τῆς ἄρεσε τὸ κλείσιμο. Μά, γιὰ νὰ μὴ στενοχωριέται, εἶχε βρῆ ἕνα χοντρὸ ξύλο, ποὺ τόλεγε πὼς ἦταν πατέρας, μιὰ σπασμένη στάμνα, ποὺ ἦταν μητέρα, δυὸ κούτσουρα καὶ μιὰ μπουκάλα χωρὶς λαιμό, ποὺ ἦταν τ' ἀδέλφια της, καὶ μ' αὐτὰ ἔπαιζε καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα της. Τὰ εἶχε βάλει ὅλα σὲ μιὰ κόφα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ξύλο, κι' ἔλεγε ἕνα τραγοῦδι, ποὺ μόνο τὰ ποντίκια τ' ἀκούγανε.

Ἡ γυναῖκα τοῦ χωριάτη εἶχε μιὰ γειτόνισσα, τὴ Μούρα. Μιὰ χειμωνιάτικη νυχτιά, ἔκαναν νυχτερι. Ἡ μητέρα ἔπλεκε γάντια, ὁ Σίμον ἔπαιζε μὲ δεκάρες, ὁ Πάλτε ἔσπαζε ἕνα τοῦβλο. κι' ὁ Μάτε εἶχε δέσει ἕνα σπάγγο στὸ ποδάρι τῆς γάτας. Ἐκεῖ ποὺ κάθονταν, ἄκουσαν τὴ φωνὴ τῆς Ἀστρομάτας νὰ τραγουδάῃ:

Ἡ μάννα μου πλέκει μαλλί
κι' ὁ ἀδελφός μου παίζει,
τὶς δεκάρες του μετρᾷ
δίπλα στὸ τσαπέζι.
Ἕνα τοῦβλο ἔχει ὁ Πάλτε
καὶ τὴ γάτα δένει ὁ Μάτε,
κι' ἀπὸ πάνω τὸ φεγγάρι
μὲ κυττᾷ μέσ' στὸ κελλάρι...

— Καὶ ποῦ βλέπει τί κάνουμε ἡ μικρή; ρώτησε ἡ Μούρα.

— Πάω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου, εἶπε ἡ μητέρα. Σίγουρα, μάγια τῆς ἔχουν κάνει.

— Ξέρω ἐγὼ τί νὰ κάνῃς γιὰ νὰ λυθοῦνε, εἶπε ἡ κακιὰ γειτόνισσα. Δέσε τις τὰ μάτου κελλαριοῦ μ' ἑφτὰ χαλιά...

Ἡ γυναῖκα τοῦ χωριάτη πίστεψε κι' ἔκανε ὅ,τι τῆς εἶπε ἡ Μούρα. Μά, σὲ λίγο, φάνηκε ἕνα λαμπρὸ βορειο σέλας κι' ἔπειτα ἄλλο ἕνα. Κι' ἀκούστηκε ξανὰ ἡ φωνὴ τῆς Ἀστρομάτας:

Κόκκινες ἀχτίδες δυό
βγήκανε στὸν οὐρανό.
Καὶ τ' ἀστέρια μοῦ μιλᾶνε
καὶ μοῦ λέν πὼς μ' ἀγαπᾶνε.

— Ἄκου την! φώναξε ἡ Μούρα. Βλέπει τ' ἀστέρια. Ξέρεις τί νὰ κάνῃς; Σκάψε ἕνα λάκκο. Κι' ἂν δὲ θές, δός μου τὴν ἐμένα νὰ τὴν πάω στὸν τόπο της.

— Ναί, νὰ τὴν πάρῃς, μὰ μὴ τῆς κάνῃς κακό, εἶπε ἡ μητέρα.

Ἡ Μούρα τύλιξε τὴ μικρὴ στὴν προβιὰ καὶ τὴν πῆγε στὸ βουνό. Ἐκεῖ τὴν ἄφησε κι' εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ λόγο ἔβωσα. Τὴν πῆγα στὸν τόπο της. Ἀπ' τὸ χιόνι ἦρθε, στὸ χιόνι τὴν ἀφίνω.

Ἡ Ἀστρομάτα κυττοῦσε τὸν οὐρανὸ καὶ τ' ἀδέλφια της τ' ἀστέρια. Τὰ μάτια της ἀστραφναν, τρύπησαν τὰ οὐράνια κι' ἔφτασαν στὸν Παράδεισο. Ἔβλεπε τ' ἀγγελούδια νὰ πηγαινοέρχωνται κοντὰ στὸ Θεό...

Τὸ ἄλλο πρωῒ γύρισε ὁ χωριάτης. Τίναξε τὰ χιόνια, φίλησε τὴ γυναῖκα του καὶ ρώτησε τί κάνουν τὰ παιδιὰ κι' ἡ Ἀστρομάτα.

— Καλά, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

— Γυναῖκα, ξανατεῖπε ὁ χωριάτης, τὴν Ἀστρομάτα νὰ τὴν προσέχῃς πολύ. Χθὲς εἶδα ὄνειρο πὼς ἕνα ἀστέρι ἔπεσε πάνω μου κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ: «Πάρε με, μοῦπε, φύλαξέ με, γιατὶ σοῦ φέρνω τύχη». Ἁπλώσα τὰ χέρια μου καὶ πάω γιὰ νὰ τὸ πιάσω, μὰ εἶχε χαθῆ. Ξύπνησα καὶ συλλογίστηκα τί καλὰ μᾶς ἔστειλε ὁ Θεὸς στὰ τρία χρόνια ποὺβγαμε σπίτι μας τὴ μικρή. Ἄλλοτε ἡ παγωνιὰ, οἱ ἀγελάδες ψοφοῦσαν, κὰ τὰ πρόβατά μας τὰ ἔτρωγαν οἱ λύκοι. Τώρα μᾶς ἔρχονται ὅλα καλὰ γιατὶ ὁ Θεὸς βοηθάει τοὺς πονψυχους...

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας πῆγε νὰ σπάσῃ. Μὰ δὲν ἔβγαλε μιλιά.

Σὰν ξύπνησαν τὰ παιδιά, τὰ φίλησε καὶ ρώτησε ποῦ εἶναι ἡ Ἀστρομάτα.

— Ἡ μητέρα τὴν ἔκλεισε στὸ κελλάρι, εἶπε ὁ Σίμου.

— Ἡ μητέρα τῆς ἔβεσε τὰ μάτια, εἶπε ὁ Πάλτε.

— Ἡ μητέρα τὴν ἔβωσε στὴ Μούρα, εἶπε ὁ Μάτε.

Ὁ χωριάτης ἔγινε κόκκινος ἀπ' τὸ κακό του. "Ἔξεψε ἀμέσως τὸ ἄλογο στὸ ἔλκηθρο κι' ἀφοῦ πῆγε καὶ πῆρε μαζί του τὴ Μούρα, ἔφτασε στὸ βουνό. Ἐκεῖ εἶδε μιὰ λακκούβα καὶ πλάι ἀ- χνάρια ἀπὸ σκί. Μὰ τὴ μικρὴ δὲν τὴ βρῆκε. Ὁ χωριάτης πῆγαινε μπροστὰ κι' ἡ Μούρα ἀπὸ πίσω. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἄκουσε φωνές. Ἦταν ἡ Μούρα, ποὺ οἱ λύκοι εἶχαν χυμήσει ἀπέγω της καὶ τὴν ἔκαναν κομμάτια.

Μὲ πονεμένη καρδιὰ γύρισε σπίτι του. Εἶδε τὴ γυναῖκα του κλαμμένη. Οἱ λύκοι εἶχαν φάει τὴ νύχτα ὅλα τους τὰ πρόβατα.

— Ἀρχίζει ἡ τιμωρία μας, γυναῖκα, τῆς εἶπε. Πᾶμε στὴν ἐκκλησία νὰ ζητήσουμε ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ μᾶς συχωρέσῃ γιὰ τὸ κρίμα μας...

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναμίλησαν γιὰ τὴν Ἀστρομάτα. Τ' ἀχνάρια, ποὺ ὅπῆρχαν στὸ μέρος ποὺ τὴν ἄφησαν, ἔδειχναν πὼς κάποιος διαβάτης τὴν εἶχε μαζέψει. Μὰ ποῦ νὰ πῆγε, ἄραγε; Σὲ ποιὸ σπίτι χάσισε τώρα τὴν εὐτυχία; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Ὅπο.οι κι' ἂν τὴν πήρανε, θὰ ζοῦνε τόσα καλὰ κι' ἐμεῖς ἀκόμη καλύτερα...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χωρὶς λόγια!

Ταξίδι ΣΤΟΝ ΑΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ νεαροὶ ἐπιστήμονες ἀποφασίζουν νὰ κάνουν ἕνα πείραμα, βάζοντας μέσα σὲ μιὰ μικρὴ ρουκέττα ἕναν ποντικό. Πραγματικά, μὲ μεγάλη μυστικότητα καὶ σὲ μιὰ ἔρημη περιοχή, στήνουν ἕνα πυργίσκο καὶ ἐκσφενδονίζουν τὴ ρουκέττα, ποὺ ἔχει μέσα ἕνα ποντικό. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ἡ ρουκέττα ἐπιστρέφει στὸ ἔδαφος μὲ ψῆφιο τὸν ποντικό. Ἡ ἀποτυχία αὐτὴ ἀπελπίζει τοὺς νεαροὺς ἐπιστήμονες, ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ Ἐρρίκος ξαναβρίσκει τὸ θάρρος του καὶ ἐπιμένει νὰ φύγῃ ὁπωσδήποτε μὲ τὴ ρουκέττα.

ΣΤΟΝ

— Ναί, ἔρχεται καλύτερα ἔτσι... Ἂν εἴχατε φύγει γιὰ τὸν Ἄρη, δὲ θὰ χρειαζόταν νὰ σᾶς δώσῃ κανεὶς κανένα ὄνομα Ἐπειδὴ ὅμως δὲ φύγατε, πρέπει μὲ κάποιον τρόπο νὰ σᾶς διαφημίσωμε στοὺς ἀναγνῶστες...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνα τρίτο πρόσωπο μπαίνει στὸ δωμάτιο. Εἶναι ὁ Ἀντρέας.

— Ἐσύ; φωνάζει ὁ Ἐρρίκος ἐκπληκτος. Καὶ τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ;

Ὁ Ἀντρέας δὲν ἀπαντάει.

Λογάριαζε πὼς θὰ βρῇ τὸν Ἐρρίκο μοναχό του καὶ ἡ παρουσία τοῦ Ζὰκ τὸν κάνει νὰ κομπιάζῃ

— Ἤρθα, λέει ταραγμένος, γιατὶ εἶχα κάτι ἐπείγουσες δουλειὲς νὰ κανονίσω καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ πέρασα νὰ σὲ δῶ.

Ὁ Ζὰκ δὲν εἶναι κουτός. Καταλαβαίνει πὼς οἱ δυὸ φίλοι ἔχουν νὰ μιλήσουν ἰδιαιτέρως καὶ πὼς αὐτὸς τοὺς ἐμποδίζει. Γι' αὐτὸ σὲ λίγο προφασίζεται πὼς κι' αὐτὸς ἔχει κάποια ἐπείγουσα δουλειὰ καὶ φεύγει. Ἡ γνώμη του εἶναι πὼς ὁ Ἀντρέας θὰ τσακώθηκε μὲ τὴν Ἀντουανέττα καὶ ἦρθε νὰ βρῇ τὸν ἀδελφό της. Ἀλλὰ ὁ' αὐτὸ κάνει λάθος. Τὸ θέμα τῆς συνομιλίας τῶν δύο φίλων εἶναι ἀλήθεια ἡ Ἀντουανέττα, ἀλλὰ γιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ αἰτία.

— Δὲν πρέπει ἡ Ἀντουανέττα νὰ ἔρθῃ μαζί μας, λέει ὁ Ἀντρέας, μόλις ἀκούστηκαν τὰ βήματα τοῦ Ζὰκ στὴ σκάλα. Ὅλη ἡ χαρά μου ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὸ φόβο πὼς μπορεῖ νὰ βάλουμε σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της.. Εἶναι κουτὸ αὐτὸ ἀπὸ μέρους μου, ἀλλὰ σοῦ ὁμολογῶ πὼς ὅταν σκέπτωμαι μονάχα ἐμᾶς τοὺς δύο, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ πετύχουμε. Ὅταν ὅμως σκέπτωμαι κι' ἐκείνην, τότε ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι... νὰ φοβᾶμαι γιὰ τὴν Ἀντουανέττα...

— Μὰ γιὰ στάσου... ἀρχίζει ὁ Ἐρρίκος.

— Ὄχι, περιττό, τὸν κόβει ὁ Ἀνδρέας. Ξέρω τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς. Ξέρω ὅλες τὶς πιθανότητες καὶ ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι μας. Ὑπάρχει ὅμως κάτι ἔξω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἡ μᾶλλον πάνω ἀπ' ὅλ' αὐτά. Γιὰ τὴν ἀδελφή σου αἰσθάνομαι μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια. Καὶ κάθε τι ποὺ σχετίζεται μαζί της, ἀλλάζει γιὰ μένα ἀποψι. Καὶ στὸ αὐτοκίνητο ἀκόμη, ἐγὼ ποὺ τόσες φορὲς μὲ ἔχετε πῆ παλαβὸ καὶ πὼς πάω γυρεύοντας νὰ τσακιστῶ, ὅταν βρίσκωμαι μαζί της, ὁδηγῶ μὲ κάθε προσοχὴ καὶ πηγαίνω σιγὰ-σιγά.

Καὶ συμπληρώνει, ὑψώνοντας τὴ φωνὴ του:

— Καταλαβαίνεις, λοιπὸν πὼς οὔτε συζήτησι μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ νὰ τὴν πάρουμε μαζί μας στὴν ρουκέτα

— Καλά, καὶ πῶς θὰ καταφέρουμε νὰ τὴν πείσουμε νὰ μὴν ἔρθῃ μαζί μας;

— Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀκριβῶς ἦρθα, ἀπαντᾶ ὁ Ἀντρέας. Ἡ ἴδια νομίζει πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκομαι μαζὶ μὲ τὸν Ζάκ. Τῆς εἶπα πὼς μὲ κάλεσε γιὰ κάτι βιαστικό. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦμε, λοιπόν, Ἐρρίκο, νὰ φύγουμε τώρα ἀμέσως, ὅσο εἶμαστε μακρυὰ τῆς καὶ ἡ ἴδια δὲν ἔχει ἰδέα. Ἡ ρουκέτα εἶναι ἕτοιμη! Τί περιμένουμε; Νὰ ἀναλάβω καὶ νὰ συνέλθω ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωσι; Σὲ βεβαιώνω, λοιπόν, πὼς εἶμαι λαμπρὰ στὴν ὑγεία μου! Ἂς γράψουμε ἕνα γράμμα γιὰ τὶς μητέρες μας. Θὰ προσθέσω κι' ἐγὼ δυὸ λόγια γιὰ τὴν Ἀντουανέττα. Κι' ἐλπίζω πὼς δὲ θὰ τῆς κακοφανῇ αὐτὸ ποὺ θὰ κάνω...

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Ἀντρέας καὶ ὁ Ἐρρίκος ἔτρεχαν μ' ἑκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα γιὰ τὴ Βρεττάνη.

Τρέμοντας καὶ μὴ γνωρίζοντας ποῦ πᾶνε, ὁ Βαρνέδας εἶχε ζαρώσει σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πιανότανε μὲ τὰ δυό του χέρια γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ τραντάγματα.

Ταξίδεψαν ἔτσι ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ σχεδὸν ὁλόκληρη τὴ νύχτα. Στὸ τέλος ἔφτασαν στὸ Κυίμπερόν. Τὸ λιμανάκι ἦταν ἐντελῶς ἔρημο. Οἱ δυὸ φίλοι δὲ συνάντησαν παρὰ δυό-τρεῖς φαράδες καὶ μιὰ γρηᾶ φορτωμένη μὲ κουβάδες. Μόλις ἔφτασαν στὴν προκυμαία, μπῆκαν σὲ μιὰ βενζινάκατο ποὺ τὴν εἶχαν νοικιάσει γιὰ τὴν ἀπόδήτησαν στὸ νησάκι Μπέλ-Ἶλ, ποὺ βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Κυίμπερόν. Ἔκαναν τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ καὶ διευθύνθηκαν ὡς τὴ δυτική, ὅπου ἦταν ἡ ἰδιοκτησία τοῦ κυρίου Τουμπιγιόν. Σὲ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα περάσμα μακρόστενο, ποὺ μὲ τὶς ἀπότομες ὀχθες του ἔμοιαζε μὲ νορβηγικὸ φιόρδ Ὑψώθες του ἐμοιαζε μὲ νορβηγικὸ φιόρδ Ὑψώστερ' ἀπὸ καμμιὰ τριανταριὰ μέτρα, τὸ πέρασμα αὐτὸ πλάταινε. Σχημάτιζε ἐκεῖ μιὰ λιμνούλα, ποὺ τὴν περιτοιχίζαν ἀπότομοι καὶ ψηλοὶ βράχοι. Στὴ μέση τῆς λίμνης, πάνω σὲ μιὰ χαλύβδινη βάσι, ὑψωνόταν, πιὸ ψηλὰ ἀπ' τοὺς βράχους, ἐπιθλητικὴ κι' ἀστραφτερὴ ἡ βολίδα!

*

Ὅταν ἔμπαινε κανεὶς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βολίδας, νόμιζε πὼς βρισκόταν μέσα σ' ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο. Τόσο καθαρὰ καὶ λαμπερὰ εἶναι ὅλα. Γύρω-γύρω, τέσσερις στρογγυλοὶ φεγγίτες ἀπὸ χοντρὸ γυαλί, ἕνα μέτρο φαρδυοί, ὁμοιοι μὲ φακούς, ἀφήνουν λίγουν φῶς νὰ μπαίνῃ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βολίδας.

Δίπλα στοὺς φεγγίτες βρίσκεται μιὰ πλάκα ἀπὸ στιλβωμένο μέταλλο. Πάνω σ' αὐτὴν ὑπάρχουν κουμπιά, δεῖκτες, πινακίδες, ἄλλα μεγαλύτερα κι' ἄλλα μικρότερα.

Ἡ πιὸ σπουδαία πινακίδα, ποὺ σ' αὐτὴν συγκεντρώνεται ἡ προσοχὴ τοῦ Ἀντρέα, βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς πλάκας. Κάτω ἀπὸ τὸ γυαλὶ φαίνεται ἕνα τόξο κύκλου, χωρισμένο σὲ μοῖρες καὶ ἀριθμημένο. Εἶναι ὁ μετρητὴς τῆς ταχύτητος. Ὁ ἀριθμὸς 13500 εἶναι σημειωμένος μὲ κόκκινη γραμμή. Δείχνει τὴν ταχύτητα ποὺ πρέπει νὰ ἀναπτύξῃ ἡ βολίδα, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ της, στὸν Ἄρη.

Γιὰ τὴν ὥρα ἡ βελόνα εἶναι στὸ νεκρὸ σημεῖον. Ποιὸς ξέρει ἂν ἀξιωθοῦν νὰ τὴ δοῦν ζωντανοὶ νὰ φθάνῃ στὸ κόκκινο σημαδάκι!...

Ἐκτὸς ἀπὸ διάφορα μηχανήματα ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὴν κανονικὴ πορεία καὶ ποὺ οἱ ἀριθμοὶ κι' οἱ δεῖκτες τους εἶναι σκεπασμένοι μὲ φωσφόρο γιὰ νὰ φέγγουν καὶ στὸ σκοτάδι, ἂν τύχη καὶ χαλάσῃ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, ὑπάρχουν κι' ἄλλα ἡμιαυτόματα μηχανήματα, ποὺ θὰ κανονίσουν τὴν πορεία μόνα τους, ἂν τυχὸν γίνη τὸ ξεκίνημα μὲ ἀπότομο τρόπο, ὥστε ὁ πιλότος νὰ χάσῃ γιὰ ἕνα διάστημα τὶς αἰσθήσεις του.

Τέλος, διακρίνονται ἀκόμα καὶ τὰ «θερμοηλεκτρικὰ ζεύγη», ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ μετρήσῃ κανεὶς τὸ ὕψος τῆς θερμοκρασίας μέσα στὴν καμπίνα καὶ στὸ θάλαμο τῶν μηχανῶν.

Ἕνα πλῆθος κουμπιὰ καὶ διακόπτες βρίσκονται πάνω στὴν πλάκα. Μόνον ἕνα κουμπὶ εἶναι χρωματισμένο κόκκινο. Εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ πατήσουν, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τινάξουν τὴ βολίδα στὸ Ἄπειρο!

*

Μπρὸς στὴν πλάκα, βρίσκεται ἕνα μεγάλο ντιβάνι, στημένο πάνω σὲ δέκα ἰσχυρὲς σούστες. Πάνω καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ ὑπάρχουν δυὸ πλατειὲς δερματίνες λουρίδες, ποὺ ἑνώνονται μεταξύ τους μὲ ἀγκράφες. Εἶναι προσαρμόσιμες γιὰ νὰ δένουν στερεὰ τὸ σῶμα πάνω στὸ περίεργο αὐτὸ ἔπιπλο. Δυὸ ἄλλα ὁμοια κρεβάτια εἶναι στημένα μέσα στὴν εὐρύχωρη καμπίνα.

Μ' ὅλο ποὺ οἱ δυὸ φίλοι δὲν εἶχαν πῆ τίποτε στὸν Βαρνάβα, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἀντρέα ἄρχισε νὰ νοιώθῃ ἀόριστη ἀνησυχία. Ἡ διαδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο τὸν εἶχε τραντάξει. Ὕστερα ὁ θαλασσινὸς περίπατος ἀπ' τὸ Κυίμπερόν στὸ Μπέλ-Ἶλ εἶχε ἀναστατώσει τὸ στομάχι του. Καὶ στὸ ἀντίκρυσμα τῆς βολίδας εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέμῃ.

Ἀλλὰ κι' ὅταν μπῆκε μέσα, ἀκολουθῶντας τοὺς κυρίους του, ἐννοιῶσε τὰ πόδια

ΥΠΟ ΑΝΑΝΟΒ ΚΑΙ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Χωρισμός

Στὰ φτωχὰ τ' ἀμπέλια πέρα
κρυφοπερπατάει ἡ ἐσπέρα.
φεύγει, γνεφει ἕνα μαντῆλι
στ' ἀργοπορεμένο δεῖλι.
Καὶ στ' ἀριὰ δεντρόκια μένει
μιὰ ψυχούλα λυπημένη.
Κυπαρίσσια ἀδελφωμένα,
κυπαρίσσια ὀρφανεμένα.
Πεῦκα πόχουνε σιγρίσει,
πεῦκα πόχουνε λυγίσει.
Μιὰ ψυχούλα μοιρασμένη
στὰ φτωχὰ δεντρόκια μένει.
Γνέφει, φεύγει ἕνα μαντῆλι
στὸ μοναχικὸ τὸ δεῖλι.
Κι' ἀπ' τ' ἀμπελάκια πέρα
φτάνει ἀδελφικὴ ἡ ἐσπέρα.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

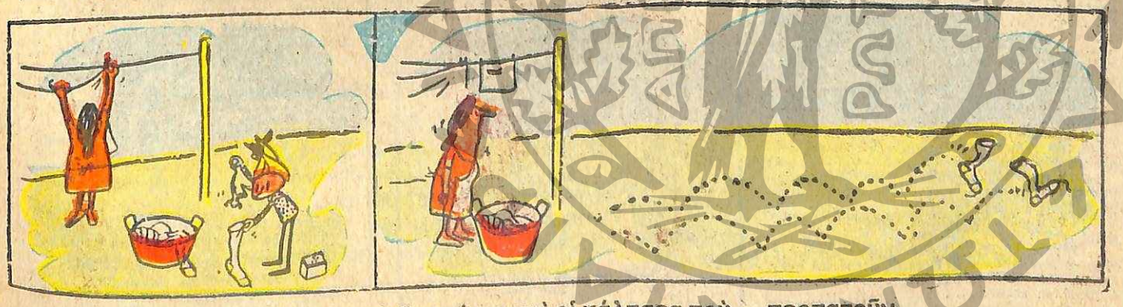

Ἡ Ζωΐτσα, τὰ βατράχια καὶ οἱ κάλτσες ποὺ... περπατοῦν

του νὰ λυγίζουν καὶ τὸ κουράγιο του νὰ τὸν ἐγκαταλείπη.

Εἶναι χλωμὸς τώρα, κρύος ἱδρώτας βρέχει τὸ μέτωπό του. Μέσα σὲ μιὰ νύχτα σβίνεται νάχη ἀδυνατίσει δέκα κιλά. Ὁ λαιμός του εἶναι κατάστεγνος ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Γιὰ τὴν ὥρα, βοϊκεται στὴν καμπίνα μόνος μὲ τὸν Ἐρρίκο, ποὺ σκυμένος σ' ἕνα τραπέζι εἶναι ἀφοσιωμένος σὲ μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς. Τοῦ κάκου τὸν τραβᾶει ἀπ' τὸ μανίκι καὶ τὸν ρωτάει:

«Τί κάνουμε ἐδῶ μέσα;»

Ὁ ἀστρονόμος εἶναι τόσο βυθισμένος στὶς ἐξισώσεις καὶ στοὺς ἀλγεβρικοὺς ὑπολογισμούς του, ποὺ οὔτε κἂν τὸν ἀκούει...

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, ποὺ τοῦ φάνηκαν ἀτέλειωτα, ξαναπαρουσιάζεται ὁ Ἀντρέας, ἀπὸ μιὰ σκαλίτσα ποὺ κώνεται στὸ ταβάνι τῆς καμπίνας.

— Ὁ θάλαμος τῶν μηχανῶν εἶναι ἕτοιμος, λέει. Δὲ μᾶς μένει παρὰ νὰ φύγουμε!

Ὁ Βαρνάβας, ἀκούγοντάς τον, πέφτει στὰ γόνατα, θέλει νὰ μιλήσῃ, μὰ ἡ γλῶσσα του δὲν τὸν ὑπακούει. Τὸ στόμα του εἶναι στεγνό.

— Ὄχι, ἀφῆστε με, ἐμένα, τραυλίζει. Δὲ θέλω! Φοβᾶμαι!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, πέφτει λιποθυμος.

— Ὁ κακομοίρης! λέει ὁ Ἀντρέας. Νομίζει πὼς θὰ τὸν πάθη σὰν τὸν ποντικό. Θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἐξηγήσουμε τὰ πράγματα. Κι' ἐμεῖς ποὺ τὸν πήραμε γιὰ νὰ μᾶς βοηθάη στὸ νοικοκυριό, ἀντὶ γιὰ τὴν Ἀντουανέττα! "Αν μείνη ὁ αὐτὸς τὴν κατάσταση, δὲ θὰ μπορέση νὰ μᾶς βοηθήση σὲ τίποτα.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἐρρίκου, ὁ Ἀντρέας ζαπλώνει τὸν Βαρνάβα σ' ἕνα ἀπ' τὰ ντιβάνια καὶ τὸν δένει μὲ τὶς δυὸ λουρίδες.

Ὁ Ἐρρίκος κάνει ὅλες τὶς κινήσεις αὐτὲς μηχανικά. Τὸ μυαλό του εἶναι ἀκόμα προσηλωμένο στοὺς ἀριθμούς του.

— Δὲ μποροῦμε νὰ φύγουμε τώρα, λέει στὸν Ἀντρέα. Δὲν εἶναι μόνο πὼς περιμένουμε νὰ ξεκουραστῆς ἐσύ. Περιμένουμε καὶ τὸ τέλος τῆς βροχῆς τῶν διαττόντων, ποὺ κάθε βρισκόταν στὴ μεγαλύτερη ἔντασί της.

»Ξέρεις πὼς αὐτὰ ποὺ ὀνομάζουμε διάττοντες ἀστέρες, εἶναι οὐράνια σώματα. Μερικὰ μποροῦν νὰ ζυγίζουν τὸ πολὺ λίγα γραμμάρια. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ ζυγίζουν τόννους ὁλόκληρους. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ λοιπόν, ἡ Γῆ, τρέχοντας στὸ Διάστημα, διασχίζει μιὰ ζώνη διαττόντων, ποὺ οἱ ἴδιοι ἔχουν μιὰ ταχύτητα ἀπὸ δέκα ὡς ἑκατὸ χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο. Ἔτσι, ἂν ἡ βολίδα μας συναντήση κανένα τέτοιο διάττοντα στὸ δρόμο της, μπορεῖ νὰ τρυπηθῆ πέρα ὡς πέρα. Θὰ ἦταν λοιπὸν προτιμότερο ἂν περιμέναμε ὡς αὔριο, γιὰ νὰ περάση τουλάχιστον ὁ ἄμεσος κίνδυνος.

Μὰ ὁ Ἀντρέας τὸν κόβει μὲ ἀνυπομονησία:

— Τόσο τὸ χειρότερο, λέει. "Εστω, κι' ἂν φύγουμε λίγες ὧρες πιὸ νωρίς, πρέπει νὰ φύγουμε ὁπωσδήποτε πρὶν μᾶς προλάβη ἡ Ἀντουανέττα.

Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐκεμύθεια δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ προτερήματα τοῦ Ζὰκ Ναταλί. Ὅταν κάτι τοῦ κεντοῦσε τὴν περιέργεια, τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἡσυχάση πρὶν τὴν ἱκανοποίηση. Βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ἐρρίκου, προσπάθησε νὰ μὴ σκέπτεται τὴν ἀπρόοπτη ἐπίσκεψι τοῦ Ἀντρέα. Μὰ οἱ προσπάθειές του ἦταν μάταιες. Ἀφοῦ πάλεψε μὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ τέταρτα τῆς ὥρας — ρεκὸρ γιὰ τὸν Ζὰκ — στὸ τέλος

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ «καλὸς» ἀδελφός!

Στὸ γειτονικὸ ζαχαροπλαστεῖο μπαίνει ὁ Σάκης βιαστικὰ καὶ μὲ ὕφος μεγάλου κυρίου.

— Τί ἐπιθυμεῖτε; τὸν ρωτᾶ καλόκαρδα ὁ κατάστηματάρχης.

— Θέλω μιὰ τούρτα σοκολάτα, γιατὶ ἔχουμε καλεσμένους στὸ σπίτι... ἀπαντάει ὁ μικρός.

Κι' ἀρχίζει νὰ περιεργάζεται τὶς λιχουδιὲς τοῦ μαγαζιοῦ.

Ὁ ζαχαροπλάστης δίνει τὴν παραγγελία στὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλο, κι' ἐνῶ χαρίζει στὸ Σάκη καμπόσες καραμέλλες, τὸν χτυπάει φιλικὰ στὸν ὦμο καὶ τοῦ λέει:

— Ἡ παραγγελία σου θὰ εἶναι ἕτοιμη τὸ ἀπόγευμα. Νὰ στείλῃς κάποιον νὰ πάρῃ τὴν τούρτα...

Ὁ Σάκης ὅμως δὲ βιάζεται νὰ φύγῃ.

— Θὰ ἤθελα καὶ κάτι ἄλλο νὰ σᾶς ζητήσω, κύριε... λέει κομπιάζοντας.

— Σ' ἀκούω, παιδί μου...

— Νά... Μέσα στὴν τούρτα νὰ βάλετε καὶ μερικὰ ἀκαθάριστα φουντούκια...

— Ντροπὴ σου!... Θέλεις νὰ σκαρώσῃς καμμιὰ φάρσα! τοῦ λέει τότε αὐστηρὰ ὁ καταστηματάρχης.

Κι' ὁ Σάκης, ταραγμένος, προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῆ:

— Ξέρετε, κύριε... Ἡ ἀδελφή μου τώρα μόλις πῆρε τὸ δίπλωμά της ὡς ὀδοντογιατρὸς καὶ πρέπει νὰ κάνουμε ὅλοι μᾶς θυσίες γιὰ νὰ ἐξασφαλίση πελατεία!...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Νὰ ἡ πούδρα σας

Αὐτὴ ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ φαίνεσθε ὡραιότερη.

Ἡ Mousse de Crème εἶναι ἀσφαλῶς ἡ πιὸ πολύτιμη ἀνακάλυψις ποὺ ἔχει γίνει στὰ προϊόντα καλλονῆς. Ὅταν ἐπιτύχουν νὰ τῆς δώσουν μορφὴ πούδρας τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καταπληκτικό

Πουδράρεστε μιὰ φορὰ τὸ πρωῒ καὶ μένετε θαυμάσια πουδραρισμένη ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅλο τὸ βράδυ, ἀκόμα καὶ ἂν ἐκτεθῆτε στὸν ἀέρα ἡ ζεσταθῆτε πολύ. Δὲν θὰ ἔχετε πιὰ μύτη καὶ πρόσωπο ποὺ γυαλίζουν, γιατὶ ἡ πούδρα γίνεται ἕνα σῶμα μὲ τὸ δέρμα

Ἀλλὰ προσοχή! Μόνον ἡ πούδρα Τοκαλὸν περιέχει τὴν Mousse de Crème, αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ προϊὸν Κάνετε μία δοκιμή, ἀπὸ ἀπόψε ἀκόμα καὶ θὰ δῆτε ἀμέσως τὰ ἀνδρικὰ θλέμματα νὰ πέφτουν ἐπάνω σας γεμάτα θαυμασμὸ καὶ ὑποσχέσεις.

Tokalon
ΠΟΥΔΡΑ

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ «Ἀγγελα», (20 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ροδοδάφνη», (18 χρόνων), ἀπὸ τὴν Πάφο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Τίνα», (21 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἰάκωβος Π. Κόκκινος, Μαρίας Συγκλητικῆς 57, Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νόρα».

Ὁ Ἀριστος Χ'' Κυριάκος, Πυροσβεστικὸ Σῶμα, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τερψιχόρη».

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου, ὁ Κ. Αὐλωνίτης, ὁ Σ. Μαυρομάτης καὶ ὁ Φοῖβος Τόφαρος, Αἰγιαίου No 16, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθητριες ἀνωτέρων τάξεων ἐμπορικῶν σχολῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γνωμῶν καὶ σκέψεων σὲ σχολικὰ θέματα. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Χαραλάμπους, Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τερψιχόρη».

Ὁ Σπύρος Νικολάου καὶ ὁ Γεώργιος Εὐριπίδου, Τζαβέλα No 14, Κτῆμα, Πάφος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Λίζα» καὶ «Ἀνθίτσα».

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοδούλου, (19 χρόνων), Σακελλαρίου 13, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Παρασκευᾶ, (27 χρόνων), Ζ. Παπαντωνίου No 1, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοδούλου, καὶ ὁ Παναγιώτης Χριστοδούλου, Ἀγλαντζιά, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴ «Διάνα» καὶ τὴν «Τερψιχόρη».

Ὁ Ἀνδρέας Ἀποστολίδης, (18 χρόνων), Παναγιάλιδης, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Τερψιχόρη». Μὲ τὴν ἴδια ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ ὁ Τάκης Μακρῆς, Κοκκινοτριμιθιά, Λευκωσία, Κύπρος.

Ὁ Κωστάκης Χαρικλῆ, (16 χρόνων), Σχολὴ Μιτσή, Λέμυθος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κώστας Ἀναστάση, Μαραθοῦσσα 68, Κάτω Βαρώσια, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸν «Τερψιχόρη».

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Nicolaos Kaliatsis, S)S Panaghiot's, Southern Steamship London Ltd, 3 London Wall Buildings, London E. C. 2, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἔλα αὔριο».

Ὁ B. Skafidas, S)S Adoration Co Carras Ltd, 101 West St. N.Y. 6, New York, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μάρθα».

Ὁ Nicolaos Dayoulas καὶ ὁ George Tripolitis, S)S Master Paskalos, Phocean Ship. Agency Ltd, Millocrat House, 53 East St., London T.S.3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων.

Ὁ Leonidas Demitrakopoulos, S)S P. Prekla, Epiphany Tankers Cor., 39 Broadway, New York 6, N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Μικρὴ ὀρφανὴ» ἀπὸ τὴν Ἰτέα. Ὁ δόκιμος μηχανικὸς Leonidas Goutexis, (21 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Κοκκινη φλόγα» καὶ τὴν «Τολμηρὴ ἀμαζόνα».

Ὁ Stelios Petropoulos, S)S Olympic Falcon, Olympic Maritime S.A., 17 Avenue De Monte Carlo, Monte Carlo, Monaco, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 17-23 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας. Περιμένει ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Basilios Xenitis, M)V Diamant's Pateras Ltd, LLoyd's Chambers Cts'ched Friats, London E.C.3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Σητεία, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκοθὼ» ἢ τὸ «Κόκκινο κρινάκι».

Ὁ Anestis Kouris, S)S P. Prekla, Epiphany Tankers Cor., Broadway 39, New York 6, N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Καρούμελα τοῦ φανοῦ». Ὁ Zois Nicolaou, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Θερμὴ ἀγκαλιά».

Ὁ John Tsinoukas, M)V Hellen'c Sailor, Co The Great Eas'ern Shipping Co. Ltd, 14 Jamshedji Tata Road, Churchgate Reclamation, Bombay, India, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ «Νίνα». Ὁ George Tasakos, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πριγκήπισσα τῆς μελαγχολίας».

Ὁ Theodoros Bazio-

Σχολὴ ΡΑΛΛΟΥ ΜΑΝΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ
ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ-ΡΥΘΜΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ-ΛΑΪΚΟΙ κ. ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ-ΜΟΥΣΙΚΗ

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ
ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ
(ΕΙΔΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΓΙΑ ΑΓΟΡΙΑ ΑΠΟ ΑΝΔΡΑ ΚΑΘΗΓΗΤΗ)

ΕΝΑΡΞΙΣ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΝ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: ΤΗΛ. 32.03 & 24.201 · (9-1 & 5-8)
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ. ΑΕΘΟ. ΟΛΓΑΣ 2 (10-1 & 5-7)

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΟΝ SCHWARZKOPF
τὴν τιμὴ καὶ ὑψηλὰ τῶν μαλλιῶν σας

Ὡραῖο κτένισμα κάνει τὰ μαλλιὰ θελκτικά!

Βάζοντας λίγο VLOT στὰ μαλλιά σας τὰ κτενίζετε εὔκολα καὶ ὅπως θέλετε. Χωρὶς νὰ κολλοῦν καὶ νὰ λαδώνωνται τὰ μαλλιά σας εἶναι ὅλη τὴν ἡμέρα φρεσκοκτενισμένα. Διατηροῦνται ἐλαστικὰ καὶ ἡ φυσική τους γυαλάδα σᾶς κάνει ἐλκυστική. Μὲ ΦΛΟΤ ὡραῖο κτένισμα, ποὺ θαυμάζεται ἀπὸ ὅλους

Vlot
ΚΡΕΜΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΟΣ

fit Κρέμα κτενίσματος γιὰ τὰ ἀνδρικὰ μαλλιά

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.759

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία ..... Δρχ. 240 —
Ἑξάμηνος ..... » 120 —
Τρίμηνος ..... » 60 —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία ..... Λίρες Ἀγγλίας 6 —
» ..... Δολλάρια 17 —
» ..... Φρ. Βελγ. 840
» ..... Φρ. Γαλλ. 8.650
» ..... Φρ. Ἑλβ. 73 —
» ..... Μάρκα Γερμ. 72 —

Ἐμβάσματα: Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) ΑΘΗΝΑΙ.

Ἐμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία Ε. Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38
Ὑπεύθυνος Ὑπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βασιλίσσης Σοφίας 11. Ἀθῆναι.

t l s, (22 χρόνων), S)S Hawk Co Goulandris 61 Mary Axe, London E. C.3. England, ζητεί ν' άλληλογραφήση με νέες κατά προτίμησι άπό τό συνοικισμό της 'Αγίας Μαρίνας άπό τή Χαραυγή 'Αθηνών. 'Ο A l k i s T r i a n t a f i l o u, (20 χρόνων), γιά τόν όποίο ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα ή τόν Πειραιά, στήν 'Ελληνική ή άγγλική γλώσσα. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο E l i a s D r i z o s καί ό Vasilios Raftopoulos, S)S Strovili Co A. Lusi Ltd. 26)28 Fenchurch St. London T.C.3, England, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπάκολουθήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη. 'Ο E. D r i z o s, θέλει έπίσης ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μιμίνα».

'Ο A l e x P o u l o s, S)S Acropolis Co Faros Shipping Co Ltd, 6, Bev's Marks, London E.C.3. England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κάρμεν» άπό τό Π. Φάληρο.

'Ο A n d r e a s N i k o l o p o u l o s καί ό N. Karlis, S)S Sophie C. Co Southern Star Shipping Inc Co. 29 Broadway 29, New York City 4., N.Y., USA, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν Ελλάδα καί τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τόν Καναδά καί τήν Αμερική, ηλικίας 18—24 χρόνων. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο P. P a p a y i a n n i s, S)T Rokos V. Co Vergotis Ltd, Greechurch House, Greechurch Lane, London E. C.3, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Λευκή Αρκτο» άπό τό Μόντρεαλ τού Καναδά.

Αυτό τή μιά γενιά έως τήν άλλη

σεντόνια γερά

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Λευκά πού μένουν λευκά
Χρωμαστιστά πού δέν ξεθωριάζουν

No 120. Γερό, κατάλευκο ή σε εύγενικούς χρωματισμούς.

ΙΡΛΑΝΔΑ. Σεντόνι πολυτελείας, στερεο, χιονάτο.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Λεπτό καί φίνο σεντόνι, μεγάλης άντοχής.

"Αυτό τό σήμα έγγυάται ότι άγοράζετε γνήσιον ύφασμα ΠΕΙΡΑΙΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΙΚΗΣ

Μέ ό,τι βάζει ό νούς σέ βαμβακερά ύφάσματα ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει. στολίζει. νοικοκυρεύει!

Π/22

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η R i c a R a l l i, (17 χρόνων), Poste Restante De Camp Cesar, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τήν 'Ελλάδα καί τήν 'Αμερική, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Η A n n i t a M i r o p o u l o u, Press Of Syndicate Cairo, Egypt, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους σοβαρούς καί μορφωμένους, ήλικίας 24—32 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Η A. T a c i t o s, 35 Rue Champolion No 51, Le Caire, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένους νέους άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 25—30 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η «Ν τ ρ α», (16 χρόνων), άπό τήν 'Αλεξάνδρεια, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν 'Αμερική, μέ σκοπό σταθερής φιλίας.

'Η «Τ i v a», (21 χρόνων), άπό τό Σουδάν, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Όσοι έπιθυμούν νά λάβουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες τής άλληλογραφίας μας.

'Η E v a S u m a n y, 11 Kerbudapest Seua Ter 5, Hungaria, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες καί νέτον κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή στικών δώρων.

'Η T z e n i A n a g n o s t a k i, (16 χρόνων), Poste Restante, Camp Cesar, Alexandrie, Egypte, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τήν 'Ελλάδα καί τήν Ιταλία, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα. Παραμιά φωτογραφία τους.

'Η V e r e P a c h a l i d o u, Rue Abadi No 7. Port Said, Egypte. θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Η «Σ ο φ ί α», (18 χρόνων), άπό τήν 'Αλεξάνδρεια, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα άπό τήν Ιταλία, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής γνωριμίας καί τό γάμο.

'Η «Κ ά τ ι α», (18 χρόνων), άπό τήν Αίθιοπία, πού τού χρόνου θά έγκατασταθή στήν Ελλάδα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής γνωριμίας καί τό γάμο.

'Η «Ν i κ η Τ.», (16 χρόνων), άπό τή Ροδεσία, μορφωμένη, εύπαρουσίαστη καί μέ σοβαρή άτομική περιουσία, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, ίδιαίτερα μέ έπιστήμονες, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Η «Δ ή μ η τ ρ α», (18 χρόνων) άπό τό Μόντρεαλ, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν περιοχή τής Τεργόπολεως, μέ σκοπό τή γνωριμία καί τή μετανάστευσι.

Δυό φίλες ή N i n a A p o s t o s t o l i d o u καί ή Betty Ioannoy, (18 χρόνων), Poste Restante De Camp Cesar, Alexandrie, Egypte, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, στήν έλληνική, γαλλική ή άγγλική γλώσσα. Παρακαλούν όσους γράψουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Αύτόματος καθαρισμός τής έπιδερμίδος καί άπαλλαγή τελεία άπό φακίδες - λεκέδες - μπιμπίκια - ρυτίδες ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ των κοσμητόρων ξένων έπιστημόνων τήν όποίαν έφαρμόζει μόνον το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

"HOLLYWOOD"

Πλατεία Καπνικαρέας 8 - ΑΘΗΝΑΙ
Δεχόμεθα καθ' έκάστην 10.2 & 4.8
Συμβουλαί δωρεάν.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 25.562

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο A n t o n i o C h a c o n, S.P. 88152 A.F.N., Paris, France, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες στήν ισπανική ή γαλλική γλώσσα.

'Ο S t e w e A n t o n, 5689 N. Ridge Ave., Chicago 40, Ill. USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένες 'Ελληνίδες, ηλικίας 16 — 20 χρόνων.

'Ο G e o r g i o s P a p a d o p o u l o s, Chirurgishe Universitätsktinik Tübingen, Germany, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ μιά νέα άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι κόρη χειρούργου ή φοιτήτρια ιατρικής, ηλικίας κάτω τών 23 χρόνων.

'Ο S t e v e K i n e z o s, (34 χρόνων), 5361 W. Adams BLVD, Los Angeles Calif., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες καλών οικογενειών, ηλικίας 22—24 χρόνων, μέ σκοπό τή μετανάστευσι. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο T h e l G a n a t s i o s, (25 χρόνων), 13 A. Meagher St. Chippendale, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα καί τού έξωτερικού, ηλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή μετανάστευσι. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο T e r y D e m o p o u l o s, (30 χρόνων), Co Canada Caterine Coy Ltd, Fort Churchill Manttoba, Canada, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, στήν έλληνική γλώσσα. Φωτογραφία άπαραίτητη. 'Ο G e o r g i o s P h i l i o s, (28 χρόνων), γιά τόν όποίο ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ηλικίας κάτω τών 22 χρόνων, στήν άγγλική γλώσσα.

'Ο M i c k B a r n e t, 18 Great Buckinham St. Redfern Sydney N.S.W., Australia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ηλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο M. A g e l o p o u l o s καί ό A. Papadimitriou, Via IV Novembre 67, Presso Sassari, Italia, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν ό πρώτος μέ τήν «Τάνια» καί ό δεύτερος μέ τή «Μάσω».

'Ο C h r i s t o s M o u s a g e a s, 73 Wilson St. No 10 Brunswick, Melbourne Vic, Australia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν 'Ελλάδα, ηλικίας 17 — 20 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Θά άπαντήση σέ όποια συνοδεύση τό γράμμα μέ μιά φωτογραφία της.

'Ο I o a n n i s C h r i s t o u, (25 χρόνων). 56 Brunswick St., Fitzroy, Melbourne Vic. Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, ηλικίας 17—23 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς άγνής φιλίας καί ό,τι άλλο ήθελε έπακολουθήσει.

'Ο C a r a l o D e A g e l i s, Presso Bucca Saverio Vilaglo Aldisio Palacinne No 4 Case I.N.A., Messina, Italia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ηλικίας 16—21 χρόνων, κατά προτίμησι άπό τήν περιοχή τών 'Αθηνών ή Πατρών, στήν έλληνική, ίταλική καί γαλλική γλώσσα.

Δυό φίλοι, ό G i o r g i o S p a t i s καί ό S. Pamis Via E. Alvino 42, P)sso Cajano Vomero, Napoli, Italia, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι μαθήτριες καί φοιτήτριες.

'Ο K l e a n t h s N i k o l a i d e s (21 χρόνων), Yenisehir Dereboyu Cad. No 29, Beyoglu, Istanbul, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ίδιαιτέρως άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο B. N i a n i o s, 331 Bourke St. Darlinghurst. City, N.S.W., Australia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας «Μικρό διαβολάκι» άπό τά Πατήσια.

'Ο T z i m T z i m i s, Apartado No 8054, Caracas, Venezuela, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Νότα».

FAMA

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

Παρασκευάζεται στήν 'Ολλανδία
'Αφρίζουσα - 'Αρίστης ποιότητος - Πολύ συμπυκνωμένη.
Οίκονομική στήν χρήσι.

Γενικός 'Αντιπρόσωπος
Γρηγ. Σωτ. Γρηγορόπουλος
ΦΥΛΗΣ 213 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 871.439

Δυό φίλοι, ό M a r i o s C o u m a r i a n o s, (21 χρόνων) καί ό A p o s t o l o s A n t o n o p o u l o s, (19 χρόνων), Rue Kirdassi 36, Cairo, UAR, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 15—19 χρόνων, στήν έλληνική ή γαλλική γλώσσα, μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει.

'Ο D i n o s P e t r i d e s, (17 χρόνων), Beyoglu Balik Pazar Shane Sok 48 Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

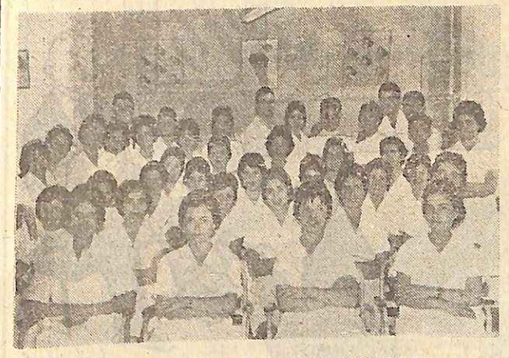

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολών Παρισίων)

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ – ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΧΑΡ. ΙΡΙΚΟΥΠΗ 20. ΤΗΛ. 612.588
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Πλεκτὰ γυναικεῖα πανταλόνια

'Ολόμαλλα πλεχτὰ πανταλόνια. Νὰ ἡ τελευταία λέξι τῆς κομψότητος. Μαλακά, χαϊδάρικα, ζεστά, κομψά, ἔχουν δικαίως κατακτήσει τὶς Εὐρωπαῖες. Πλεγμένα ἀπὸ εἰδικὲς μηχανήματα, πού τοὺς ἐξασφαλίζουν τὴν ἰδεώδη καὶ ἀμετάβλητη γραμμή, εἶναι τὸ ἀπόκτημα τῆς ἡμέρας.

Γιατί; Μὰ διότι καλύπτουν ὁλοκληρωτικὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ βασικὲς ἀνάγκες, πού τὴν ἐλλειψί τους τόσο πολὺ αἰσθανόμαστε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν παχαίνουν. Ἀντιθέτως, ἀξιοποιοῦν θαυμάσια, μὲ τὴν ἰδανική ἐλαστικότητα τῶν πλεκτῶν, τὸ κάθε σῶμα. Ἔτσι, τὸ πλεκτὸ πανταλόνι, πού προσφέρει στὴν Ἑλλάδα κατ' ἀποκλειστικότητα ἡ γνωστὴ μας Τρικόζα, μπορεῖ ἀφοσὰ καὶ καμαρώτα νὰ τὸ φορέση ὄχι μόνο ἡ ψηλὴ καὶ ἡ ἀδύνατη, ἀλλὰ καὶ ἡ κάπως κοντὴ καὶ ἡ παχουλή. Καί, πραγματικά, τὸ πλεκτὸ πανταλόνι Τρικόζα μαζεύει τὶς περίττες σάρκες χωρὶς νὰ μᾶς σφίγγη ὁλοῦθε, ὅπως μᾶς σφίγγει ἕνα ὁμοιόμορφο πανταλόνι, εἶναι ἄνετο καὶ φορίζεται εὐχάριστα.

Δεύτερον, τὸ πλεκτὸ πανταλόνι Τρικόζα διατηρεῖ μιὰ σταθερὴ θερμοκρασία στὸ σῶμα καὶ στὰ ποδία. Γιὰ μᾶς πού, ὅσο νάναι τώρα τὸ χειμῶνα ἔχουμε συνεχῶς τὰ πόδια μας παγωμένα, εἶναι τὸ ἰδεωδέστερο ντύσιμο. Τὸ πανταλόνι Τρικόζα περιβάλλει τὰ πόδια καὶ τὴν κοιλιά μας μὲ μιὰ ζωοθάλπουσα θαλπωρή, σὲ σημεῖο, πού μόλις τὸ φορέσουμε, αἰσθανόμαστε σ' ὁλο μας τὸν ὀργανισμὸ μιὰ καινούργια εὐεξία καὶ γινόμαστε πιὸ χαρούμενες καὶ πιὸ εὐχάριστες.

"Ενα ἄλλο προσὸν αὐτοῦ τοῦ πανταλονιοῦ - θαῦμα εἶναι, ὅτι μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κινούμεθα ἄνετα καὶ ἐλεύθερα, χωρὶς τὸ φόβο μήπως μ' αὐτὴ τὴν κίνησι μᾶς διαγραφοῦν τὰ ντεσσοῦ μας, ἡ μήπως τεντωθῆ τὸ ὕφασμα ἢ ξηλωθῆ κάπου. Κλπ. Μὲ μιὰ λέξι, φορώντας τὰ καινούργια πανταλόνια Τρικόζα, ἔχουμε ὄχι μόνο ζεστασιά, σιγουριὰ καὶ βεβαιότητα, ἀλλὰ πρωτοφανῆ χάρι καὶ κομψότητα.

Τὸ πιὸ πρωτότυπο προσὸν τοῦ πανταλονιοῦ Τρικόζα, εἶναι πὼς ἡ τσάκισί του δὲ χαλάει, ὅπως θὰ γράφαμε σ' ἕνα ὑφασμάτινο πανταλόνι, ἀλλὰ μένει καὶ διατηρεῖται ἴσια καὶ φρέσκα ὡς διὰ μαγείας, γιὰ πολὺν καιρό.

Γιὰ μέσα στὸ σπίτι καὶ γιὰ τὶς δουλειές, γιὰ τὸν περίπατο, γιὰ τὴ μικρὴ ἐκδρομούλα τῆς μιᾶς μέρας καὶ γιὰ τὴν πολυήμερη ἐκδρομή, γιὰ τ' αὐτοκίνητο καὶ γιὰ τὴ βέσπα, γιὰ τὸ κύτταρο, γιὰ τὴν ὀρεινὴ θαλασσα καὶ γιὰ τὸ ταξίδι, τὸ πλεκτὸ πανταλόνι Τρικόζα, μαζὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἑξοχα μπλουζάκια ἢ τὰ πουλόβεράκια ἢ τὰ χονδρὰ πουλόβερ ἀσσορτί, πού προσφέρει ἡ Τρικόζα, ἀκόμα καὶ μὲ τὴν ἀσσορτὶ πλεχτὴ κορδέλλα τῶν μαλλιῶν, μᾶς δίνει ἕνα σύνολο ἀκαταμάχητο, ἀσύγκριτα καινούργιο, κομψὸ, μοντέρνο. Μιὰ ἐμφάνισι πραγματικὰ εὐρωπαϊκή.

Γιὰ ὅσες, πάλι, δὲ συνηθίζετε πολὺ τὸ πανταλόνι, ἡ Τρικόζα προσφέρει τὴν πλεχτὴ μάλλινη φούστα πλισσέ, μὲ φαρδειὲς πιέττες, πού θὰ τὴν βρῆτε νὰ φορίζεται εὐρύτατα στὴν Εὐρώπη. Οἱ πιέττες τῆς μάλλινης πλεχτῆς φούστας Τρικόζα δὲ χάνανε στὴ χρῆσι, ἀλλὰ διατηροῦνται ἴσιες καὶ φρέσκες. Ἡ φούστα Τρικόζα, μάλλινη καὶ πλεχτή, εἶναι κάτι ἐντελῶς καινούργιο, πρακτικό, μελαχό, ἀεράτο, ζεστό, σικάτο, πού συνδυάζεται ἰδανικὰ μὲ τὴν ὑπέροχα καινούργια μπλουζίδα, τὲ σέτ, τὰ πουλόβερ καὶ τὰ ἄλλα νεότατα πλεχτὰ τῆς Τρικόζας, ποὺ κάνουν κυριολεκτικὰ θραῦμα στὰ διοθαύματα καὶ τόσο μοντέρνα αὐτὰ μαγαζιὰ τῆς στοᾶς τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 6.

Πραγματικά, στὴν Τρικόζα ντύνεσαι ὅπως ντύνεται μιὰ Παριζιάνα ἢ μιὰ Μιλανέζα, ἀλλὰ στὸ ἕνα τρίτο τῆς τιμῆς!

ΝΙΟΛΗ

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ

Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι

Ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται

Μ^ε KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΒΑΣΕ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010
ΠΑΛΑΙΟΡΩΣΙΣ ΟΥΤΕ ΟΥΤΙΔΑΣ ΑΚΜΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η «Τ α σ ί α», (17 χρόνων), καὶ ἡ «Α λ ε ξ ά ν δ ρ α», (16 χρόνων), ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα μὲ ναυτικούς μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὸ γάμο.

Τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴ Ναύπακτο, ποὺ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα, ἡ «Π γ ο η τ ο ῦ Π α τ ρ α ϊ κ ο ῦ», (17 χρόνων), ἡ «Κ ό ρ η τ ο ῦ Ἑ π α χ τ ο ῦ», (16 χρόνων) καὶ ἡ «Φ ω ν ὴ τ ῆ ς Ρ ο ύ μ ε λ η ς», (20 χρόνων), μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες, ποὺ ὄνειρό τους εἶναι νὰ ζήσουν στὴν Ἀμερική, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τρεῖς συμπατριῶτες τους, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Η «Ν τ ό ρ α», (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλι, μορφωμένη καὶ πολὺ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Η «Λ ο λ ί τ α», (16 χρόνων), μαθήτρια Γυμνασίου, ποὺ γνωρίζει καλὰ τὴν ἀγγλικὴ καὶ τὴ γαλλικὴ γλῶσσα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ἢ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Η «Τ ε ρ έ ζ α», (20 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λαμία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Η «Τ ι τ ί κ α», (21 χρόνων) ἀπὸ τὴ Σύρο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μόνο μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, ἰδιαίτερα, μὲ ὅσους κατάγονται ἀπὸ τὴ Χίο.

Η «Ἐ λ π ί δ α», (18 χρόνων) καὶ ἡ «Σ τ έ λ λ α», (20 χρόνων) ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Η Παρασκευὴ Δ α ν ι η λ ί δ ο υ, (27 χρόνων), Ἀθηνῶν 43, Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους, ἡλικίας 28—40 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Η Β α σ ι λ ι κ ὴ Ζ α ρ κ α δ ο ύ λ α, (37 χρόνων), Ἀθηνῶν 43, Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν ἀλληλογραφήσει μὲ σοβαροὺς κυρίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 40—50 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Η Ι. Κ α λ λ ι ν ί κ ο υ, (25 χρόνων), Γρεβενῶν 143Α, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 35—37 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Η Ν α ν ά Γ α ϊ τ α ν ο π ο ύ λ ο υ, (19 χρόνων), Ἀργοναυτῶν 23, Κάτω Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Η «Τ ί ν α», (19 χρόνων) ἀπὸ τὴ Λευκάδα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Η «Τ ο ύ λ α», (20 χρόνων), ἀπὸ τὸ Χαλάνδρι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Η «Τ ζ ι ο β ά ν α», (19 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Η «Τ ά ν ι α», (17 χρόνων), ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Η «Ἀ λ έ κ α», (17 χρόνων) ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἀ ν δ ρ έ α ς Μ α ζ ι ώ τ η ς, Ρεντίνα Σταυροῦ, Θεσσαλονίκης, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Παιγνιδιάρα».

Ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς Π α π α δ ό π ο υ λ ο ς, Νέα ἀγορὰ Νο 32, Γιαννιτσὰ Ν. Πέλλης, Μακεδονία, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Νατάσσα».

Ὁ Ἀ ρ ι σ τ ε ί δ η ς Χ ρ ι σ τ ο φ ι λ ά κ η ς, Μεγίστης 32, Κολωνός, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λευκὴ Ἄρκτος».

Ὁ Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς Σ ω τ η ρ ό π ο υ λ ο ς, Σμύλα, Ἠλεία, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Τούλα».

Ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς Κ ο κ ο λ α ν τ ω ν ά κ η ς, Αἰγάλεω Νο 4, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Ἥρα».

Ὁ Ἀ θ α ν ά σ ι ο ς Ζ ά χ ο ς, Βατατζῆ Νο 56, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀνοιξις».

Ὁ Ἀ θ α ν ά σ ι ο ς Κ ο υ ρ κ ο ύ μ π α ς, Ροδιά, Τύρναβος, Λάρισα, Grèce ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Τρυφερὴ Ἑλένη».

Ὁ Κ. Π α π α δ ό π ο υ λ ο ς, Ἀκταίου Νο 11, Θησεῖο, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Νότα» ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Ἀ ν α σ τ α σ ά κ η ς, Poste Restante, Ἀθῆναι, Grèce θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Μάρθα».

Ὁ Δ ή μ ο ς Ἡ λ ί α ς, Δωρίδος Νο 11, Ὑμηττός, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Φώφη» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Τ ι μ ο λ έ ω ν Ἀ π ο σ τ ο λ ό π ο υ λ ο ς, Γ' Ὀρειβατικοῦ Νο 4, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νυχτερινὴ ὀπτασία».

Ὁ Ἀ ρ. Δ ε δ ε μ ά δ η ς, Βασιλίσσης Σοφίας 104, Ἄνω Δάφνη, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18 — 25 χρόνων.

Ὁ Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς Ζ α ρ ο γ ι ά ν ν η ς, Ν. Δημητρακοπούλου Νο 29, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Φώφη» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Φ ώ τ ι ο ς Ζ α φ ε ί ρ η ς, Κιάφας 15, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἔχουν μεταναστεύσει στὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Δ. Π ε τ ρ α κ ά λ ι ο ς, Μεταμορφώσεως Νο 62, Μοσχάτο, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ν ι κ ι ώ τ η ς Δ ο μ ε ν ι ώ ν ι δ α ς, Σαρανταπόρου Νο 46, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νανὰ» ἀπὸ τὸ Κάϊρο.

Ὁ Κ. Β λ α χ ά π ο υ λ ο ς, Λοκωνίας Νο 100, Πειραιεύς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀφροδίτη τῆς Μήλου».

Ὁ Λ ο υ κ ᾶ ς Λ ι ά π η ς, Πάτμος, Δωδεκάνησος, Grèce, ἐπιθυμένη στὴν θυέλλη».

Ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς Γ κ ί ζ α ς, ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Ἔλα κοντά μου».

Ὁ Ν ι κ ό λ α ο ς Κ ο υ τ σ ο υ μ ά ρ η ς, Ἔργοσ. «ΒΕΜΟΣ», Ἐλευθερίου Βενιζέλου 28, Καλλιθέα, Ἀθῆναι Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Μιμίκα Φ.».

Ὁ Ν ι κ ό λ α ο ς Κ α ι σ α ρ ί τ η ς, Φιλολάου 101, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἐλπίδα μέσα στὴ σκοτεινιά».

Ὁ Ἀ ν δ ρ έ α ς Π α π α ν δ ρ έ ο υ, Poste Restante, Κεντρικὸ Ταχυδρομεῖο Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὸ «Νότα».

Ὁ Β λ ά σ η ς Μ α ν ω λ ά κ η ς, Σάσαλο, Τοπόλια, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Ἀνθισμένη γαζία» καὶ τὴν «Ἀσχημη μαθήτρια».

Ὁ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Χ α τ ζ η ν ι κ ο λ ά ο υ, Ραιδεστοῦ Νο 63, Νέα Ἰωνία, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀστέρω».

Ὁ Ἀ ν α σ τ ά σ ι ο ς Τ σ α γ γ α λ ι ά δ η ς, Κοκκινόγκομα, Καστοριά, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴ «Φώφη».

Ὁ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Ἀ λ ε ξ ί ο υ, Μπάτσαρη Νο 24, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ τὴν «Ταναγραία».

Ὁ Λ ά κ η ς Σ α β ρ α ν ά κ η ς, (17 χρόνων), Σταματιάδου 40, Ἀθῆναι, Grèce. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσει μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀ θ α ν ά σ ι ο ς καὶ ὁ Κ. Δ ρ ό σ ο ς, Ἀρχάνη, Λαμία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀρνοῦλι» καὶ «Χαϊτζουωρθ».

Ὅποιος δὲν ἀγοράζει **Κάμελ** — ἀγοράζει παπούτσια —

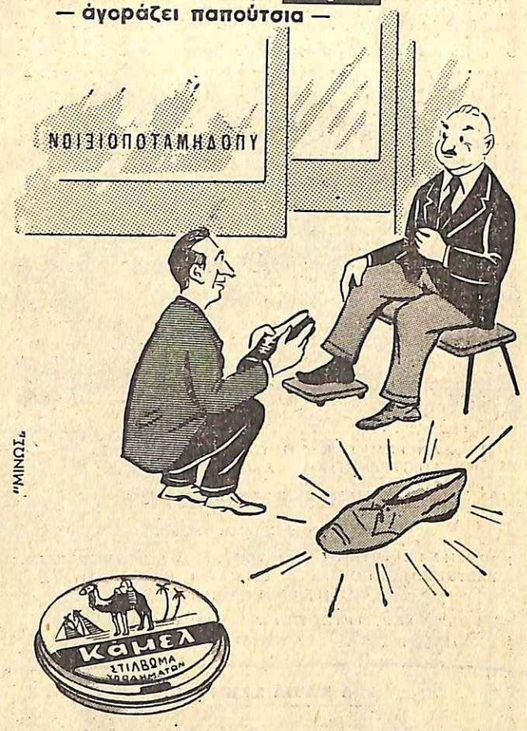

ΤΡΕΦΕΙ ΣΥΝΤΗΡΕΙ ΦΡΕΣΚΑΡΕΙ

Κι' ὁ καθεὶς νὰ μὴν ξεχνᾶ λίγο **Κάμελ** καὶ συχνά

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Ἔχετε λιπαρὰ μαλλιά; Τότε τὰ μαλλιά σας πέφτουν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ πέφτουν. Τὸ λίπος εἶναι ἡ κυριωτέρα (95%) ἀφορμὴ τῆς ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ. Μεταχειρισθῆτε

SEBORINE

Θὰ σᾶς σώσῃ. Εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος της. Σὲ μικρὸ διάστημα θὰ ἐξαλείψῃ τὸ λίπος, θὰ σταματήσῃ τὴ φαγούρα καὶ πτῶσι καὶ θ' αὐξήσῃ τὰ μαλλιά σας. Ἐξαλείφει ἀμέσως ἐπίσης τὴ ΠΙΤΥΡΙΔΑ καὶ σᾶς ἐξασφαλίζει μαλλιὰ ὅμορφα καὶ γερά.

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα. Παρακαταθήκη Φαρμακεῖον ΖΑΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Σόλωνος 35 — τηλ. 610-764

Τὸ Μουρουνέλαιον

SEVEN SEAS

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μόνον εἰς ἐσφραγισμένας φιάλας, σταγόνες καὶ καψοῦλες.

ΣΕΒΕΝΣΗΣ

Πρόσφατος Παραλαβή

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΜΟΝΟΝ εἰς τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

"Γνώμη"

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΔΥΝΗ

Μέθοδος καταπολεμήσεώς της

Κατὰ πρόσφατον ἀνακοίνωσιν τῆς Ἀμερικανικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, τὰ 38% τῶν θανάτων εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας κατὰ τὸ 1958 ὀφείλοντο εἰς τὴν παχυσαρκίαν. Ὑπ' αὐτὸ τὸ θεδομένο, τὸ πρόβλημα τῆς παχυσαρκίας ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑγεία, εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ σοβαρὰ τοὺς εὐτραφεῖς.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς ἐμφανίσεως, ἕνας γονδρὸς κύριος, μιὰ παχεῖα κυρία ἢ μιὰ κάπως παχουλὴ ἔστω, δεσποινίς, δὲν μποροῦ θέβαια νὰ θεωρηθοῦν σήμερα πρότυπο γοητείας.

Διὰ λόγους ὑγείας λοιπόν, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους αἰσθητικῆς ἐμφανίσεως, ἡ παχυσαρκία εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ καταπολεμᾶται. Τρόποι καταπολεμήσεώς της ὑπάρχουν πολλοί. Φάρμακα, ἰδιαίτες, γυμναστικὲς ἀσκήσεις. Τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ὅμως καὶ ἀνώδυνο ὅπλο κατὰ τῆς παχυσαρκίας εἶναι τὸ τσάϊ «Ρίχτερ». Πρόκειται γιὰ ἕνα φυτικὸ παρασκεύασμα, ποὺ πίνεται σὰν τὸ συνηθισμένο τσάϊ καὶ ἔχει τὴν καταπληκτικὴ ἰδιότητα νὰ ἀδυνατίζῃ. Τὸ «Ρίχτερ» εἶναι ἕνα μίγμα ἀπὸ εἰδικὰ χόρτα καὶ ἄνθη. Στὴ Γερμανία τὸ ὀνομάζουν «θαυματουργὸ χόρτο», χάρις στὴν ἰδιότητά του νὰ ἀφαιρῇ τὸ περιττὸ βάρος ἀπὸ τὸ σῶμα. Πίνεται εὐχάριστα, εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνο καὶ φέρνει πάντοτε θετικὰ ἀποτελέσματα. Ἂν κι' ἐσεῖς θέλετε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ περιττὸ βάρος, ποὺ ὑπονομεύει τὴν ὑγεία σας καὶ ἀδικεῖ τὴν ὁμορφιά σας, ἂν θέλετε ν' ἀποκτήσετε μιὰ κομψὴ σιλουέττα μαγνεκέν, πίνετε ἀπὸ σήμερα τσάϊ «Ρίχτερ». Εὐτυχῶς πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ φαρμακεῖα.

Μὲ τὴν ἁπαλὴ φίνα σαπουνάδα τοῦ σαπουνιοῦ «Ἄρωμα» ἔχνατε ὅτι εἴχατε μέχρι σήμερα συνηθίσει ἀπὸ τὰ ἄλλα σαπούνια. Τὸ σαπούνι τουαλέττας «ΑΡΩΜΑ» διαφέρει τόσο πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ὧρες πολλὲς ἀφοῦ πλυθῆτε, αἰσθάνεσθε μαλακιά, φρέσκια, καθαρὴ τὴν ἐπιδερμίδα σας. Καὶ ἡ αἴσθησις αὐτὴ εἶναι τόσο εὐχάριστη, ποὺ χαίρεσθε νὰ ξαναπλυθῆτε μὲ τὸ «Ἄρωμα». Εἶναι ἕνα σαπούνι ἀσύγκριτο. καλύτερο ἀπὸ τὰ πανάκριβα Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἀμερικάνικα σαπούνια, κι ὅμως πωλεῖται στὶς συνήθεις τιμές. Κυκλοφορεῖ σὲ 2 μεγέθη, κομψονικὸ καὶ μπάνιου. Ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερα τουφερὲς ἐπιδερμίδες τὸ «Ἄρωμα» εἶναι ἀνεκτὸ διότι δὲν ἔχει ἀλκαλικότητα.

Δοκιμάστε το. Θὰ ὁμορφύνῃ ἡ ζωή σας. Θὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα σας ἀπόλαυσι.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΔΟΤΟΥ 49 — Τηλ. 614.869

Ὁ ἰατρὸς ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως ἐπιμελητὴς Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην 11—1 καὶ 5—7 μ. μ. καὶ ἐπὶ συντεύξει. Τὰς ἀπόρους δωρεὰν ἑκάστην Τετάρτην.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζῃ σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάῃ νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

12–18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959

	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου	★ Οἱ σχέσεις σας μὲ τοὺς συνεργάτες καὶ συνεταίρους, ἀπαιτοῦν μεγάλη προσοχή. ★ Δείξετε ὑπομονὴ καὶ μὴ διστάζετε νὰ κάνετε ἕνα ταξίδι, ποὺ θὰ ἔχῃ λαμπρὰ ἀποτελέσματα.	★ Βρίσκεστε πρὸ διλήμματος. Ἔχετε μπλέξει μὲ δυὸ πρόσωπα ἐντελῶς διαφορετικοῦ χαρακτῆρος καὶ δὲν ξέρετε ποιὸ νὰ προτιμήσετε ὁριστικά. Αὐτὸ θὰ συνεχιστῇ ὡς τὸ Δεκέμβριο.	★ Ἡ νυχτερινὴ ζωὴ σᾶς φθείρει πολλαπλῶς, ἰδίως ἂν ἐργάζεστε καὶ κοπιάζετε πνευματικά. ★ Νὰ ἐπιδιώκετε τὴ συντροφιὰ προσώπων, ποὺ τὰ βλέπουν ὅλα ρόδινα στὴ ζωή.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου	★ Θὰ παρουσιαστῇ πρόβλημα, στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ βρῆτε μιὰ λύσι χωρὶς χρονοτριβή. ★ Ἡ ἀπόφασι, ποὺ θὰ πάρετε, νὰ εἶναι λογικὴ καὶ νὰ στηρίζεται στὴν πεῖρα τοῦ παρελθόντος.	★ Περνᾶτε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες περιόδους τοῦ 1959. ★ Προσέξετε ὅμως, γιατὶ ἡ αὔξησι τοῦ ἐρωτισμοῦ κινδυνεύει νὰ σᾶς κάνῃ νὰ παραμελήσετε τὴν ἐργασία σας.	★ Ἔχετε τόσο ἰσχυρὴ θέλησι, ὥστε φτάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ βοηθᾷ τὸν ὀργανισμό σας ν' ἀντιδρᾷ κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. ★ Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 2, πετράδι τὸ ρουμπίνι.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου	★ Περίοδος ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα, ἰδίως ἂν κάνετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ σημαντικὴ τοποθέτησι κεφαλαίων. ★ Γενικὰ εὐνοϊκὲς συνθῆκες, ποὺ θὰ βοηθήσουν στὴ βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν.	★ Ὁ αἰσθηματικὸς δεσμὸς παραμένει ἰσχυρὸς καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ν' ἀνησυχῆτε. ★ Διώξετε τὶς ἀμφιβολίες καὶ θὰ γνωρίσετε κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο στιγμὲς μεγάλης εὐτυχίας.	★ Ἀποφύγετε τὶς ἐπαφὲς μὲ ἀσθενεῖς, γιατὶ ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος νὰ σᾶς μεταδώσουν ἀρρώστεια τους. ★ Μὴ ἐκτίθεστε στὰ ρεύματα, γιατὶ ὁ λαιμός σας εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου	★ Προσέξετε πολὺ κάνοντας λογαριασμοὺς καὶ ὑπολογισμούς. ★ Μὴ βασίζεσθε στὴ μνήμη σας καὶ κρατᾶτε σημειώσεις, γιὰ νὰ μὴ λησμονήσετε ἐνδιαφέρουσα συνάντησι μὲ σημαῖνον πρόσωπο.	★ Ἀγαπημένο πρόσωπο παρουσιάζεται τελευταῖα πολὺ νευρικὸ καὶ σᾶς κάνει μὲ τὴ στάσι του ν' ἀνησυχῆτε. ★ Ἴσως αὐτὸ νὰ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἀγάπη σας.	★ Ἀποφύγετε τοὺς ἐκνευρισμοὺς καὶ προσπαθῆστε νὰ γευματίζετε πάντα μέσα σὲ μιὰ ἥρεμη ἀτμόσφαιρα. Προσέξετε ἐπίσης τὴν ἀεροφαγία, ποὺ ἀπειλεῖ μὲ ἀνωμαλίες τὸ πεπτικό σας σύστημα.
ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου	★ Περίοδος κατάλληλη γιὰ δρᾶσι. Τὰ σχέδια, ποὺ θὰ καταστρώσετε καὶ ὅ,τι ἐπιχειρήσετε τὶς ἡμέρες αὐτές, θὰ σημειώσουν ἀπόλυτη ἐπιτυχία. ★ Πάψετε ὅμως νὰ κυνηγᾶτε χίμαιρες.	★ Προσέξετε πολὺ τὶς ἐπαφές σας μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. ★ Δεσμὸς στὸν ὁποῖο στηρίζετε μεγάλες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον, θὰ σᾶς ἀπογοητεύσῃ, γιατὶ εἶναι ἐπιφανειακὸς καὶ πρόσκαιρος.	★ Πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὸ πολὺ φαγητό, ἰδίως τὸ βράδυ. Τρῶτε ἐπίσης σὲ ὡρισμένες ὧρες καὶ ἀργά, ὥστε νὰ μασσᾶτε καλὰ τὶς τροφὲς καὶ νὰ μὴ κουράζετε τὸ στομάχι σας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ χρειαστῇ νὰ πάρετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀπόφασι. ★ Μὴ δείξετε ἀδιαφορία γιὰ πρότασι ποὺ σᾶς κάνουν, ἐπιτρέποντας ἔτσι σὲ ἀντίπαλό σας νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ.	★ Προκειμένου νὰ ζητήσετε κάτι ἢ νὰ προβῆτε σὲ ἐκμυστηρεύσεις, προτιμῆστε τὸ Σάββατο 14 καὶ τὴν Κυριακὴ 15. ★ Ξεκαθαρίστε σκοτεινὸ ζήτημα, χωρὶς νὰ τὸ ἀφίνετε νὰ χρονίζῃ.	★ Μὴ ἀφίνετε τὶς ἀδιαθεσίες νὰ χρονίζουν. Καταπολεμῆστε τις ἀμέσως, γιατὶ εἶναι ἔτσι πολὺ πιὸ εὔκολο ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτές. ★ Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 4 καὶ πετράδι σας τὸ τοπάζι.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου	★ Μιὰ σημαντικὴ φάσι τῆς ζωῆς σας θ' ἀρχίσῃ τὴν Παρασκευὴ 13. ★ Ἀποφύγετε κάθε δαπάνη, ἰδίως περιττή, ποὺ θὰ σᾶς ὑποχρέωνε νὰ θυσιάσετε μέρος τῶν οἰκονομιῶν σας.	★ Εὐνοϊκὲς ἀστρικὲς συνθῆκες αὐξάνουν τὴν αἰσιοδοξία σας. ★ Οἱ φιλικὲς σχέσεις πάντως σᾶς ἐπιφυλάσσουν πολὺ μεγαλύτερες ἱκανοποιήσεις ἀπὸ τὶς αἰσθηματικές.	★ Ἀποφύγετε ὅσο τὸ δυνατὸ τὴ νευρικότητα. Ἐπηρεάζει δυσμενῶς τὴν καρδιά σας, ἀκόμα δὲ καὶ τὸ στομάχι σας. ★ Μικροαδιαθεσίες, ποὺ ὀφείλονται σὲ ὑπερκόπωσι. ★ Τυχερὸ τὸ 3.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου	★ Σᾶς χρειάζεται ἕνας εὐσυνείδητος συνεργάτης ἢ συνεταῖρος. Διαλέξετέ τον μεταξὺ τῶν προσώπων, τῶν ὁποίων σᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δοκιμάσετε τὴν τιμιότητα κατὰ τὸ παρελθόν.	★ Πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾷ περιμένει ἀπὸ σᾶς περισσότερες ἐκδηλώσεις τρυφερότητος. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ πάρετε ἀποφάσεις εὐνοϊκὲς γιὰ τὸ αἰσθηματικό σας μέλλον.	★ Ἡ ὑπερκόπωσι φτάνει ὡς τὸ σημεῖο νὰ μεταβάλλῃ τὸ χαρακτῆρα σας. Φροντίστε νὰ τὴν ἀποφύγετε, βάζοντας ρυθμὸ στὴν ἐργασία σας. ★ Τὸ Σαββατοκύριακο εὐνοϊκὸ γιὰ τυχερὰ παιγνίδια.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου	★ Ἡ Πανσέληνος σᾶς ἐξασφαλίζει ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες. ★ Ἀποφύγετε τὶς ἐκκρεμότητες, ἰδίως στὴν ἀλληλογραφία. ★ Ἡ Δευτέρα 16 κατάλληλη γιὰ διάβημα, ποὺ σχεδιάζετε ἀπὸ καιρό.	★ Ὁ ἔρωτας παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωή σας. Τὸ ὄνειρό σας εἶναι νὰ συναντήσετε ἕνα πρόσωπο κοντὰ στὸ ὁποῖο νὰ γνωρίσετε μιὰ ἥρεμη, ἀληθινὴ καὶ αἰώνια ἀγάπη.	★ Μὴ κουράζετε τὸ συκῶτι σας, τρώγοντας καὶ πίνοντας πράγματα, ποὺ τὸ ἐρεθίζουν. Μὲ λίγη προσοχὴ θ' ἀποφύγετε στὸ μέλλον δυσάρεστες ἐκπλήξεις καὶ ἐνοχλήσεις. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου	★ Αὔξησι τῆς ἐργασίας, ποὺ δὲ συνεπάγεται ἀνάλογη αὔξησι κερδῶν. Θὰ ἐξασφαλίσῃ ὅμως μιὰ σημαντικὴ σταθεροποίησι καὶ βελτίωσι τῶν οἰκονομικῶν στὸ προσεχὲς μέλλον. ★ Τυχερὴ ἡ Τρίτη.	★ Ἡ Πανσέληνος ἐξομαλύνει τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὸ χαρακτῆρα σας καὶ σᾶς κάνει περισσότερο συμπαθῆ. ★ Ἐπιδίωξι εἰσέρχεται στὸ στάδιο πραγματοποιήσεως.	★ Λίγη πρωϊνὴ γυμναστικὴ θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. Κάνετε ἐπίσης τακτικοὺς περιπάτους στὴν ἐξοχή, κατὰ προτίμησι στὸ βουνό. ★ Ἄφθονος ὕπνος θὰ διώξῃ τὸ αἴσθημα κοπώσεως.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου	★ Ἡ Πανσέληνος σᾶς ἐπιφυλάσσει ἀπογοητεύσεις. Μιὰ ἐνέργεια, στὴν ὁποία στηρίζατε μεγάλες ἐλπίδες, θὰ καταλήξῃ μᾶλλον σὲ ἀποτυχία. ★ Ἀποφύγετε τὴν ἀταξία καὶ τὴ διασπορὰ προσπαθειῶν.	★ Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ ξεφύγετε ἀπὸ μιὰ ἔντεχνη παγίδα, ποὺ σᾶς στήνουν. ★ Κρατῆστε τὰ μυστικά σας καὶ ἀποφύγετε τὶς ἐκμυστηρεύσεις. ★ Ἡ φιλία ἐπιφυλάσσει ἀπογοητεύσεις.	★ Μιὰ χαλάρωσι τῆς ζωτικότητος καὶ ἐλαφρὲς ζαλάδες, θὰ σᾶς κάνουν ν' ἀνησυχήσετε. Πάρετε μερικὰ δυναμωτικά, ἀφοῦ συμβουλευτῆτε ὅμως τὸ γιατρό σας. ★ Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 2.
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου	★ Καμμιὰ ἔκπληξι στὸν τομέα τῆς ἐργασίας. Ὅλα κυλοῦν ἤρεμα καὶ ὁμαλά. ★ Μπορεῖτε νὰ βασιστῆτε σὲ ὑπόσχεσι, ποὺ σᾶς δίνουν. ★ Οἱ ἀλλαγὲς νὰ μὴ σᾶς τρομάζουν.	★ Ἡ Πανσέληνος ἐξασφαλίζει χαρὲς ἁπλές, ἀλλὰ μακρᾶς διαρκείας. Πρέπει ν' ἀποφύγετε τὶς παρεξηγήσεις καὶ προσπαθῆστε νὰ ξανακερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνη προσώπου, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.	★ Περνᾶτε μιὰ κρίσιμη γιὰ τὴν ὑγεία σας περίοδο. Ὅλες οἱ προσπάθειες νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν ἐξασφάλισι ἑνὸς ἥρεμου ὕπνου. ★ Κόψτε τὸ τσιγάρο ἢ τουλάχιστον περιορίστε το.

— Στάσου! τοῦ εἶπε. Εἶναι τρέλλα αὐτὸ ποὺ πᾶς νὰ κάνῃς!

Τό τελευταῖο ΘΥΜΑ

ΗΤΑΝ ἕνας παράξενος ἄνθρωπος, μ' ἀξιοπρεπῆ ἐμφάνισι.

Φοροῦσε πάντα ἕνα μαῦρο κοστοῦμι. Τὸν ξέρανε λίγα πρόσωπα, ποὺ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κι' οἱ καταδικασμένοι σὲ θάνατο. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ὅμως τὸν βλέπανε μονάχα μιὰ φορὰ στὴ ζωή τους, καὶ δὲ μποροῦσαν ὕστερα ν' ἀναφέρουνε σὲ κανένα τὴν ἐντύπωσι ποὺ τοὺς εἶχε ἀφίσει... Στὸ μικρὸ κι' ἀπόμερο δρόμο ποὺ καθότανε, οἱ γείτονες νομίζανε πὼς ἦταν ἔμπορος ἢ παραγγελιοδόχος. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε τί εἴδους ἐμπόριο ἔκανε καὶ ποῦ πήγαινε ὅταν ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι του...

Ἦταν ὁ δήμιος!

Ἐκείνη τὴ χρονιά, εἶχαν γίνει πολλὰ ἐγκλήματα, κι' εἶχε δουλέψει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι κουρασμένη καὶ κάπως τραγική.

Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ πρωΐ, εἶχε ἐκτελέσει ἕνα κατάδικο σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, κι' αὔριο πάλι ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ κι' ἄλλον. Μόλις εἶχε τὸν καιρὸ νὰ ξεκουραστῇ...

Φόρεσε τὸ νυχτικό του κι' ἕνα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες, γιατὶ ἡ νύχτα ἦταν κρύα. Ὕστερα κούρδισε τὸ ξυπνητῆρι του γιὰ νὰ ξυπνήσῃ στὶς τρισήμισῃ. Γλύστρησε ἔπειτα κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ του κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Τὰ ὄνειρά του ἦταν γεμάτα ἀπ' τοὺς καταδίκους ποὺ εἶχε ἐκτελέσει. Τοὺς ἤξερε ὅλους, μὲ τὰ ὀνόματά τους καὶ τὶς ἡμερομηνίες.

Ἀπὸ ἕνα λάθος ὅμως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου, φαινόταν πὼς εἶχε ἐκτελέσει διακόσιους ἐνενῆντα ἐννιὰ καταδίκους, ἐνῶ αὐτὸς ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς εἶχε φτάσει πιὰ στοὺς τρακόσους. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶχε ἐξαιρετικὴ σημασία, γιατὶ σήμαινε τὴν ἀπολύτρωσί του: Ὕστερα ἀπὸ τρακόσιες ἐκτελέσεις, εἶχε πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ ξεκουραστῇ.

Τὸ ὑπουργεῖο ἀναγνώριζε τὸ δίκηο του, ἀλλὰ ἐπέμενε στὸ λάθος του, ἀπὸ γραφειοκρατικὴ στενοκεφαλιά: Ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ ἄλλον ἕνα κατάδικο, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμός...

⁂

Ὄνειρα, ὁράματα καὶ συναισθήματα διαλύθηκαν σὲ λίγο σὰν ὀμίχλη. Κι' ὁ δήμιος βυθίστηκε σὲ ἤρεμο ὕπνο...

Τὸ ρολόϊ μιᾶς ἐκκλησίας σήμαινε μεσάνυχτα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ἄνοιξε τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας καὶ μπῆκε μιὰ σκιά.

Τὸ δωμάτιο τοῦ δημίου βρισκότανε στὸ πρῶτο πάτωμα, κι' ἔτσι ἦταν εὔκολο σὲ καθένα νὰ φτάσῃ ὡς τὸ παράθυρό του, σκαρφαλώνοντας σ' ἕνα παληὸ κισσὸ ποὺ σκέπαζε τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ σκιὰ στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη στὸ κούφωμα τοῦ παραθύρου. Ὕστερα προχώρησε λίγα βήματα καὶ σταμάτησε πάλι.

Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔπεφτε στὸ πάτωμα καὶ στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Ὁ δήμιος εἶχε τὸ δεξί του χέρι τεντωμένο ἔξω ἀπ' τὰ σκεπάσματα. Κι' ὁ ἄγνωστος ποὺ εἶχε μπῆ κρυφὰ στὴν κάμαρα, κύτταζε αὐτὸ τὸ χέρι μὲ μιὰ ἀλλόκοτη προσήλωσι...

Μέσ' στὸν ὕπνο του, ὁ δήμιος ἔνοιωσε πὼς κάποιος τὸν πλησίαζε. Ὁ φόβος ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ τρέμῃ, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ κινηθῇ. Ἦταν σὰν παράλυτος...

Ξαφνικὰ ξύπνησε, ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ μὲ τρόμο κάθε κίνησι τοῦ ἀγνώστου.

Ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης του στεκότανε τώρα ὄρθιος κοντὰ στὸ κρεβάτι. Εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ἕνα χέρι του στὴν καρέκλα, ὅπου ὁ δήμιος εἶχε κρεμάσει τὸ μαῦρο σακκάκι του. Καὶ κύτταζε μπροστά του, μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ ὁ δήμιος τὴν εἶχε δῆ πολλὲς φορὲς σ' ἄλλα μάτια...

Κι' ἀπότομα κατάλαβε ποιὸς ἦταν: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε δραπετεύσει ἀπ' τὴ φυλακή! Δὲν τὸν γελοῦσε τὸ ἔνστικτό του. Ναί, ναί, ἦταν βέβαιος! Αὐτὸν θὰ ἐκτελοῦσε τὸ πρωΐ!

Τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου εἶχαν τώρα μιὰ ἐκπληκτικὴ λάμψι.

Ὁ δήμιος διαισθανότανε, μάντευε τὴ σκέψι του: Ὁ δραπέτης ἔνοιωθε τὸν πειρασμὸ νὰ κάνῃ ἄλλο ἕνα ἔγκλημα: ν' ἁπλώσῃ τὰ χέρια του, ν' ἁρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸ δήμιο, νὰ τὸν πνίξῃ!

Ὁ κατάδικος πλησίασε ἀκόμα περισσότερο καὶ τέντωσε σιγὰ-σιγὰ τὸ χέρι του...

Τότε ὁ δήμιος, μὲ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ τρόμου, τινάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ κατέφυγε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας, τρέμοντας σύγκορμος.

Ὁ ἄλλος δὲν τὸ περίμενε. Ἔμεινε γιὰ λίγο σὰν ἀπολιθωμένος ἀπ' τὴν κατάπληξι. Ὕστερα ὅμως συνῆλθε καὶ προχώρησε σταθερὰ πρὸς τὸ δήμιο...

Ἐκεῖνος εἶχε τότε μιὰ ἔμπνευσι.

— Στάσου! τοῦ εἶπε. Εἶναι τρέλλα αὐτὸ ποὺ πᾶς νὰ κάνῃς!... Ξέρω ποιὸς εἶσαι. Θέλεις νὰ μὲ στραγγαλίσῃς γιὰ νὰ μὴ σ' ἐκτελέσω! Μὰ τί ἔχεις νὰ κερδίσῃς μ' αὐτό; Θὰ σὲ ξαναπιάσουνε καὶ θὰ παραδώσῃς τὸ κεφάλι σου σ' ἄλλο δήμιο!

— Ὄχι, δὲ θὰ μὲ πιάσουνε! μούγκρισε ὁ κατάδικος.

— Δὲ μπορεῖς νἆσαι βέβαιος γι' αὐτό! ἐπέμεινε ὁ δήμιος. Ἄκουσε! Ἐσὺ θέλεις νὰ πετύχῃς ἕνα πρᾶγμα: νὰ σώσῃς τὴ ζωή σου. Ἔ λοιπόν, ὑπάρχει ἕνας τρόπος. Θὰ σοῦ τὸν πῶ ἐγώ! Γίνε δήμιος! Πάρε τὴ θέσι μου!

»Ἐγὼ ἔχω συμπληρώσει πιὰ τὶς ἐκτελέσεις μου. Εἶναι σωστὲς τριακόσιες! Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῶ, καὶ τότε μπορεῖς νὰ γίνῃς ἐσὺ διάδοχός μου. Ἀρκεῖ νὰ τὸ ζητήσῃς. Θὰ σοῦ χαρίσουνε τὴ ζωὴ καὶ θὰ σὲ κάνουν δήμιο, ὅπως ὁρίζει ὁ νόμος.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια! ψιθύρισε ὁ ἄλλος, εὐχαριστημένος.

Ὁ δήμιος ἔκλεισε τὸ παράθυρο κι' ἄναψε τὸ φῶς.

Ὕστερα, γιὰ νὰ πείσῃ τὸν κατάδικο, τοὔδειξε τὶς σημειώσεις του, τὸν κατάλογο τῶν ἐκτελέσεών του. Τὰ ὀνόματα ἦταν τρακόσια.

— Ἔχεις δίκηο! εἶπε ὁ κατάδικος. Ξέρω τὸ νόμο. Δὲ μποροῦν νὰ σ' ἀναγκάσουνε νὰ μ' ἐκτελέσῃς...Θὰ πάρω ἐγὼ τὴ θέσι σου! Θὰ γίνω δήμιος, ἀλλὰ θὰ ζήσω, θὰ ζήσω!

Μ' ἕνα πήδημα ἔφτασε στὸ παράθυρο, τ' ἄνοιξε πάλι, τὸ δρασκέλισε καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα. Βιαζότανε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ κελλί του..

⁂

Τὰ ξημερώματα ὅμως, δοκίμασε μιὰ τραγικὴ ἀπογοήτευσι. Παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του, οἱ δεσμοφύλακες τοῦ δέσανε τὰ χέρια καὶ τὸν παραδώσανε στὸ δήμιο.

Τὸ λάθος τοῦ ὑπουργείου ἦταν μοιραῖο γι' αὐτόν. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ τριακοσιοστὸ θῦμα τοῦ δημίου.

Μονάχα ὕστερα ἀπ' τὴν ἐκτέλεσί του, μποροῦσε ὁ δήμιος νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Π. ΓΚΑΡΤΣΙΑ

ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ

Πόσες φορὲς θέλουν μερικὲς γυναῖκες νὰ τοὺς γίνῃ πρότασι γάμου, ὥσπου νὰ ποῦνε τὸ «ναί»; Δὲ θὰ τὸ πιστέψετε, ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι ἕνας πλούσιος Λονδρέζος ζήτησε 1931 φορὲς τὸ χέρι μιᾶς ἑλκυστικῆς κοκκινομάλλας, συναντῶντας πάντα τὴν ἄρνησί της!

Τέλος, ἄφισε νὰ περάσῃ μιὰ βδομάδα, χωρὶς νὰ τῆς κάνῃ καινούργια πρότασι. Ἐκείνη παραξενεύτηκε καὶ τὸν ρώτησε τὸ λόγο. Αὐτὸς τῆς ἔδειξε τότε τὸ ἡμερολόγιό του, ὅπου εἶχε σημειώσει πόσες φορὲς τὴ ζήτησε ἀνώφελα. Τοῦ σύστησε νὰ ξαναδοκιμάσῃ ἀκόμα μιὰ φορά... κι' ἐπιτέλους εἶπε τὸ «ναί».

Ἐνῶ πολλὲς κοπέλλες περνᾶνε ὅλη τους τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὸ χέρι τους, ἄλλες δέχονται ἀπεναντίας τόσες προτάσεις, ὥστε βρίσκονται σ' ἀμηχανία ἐκλογῆς. Ἀφοῦ δημοσιεύθηκε σ' ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ ἡ φωτογραφία μιᾶς ξανθειᾶς κι' ἑλκυστικῆς Γερμανίδας 23 χρονῶν, πρώην ἠθοποιοῦ, τῆς γίνανε 3.000 προτάσεις γάμου ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Τὶς ἀγνόησε ὅμως ὅλες... γιὰ νὰ παντρευτῇ τελικὰ τὸ φωτογράφο!

Κάποια ἄλλη — μιὰ κοντούλα Ἀμερικανίδα, ποὺ ἔκανε μονάχη της ὅλο τὸ γῦρο τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς —, πῆρε προτάσεις γάμου ἀπὸ 1000 ἄντρες, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων κι' ἀπὸ πρίγκηπες! Ἕνας Ἱσπανὸς ταυρομάχος μάλιστα τὴν πολιόρκησε τόσο ἐπίμονα, ὥστε ἡ κοπέλλα ἔλεγε κατόπιν σὲ μιὰ φίλη της:

— Τώρα ποὺ ἀγωνίστηκα κι' ἐγὼ μ' ἕνα ταυρομάχο, θὰ συμπαθῶ πάντα στὸ μέλλον, τοὺς ταύρους!

Κάποτε ὡστόσο κάνει τὴν πρότασι ἡ κοπέλλα, ὅταν ἕνας ὡρισμένος ἄντρας τὴν τραβάῃ ἀκατανίκητα μὲ κάποια ἀσυνήθιστη κι' ἐντυπωσιακὴ πρᾶξι του. Ἔτσι, 60 κορίτσια καὶ νέες γυναῖκες ζήτησαν νὰ παντρευτοῦν ἕνα συμπαθητικὸ Γάλλο, ἐπειδὴ νήστεψε ἐπὶ 40 μέρες συνέχεια, κλεισμένος σ' ἕνα σφραγισμένο γυάλινο θάλαμο. Ἀλλ' ἐκεῖνος προτίμησε τελικά... νὰ μείνῃ ἀνύπαντρος!

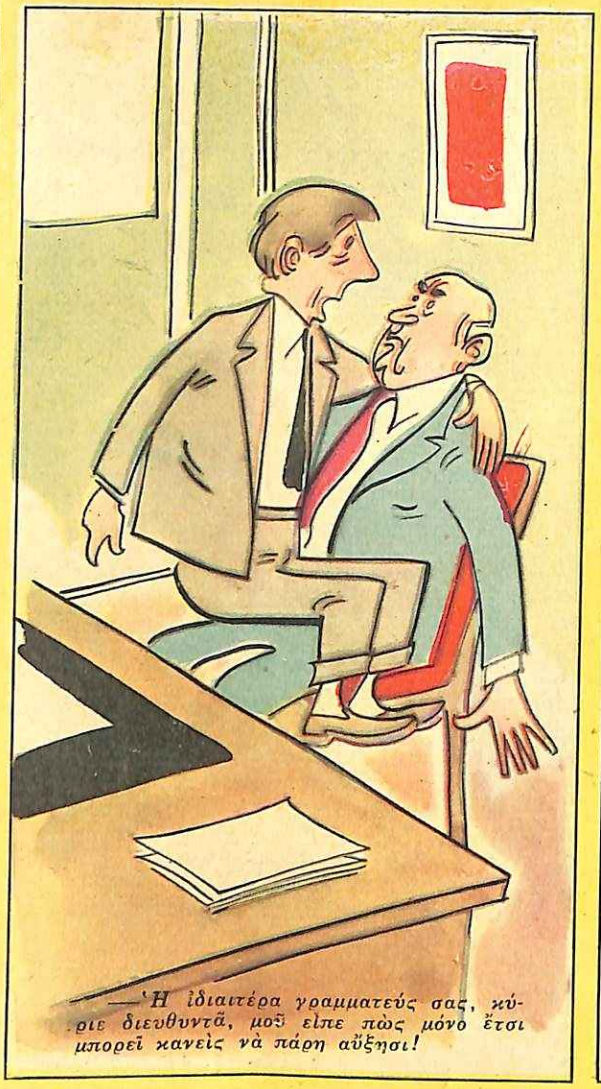

—Ἡ ἰδιαιτέρα γραμματεύς σας, κύριε διευθυντᾶ, μοῦ εἶπε πὼς μόνο ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρη αὔξησι!

— Ποιὸν διατάξεις, νεαρέ μου;... Ὁ ἄντρας μου μόνο ἀπὸ μένα παίρνει διαταγές!...

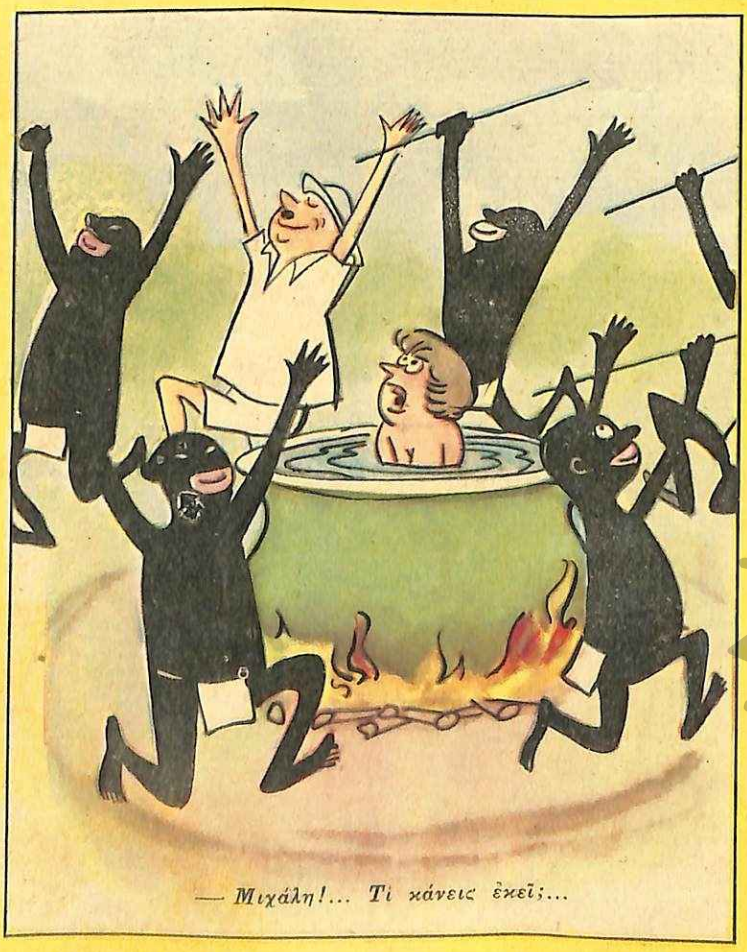

— Μιχάλη!... Τί κάνεις ἐκεῖ;...

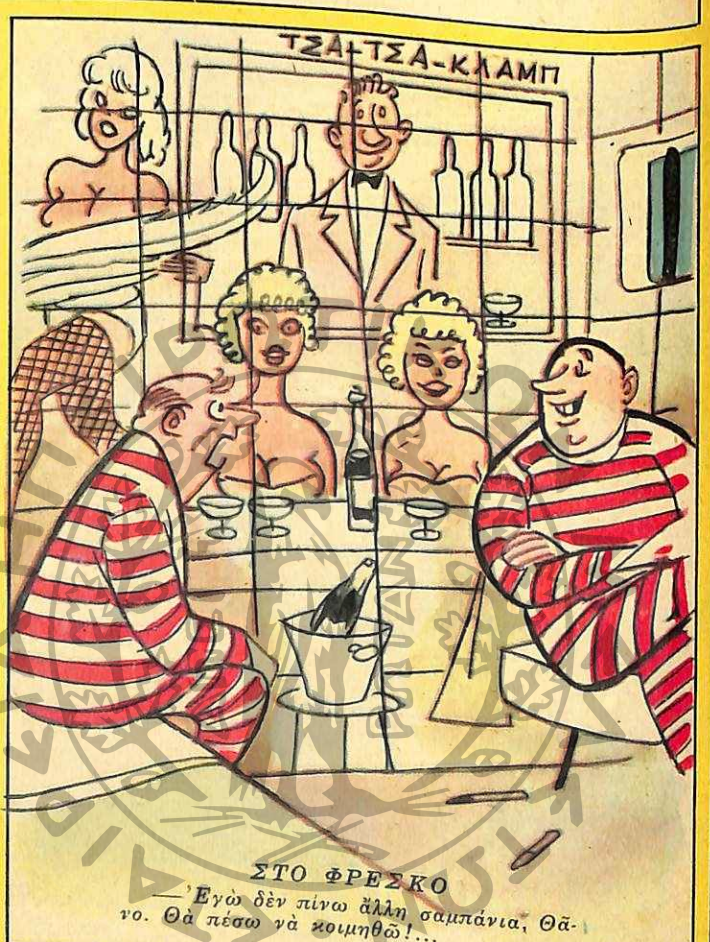

ΣΤΟ ΦΡΕΣΚΟ

—Ἐγὼ δὲν πίνω ἄλλη σαμπάνια. Θὰ νο. Θὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ!...